

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OPHELIA VALLEY SERİSİ

KÖREBE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

N.G. KABAL

DE
X

Sırlar... bizi bir araya getiren de
kanatlarımızdaki yükler de onlardı.
Ve bazı sırlar diğerlerinden daha keskindi,
kalbi deler ama sahibini öldürmezdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İÇERİK UYARISI

Bu kurgu kitap hassas okurlarımızı etkileyebilecek bazı şiddet öğeleri içermektedir. İntihar düşüncesi, kendine zarar verme, madde kullanımı ve taciz gibi sorunlar yaşayan kişiler için tetikleyiciler bulundurabilir. Bu tür durumlar yaşıyorsanız ya da çevrenizde bu sorunlarla başa çıkan birileri varsa en yakınınızdaki sağlık kuruluşlarından profesyonel destek ve yardım almanız önerilir.

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik Serisi

- (1) Lordlar ve Vârisler
- (2) Krallar ve Soytarıları
- (2.5) Ejderha ve Yıldız
- (3) Deliler ve Cellatlar
- (4) Efsaneler ve Lanetler

- (1) Canavarın da Kalbi Varmış
- (2) Canavarlar da Hüzünlüdür

Ophelia Valley Serisi

- (1) Saklambaç
- (2) Sobe
- (3) Körebe

KÖREBE

Yazan: N. G. Kabal

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Aralık 2025 / ISBN 978-625-5572-28-8

Sertifika no: 44919

Kapak çizimi: Meva Eyüboğlu

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 81860

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

KÖREBE

N.G. KABAL

DE
X

Giriş

Ağustos ayının saç derime kadar inen sıcağının altında dedektiflik bürosundan çıkarken artık simama yabancı olmayan memurlar nezaketen başlarıyla selam veriyordu ki bu beni daha da rahatsız hissettiriyordu. Nihayet dışarıya çıktığımda çantamdan sigara paketini çıkarıp hızlıca dudaklarımın arasına kısırdım. Telefonumda biriken çağrılar görmezden gelinmeyecek haldeydi. Kylie'yi bir kez daha aramayı denedim ama telefonu yanıt vermiyordu.

“Ansel,” diye seslendi. Ona dönmeden önce sigarayı içime çekip bıkkınca nefes verdim. Hareketim gözünden kaçmamıştı. “Habber vermeden gidiyor muydun?”

“Maddie ile buluşacağım, geç kalmak istemiyorum.” Kendime hâkim olmaya çalışsam da pek başarılı olamadım.

“Bana kızgın mısın?” diye sordu Christopher.

“Hayır,” diye çabucak cevapladım. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim ve aramız son zamanlarda limoni olduğu için üstüne gitmek istemiyordum. Olup biten her şey ikimizin de sınırlarını mahvetmişti ve başa çıkamıyorduk.

“Keşke sana inanabilseydim.”

Bakışlarımı ayakkabılarıma çevirdim çünkü ona “bütün sorun da bu zaten” demek üzereydim. Bana inanmıyordu.

“Ansel...” dedi yorgun halde. Günlerdir nefes almadan çalışıyordu. Kayıplar için. Çok az uyuyor ve bu yüzden de çok az görüşebiliyorduk. Zaten sınırlar gerginken ve üzerinde bu kadar baskı varken ona bunu yaptığım için berbat hissettim.

“Kylie benim en yakın arkadaşım,” dedim. “Ve ortadan kayboldu. Diğerleri gibi.” Bunu da yok sayamıyordum. Tüm ayrıntıları dikkate alıyorlardı ama sırf ailesi bulaşmalarını istemediği

için onu dava dışında bırakmışlardı. Aynı zamanda Davies'ler ve Christopher'ın babası yakın arkadaşı ve eminim bunun da etkisi büyüktü.

"Kylie bir bilet satın alıp gitmiş. Ailesi bile durumun böyle olduğuna emin." Sürekli tekrar ettiği sözleri bir kez daha, sanki anlamayan benmişim gibi sürdürdü.

"Ben değilim!" diye itiraz ettim.

"Gerçekten kayıp olan arkadaşlarının yardımı ihtiyacı var ve elimden geleni yaptım ama Kylie kayıp dosyasına dahil değil. Herkes..."

Bu sözlerden ve sanki diğerlerini önemsemyormuşum gibi konuşmasından rahatsız olarak lafını böldüm. Onları arayan bir sürü insan vardı ama Kylie'yi arayan kimse yoktu. O yoğun bakımda tek başına bırakıldığı zamanda olduğu gibi ailesi sadece işinde gücündeydi ve bunu anlamam mümkün değildi.

"Herkesin ne söylediğini biliyorum ama içgüdülerim tersini söylüyor. Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Nerede olduğunu mu, *kiminle* olduğunu mu?" diye patladı sonunda.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Gitsem iyi olacak," dedim. "Maddie beni bekliyor."

İzmariti söndürmek için çöp kutusuna yürürken tek kelime etmeden arkasını dönüp bürodan içeriye girdi. Kablosu birbirine girmiş kulaklığımı takarak yürümeye koyuldum. Zaten böyle düşündüğünü tahmin ediyordum. Maddie de böyle düşünüyordu. Kylie'nin Boston'a yani Dylan'ın yaşadığı yere haftalar önceden alınmış bir bileti ve otel rezervasyonu vardı. Ve şimdi Christopher, tüm bu meseleyi, onların birlikte olup olmadıklarını öğrenmek için çıkardığını düşünüyordu. Aramızdaki güven çemberi o kadar paramparçaydı ki sinirden ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Selam," dedim restoranın bar taburelerinden birinde oturan Maddie'ye. Berbat görünüyordu. Matthew'un kaybolması onu derinden sarsmıştı ve şimdi de Henry ortadan kaybolmuştu. Maddie artık başa çıkamıyordu ve benim de teselli edecek sözlerim tüken-

mişti. Ondan daha iyi durumda değildim sadece trajedileri daha çabuk kabul edecek kadar umutsuz vakaydım.

“Yeni haber var mı?” Her gün bu soruyu tekrar tekrar soruyordu. Başımı iki yana salladım. Onların bir çeşit ritüel kurbanı olduğunu düşünenler vardı, yasadışı örgütlere ya da cemiyetlere bulaştıklarına dair iddialar vardı. Kanıt yoktu.

“Kylie kayıp vakası dosyasına dahil edilmeyecekmiş,” dedim.

“Bana kalırsa ailesi yerini biliyor,” dedi gözlerini önünde duran bardaktan ayırmadan. “Muhtemelen yaptıkları unutulsun diye leydi okuluna falan göndermişlerdir onu. Ya da daha pahalı bir rehabilitasyon merkezine ve umarım gerekli tedaviyi alır artık.”

“Maddie...” diye mırıldandım. Bu konuda onunla aynı fikirde değildim. Aksine Kylie’nin ailesinin problemlili olduğunu düşünüyordum. Kendi hayatlarına o kadar kapılmışlardı ki çocuklarına bile dönüp bakacak vakitleri yoktu.

“Onun için endişelenmeni anlayabilirdim Ans,” dedi. “Kylie bencilin teki olmasaydı! Dönem sonunda, tüm yaptıklarına rağmen onu affetmiştik. Bizden her şeyi sakladı, arkamızdan iş çevirdi, o Instagram hesabında paylaştıkları?.. Her şeyi affettik. Sonra yaz için Roma’ya gideceğini söyledi ve gitmedi. Yalan söyledi. Neredeyse tüm yaz boyunca burnumuzun dibindeydi. Son yaptığı...” Bunu söylerken yüzünde derin bir öfke vardı. “Sana yaptıklarının affedilir tarafı yok. Sürekli tüm ilgi üzerinde olsun istiyor. Bu sefer de ortadan kaybolup bağışlanmayı bekliyor ya da Dylan’ı getirebileceğini sanıyor.” Sadece öfke vardı içinde ve buz gibi bir ürpermeyle güldü. “Onun hastalıklı zihnini hafife alıyorsun. Kendin için endişelen. Çocuklar hâlâ kayıp. Ve Kylie umurumda bile değil.” Çantasını alıp restorandan çıktı.

Onun hastalıklı zihni...

Maddie de tıpkı Christopher gibi bana ihanet eden arkadaşım yerine gerçekten kaybolduğu kesin olan arkadaşlarımla ilgilenmemi bekliyordu. Dürüst olmak gerekirse onlarla ilgili yapılacak her şeyi yapıyorlardı ve benim de Maddie gibi oturup beklemekten başka çarem yoktu. Ama Kylie için yapabileceğim bir şey olduğu-

nu Maddie'nin söylediği bir şey fark etmemi sağladı. Madem herkes onun Dylan'ın yanında olduğunu ya da Dylan'ı geri getirmek için ortadan kaybolduğunu düşünüyordu, o halde iblisi cehenne-me döndürmekten başka çarem yoktu.

Kaşlarımı çattım ve patronumdan izin alıp restorandan çıktım. Cadde üzerinde bir taksi çevirip doğrudan havaalanına gittim. İlk uçuşa yetişmiştim. Maddie haksız değildi. Tüm kâbusun bittiğini düşündüğümüz an felaketler tekrar başlamış ve yaz boyunca bir türlü son bulmamıştı. Ve Kylie hata üzerine hata yapmıştı. Herkes ondan vazgeçmişti ama ben yapamıyordum. Bir yanımda bana yaptığı korkunç şakalar için bile kendimi suçlamama neden oluyordu. Bu hastalığın ne tür bir zehir olduğunu bilmeme rağmen onu yeterince uyarmamış ya da ona destek olmamıştım. Onun karanlığı takip etmesine izin vermiştim.

Bu yüzden Boston'a uçtum ve bu yüzden kendimi o kapının önünde buldum. O kapıyı kapattığımdan beri olup bitenleri düşündüm. Herkesin azımsadığı ve anlayamadığı o kapanış Dylan için sadece benim anlayabileceğim bir terk edilişti. Sabah kasabadan ayrılmıştı ve ne telefonlara yanıt vermiş ne de bir daha dönmüştü. Kylie yoğun bakıma alındığında aramamıştı. Austen beni kaçırdığında geri gelmemişti. Dylan o kapının arkasında kaldığında bizimle ve Ophelia Valley ile ilgili her şeyi bitirmişti. Şimdi ne yapacaktım ve ne söyleyecektim de ona yaşattıklarımı geri alacaktım bilmiyordum. Bu geri almak istediğim bir karar da değildi. Onca zaman Christopher'ın peşine düşmemesini istememin sebepleri vardı. Mıknatıslar birbirinden uzaklaştığında araya ne kadar mesafe koyarsanız tekrar birbirlerine çekilmeleri o kadar uzun sürer ama dünya döner ve uzay zaman eğrisi bükülür bir gün, bir metal yeniden çekim alanına girer ve kendimi, kapattığım bir kapıyı çalmak üzereyken bulurum.

Her adımında kulaklarımda aynı sözler çınladı.

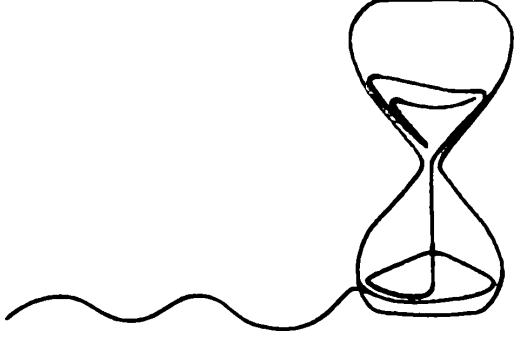
Üzerine kapanan kapıları bir daha çalmamalısın.

Kapattığın kapıları bir daha açmamalısın.

Kapıyı çalmak için yumruk yaptığım elimi kaldırdım ve çok derin bir nefes aldım.

1. Bölüm

Kaç Hakkımız Var?

Kylie

Berbat biriyim.

En yakın arkadaşımın sevgilisine âşık oldum.

“Ailenle ilgili seni en çok rahatsız eden ne?” diye sordu Doktor Rollce.

Bu soru beni gülümsetti. Rahatsız eden değil, en çok rahatsız eden... Hepimizin ailesiyle bir meselesi olmak zorundaydı. Hangi koşullarda büyürsek büyüyelim muhakkak sistemde bir hata oluyordu değil mi?

“Her şeye hakkım olduğunu düşünmeme izin vermeleri,” dedim. Terapilerin en az burada olmam kadar saçma olduğunu düşünüyordum. Başlangıçta hiç sevmediğim doktorun sorularını geçirtilirerek ya da hakkımda bir yargıya varamayacağı şekilde yanıtlıyordum. Onu kandırmak zor değildi ama bir noktada bunu yapmak istemedim.

“Arkadaşlarına gerçek düşüncelerini söylediğinde, kaçtıklarını söylemiştin,” dedi. Konuyu değiştirdiğinde bacağımı diğerinin üzerine attım. “Bu da her şeye hakkın olduğunu düşündüğün için yaptığın bir şey olabilir mi?”

“Onları incitme hakkım olduğunu düşünüyorum doktor,” dedim yaptığı eşzamanlı hileyi anladığımı belli ederek. “Bu onları incitmek istediğim anlamına gelmiyor.”

“Sence neden onları incitmek istemiyorsun?”

“Onlar arkadaşlarım ve onlara değer veriyorum.”

“Belki de senin kadar iyi olmadıklarını düşünüyorsun ve bu inanç o kadar kuvvetli ki onları incitme gereği duymuyorsun.” Doktor her zaman kullandığı sakin ses tonunu korudu. Orada oturup ne kadar uzun zamandır zengin ve şımarık çocukları yargılamadan dinlemek için çabaladığını merak ettim.

“Neredeyse benden korktuğunuzu düşüneceğim...”

Ailelerinin uğraşmak istemediği zengin çocukları için hizmet veren merkez, benim gibi kendi isteğiyle burada bulunan herkeşe imtiyazlar tanıyordu. Ve en önemlisi çok güçlü gizlilik ilkeleri vardı. Ne ben ne de ailem kimsenin burada olduğumu bilmesini istiyorduk. Tanıdık biriyle karşılaşırsam burada ödev için bulunduğumu ya da araştırma yaptığımı söyleyecektim. Her şey önceden ayarlanmıştı. Her şey okulun son günü onlarla vedalaşırken bile hazırды.

“Bugünlük bu kadar yeterli,” dedi. Ne zaman ciddiyeti kenara bıraksam seansı bitiriyordu. “Eğer konuşmak istediğin başka bir şey yoksa.”

“Teşekkür ederim.” Yavaşça ayağa kalkıp odadan dışarıya çıktım ve rehabilitasyon merkezinin koridorundan bahçeye doğru yürümeye koyuldum.

Yeni sulanmış çimler parlıyordu. Taş duvarlarla örülü olmasına rağmen oldukça geniş olan bahçedeki banklardan birine oturdum ve haftalardır kaldığım merkeze göz gezdirdim. Herkes Roma’da tatilde olduğumu düşünürken Ophelia Valley’den sadece birkaç saat uzaktaydım.

Gözlerim kliniğin yükselen üç katında dolandı. Giriş katındaki özel odalardan birinde kalıyordum. Tek şartım buydu. Olup bitenden hiç etkilenmemiş gibi davranmama rağmen Austin, amigokızların katili beni ikinci kattan aşağı ittiğinden beri üst katlara çıkamıyordum. Babam bunun zayıflık olduğunu düşündü ve anem de benim için sadece çok parası olan insanların kalabileceği bu özel yeri buldu. Travma sonrası stres bozukluğu olduğunu

düşünüyorlar. Buraya gelmeyi de terapiyi de kabul ettim çünkü kontrolüm altında olmayan durumlardan hiç hoşlanmıyordum ve neden merdivenleri bir türlü çıkamadığımı anlamıyordum. O günü de tam olarak hatırlamadığım gibi. Her şeyin üzerinden dört ay geçtiğine inanmak zordu. Vücudumdaki izler ve ne zaman merdiven görsem kaçma dürtüsü, olayları tamamen unutmama izin vermiyordu.

Telefonumu çıkarıp mesaj kutumu kontrol ettim.

Ophelia.hell hesabından yeni bir mesaj vardı.

“Bir köyde sadece iki tür insan yaşar. Doğrucular ve yalancılar. Doğrucular yalnızca doğruyu söyler. Yalancılar sadece yalan söyler. Biri çıkıp ‘Ben yalancıyım’ dedi. Bu kişi hangi tarafa aitti?”

Cevap böyle bir kişinin olamayacağıydı. Yalancı yalancı olduğunu söylerse doğruyu söylemiş olurdu ve doğrucu da yalancı olduğunu söylerse yalan söylemiş olurdu. En basit sorularımdan biriydi ama ne kadar çok insanın cevabı bulamadığına inanamazdınız.

Her hafta bu mesajlardan bir tane geliyordu. Okulun son günü Maddie hesapta yeni bir paylaşım yapıldığını söylediğinden ve ben hesabın çalındığını fark ettiğimden beri her hafta. Sorular benim erkeklere randevuya çıkmak için cevaplanması gereken sorularımdandı. Muhtemelen kalbi kırılan biri benimle uğraşmaya çalışıyordu ama şu an özgüvensizlikten daha önemli meselelerim vardı.

Hesaptaki son gönderiler gerçekten ufuk açıcıydı. Haftalardır krallığımızın yıkıldığını söz ediyorlardı. Tüm okulun önünde yaşadığımız kavgalar kulaktan kulağa yayılmıştı. Amigo takımı dağılmıştı. Mükemmel üçlünün arasına kara kedi girmişti. Maddie ve Matthew’un evlilikle sona ermesi beklenen ilişkisinin bitişi olayları perçinlemişti. Dylan tekrar kasabadan ayrılmıştı.

Dylan tekrar kasabadan ayrılmıştı.

Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım mesajlarıma hiç yanıt vermemişti.

Kaza geçirmeme rağmen, katil tarafından neredeyse ölümle sonuçlanan bir saldırıya karışmama rağmen Dylan bir kez bile beni aramamıştı.

Hâlâ açık olan Ophelia.hell hesabı çalındıktan sonra paylaşılan ilk gönderiye baktım. Daha öncekilerin hepsi silinmişti.

Kylie Davies bu defa babasının ya da keskin zekâsının satın alamayacağı bir şeyin peşindeydi. Hepimiz onun ne kadar zengin olduğunu biliyoruz, belki de o kadar zeki değildi ve tüm o notları babasının parasının eseri idi. En azından Dylan O'Coner'ın bir fiyatı olmadığını biliyoruz. Zavallı Ky!

Klinik ağaçların arasında kaldığı ve etrafı alabildiğine orman olduğu için her zaman serin ve nispeten kasvetliydi. Bu bölümde çok az insan olduğundan yalnızlığım ile baş başaydım ve beni bunun düzeltereğine inanıyordum.

Odama döner dönmez yatağa uzanıp elimdeki stres topunu karşı duvara fırlatarak sektirmeye başladım. Saldırı anına ne zaman dönmeye çalışsam bir noktada her şey tıkanıyordu. Topu yakalamaktan vazgeçip bir otel odasını anımsatan bu yerde epey konforsuz olan çalışma masasına oturdum ve yeni dönem ders konularını çalışmaya başladım tekrar. Kalem setimde bir tane sinin mürekkebi bitmek üzereydi, bunu ajandama not aldım ve post-it'lerimden kaldığım bölümü buldum. Hayatımda pek çok şey değişmişti ama çalışkanlığım ve birinciliğim değişmeyecekti, Austen'in buna da zarar vermesine izin vermeyecektim.

Saatler sonra cep telefonum çaldığında aramayı cevaplamadan önce uzun bir nefes aldım ve yanıtladım.

"Selam, Mads. Nasılsın?"

"Hava o kadar sıcak ki bir yandan bronzlaşmak istiyorum ama bir yandan da eriyeceğimi sanıyorum." Onun sıcak sesi beni her zaman gülümsetirdi. Ne kadar akıllı biri olduğunu biliyordum, Maddie'nin içinde ne benim hırslarım ne de Ansel'in melankolisi vardı ve onu hepimizden daha iyi kılan da tam buydu.

"Havuzda mı gittiniz?" diye sordum merakla. Maddie havuzda saldırıya uğradığından beri havuzdan pek hoşlanmıyordu.

Evet, hayatta kalmıştık ama hepimizin hasarları vardı.

“Hayır, Henry ile birlikte göle geldik.” Muhtemelen epöy kalorili bir içeceği yudumladı. “Sen anlat, Roma nasıl?”

“Şahane,” dedim. “Üzerimi değiştirmek için otele geldim. Akşamüstü bir müzeye gitmek için bilet aldım, sonra da restoran rezervasyonum var.”

“Ne zaman döneceksin, haftalar oldu... Orada birini bulduğunu falan düşünmeye başlayacağım.”

Güldüm.

“Dil kursundan bahsetmiştim, biraz daha buradayım. Havası çok iyi geldi. Ansel de sizinle birlikte mi?”

“Hayır,” dedi. “Vardiyası devam ediyor. Onunla akşam görüşeceğiz. Oralarda yakışıklı kimseler yok mu?”

“Olmaz mı?” diye oyununa uyum sağladım. “Akşam yemeğe yalnız gitmiyorum.”

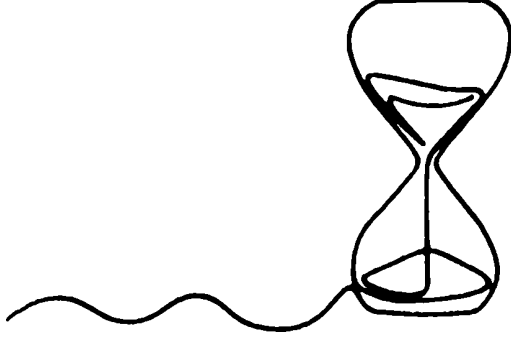
“Hemen anlat...” dedi ve ben de bir şeyler uydurdum. Müzede tanıştığımızı söyledim ve hoş biri olduğundan, vakit geçirmek için teklifini kabul ettiğimden bahsettim. Başka şartlarda inanmazdı bu yüzden ona kendimi denemek istediğimi söyledim ve işte o zaman bunu destekledi. İyi şanslar diledi ve telefonu kapattık.

Tamamen yalan söylemiyorum Mads, kendimi denemek istiyorum ama bunun için müzede tanışacağım birine ihtiyacım yok.

Dylan kasabaya dönmeliydi. Dylan kasabaya dönerse Ansel ve Christopher’ın gerçekten mutlu olduğunu görürdü ve o zaman gitmesine gerek kalmadığını anlayıp kendi hayatına devam edebilirdi. Buradaki hayatına. Bir noktada yeniden hepimiz arkadaş olurduk. Bir noktada biz yine konuşabilen iki insan olurduk. Ve sonra bir gün neler olacağını hiçbirimiz bilemezdik... Bu yüzden Dylan kasabaya dönmeliydi ve ilk seferinde onu getirdiğim gibi tekrar getirmek zorundaydım.

2. Bölüm

Çiçekteki İsimsiz Not

Ansel

Maddie ile kahvelerimizi alıp yürüyüş parkuruna çıktık. Vardiyamın başlamasına iki saat vardı ve sabah görüşmek istediğini söylediğinde apar topar evden çıkmıştım.

“Anlat bakalım neler oluyor?” Banka oturup güneş gözlüğümü taktım ve bir yandan da Christopher’ın mesajına yanıt verdim. Sabah rutinini aksatan kargalarla birlikte evden çıktığında ben hâlâ uyuyordum ve gün içinde neler yaptığımı bilme takıntısını kabullenmek için çabalıyordum.

“Çok mu belli oluyor?” diye somurttu Maddie. Her zamanki güzelliği asık suratıyla şirin bir hal aldı. Üzerinde tozpembe spor tayt ve atlet takımı vardı, evden yürüyüşe çıktığını söylemişti ama pek hareket etme havasında değildi.

“Matthew bir kızla görüşüyor ve sanırım bu sefer her zamanki gibi değil, gerçekten vakit geçiriyorlar.” İtirafının ardından utanç bakışları bisiklet yolunda iki kişilik bisikletle güzel havanın tadını çıkaran bir çifte daldı.

“Hislerin hâlâ çok taze değil mi?” Bankın üzerinde ona bakabileceğim şekilde döndüm ve elimden geldiğince yargılayıcı olma-

maya çalıştım. Matthew'u hiçbir zaman ona uygun bulmamıştım ve aynı grupta olmamıza rağmen biz pek iyi anlaşılamadık ama Maddie için tüm çocukluğu, ergenliği ve en iyi zamanları olduğunu biliyordum.

"Bundan nefret ediyorum," dedi başını iki yana sallayarak. "Ama o kadar uzun zamandır beraberdik ki!" Ellerini saçlarının diplerinden geçirdi. "Beni aldattı ve bu yüzden onu asla affetmeyeceğim ve son zamanlarda göt gibi davranıyordu ama onca yıllık ilişkimizdeki güzel günleri de hatırlıyorum Ans, sadece kötü anları hatırlasam sorun olmazdı ama o kadar güzel zamanımız vardı ki..."

İlişkilerin en zor kısmının bitişleri olduğunu düşünürler ama öyle olmaz. İlişkilerin bitiş kolaydır çünkü ortada bir sorun yani kızgınlıklar vardır. Başlangıçta rahatlamış bile hissederiz. Her şey sonra ortaya çıkar. Kızgınlık o kadar uzun sürmez, insanı yorar ve kötü anıların yerini bir zamanlar var olan ve sonsuza kadar sürsün istediğimiz güzel günler alır. Kafamızın içinde o ilk tanışma anını, ilk kez sohbet ettiğimiz heyecanı ve ilk öpücüğü döndürür dururuz. Yıldönümleri, sabaha kadar uykusuz kaldığımız mesajlaşmalar, saatlerce heyecanla hazırlandığımız randevular ve tatlı sözleri geri isteriz. Çünkü artık tüm bunların boşlukları vardır ve özlem, kızgınlıktan daha sıkı tutunduğumuz bir duygudur.

"Sadece zamana ihtiyacın var," dedim. "Onu başkasıyla görmek canını yakacak ama zamanla hepsi geçecek bebeğim."

"Henry'ye karşı kendimi berbat hissediyorum. Sanki..."

"Neden kendini berbat hissedesin ki?" Bu çok saçmaydı ve bu yüzden lafını kesmek zorunda kaldım.

"Kylie ve senin aranız bozulduğunda ve sen gözüaltına alındığın tüm o süreç boyunca yakındık ama dostça bir yakınlıktı ve herkes dağılırken onun yanımda olması harikaydı ve sonra Matthew'dan ayrılmamı yanlış yorumlamış olabileceğini düşündüm. Şimdi de onunla takılmak sanki flört ediyormuşum gibi hissettiriyor." Suçlulukla parmaklarıyla oynamaya başladı ve ses tonu zayıflarken aslında neden olduğu şeyleri öyle değilmiş gibi göstermek için çabaladı.

“Biraz flört ediyorsun,” diye sorgulayarak güldüm.

“Biraz şirinlik yaptığımı kabul ediyorum ve dediğim gibi zor zamanlarda yanımda olduğu için minnettarım ama onu kırmak istemiyorum Ans, bu fikirden nefret ediyorum. Kafam öyle karışık ki!” Aldığı karamelli kahveden büyük bir yudum içti ve midesi bulanarak yüzünü buruşturdu.

“Sakin ol,” dedim kendi sade kahvemden içerken. “Matthew ile ayrılığınız hâlâ yeni sayılır ve Henry bu kadar kısa zamanda bunun üstesinden gelemeyeceğinin farkında.”

“Gerçekten mi?” Şaşkınlıktan büyüyen gözleri bana döndüğünde hiç parçası olmak istemediğim bir konunun merkezinde kaldığımı fark ettim. Aralarında laf taşımak istemiyordum ve Maddie tam olarak bunu istiyordu.

“Bak o da çok yakın arkadaşım ve bana içini açtığında bunu seninle paylaşma saygısızlığını yapamam.”

“Ans! Lütfen...” Koluma yapışıp küçük bir çocuk gibi dudaklarını sarkıttı ve üst üste, “Lütfen lütfen...” diye sayıklamaya devam etti.

“Senin söylediklerini ona söylememi ister miydin...” Kolumu kurtardım ve empati kurabilmesi için kaşlarımı kaldırdım.

“Tanrım, hayır.” Bu düşünce bile onu ürpertmeye yeterli olmuştu. Tekrar önüne dönüp bacak bacak üzerine attı.

“O halde sıkıştırma beni.”

“Sadece ona berbat davrandığımı düşünüyor mu, bunu bilmek istiyorum.” Tekrar şansını denerken hafifçe dişlerini göstererek gülümsedi ve maalesef gerçekten sevimliydı.

“Dediğim gibi, Henry seni çok iyi tanıyor ve bu kadar endişelenmene gerek yok. Rahatsız olsa eminim bunu belli eder ya da aranızda mesafe koyardı. Ama yüz vermeyeceğim diye sen uzaklaşıp durursan, arkadaşlığınızı mahvedeceksin. Sadece sakın ol kızım ve flört etme, arkadaş ol.”

Bunun Maddie için çok zor olduğu bilerek kıkırdadım. Maddie doğuştan sıcakkanlıydı ve ilgiyi sevmekle kalmaz, karşılık vermeden de duramazdı.

“Ama aynı zamanda o kadar tatlı ki!” Kirpiklerini kırpıştırıp işveli işveli güldü.

“Mads...” Altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve “Yapma...” dedim.

“Biliyorum... Aslında terapistimle bu konuyu konuşuyoruz ve kendime haksızlık yapıyorum. Geçen dönem olan onca felakette Matthew ile ayrılığımızı sindirme zamanım olmamıştı ve şimdi başımızdaki felaketlerden kurtulunca hayatı fark etmeye başladım ve bu da sorumluluklar getirdi. Önce ayrılığın sızısını geçmişimize duyduğum saygıyla yaşayacağım ve sonra önüme bakacağım.”

“Kulağa harika geliyor.” Destek verici bir şekilde omzunu pışpışladım ama bu konuda ona çok güvenmesem de, bunu sesli söylemedim.

“Yine de sormak zorundayım,” dedi. “Dylan ile sen de efsaneviydiniz ve bilirsin, ondan sonra işler senin için pek yolunda gitmedi. Bense her zaman bir gün yeniden bir araya geleceğinizi düşünmüşümdür. Şimdi yeni bir ilişkin var ve gerçek bir ilişki. Bunun nasıl olduğunu, nasıl hissettirdiğini bilmem lazım Ans.”

Hem çok dikkatliydi hem de gerçekten cevaplara ihtiyacı vardı. Sorusunun bende ne hissettirdiğini anlamak için biraz beklemek ve düşünmek zorunda kaldım. Hayır, aynı şey değildi. Ben Dylan ile bir daha bir araya geleceğimizi düşünmüyordum. Aramızda her zaman görünmez bir bağ olacaktı ve onu kurtarmak için her şeyi yapardım ama iki ateş yan yana geldiğinde zararı birbirine olmazdı, etraflarındakileri yakıp kül ederlerdi. Dylan bunu umursamazdı, Dylan ikimizin dışındaki hiçbir şeyi umursamazdı. Bense bununla yaşayamazdım.

“Aynısı değil,” dedim çabucak. “Dylan ve ben sizin gibi değildik. Evet birbirimize bağlıydık ve bence yaşam boyunca böyle kalacak çünkü yaşandı ve bunları yok edemeyiz, inkâr edemeyiz ve sonsuza kadar yas tutamayız. Onları hayatımızın anı kutusuna bırakmayı öğrenmeliyiz. Zamanın ne getireceğini bilmek mümkün değil.”

"Sence Christopher ve sen evlenir misiniz?" diye sordu birden ve dudaklarıma yaklaştırdığım kahveyi püskürtmeden yutmayı başardım. Neredeyse boğuluyordum.

"Maddie daha okulum bitmedi ve böyle konuları düşünmek istemiyorum."

Bana kuşkuyla baktı.

"Ne?" diye terslendim.

"Aşırı tepki verdin." Şaşkın ifadesini koruyarak gözlerini üzerime dikti. İşte ona gerçek bir malzeme vermiştim.

"Hayır." Rahatsızlıkla kıpırdandım. Neden etrafımdaki herkes bizimle ilgili bir sorun olduğunu düşünüyordu?

"Alınma ama Matthew ile ortaokulda evlenmeyi düşünüyordum yani doğru kişi olduğunu düşündüğünde bu konular pek erken olmaz." Sırtından aşağı dökülen kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve yanımdan geçen okuldan iki kişiye prensesler gibi el salladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye kaşlarımı çattım.

"Bir şey demek istediğim yok ama neden bu kadar gerginsin? Sakin ol kızım!" Son cümleyi vurgulayarak beni taklit etti. "Onunla birliktesin diye sonsuza kadar öyle olmak zorunda değilsin. Yani siz de çok iyi şartlarda bir araya gelmediniz."

"Bununla ilgili kafa yormak çok saçma." Telefonuma dönüp öylesine ekranı kaydırmaya başladım.

"Bu cümleyi takıldığın insanlar için kurarsın Ansel, Christopher bu konuda ne diyor?"

İlk günden beri birlikte yaşamak istiyor.

"Akli başında biri olduğu için böyle konuları konuşmuyoruz." Bankadan gelen önemsiz bir mesajı sanki çok önemliymiş gibi yüzüme yaklaştırarak okuyormuş gibi yaptım.

"Onun için harika birisin," dedi. "Umarım seni kaçırmaz."

"Hadi," dedim. "İşe geç kalamam."

Akşamüzeri restorana gelen Ashley ve Sasha'nın siparişlerini götürdüm. Ashley hâlâ ara sıra beni arardı ve ben de onu arkadaş-

larımdan biri olarak görmeye başlamıştım ama onların küçük dünyası benim için fazla ergen işi kalmaya başlamıştı. Lise muhabbetlerini üniversiteye de taşımışlardı ve kendilerini bir sonraki Ansel, Maddie, Kylie olarak görüyorlardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ashley siparişi için teşekkür ettikten hemen sonra. Okul kapanmadan önce kızlarla aramız kötüleştiğinde bir süre bana eşlik etmişti. Hatta bana kendi grubumu kurmamı söylemiş ve ilk üyeleri olarak da kendilerini önermişti. Şapşal olabiliyordu ama yine de onu seviyordum hem de Christopher'ın şefinin kızıydı.

"Hava sıcak, çalışıyorum, pek tatil yapamadım ama yine de her şey yolunda." Tepsiyi göğsüme yaslayıp omuz silktim.

"Ne de olsa artık peşinde bir katil yok," dedi Sasha. Ashley ona gözlerini devirdi.

"Evet bu epey yardımcı oluyor," diye dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sizi epeydir bir arada görmüyoruz ve insanlar konuşuyor," dedi Ashley. Konuyu değiştirmek için seçtiği yöntem beni gerçekten güldürdü.

"Ben çalışıyorum, Maddie ailesine düşkün ve Kylie de Roma'da çünkü."

Okulun son günü Kylie'ye ait olan ophelia.hell hesabının çalındığını öğrenmiştik ve o haftadan beri aptal hesapta bizimle ilgili dedikodular dönüp duruyordu. Gerçi bunun için bir instagram hesabına gerek yoktu, geçen dönem hepimiz yeterince dile düşmüştük ve bu kasaba dedikodu kazanıydı.

"Bak ne soracağım," dedi Ashley hevesle. "Sence yeniden amigo takımı kurulacak mı?" Bir yandan aldığı patateslerden birini üfleyerek soğutmaya çalışıyordu.

"Biz şimdiden çalışıyoruz," dedi Sasha.

Amigo kızların korkunç şekilde öldürülmesinden sonra tekrar bir grup kurulması ve onların yerine geçmek için bu kadar hevesli olmaları hiç garip değilmiş gibi bakmayı beceremedim.

"Bunu Maddie bilir," dedim.

“Maddie eski takımın kaptanıydı.” Sasha tam bir Şark kurnazıydı ve ağzımdan laf almak için biraz sonra bana arkadaşlarımın dedikodusunu yapmaya başlayacağını hissediyordum.

“Maddie’nin hâlâ kaptan olduğuna son derece eminim.” Başımı çevirip bana ihtiyacı olan bir masa var mı diye baktım ama gündüz vardiyası her zaman sakın geçiyordu.

“Aslına bakarsan...” Sasha söyleyip söylememekte kararsız şekilde Ashley’ye baktı. Ashley onu onaylamak için başını salladı. “Matthew’un sevgilisi kimse kaptan da o olur ve jimnastik kulübünden bir kızla takılıyor, iki haftadır... Yani bu Matthew’un yaz boyu süren en uzun takılması.”

“Bu saçmalık da nereden çıktı?” diye güldüm. “Maddie kaptanlığı bileğinin hakkıyla aldı, Matthew aptalının bununla ne ilgisi olabilir, ayrıca herkes onun kıcını tekmelediğini biliyor.” Çok rahat bir ifadeyle bunların gerçekten altı boş saçmalıklar olduğunu anlamaları için güldüm.

“Maddie yaz boyu pek ortada görünmedi ama Matthew hâlâ ortamların gözbebeği ve futbol takımının kaptanı kimse onun sevgilisi de amigo takımını alır. Bu kasabada partileri futbol takımı belirler ve tüm kızlar da kaptanın sevgilisiyle iyi anlaşmaya çalışır.” Sasha basit bir matematik formülünden bahseder gibi kendinden emindi. İşin kötü yanı haksız da sayılmazdı.

Maddie tüm yaşananların üstesinden gelebilmek için terapi alıyordu. Ve okul kapandığından beri hem sosyal medyada hakkımızda çok yorum yapılıyor hem de adreslerimize rahatsız edici paketler gelip duruyordu. Çoğu şaka adı altında yapılan tacizlerdi. Maddie’ye bir keresinde iğnelerle çevrilmiş, amigo kıyafeti giydirilmiş bir bez bebek göndermişlerdi ve Maddie’nin ailesi çıldırmıştı. Gelen paketler bunlarla da kalmıyordu. Bana gelenleri açmadan çöpe atıyordum ama Maddie çok kişiselleştiriyordu. Yazın başında beni de zorlayarak götürdüğü bir partide geri zekâlılar devasa bir oyuncak bebeğe amigo kostümü giydirip her tarafına iğneler batırdıklarında Maddie onlarla gülmüştü ama yarım saat sonra partiden ayrıldığımızda yol boyunca ağlamıştı. Bu yüzden

zamanının çoğunu ailesiyle geçiriyordu ve bu süreç ona epey iyi gelmişti. Şimdi bu söylentilerle yeniden tetiklenmesini istemiyordum, bu yüzden iş başa düşmüştü.

“Okul açıldığında bunun bir saçmalık olduğunu görürsünüz,” dedim kalçamı masaya yaslayarak. “Tanrı aşkına lisede değiliz ya artık. Hem Maddie’nin babası dekan, ne olacağını sanıyorsunuz? Matthew belirleyici olabilir mi sizce? Futbol takımını Kylie’nin babası finanse ediyor. Yani tatlım...” Sasha’ya bakıp anladığına emin oldum. “Biz istemezsek eğer, ortada Matthew ve takımı bile olmaz. Maddie kaptan olmayı istediği sürece kaptan olacak ve o zaman geldiğinde takıma seçeceği herkesin aksine, o gruptan uzak-takiler olacağına son derece eminim.”

Sasha kanı donmuş gibi geriye çekilip hamburgerini yemeye koyuldu. Yüzü bembeyaz olmuştu, belli ki bizim gözden düştüğümüze emin olup diğer grupla takılmaya başlamıştı.

“Sen Maddie’yi destekleyeceksen ben de onu desteklerim,” dedi Ashley. “Ama bilirsin hâlâ aranız bozuksa pekâlâ sen de kaptan olabilirsin.”

“Çok tatlısınız kızlar,” diye kıkırdamadan duramadım. “Bizim aramızda bir problem yok. Amigo takımı tekrar kurulacaksa, buna okulun izin vermesi gerekir ve eğer tekrar kurulacaksa, bunu yapacak kişi Maddie olacaktır. Şimdi işe dönmem gerekiyor.”

“Maddie ve Henry birlikteler mi?” diye sordu Sasha. “Ivan, Henry’nin takımdan atılacağını söylüyormuş.”

“Ivan şansını çok zorlarsa Kylie’nin babası onlara verdikleri spor bursunu keser, o yüzden sesini kessin!” Kendime hâkim olmadığım için pişmandım ama çok da değil.

Cidden ama kasabada kızlar öldürüldü, takım arkadaşlarımız, her gün gördüğümüz kızlar... Hepimiz saldırıya uğradık ve aylarca korku içinde yaşadık ve şimdi tek derdimiz bu saçmalıklar mıydı? Cidden ama...

Vardiya uzayınca ve şarjım bitince Christopher’a haber veremedim ve işten koşar adımlarla çıkmak zorunda kaldım. Akşam

yemeği için dairemde buluşacağımız konusunda sözleşmiştik. Son anda içtiğim buzlu su mesanemi şişirmiş ve bir an önce tuvalete gitmezsem gerçekten içimde bir bomba patlayacakmış gibi hissetmeye başlamıştım. Hızla çıktığım merdivenlerin sonunda kapımın önünde gördüğüm papatya buketi yüzümü güldürse de gerçekçi olalım, çok şişim vardı. İkinci denemede kapıyı açtım ve ayakbılarımla içeri dalarken çiçeği kanepenin üzerine atabildim. Hava o kadar sıcaktı ki bütün gün soğuk içecek tüketiminden heder olmuşum. Tuvaletten çıktığımda omuzumdan dünyanın yükü kalkmış gibi rahatlamıştım. Telefonumu şarja taktım ve kablonun başında açılmasını beklerken kapı çaldı.

“Ah, ben de geldin ve geri döndün sanmıştım.” Açtığım kapının ardında bana gülümsedi ve üzerime doğru eğildiğinde yüzümü buruşturarak geri çekildim. “Vardiyam uzadı ve duş alamadım, yağ kokuyorum.”

Christopher içeriye girdi, kapıyı kapattı ve yüzümü iki yanından tutup önce yanaklarımı sonra dudaklarımı ardından da saçlarımı öptü.

“Yapma, iğrenç.” Geriye çekilmeye çalışırken kıkırdadım.

“Eğer fazla mesai yaptırıyorsa ki yaptırıyolar, sana ekstra ödeme yapmalılar.”

“Yardım etmeyi ben istiyorum,” diye itiraz ettim çünkü gidip onlarla konuşma potansiyeli vardı ve bu işi kaybetmek istemiyordum. Hem işe alışmıştım, bahşişler fena değildi ve bu kadar burununu sokmamasını tercih ederdim. Kabul etsem şimdiden bana kol kanat germek için banka hesabını paylaşmaya epey hevesliydi.

“Çünkü kendini herkese sevdirmeye çalışıyorsun.” İtiraz edersine başını salladı ve elindeki paketleri mutfığa götürmek için hareketlendiğinde kanepedeki çiçek buketini gördü.

“Ah, teşekkür ederim bu arada harikalar ama tuvalet için sıkışmıştım, şimdi vazoya koyarım.” Halime kıkırdadım ve kaslarımı açmak için kollarımı geriye doğru esnettim.

Elindeki paketleri kenara bırakıp cevap vermeden çiçek buketini eline aldı ve üzerindeki kartı çıkardı. “Ben göndermedim,” dedi.

Zaten buraya gelirken bana çiçek göndermesi garip olurdu ve aslında Christopher pek çiçek alan biri değildi, hatta hiç çiçek almamıştı ama yine de başkasından gelebileceğini düşünmemiştim.

“Kimdenmiş?” diye sordum şüpheyle.

“Meleğim!” dedi kartı bana doğru çevirerek. Beyaz kartın üzerinde bilgisayar fontuyla yazılmış tek kelime buydu. Ne isim ne de başka bir ipucu vardı. İkimiz de birbirimize bakarken gerildik ve kendini ilk toplayan ben oldum.

“Birisi aptalca bir şaka yapıyor olmalı.” Çiçeği de alıp kartla birlikte çöp kutusuna attım.

Bana meleğim diye seslenen tek kişi Dylan’dı ve Austen da bana onu taklit eden mesajlar göndermişti. Christopher da bunları çok iyi biliyordu ve bu yüzden yüzündeki ciddi ifadeyi yadırgamadım.

“Bu kadar mı?” diye kaşlarını kaldırdı. “Birisi şaka yapıyor...”

“Hayatım,” dedim nadiren kullandığım bir kelime seçimi yaparak. “Çok iyi bildiğin üzere okul kapandığından beri böyle aptalca durumlarla karşılaşılıyor ve bu da onlardan biri.”

Ophelia.hell hesabından bizimle alay eden iğrenç paylaşımlar yapılırken hem Maddie hem de ben evimize gelen saçma sapan hediyelerle uğraşmak zorunda kalmıştık. Bazen garip kayıp ilanları oluyor bazen de plastik böcekler, *Çılgılık* filminin maskesi ya da sinema dünyasından bilinen katil film afişleri gönderiliyordu. İnsanların aptallığının sınırı yoktu ama nihayetinde bunlar suç da sayılmıyordu.

“Yine de kamerayı kontrol edeceğim,” dedi ve telefonunu çıkardı. Ben daha taşınmadan önce evin ön kapısına ve arka tarafında olan yangın merdivenine kameralar taktırmıştı. Telefonundan izliyor olmasından ilk günden beri hoşlanmıyordum ama aynı zamanda korumacı tavrını seviyordum ve beni gözettiğini bildiğimde kendimi daha güvende hissediyordum.

Gözünün üzerimde olması benim için bir çeşit emniyet keme-riydi. Beni benden de koruyordu.

“Ben duşa giriyorum,” dedim tartışmamak ve başka türlü için rahat etmeyeceğini bildiğim ama parçası da olmak istemediğim için. “Çıktığımda sadece planladığımız gibi yemek yapacağımıza söz ver.”

“Söz.” Çoktan telefona gömülmüştü bile.

Duşu omuzumdaki gerilimi azaltmak için biraz uzun tuttum. Çiçek olayının canımı sıkmasına izin vermeyecektim ve şaka olduğuna emindim. Pamuklu şortumu ve siyah atletimi giyerek saçlarımı kuruması için serbest bıraktım ama yemek yaparken engel olmaması için bandana taktım. Tekrar içeriye girdiğimde Christopher mutfakta ahşap kesme tahtasının üzerinde etleri hazırlıyordu.

“Ne yapıyoruz şef?” diye sordu. Çabucak uyum sağlamasından memnun olarak parmak uçlarımda yükselip ensesindeki saçları okşayarak boynundan öptüm. Yemek konusunda daha iyi olan bendim ama etlere dokunmamayı tercih ederdim.

“Sen etleri hazırlarken ben de şahane bir mozzarella di bufala ile salata yapacağım.” İtalyan peynirinin ismini söylerken biraz aksan yapmak için çabalamama güldü.

Mozzarella toplarını buzdolabından çıkarırken Christopher etleri dövmeye başlamıştı. Yanaşıp arka cebindeki telefonunu alırken boynuna bir öpücük daha kondurdum. Muhteşem kokuyordu ve ona dokunmaktan çok büyük keyif alıyordum. Biz çalışırken arkada çalması için Fransızca şarkılar listesini açtım.

“Sadece aklına takılmaması için söylüyorum, çiçeği bırakan kişi kameranın farkında ve yüzü görünmeyecek şekilde şapka takmış.” İşini bozmadan ve başını hiç çevirmeden söylemişti bunları.

“Hava sıcak ve herkes, özellikle de kuryeler şapka takıyor.”

“Evet,” dedi. “Biliyorum. Ama Austen’ı da kontrol ettim ve hiç ziyaretçisi olmadığına emin oldum. Yani onun da yapabileceği bir şey değil.”

Çeri domatesleri suyun altında fazladan oyalanarak yıkadım. Balzamik sirke ve fesleğenleri tezgâha dizerken, “Dylan böyle bir şey yapmaz,” dedim.

“Emin misin?” diye diretirken keyfimi kaçırmaya çok yaklaşmıştı. Kendimi kandırmayacaktım, keyfimi kaçırmıştı ama bunu belli etmeme çok yakındı.

Derin bir nefes alarak ona döndüm. “Fazlasıyla eminim.”

Yine o bakışını yaptı, sanki sorgudaydım ve sorgu ışığının altında bana bakıyor ve sakladığım sırrı bulmaya çalışıyordu.

“Pesto da kullanacak mısın?” dedi elimdeki zeytinyağı şişesine bakarak. “Etin yanında çok iyi olur.”

Konuyu değiştirmesinden memnun şekilde buzdolabından pesto sosunu da çıkardım ve gündelik hayatımızdan konuşmaya başladık. Bizimle ilgili olmayan konular her zaman daha güvenliydi. Hayatıma dair bilmediği bir şey yoktu ve buna karşılık ben de onun bazı ailevi konularına hâkimdim hatta babasıyla daha yakın olması için onu teşvik etmiştim ve daha sonra bunun için bana teşekkür ederek kendimi önemli hissetmeme neden olmuştu. İkimiz arasında genelde yardıma ve desteğe ihtiyacı olan ben oluyordum ve bu can sıkıcı değilmiş gibi davranmak kolay değildi.

“Büroda işler çok yavaşladı ve saçma sapan insanların saçma sapan şikayetleri ile uğraşıyoruz.” Etleri fırına alırken ikimiz için de birer kadeh şarap koydu.

“Burada uzun süre kalabileceğini düşünüyor musun?” diye sordum. “Yani cinayet davası için geldin ve sen zamanını boşa harcamayı sevmiyorsun ama o olaylara kadar bu kasaba hep böyleydi, suç oranı epey düşüktür.”

Bazen bu konuda düşünüyordum ve her seferinde onun buraya sığmayacak biri olduğu sonucuna varıyordum. Christopher çok eğitilmiş olmasının yanı sıra çok yetenekliydi ve bu kasaba aslında hepimizin ruhunu sömürdüğü gibi onu da sömürecekti ve sanki bir noktada bunun farkına varıp giden o olacaktı.

“Gitmem gerektiğini mi söylüyorsun?” Şaşırdı ve başını bana doğru çevirdi.

“Daha çok senin ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum.” Domatesleri ikiye böldükten sonra yıkadığım fesleğen yapraklarını kurutmaya başladım.

“Babam dergide çalışmamı istiyor.” Şarabı içtikten sonra dilini yanağının içinde dolaştırdı.

Christopher’ın babası ünlü bir moda dergisinin sahibi olan cpey varlıklı bir adamdı. Christopher aile dramasından kaçmak için kendi hayatını kurmayı seçmişti ama hepimiz biliriz ki, hiçbir yer ailelerimizden uzak değildir.

“Sen ne düşünüyorsun?” diye öylesineymiş gibi sordum.

“Bana göre değil.” Dergi işlerini biraz küçümsüyor ve o dünyayı kendisi için fazla şaşıalı buluyordu ama ben öyle düşünmüyordum.

“Ama buradaki sakın kasaba hayatı da sana göre değil.” Olduğum yerde dönüp tezgâha yaslandım.

“İdare ediyorum,” diye alnını kaşıdı. Kafasının içinde dile gelmeyen sözler olduğu açıktı. Burada sıkılıyordu ve evrak işlerinden nefret ediyordu. Yazın bürodaki en önemli konular bize yapılan kötü şakalardı ve onları yapanlar da kolayca bulunuyor, şaka yaptıklarını ve bir daha yapmayacaklarını söyleyenler serbest kalıyordu.

“Bunun benimle ilgisi var mı?” Şüpheyile onu süzdüm. “Beni yalnız bırakmamakla bir ilgisi var mı?”

“Bunun seninle ilgisi, senin yanında olmak istemem.” Bu nasıl soru dercesine kaşlarını çatı.

“Hayatını buna göre planlaman doğru mu?” Onun açısından baktığımda, ben bundan rahatsız oluyordum. Büyük bir yaşamı kaçıırıyordu ve bunu sadece başka kimsenin sorumluluğunu almadığı bir kız için yani benim için yapıyordu.

“İstediğim eğer buysa,” diye basitçe dudak büktü.

Şarap kadehini alıp bir yudum içtim.

“Christopher annenle olan ilişkin zor ama babanı bu yüzden cezalandıramazsın. Sana güveniyor, ona destek olmanı istiyor ve açıkçası sen iyi bir yönetici olursun.” Babası gerçekten çok tatlı biriydi. Zengin adamların çoğunun aksine yaşıtı harika bir kadınla evlenmişti ve ikisi de hayatlarının keyfini sürmek, bu yüzden de işleri artık oğullarına devredebilmek istiyordu.

“Benimle gelir miydin?” diye sordu. “O hayatta benimle olur muydun?”

Bu beklenmedik ve çok ani soruyla midem kasıldı. İstekle parlayan ve bunu istediği açıkça okunan gözlerinden kaçınmak için gülmeye çalıştım ve tezgâha dönüp zaten bitmiş olan salatanın üzerindeki yeşilliklerin yerini değiştirmeye başladım.

“Daha... mezun olmadım... ben,” dedim kekeleyerek. “Burada bir yılım daha var.”

“Sorduğum, bu değildi Ansel.” Bana doğru yaklaşıp tekrar ona dönmem için kolumdan tuttu ve çenemi parmaklarının arasına aldı. “Bana soruyorsun ama sen ne istiyorsun? Gelecekte ne bekliyorsun?”

“Sadece günü atlatmayı,” dedim kaçamak bir şekilde alaya alarak. “Şu sıralar daha ileriye düşünmeme gerek yok.”

“Bu bir cevaptı,” dedi ve çenemi bırakarak tekrar tezgâha yaslandı. “Anlıyorum.” Bu bir cevaptı ve o aldığı cevaptan hoşnut değildi. Daha kötüsü zaten böyle olacağını bildiği ortadaydı.

İşleri mahvetmeden önce kendimi toparladım, ellerimi lavaboda yıkayarak havlu peçeteyle kuruladım. Onun karşısına geçene kadar düşünmeye ve daha düzgün bir cevap vermeye yetecek zamanım olmuştu neyse ki.

“Christopher bu zamana kadar hiçbir seçimimi sağduyuyla yapmadım ben. Mezun olunca ne yapacağımı bilmiyorum. Annem beni terk etti ve bana yol gösterecek bir babam da yok. Kendi başıma ayakta kalmaya çalışıyorum.” Lafı evirip çevirmeye gerek yoktu, ondan saklayacağım bir şey de yoktu. Hayatımın en karanlık yanlarını biliyordu ve bazen bu rahatsız ediciydi ama böyle durumlarda da istediğim kadar açık olabildiğim için memnundum.

“Sana yardımcı olmak istiyorum ama her defasında geri çeviriyorsun.” Bunun sebebini anlamadığı için kaşları alnında kırıştı. Hareket etme ihtiyacıyla kadehine biraz daha şarap ilave etti.

“Çünkü kendi başıma ayakta kalmak istiyorum,” dedim daha yumuşak şekilde. Haksızlık ettiğimi ve yeterince iletişim kurmadığımızı düşünerek ona yanaştım ve ellerimi serbest bir şekilde

göğsüne yasladım. “Bak babam öldü ve ben dağıldım, aptalca işler yaptım. Sonra Dylan gitti ve daha da saçmaladım. Sonra annem de gitti ama bu defa senin de desteğinle yıkılmadım. Ama buna alışmak istiyorum. Kendi başıma desteksiz bir şekilde ayakta durmaya, hayatta olmaya alışmak istiyorum. Hayatımla ne yapacağımı o zaman düşünürüm ama önce koltuk değnekleri olmadan yürümeye alışayım, olur mu? Ve benim yüzümden hayatını erteler ya da fırsatları kaçıırırsan kendimi çaresiz ve bir külfet gibi hissederim, bunu yapma çünkü bana inanman çok önemli. Başımın çaresine bakabileceğime inanman önemli.”

Belimden sarılıp beni kendine çekti, göğüslerimiz birbirine değdiğinde, “Şimdi anladım,” dedi. “Bu kadar başımı döndürmen senin hatan Rogers.”

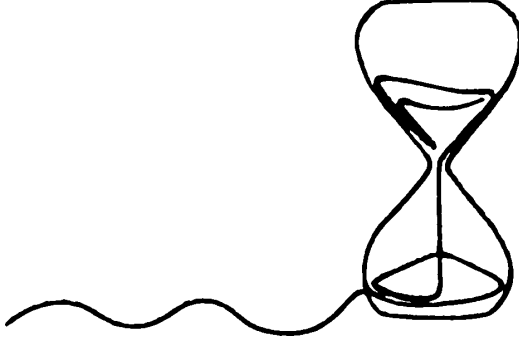
“Bu kesinlikle etik değil, biliyorum ama istediğin zaman bileklerime kelepçe geçirebileceğini de sen biliyorsun.” Kıkırdadım ve dudaklarına bir öpücük kondurup uzaklaştım. “Şimdi şu güzel yemekleri yiyelim mi?”

Başını ağır ağır salladı. Şimdilik konu kapanmış olsa da bir yere varabilmiş değildik. Benim için fedakârlık yapmasını istemiyordum ama o da ben varken ne yapacağını bilmiyordu. En kötüsü de okulum bitecekti ve ben o zaman ne yapmak istediğimi henüz bilmiyordum.

Yine de kanepeye oturduk ve küçük dairemde huzurla bir film seyrederken birbirimize sarılmanın keyfini çıkardık. Öğrendiğim en önemli şey dünün kaygısının ya da yarının endişesinin bugüne hiçbir faydasının olmadığıydı.

3. Bölüm

İlahi Komedya

Kylie

Gözetmenler benimle ilgili olumsuz yorumlar yazmasın diye yemek saatlerini kaçırmıyordum. Kaldığım blokta sadece travma hastaları bulunuyordu. Özel klinik sekiz kişilikti ve daha öncesinde kimse birbirini tanı mıyordu. Bir kişi hariç.

“Selam, oturabilir miyim? Tek başıma yemekten hoşlanmıyorum.” Daha önce de aynı sebeple akşam yemeği için masamı paylaştığım Violet benden iki yaş küçüktü.

“Oturabilirsin.” Çatalımla boş sandalyeyi işaret ettim. Aynı üniversitedeydik, aynı kasabada yaşıyorduk, muhtemelen bize yaltaklanmaya çalışan kızlardandı. Daha önce ikinci sınıfa geçtiğinden bahsetmişti. Yulaf lapası ve kırmızı elmadan oluşan kahvaltısını tırtıklamaya başladı. Benim tepsim her anlamda daha zengindi, vücudumu toparlamak istiyorsam ona iyi bakmam gerektiğini bilirdim.

“Araştırman ne zaman bitecek?” Bu zamana dek bana özel hiçbir şey sormayan, sessiz biri olduğu için rahatsız hissetmemiştim. Bir nevi staj yaptığımı sanıyordu.

“Az kaldı,” dedim. Burada olmak her şeye uzaktan bakmama

faydalı olsa da diğer hiçbir konuda ilerleme kaydedememiştim. Hâlâ merdivenlerden hoşlanmıyordum ve hâlâ çok hırslıydım.

Yemekhaneye giren bir grup onun dikkatini çekince ben de başımı çevirdim ve rahatsızca bacak bacak üzerine attım. Felsefe profesörümüzün burada ne işi vardı? Son sınıf öğrencileri olduğunu düşündüğüm üç kişi yürüyordu yanında. Aralarından birinin gözü masamıza kaydı ve beni tanıdığını düşünmeme neden olacak bir an dikkatle baktı. Çok kısa süren bakışmamızı başını çevirerek böldü ve profesörün söylediklerine karşılık verdi.

“Konferans için gelmiş olmalılar,” dedi Violet.

“Ne konferansı?”

“Öğleden sonra, ‘hayatı anlama ve algılama’ ile ilgili bir şeylerdi. Katılacak mısın?” Lapayı beğenmeyerek itti ve elmadan çok küçük bir ısırık aldı.

“Sanmıyorum,” dedim tabağımda kalanları bitirirken.

Açıkçası bu kendinizi sevin, hayatınız için mücadele edin konuşmalarını zaman kaybı olarak görüyordum. En azından benim ihtiyacım yoktu. Felsefe severdim, hatta felsefe profesörümüzü de severdim. Alanının en iyilerindendi ve her yıl onun asistanı olmak için son sınıflar mücadele ederdi. Kendimi çoktan hazırlamıştım.

“Gidip selam versem iyi olacak.” Tepsimi alıp boşların bırakıldığı masaya götürdüm ve saçlarımı üstünkörü elimle düzelterip masaya doğru yaklaştım.

“Merhaba, Profesör Creek,” diye gülümsedim. “Yemekte sizi rahatsız etmiyorumdur umarım, selam vermeyerek kabalık etmek istemedim.”

“Kylie,” dedi kırklarının sonundaki adam. Adımı hatırladığı için koltuklarım kabardı. “Otursana.” Her zaman öğrencileri ile arası iyi olmuştu ama benim gibi başarılı yıldız öğrencileri daha çok sevmesiyle bilinirdi. Bazıları buna çifte standart diyordu, ben se çalışarak kazanılan zaferler.

Biraz önce bana bakan çocuğun yanındaki boş sandalyeye yerleştim.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Profesör Creek.

“Araştırma, gözlem, yardım... Sanırım hepsinden biraz.” Bura-ya gelmeden önce karşılaşabileceğim her durum için cevaplarım, bahanelerim, nedenlerim ve dayanaklarım hazır ve ezberimdeydi.

“Çok iyi,” dedi. “Burada yardım alan insanların senin gibi çok yönlü insanların düşüncelerine ihtiyacı olacaktır.” Kravatını yemek tepsisinden uzaklaştırırken takdir eden gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı.

“Aslında son sene asistanlarınızdan biri olmak için göz boyamaya çalışıyorum.” Kendimden emin şekilde gülümsedim. Hazır övgüsünü alıyorken bu konuyu açmak zorundaydım. Bir şeyler başarmak zorundaydım.

“Aksi olsa gücenirdim,” diye tam bir salon beyfendisi gibi güldü. “Bu yıl asistanları asistanım seçecek.” Diğerlerine dönerek başıyla beni işaret etti. “Çocuklar bu Kylie Davies, herhangi bir yarışın birincisi. Eğer ikinci olduysa birinciliği istememiştir.”

Masaya yanaştığım andan itibaren konuşmalarımıza dikkat kesilen üçlünün gözleri bana kaydı. Biri kız diğer ikisi erkekti.

“Kim neden birincilik istemesin ki?” diye sordu kız. “Merhaba, ismim Emily.”

“Olayım birinci olmak değil,” diye omuz silktim. “Kazanmayı seviyorum ve kazanacağıma emin olduğum konuları taçlandırmak şart değil.”

“Gerçekten kazanmadan kazanıp kazanamayacağını bilemezsin.” Hemen yanımda oturan çocuktan geldi bu yanıt.

“O da Oliver,” dedi profesörüm eğlenerek. “Amerika’dan transfer oldu. Bu yıl baş asistanım.” Çocuğu yan gözle süzdüm. Baş asistansa, bu öğrenci olmadığı anlamına geliyordu. Mezundu ve profesör yerine derslere de girebilecekti. Aynı zamanda asistanları seçmekte önemli rol oynayacak ve koordine edecekti. Yani gruptaki en önemli kişiydi.

“Ben de Seth,” dedi kalan son çocuk masanın karşı tarafından elini uzatarak.

Elini sıkıp hafifçe gülümsedim.

“Doktor Grace ile kahve içeceğim.” Profesör yerinden kalktı-

ğında hepimiz ayaklandık. “Siz konferans saatine kadar buralarda olun. Belki Kylie size etrafı dolaştırır.”

“Elbette,” dedim istekli ve göreve hazır öğrenci sesimle.

Profesör ayrıldıktan sonra asistanlar yemeklerini bitirene kadar üstünkörü sohbet ettik. Emily ve Seth de son sınıfa geçmişti. Ophelia Valley Vakıf Üniversitesi’nin kasabanın diğer ucundaki daha küçük olan batı kampüsünde eğitim alıyorlardı. İki asistan o kampüsten, iki asistan bizim kampüsten seçilecekti ve onlar seçilmişti bile.

“Endişelenme,” dedi Seth kibarca. “Bizim kampüs biten dönemin sonunda seçiliyor, sizin kampüste başlayan dönemin başında. Hep böyle oldu.”

“Biliyorum,” dedim. “Endişeli değilim. Konferansa kadar ne yapmak istersiniz?”

“Taze kahve bulabilir miyiz?” Buna çok ihtiyacı varmış gibi yalvaran bir ifadeyle dudaklarını büktü Emily. Onu koridordaki içecek standına götürdüm. Duvara yaslı bir masada her zaman taze kahve, bitki çayları ve meyve suları bulunuyordu. İkimiz de birer bardak aldık, o diğer ikisi için de kahve doldururken yaklaşıp, “Onları uzun zamandır tanıyor musun?” diye sordum. Kahveleri taşımasına yardımcı olmak adına küçük karton tutacaklardan uzattım.

“Hayır,” dedi. “Seth ile okuldan göz aşinalığım var ama tanışmıyorduk. Asistan seçildikten sonra resmen tanıştık. Zamanla arkadaş oluruz muhtemelen, henüz pek zaman geçirmedik. Oliver ile de aşağı yukarı öyle. Hepimiz işine bakan insanlarız ve hepimizin işi başından aşkın. Bir programdan diğerine koşuyoruz.”

Tıpkı benim gibi diye düşündüm. Benim programım her zaman Ansel ve Maddie’den yoğun olurdu. Onların eğlenmeye ayırdığı zamanı ben çalışmaya ayırırdım. Bu yüzden oldum olası beni garip bulmuşlar ve bazen abarttığımı düşünmüşlerdi. Umursamazdım çünkü benim gibi idealist insanlar böyle olurdu, böyle olduğunu görüyordum. Garipti ama kendimi bu grubun içinde hayal edebiliyordum.

Masaya oturduğumuzda arkadaş grubumla ilgili düşündüm. Çocukluğumuzdan beri süren dostluğumuz... Bizi bir arada tutan, birbirimize olan gerçek bağımız mı yoksa aynı yerde yaşamamanın basit alışkanlığı mıydı?

Hiçbiri boş konuşmadı. Bizim yaşımızdaki insanların yaptığı sohbetlere girmediler. Benimle ilgili sordukları tek özel soru üniversite bitince ne yapacağımdı. Babamın şirketlerinde işe girip girmeyeceğimle değil, akademik ilerleyişimle ilgileniyorlardı ve iki saatlik masa sohbetimiz ardından geçirdiğimiz bir saate yakın çevre gezintisinde bile amigoluk, kasabamızda başrollerinden biri olduğum cinayet davası, kız-erkek arkadaş konuları hiç gündeme gelmedi.

Rehabilitasyon merkezinden, yapılacak konferanstan, felsefe başlıklarından, profesörün yetkinliğinden ve bilimden konuştuk. Çok uzun süredir, zamanın nasıl geçtiğini anlamadığım tek andı.

Bu zamana kadar sadece Dylan ile sohbet ederken böyle olmuştu. Kendimi müthiş etkin ve önemli hissettim. Ufkum açıldı ve gerçekten burada ne işim var diye sorguladım.

"Benim internet üzerinden canlı derse katılmam gerekiyor," dedi Emily akşamüzeri. "Sessiz bir yer var mı?"

"Üst katta bir kütüphane var, orası işini görür."

"Teşekkürler, sonra görüşürüz."

Emily hayatı için mücadele etmesi gerektiğini düşünenlerden-di. Geleceğini şansa bırakmıyordu. Biraz utangaç olsa da özgüvenli ve azimliydı.

"Ben de spor salonuna kaçacağım," dedi Seth. "Programımı ak-satmak istemiyorum. Ne de olsa artık buradayız." Biraz sıkılmış görünüyordu, gün boyu yaptığım gözlemde biraz zıpır biraz şapşal biri olduğunu düşünmüştüm. İyi not almak için çok çalışması gerekmeyen, kafası gerçekten çalışan insanlardandı.

Ona da yeri tarif ettikten sonra bahçede Oliver ile yalnız kaldık.

"Sen ne yapmak istersin?" diye sordum. Aralarında en az konuşan oydu, sohbetlere katılsa da, hiç sohbeti başlatan kişi olmamıştı.

“Konferans için hazırlık yapmam gerekiyor,” dedi. Yalnız kalmak istediğini düşünerek ayaklanacaktım ama, “Bana yardım etmek ister misin?” diye ekledi.

“Neye ihtiyacın var?” derken dudak bükerek hazır olduğumu ifade ettim. Baş asistanın gözüne girmek için çabalamazdım ama yardım etmemi istiyorsa geri çevirecek değildim.

“Sunumun üzerinden geçip notlar alacağım.”

Bu boşluğu asistanlık konusunda bir adım olarak düşündüğüm için başımı salladım. “Gidip odamdan eşyalarımı alayım. Aşağıda çardak var, hava güzel orada çalışalım mı?”

“İnternet bağlantısı iyi mi?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Tamamdır, ben de bilgisayarımı alayım, aşağıda görüşürüz.” Bir anlığına rahatlamıştım çünkü çalışabileceğimiz diğer yerlerin hepsi üst kattaydı.

İkimiz farklı yönlerle ayrıldık. Odama girip masanın üzerindeki ajandamı ve siyah, kırmızı ve mavi dolmakalem setimi aldım. Tekrar çıkmadan önce aynadan kendime baktım. Üzerimde siyah taytım ve siyah kazağım vardı, siyah çerçeveli gözlüğümü kazağın yakasına ilıştirdim ve kaküllerimi tarayıp çıktım.

Çim alandaki çardağa vardığımda Oliver çoktan kurulmuş ve bilgisayarda çalışmaya koyulmuştu.

Bana kısaca konferans hakkında bilgilendirme yaptı. *İlahi Komedyâ*’nın Felsefi ve Psikolojik Derinlikleri üzerine yapılacak konferans beş oturumdan oluşuyordu. Konferans beş gün sürecek-ti. Bunu yemekten sonra konuşurken öğrenmişim. Hepsi kasabada yaşadığı ve buraya birkaç saat uzaklıkta olduğu için beş gün boyunca burada kalacaklardı.

Sunum dosyasını hızlıca incelerken, “Giriş kısmına Dante ile ilgili kısa bilgilendirme geçmeye ne dersin?” diye sordum. Doğrudan konuya giriş yapmışlardı, bütün zeki insanlar aynısını yapardı.

“Hazırlamaya gönüllüysen ve gerçekten kısa tutabilirsen olabilir,” dedi Oliver.

“Hallederim.” Gözlüğümü yakamdan çıkarıp gözlerime ilıştirdim.

Ajandama, “Giriş Bölümü” diye başlık yazdım. Dolmakalem setimi masanın üzerine açtığımda dikkatlice baktı ama yorum yapmadı. Tamamen işine odaklanmıştı ama beni uyaran bir tarafı da vardı. Sanki burada olmamdan rahatsızdı. Belki de profesörün benimle ilgili yaptığı yorumlardan hoşlanmamıştı. Belki de diğer herkes gibi baştan beni rakip olarak görüyordu, gerçi görse iyi olurdu.

Birinci oturum, cehennem: günah, suç ve bilinçaltı üzerineydi. Günah kavramının felsefi temellerinden bahsedilse de daha çok modern psikopatolojiyle kitap içeriğinin karşılaştırılması üzerinde durmuşlardı.

“Dante sever misin?” diye sordu ikimiz de kendi işimize gömülmüşken. Bu bana doğrudan sorduğu ilk soruydu.

“Kitaplarını on dört yaşında okumuştum,” diye mırıldandım. “Bir arkadaşım önermişti ama onun bulduğu şeyi bulamadım sanırım.”

“Ben de öyle,” dedi. “İlk okuduğumda yeterince içselleştirmemişim. Anlatılanlar tahmin edilebilir çıkarımlar gibi gelmişti.”

“Daha sonra,” derken, devam etmesini bekleyerek ona baktım.

“Daha sonra kendi yaşamımdaki paralellikleri gördüm ve o zaman etkilendim.” Tek kaşını kaldırdı ve ona böyle hissettiren şeyler aklından geçerken karanlık bir ifade takındı.

Ne tür şeyler diye sorma ihlali yapmayacaktım.

Kitabı bana Dylan önermişti. Onun için etkileyici ve vurucuydu. Ansel ile bu kitap hakkında konuştuklarını hatırlıyordum, hep farklı fikirlerde olurlardı. O zaman hepimiz sadece arkadaştık. Sonra Ansel onun Beatrice’i oldu. Ben de bir daha kitabın yüzüne bakmadım.

Bir saat sonra giriş bölümünü bitirmiştım. Oliver titizlikle yazdığım ajandamdan metni okuyup sunuma eklemek için yeni bir sayfa açtı.

“Kahve alacağım,” dedim. “İster misin?”

“Ben alayım,” dedi erkeklere özgü centilmen bir tavırla.

“Sorun değil, sen devam et, biraz hareket etmek iyi gelecek.” Hafifçe gerinmeme gülüp, “Teşekkürler,” dedi.

Egzersizlerimi aksatmamak için elimden geleni yapıyordum ama o düşüş ve ameliyatlardan sonra bedenim hâlâ kendini toplayamamıştı. Her sabah koşmaya alışan bacağım alçının içinde hamlamıştı ve uzun bir süre daha koşmam yasaktı. Fizik tedavim burada devam ediyordu ama ne yaparsam yapayım doktorların da söylediği gibi, bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Kırığı onarmışlardı ama kemik ağrımaya devam ediyordu, bunun için yapabilecekleri bir şey yoktu.

Kahveleri alıp geri döndüğümde Oliver ajandama bakıyordu. Bir anlığına ajandanın içinde neler yazıyor olabileceğini düşündüm ama günlük tutan biri değildim ve korkacak bir şey yoktu.

“Affedersin,” dedi kahveyi masanın üzerine, defterin hemen yanına bıraktığımda. “Rüzgârdan sayfalar uçtu ve sorular dikkatimi çekti.” Mahcup değildi, tersine, bilgiye aç meraklı biri gibi görünüyordu.

“Sorun değil.” Yanına oturup sorulara baktım. Randevu sorularım. Bir süredir Ophelia.hell hesabından gelen soruları not almıştım ama hepsi zaten benim daha önce birilerine sorduğum sorulardı.

Bir kapıda iki bekçi var, biri yalan diğeri doğruyu söylüyor, kapılardan biri iyi bir yere diğeri kötü bir yere açılıyor. Tek bir soru sorma hakkın var, hangisine ne sorardın?

Bir odanın içinde ne kapı ne pencere var, nasıl dışarı çıkarsın?

Ne kadar çok gidersen o kadar çok geride bırakırsın?

Ne kadar çoksa, o kadar az görürsün?

“Sakıncası yoksa, bunlar nedir?” Şimdi biraz mahcup görünüyordu. Sormaması gerektiğini biliyordu ama gerçekten merak etmiş olmalıydı.

“Çocukken oynamayı sevdiğim bir oyun,” diye geçiştirdim.

“Diğer bekçiye sorsam hangi kapıyı işaret ederdi? / Uyanarak, rüyadasın. / Ayak izi. /Karanlık.”

Ona ilk kez dikkatle ve uzun uzun bakmama neden olacak şekilde soruların her birini doğru şekilde yanıtladı.

“Evet,” diyebildim sadece.

“Anne ve babam avukat,” dedi. “Evimizde her zaman çok fazla kitap olurdu ve arkadaşlarıyla bir araya geldiklerinde ev münazara alanına dönerdi. İkisinin de işleriyle kafalarını bozduğunu söylememe gerek yok sanırım.” Kahvesinden bir yudum alırken tasasızca güldü.

“O duyguyu bilirim.” Benim babamdan ve bizim evdeki yemeklerden söz eder gibiydi.

Kaşlarımı kaldırarak ajandanın doğru sayfasını açtım ve bilgisayarına geçirmesine yardımcı oldum.

Akşam yemeğini asistan grubuyla birlikte yedim. Konferansa katılmayı düşünmüyordum ama birden orada olmak istemiştim. Düşündüğümünden daha kalabalıktı. Neredeyse otuz kişi vardı. Açılışı Profesör Creek yaptı. *İlahi Komedya*’yı edebi bir eserden ziyade psikolojik dönüşüm rehberi olarak inceleyeceğinden bahsetti. Felsefi ve psikolojik kesişimlerine bakacak ve eserin modern anlam arayışı, kendini gerçekleştirme konularına ışık tutuşuna odaklanacaklardı. Sunuma Oliver başladı.

Cehennem: Günah, Suç, Bilinçaltı

Modern psikolojiye paralellikler

Bilinçaltı ve cehennem yapısı

Günah kavramının felsefi temelleri

Ceza sistemi ve etik düşünce

“*İlahi Komedya* için sadece başarılı bir edebi eser demek yeterli olmaz, insan yaşamının en karanlık yanlarına yapılan yolculuktur ve aynı zamanda ruhumuzun derinliklerine inip keşifler yapar. Karanlık bir ormanda başlayan yolumuz, cehennemin dokuz katına ulaşır. Bu katmanları dolaşırken günah, ahlak, bilinçaltı ve bireysel suçluluk temalarını irdeleyeceğiz.”

Kendi aralarında konuşanlar olsa da sesler Oliver konuştuğu kesildi. Böyle bir yerde neden böyle bir konuyu konuşmak iste-

diklerini düşünmüş ama sormamıştım. Şimdi anlıyordum. Burada bulunan herkes kendi günahları ve suçlarıyla yüzleşmeye çalışıyordu.

“Hayat yolumuzun yarısında,
Karanlık bir ormanda buldum kendimi,
Doğru yolu kaybetmiştim.” —*Inferno*, Kanto 1

“Bu bölümü depresyonun ya da kaygı bozukluğunun temelindeki ‘karanlıkta kaybolmuşluk’ hissiyle örtüştürebiliriz. Karanlık ormanı varoluşsal bunalım olarak yorumlayabiliriz. Doğduk ve hayatta yönümüzü kaybettik.” Oliver bunun üzerine konuşurken insanların kendisini sorgulamasına neden olacak yumuşak sorular soruyordu. İstemeyerek burada bulunan insanlar ve ben dahil herkesi etki altına almıştı.

“Her kim ki aklına ihanet ederse,
Donmuş kalır cehennemin en alt dairesinde.” —*Inferno*, Kanto 34

“Dante’nin günahları neden-sonuç ilişkisiyle açıkladığını görüyoruz. Sözleriyle birilerinin canını yaktıkları için alevler içinde yananlar mesela... Ya da şehvete kapılanlar; sonsuz rüzgârlarda savrulurlar. Akla ihanet etmek en büyük günahtır... Yanlış olduğunu bildiğin yola saptığında kendi cehennemini yaratırsın.”

Konuşması ilerledikçe duvara yansıtılan görüntüde alıntılar ve figürler değişiyor, insanların odağını canlı tutuyordu. Profesör Creek ön sırada baş asistanını söylediği her sözü memnuniyetle onaylarcasına başını sallayarak destekliyordu.

“Bastırılmış gölge yanlarımız bizi suça sürüklediği kadar yargılar,” diye devam etti Oliver. “İçimizde bir suçlu varsa bir yargıç da vardır.”

“Aşk, güzelin kalbinde kök saldı,
Bu sevda bizi ölüme sürükledi.” —*Inferno*, Kanto 5

“Aşk, tutku ve arzu insanı yoldan çıkarır. Hem de nasıl çıkarır... Burada günah ihanettir ve bu yolculuk bize günah işlemenin insanı bir yanı olduğunu gösterir. Bağımlı ilişkiler, günahkâr hazlar, yasak arzu empati kurmamıza hatta sempati duymamıza dahi neden olabilir.”

İlahi Komedya eserinin kahramanlarından olan Paola ve Francesca yasak aşkın en çarpıcı hikâyelerinden biriydi. Francesca kocası olan Gianciotto'nun kardeşi Paola ile birlikte olur. İhanetleri ortaya çıktığında her ikisi de öldürülür ve şehvet düşkünlerinin yer aldığı ikinci dairede, sonsuz fırtınada savrulurlar. Çünkü aşk ve arzu kişinin kontrolünü yitirmesine ve yıkıma sürüklenmesine neden olur. Rüzgârda savrulmak da tutkularına kapılıp gitmeleleriyle özdeştir. İradesizce savrulurlar, tıpkı yasak aşka düştükleri gibi...

"Bir gün yalnızca zevk için,

Lancelot'un aşk hikâyesini okuyorduk...

Göz göze geldik ve kitabı öpmeyi bırakıp birbirimizi öptük."

—*Inferno*, Kanto 5

"Esasında okudukları kitaptaki Lancelot ve Guinevere onlar için fantezi halini alır ve işleyecekleri günaha zemin hazırlar. Tutku ve arzuyla hareket ederler, şehvet onların kontrolden çıkmalarına neden olur. Onların aşkını taklit etmek isterler. Burada 'arzu, başkasının arzusunu arzulamaktır' düşüncesiyle paralel ilerliyoruz." Oliver projeksiyon ekranından alt alta sıralanmış başlıklara vurgu yaparken ışık sadece onu aydınlatıyordu.

"İradeyi yitirdiğimizde tutkularımızın esiri olur ve savruluruz. İlişki içinde kendimizi kaybeder ve zamanla bireyselliğimizi yitiririz. Günahlarımız, arzularımız, suçlarımız esasında insani hatalar ve insanlık halleridir. Bastırdığımız her şeyle yüzleştığımız ruhsal farkındalık anlarıdır. İrademizi yitirip bunları göremediğimiz hale geldiğimizde ise hepsi psikolojik cehennemi yaratır."

Ekranı beliren cehennem tasviri, robotik üçboyutlu videoyla insan zihninin şeklini aldı. Kıyametimizi kafamızın içinde taşıdığımızdan bihaber yaşıyorduk.

"Modern ilişkilerde sıkça gördüğümüz duygusal bağımlılık, yasak arzular, kaçış ilkeleri ve idealize etme gibi dinamikler... Bir ilişki içerisinde bireysel sınırı kaybeder ve partnerini yansıtmaya çalışır. Kimliğinin kaynağı haline getirir. Francesca 'aşk bizi ölüme götürdü' derken bu seçim değil de zorunlulukmuş gibi bahseder.

Aşkını savunurken suçunu inkâr eder. Kendine yabancılaşır ve aşkın kurbanına dönüşür. Bu onun için bir savunma mekanizmasıdır aslında. Suçunu aşkla örtbas etmeye çalışır. O halde buna aşk mı yoksa trajedi mi demeliyiz?"

"Üç yüzü vardı şeytanın,

Her ağızda bir günahkârı çiğnerdi;

Ve gözlerinden yaş yerine kan damlardı." —*Inferno*, Kanto 34

Cehennem ateşten değil, donmuş bir göldür. Lucifer burada hareket edemez, kendi ihanetinin içinde donmuştur. Sevgi ve bağ tamamen yok olur, kendine yabancılaşır. Bu da düşündürür, günahlarımız yanıp kül olmaz, donar ve biz de orada işlediğimiz günahlarla birlikte katı bir buz kütesinin içine hapsolup donarız. Sonunda o yabancılığın içinde kendimize ulaşamaz ve yalnız kalırız.

—Kendi cehennemimiz nedir?

—Günah-ceza ilkesine göre suçlarınızı nasıl cezalandırırdınız?

—Sizin donup kaldığınız an hangisiydi?

"Dantenin cehennemi yalnızca günahkârlar listesi değildir," diye ekledi Profesör Creek, Oliver'a uyarıcı bir gülümsemeyle bakarak. "Ruhsal çözümleme, ahlaki hesaplaşmadır. Günahlar sadece cezalandırılmamalı. Onlarla yüzleşmeliyiz ve onların üstesinden gelmeliyiz." Ayağa kalkarak salonu selamladı. "İkinci oturumda tekrar görüşmek üzere."

Salonda kısık bir alkışlama oldu ama çoğu benim gibi kararsız kalmıştı. İnsanlar kendilerini sorgulamaya başlamışlar ve birçoğunun da kafası karışmıştı. Ama sanıyorum ki istedikleri de buydu.

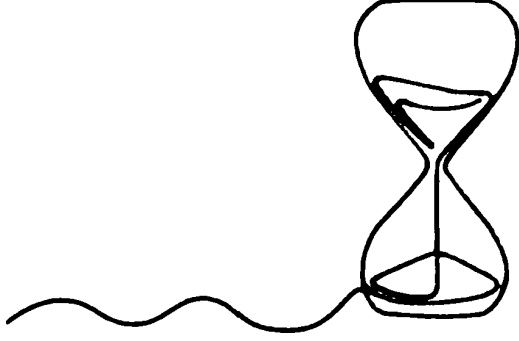
İlk önce günahkâr olduğumuzu kabul etmemiz.

Herkesten önce çıkıp bahçede kuytu bir yer buldum. Çantamdaki kullan at telefonu çıkarıp numarayı çevirdim.

"İkinci adıma geçiyoruz," dedim. "Ansel'in kapısına bir viski bardağı bırakıyorsun." Telefonu kapattım ve önce sertçe yere çarparak ardından ayağımla ezdim ve etrafta kimsenin olmadığına emin olduktan sonra parmak izlerini silerek çöp kutusuna attım.

4. Bölüm

Kapıya Bırakılan İz

Ansel

Kız kıza gecemiz için vardiyamın sonunda Maddie ile market alışverişinde buluştuk. O meyvelere bakarken ben de evde eksik olan birkaç sebzeyi paketlemeye koyuldum.

“Çiçekler neye benziyordu?” diye sordu.

“Papatyalar...” diye mırıldandım... “Ama burada konuşmayalım.” Gelişigüzel şekilde etrafta alışverişini yapan insanlara baktım. Bu şakayı yapan her kimse kesinlikle hepimizi yakından tanıyan ya da kolayca ulaşabilen birileriydi.

Maddie de dikkat kesilip dudaklarını birbirine bastırırken, “Haklısın,” dedi. Atıştırmalık reyonuna doğru arabayı sürüp bir yandan konuşmak istiyordu ama Matthew konusu başka insanların duymasını istediği bir konu değildi. Henry konusunun da ortalığa yayılmasını istemiyorduk. Artık hayatımız epey can sıkıcı ve kapalı kapılar arkasındaydı.

“Kokteyl nasıl geçti?” diye sordum önceki gece telefonda konuşmamışız gibi.

“Her şey güzeldi, çok zarif bir gelin olacak ve eşi de nazik, saygılı ve cömert biri. Düğün Fransa’da bir şatoda olacakmış. Sen de gelmek ister misin? Rachel’ı tanıyordun.”

“Ne zaman?” diye sordum.

“Hafta sonu,” dedi. “Sence izin yapabilir misin?”

“Teklifin için teşekkür ederim ama epey birikmiş işim var ve şimdi izin almak istemiyorum.” Aslında katılmak isterdim ama tutumlu olmak zorundaydım, gereksiz harcamalardan kaçınmam gerekiyordu. Okul başladığında yarım gün çalışabilecektim ve yazı ne kadar idareli geçirirsem yılın kalanında da o kadar rahat ederdim.

“Anı biliyorsun sana her konuda yardımcı olabilirim.”

Kasaya doğru ilerlerken, “Biliyorum bebeğim ama şimdilik gerek yok,” deyip, ekledim: “Senin için çok iyi olur ama her şeyden biraz uzaklaşmış olursun.”

“Ben de öyle düşünüyorum ve ruh sağlığım için bir süre telefondan uzak durmak istiyorum. Gerçek bir bağımlı oldum ve bu kadarı çok sağlıksız. İkizlerle yapacağımız tatille birleştirmeyi düşünüyoruz.”

“Çok iyi düşünmüşsünüz,” diye başımı salladım. “Her şeyden uzakta sakın kafayla biraz dinlenirsin.”

“Belki siz de hafta sonu için Christopher ile bir yerlere gidersiniz.”

Kasada aldıklarımızı torbalara yerleştirirken Jenny’yi gördük, benim aksime Maddie ona “Ne bakıyorsun” dercesine ters bakışlar atıyordu ama Jenny’nin umurunda değildi, nefret ve öfkeyle süslediği bakışlarını rahatsız edici bir şekilde üzerimizden çekmiyordu.

“Hadi Mads,” dedim ve kolundan tutarak çıkacak bir tartışmanın önüne geçtim. Maddie ona benim kadar anlayış göstermezdi, Summer ile aldatılmış olduğu gerçeği onun da öfkesini besliyordu.

Aldıklarımızı arabaya yerleştirirken, “Sanki suçlu bizmişiz gibi davranması inanılmaz,” dedi. “Olanlar bizim hatamız değildi ve biz de korkunç olaylar yaşadık.”

“Çok sevdiğin insanları kaybettiğinde ve yalnız kaldığında bilinçli düşünemezsin,” dedim. “Anlayış göster ve görmezden gelmeye çalış.”

“O halde yas tutsun,” diye karşı çıktı. “Sanki hayatta kalmamız günahmış gibi bakıyor.”

Derin bir nefes aldım. Belki de öyleydi.

Hayatta kalmamız günahı çünkü sadece ölmüş kişi...

Aldıklarımızı eve bırakıp dolaba yerleştirdikten sonra dışarıya çıkmaya karar verdik ve merkeze inip Maddie’nin evine yürüme mesafesinde olan bir pub’a girdik. Böylelikle bir şeyler içebilecekti çünkü araba kullanması gerekmeyecekti hem de çok tercih edilmeyen تنها bir yer olduğu için müzik dinlerken sohbet edebilecektik.

“Anlat,” dedi. “Christopher nasıl tepki verdi?”

“Ben çok üzerinde durmadım, birilerinin şaka yaptığı ortada.” Şaka kelimesini parmaklarımı alaycı bir tırnak işareti yapar gibi kıvrarak vurguladım. “Ama tabii ki o üzerinde fazlasıyla durdu. Güvenlik kamerası sadece şapkalı bir kuryeyi gösteriyor, ki herkes olabilir. Sonra Austen’ı kontrol etmiş, hiç ziyaretçisi olmadığı için onun yapabileceği bir şey değil.”

“Sence Dylan olabilir mi? Papatyalar sonuçta Ans...” Ortaya söylediğimiz atıştırmalık tabağından tırtıklarken bir yandan da etrafa bakınıyordu.

Dylan bana papatyalar almazdı ama saçıma papatya ilıştırirdi.

“Dylan değil, bundan eminim. Sen de biliyorsun Dylan bu tür şeyler yapan biri değil.” Müziğe ve etrafımızda başka dolu masa olmamasına rağmen sesimi alçaltarak konuştum.

“Christopher bunun düşüncesinden bile nefret etmiştir.” Maddie ile kıskançlık konusunda yarışabilecekleri için onunla empati yapıyordu. Christopher gerçekten kıskanç bir sevgiliydi ama Dylan konusu sıradan bir kıskançlık meselesi değildi, onu ne kadar önemsemişimi ve benim yüzümden gittiği için suçluluk duyduğumu da biliyordu.

“Bence etti ama bu konuyu uzatmadığı için mutluyum, onunla tartışmak istemiyorum.” Aklıma gelmişken nerede olduğumuzu haber vermek için telefonumu çıkardım; çoktan bir araması ve bir mesajı beni bekliyordu.

"Dylan konusunu mu?" diye sordu Maddie.

"Aslında herhangi bir konuyu ama özellikle Dylan konusunu." Yanaklarımı şişirerek nefesimi verdim. Aslında yeni gelmiştik ama marketten aldıklarımızı bırakmak için eve uğradığımızı ve yeni geldiğimizi yazıp gönderdim.

"İster istemez aklıma Kylie geldi, umarım Roma ona iyi gelmiştir ve Dylan meselesi bir daha üçümüzün arasına girmez." Gözlerini devirdi ve rahatsızlığını gizlemedi.

"Birini sevdiği için onu suçlayamam Maddie," diye uyardım.

"Ben suçlarım," dedi. "Hislerine söz geçiremiyorsa da bunu saklayabilmeliydi. Biz çocukluktan beri dostuz. Yani Matthew'a karşı böyle bir duygu besliyor olsaydı, ben bunu affetmezdim."

Ona kaşlarını kaldırarak bakarken ilk aklıma gelen Matthew'dan hoşlanma düşüncesinin korkunçluğu.

"Evet, Henry'den uzak durma nedenlerimden biri bu. En azından çabalıyorum. Matthew ile yakın arkadaşlar ve bu doğru gelmiyor." Sıkılğan bir tavırla dirseklerini masaya yasladı.

"Hepimiz birlikte büyüdük, yani bu kasabada herkes birbirini tanıyor ve büyüyörüz işte Mads. Hislerimiz de değişecek ve bu sırada kalbimizin kimin için çarpacağını seçemeyiz." Ben bu konulara onlar kadar katı yaklaşamıyordum. İnsan her zaman seçtiği kişiye güçlü duygular besleyemiyordu ve iki insanın ilişkisi bittiğinde geride bırakmayı bilmek gerekiyordu. Hayatımızın sonuna kadar onların kimi seveceğini ya da kimlerle birlikte olacaklarını takip etmek doğru değildi.

"Bilmiyorum," dedi. "Umarım uzaklaşınca gerçekten kafamı toplarım çünkü beynim makyaj malzemelerimden daha karışık ve fırçalarımından daha tozlu."

Benzetmelerine kahkahalarla güldüm.

Sürpriz bir şekilde canlı müzik başladığında içerisi kalabalıklaştı ve uzun bir zaman sonra biz de dertleşmeyi bırakıp eğlenmeye baktık. Burası daha orta yaşlı insanların takıldığı ve genelde iş çıkışlarında rahatlamak için seçtikleri bir yerdi ve bu yüzden de bizim için çok iyi bir seçimdi. Okuldan tanıdık yoktu, yargılayan-

lar ya da dikizleyenler yoktu. Askıntılar ve dedikoducular da yoktu. Şarkı söyledik, dans ettik ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadık.

Neredeyse sarhoş bir halde eve döndüğümde Christopher dairenin önünde merdiven basamaklarında oturuyor ve elinde bir bardak tutuyordu. Geldiğimi görünce bakışlarını bana doğru kaldırdı. Düşünceli ve biraz da sinirli olması çakır keyif gülümsemi mi dağıtmaya yetti.

“Selam,” dedim. “Geleceğini söylemiş miydin?” Onu beklemiyordum ve buluşacağız diye konuştuğumuzu hatırlamıyordum. Bir an için yaptığımız planı unuttuğumu sandım ve kendimi suçlu hissettiğimi fark ettiğimde rahatsız oldum.

“Bunu tam orada buldum.” Çenesiyle bir ayağımı bastığım basamağı işaret ediyordu. Duvara yasladığım elimle kendimi zor taşıyordum.

“O nedir?” diye anlamaya çalışarak sordum.

“Viski bardağı. Kameranın görüş hizasına girmeden bırakılmış.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Rastgele olduğunu zannetmiyorum ve bunun da Dylan OcConer ile bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.” Kaşlarını çattı. “Haksız mıyım?”

Meleklerin payı.

“Yanlış mı anlıyorum, yoksa bana hesap mı soruyorsun?” Kaşlarımı kaldırarak kalan basamakları tırmandım ve anahtarımı aramaya koyuldum. Kafam davul gibiydi ve bu gece epey eğlenmiş, bir anlığına tüm o cinayetlerden önceki kadar tasasız ve pervasız hissettiğimizden bile bahsetmiştik. Şimdi ise başımın tepesinde yine o kahrolası gözaltı odasındaki ışık yanıyordu. Oturduğu yerden kalkıp arayışım uzayınca çantayı elimden aldı, anahtarı buldu, kapıyı açtı ve girmem için kenara çekildi.

“Sana hesap sormuyorum ve neden sorudan kaçtığını anlayamıyorum.”

“Bak,” dedim kapıyı kapatıp peşimden içeri girdiğinde. Ona doğru dönüp ellerimi iki yana açtım. “Şüphelerini ve nedenlerini anlayabilirim ama sen de şunu anla, Dylan böyle şeyler yapmaz.

Daha önce de söyledim; kapıyı kapattım bir kere!" Rahatsızca elimi saçlarımın dibinden geçirirken koltuğa oturdum ve ayakkabılarımı çıkarmaya koyuldum.

"Bunun ne demek olduğunu bilmem mi gerekiyor?" diye sorarken sakinliğini korudu.

"Bana inanman gerekiyor. Bunlar birilerinin beni huzursuz etmek için yaptığı şakalar..." Elimle onu işaret ettim. "Ki epey işe yapıyorlar ama Dylan ile ilgisi yok."

"Bunu yapan her kimse..."

"Christopher!" Alkolün de etkisiyle istediğimden daha yüksek sesle bağırırken ayağa kalktım. "Benim erkek arkadaşım mısın yoksa dedektif misin? Ben senin için hâlâ korumak zorunda olduğun kurbanlardan biri miyim çünkü böyle hissetmeye başladım."

"Saçmalama!" dedi ters ters bakarak.

"Sen saçmalıyorsun. Birileri büroya gelse ve isimsiz çiçekler aldığı söylese bunun peşine falan düşmezsiniz. Maddie'nin evine de bir sürü abuk subuk kutu gidiyor. Daha geçen hafta Matthew ile yıldönümü fotoğrafları geldi. Onların da peşine düştün mü?"

Bir dakika kadar düşündükten sonra, "Haklısın," dedi. "Sana karşı fazla korumacıyım ve belki de biraz kıskançlık ediyorum."

Rahatlayarak yanına gittim, parmaklarımla boynunu hafifçe okşadım ve "Bütün bunlara gerek yok," dedim. "Hâlâ öğrenci olan biriyle çıkmak istedin ve diğer öğrencilerin aptalca şakalarına takılmaman gerekiyor. Lütfen aramızda huzursuzluk çıkarmalarına izin verme."

Elinde tuttuğu çanta pat diye yere düştü. Elleri belimden kavrayıp beni göğsüne bastırırken, "Üzgünüm," dedi. "Ama bir daha kimsenin sana zarar vermesine izin vermem. Unuttun mu, burada olduğum sürece sana bir şey olmayacak."

"Umarım bir şeyler olur..." Yaramaz bir edayla parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öpmeye koyuldum, aramızdaki gerginliği yok etmenin en eğlenceli kısmı onu hazza çevirmektir ve Christopher bu konuda en iyisiydi. Beni yatak odama doğru geri geri sürüklerken ikimizin de üstündeki tişörtler yerlere fırlatılmış-

tı ve ikimizin parmakları da diğerinin pantolonunun düğmelerini çözmek için uğraşıyordu. O kazandı ve ilk önce benim pantolonumdan kurtulduk. Kollarını bedenime dolayarak beni kendine bastırıyordu, sanki aramızdaki bir milim boşluğa bile katlanamıyordu. Sırtım yatağa yaslanana kadar dudakları boynumu adeta parçalamıştı. Dudaklarımı aralayan dili hem talepkâr hem de aceleliydi. Boğazının derinlerinden çıkan sesler ellerimi pantolonu konusunda daha da heyecanlandırıyordu. Tartıştığımız ve ikimizin de bunu fark ettiği her an bir kıvılcım yanıyor ve ikimiz de onu söndürmek için her seferinde daha büyük bir ateşle sevişmeye başlıyorduk. Yetmiyordu ve ona ne kadar sokulursam o kadar fazlasını arzuluyordum.

Elini çıplak bacağımla boyunca dolaştırdı ve nihayetinde kalçamı kavradı, beni kendine doğru çektiğinde hissettiğim sertlik nefesimin kesilmesine ve dudaklarını ısırma neden oldu. Hâlâ pantolonunun üzerinde olduğunu fark ettiğimde sinirle mırıldandım. Beceriksiz ellerimi itip tek eliyle düğmesini açtı ve ikimizi birlikte yana doğru çevirdi. O pantolondan kurtulurken ben çıplak göğsünü öpüyor, dilimle onu daha da kışkırtıyor ve kokusunu içime çekiyordum. Tekrar dudaklarımı yakaladığında ellerimi karın kaslarının üzerinde dolaştırdım ve bu defa kasıtlı şekilde uzaklaşmaya çalıştım ama yakaladı ve bacağımla beline dolayarak yeniden tüm boşlukları kapattığına emin oldu. Saçlarımı yana çekerek sırtından kurtuldu ve göğüslerime bakmak için her şeye, dünyanın dönüşüne bile bir anlığına ara verdiğini düşünmeme neden oldu. Sanki ellerini mi dudaklarını mı kullanacağı konusunda derin bir çelişki yaşıyordu ve sonra ikisini de kullanmaya karar verdi. Daha fazla onaylayacağım bir şey olamazdı. Ağzımdan çıkan inlemeleri tutmak için kendimi zorlamayı bırakmıştım. Dudakları göğsümden daha aşağıya kaydılar ve onları özlememe izin vermeden parmakları yerini aldı. Kollarımı başımın üzerine kaldırıp gerindim ve ona doğru yükselerek hareket etmesi için alan tanıdım. Bu gece beni şımartacaktı ve buna itiraz edersem cehennemde yanardım.

“Burası ikimize ait,” dedi. Sarhoştum ve neyden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Her konuda tartışabiliriz ama senin bedenin, bu güzel bedenin ikimize ait ve burada hep aynı noktada buluşuyoruz.”

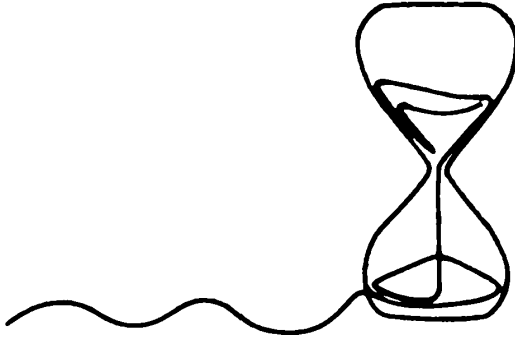
Bacaklarımı kavradı ve beni aşağıya doğru çekti. Dudakları göğsümü, kaburgalarımın üzerindeki birkaç yara izini ve kalçalarımı öperek aşağıya doğru kaydığında gözlerimi araladım. Başını eğip çok hassas noktalara dilini bastırdığında nefesimi tuttum ve söylediklerini kabul ederek saçlarını kavradım. Parmak uçlarıma kadar ürpermiştim ve her dokunuşu bedenimi daha da heyecanlandırıp istekle kıvranmama neden oluyordu. Nefesini bacaklarımın arasında hissediyor sonra enseme hemen yanımdaymış gibi içime çekiyordum. Bacaklarımı o kadar sıkı tuttu ki tırnaklarının izi kalacaktı, biliyordum ve bana karşı ilk kez açıkça sergilediği bu vahşi yanı vücudumu uyardı; eski kesikler kadar haz vericiydi. Evet, dedim içimden. İstedğim bu ve bundan daha fazlası. Hazzın acıya karıştığı o ince çizgide onun adını avaz avaz bağırabilirdim ve öyle yaptım.

Dili tadına bakmak için değil de çölde kalmış gibi çıldırıyordu. Çarşafı kavrayıp bacaklarımı hareket ettirmemek için yanağımın içini ısırdım. Dişlerini bastırdığında ve bundan aldığım ahlaksız hazzı fark ettiğinde daha da sertleşti. Böyle olacağını bilsem onunla daha çok tartışır ve kahrolası sesimi yükseltirdim. Hızlı ve kesik nefeslerimin arasından, “Sakın durma!” diye inlemeyi başardım. Tüm hassas sinirlerimi yerle bir etmişti; bu gece için daha fazlasını hayal edemezdim. Parmaklarından yardım aldığı anda nutkum tutuldu ve artık başını kaldırıp bana ne yaptığını görmek için gözlerini üzerime dikti. Bu yeni saldırısı ya da her neyse ona bayılarak derin bir nefes aldım ve şokla vücudum kendini bıraktı. Yabani bir zevkle kendimi olduğum yere bırakırken ismini sayıklıyordum ve yüzünden ne kadar memnun kaldığını görebiliyordum. Yorgunlukla gözlerimi kapattım ve yanıma uzanan Christopher’ın sözlerini zar zor duydum.

“Sen cehenneme gitme, ben ateşi buraya getiririm.”

5. Bölüm

Aşk mı Trajedi mi?

Kylie

Güne başlamadan önce, gözlerimi açtığım ilk anda elimi göğsüme bastırır ve kalp atışlarımı hissetmeye çalışırdım. Nabzımın her atışı bana hayatta olduğumu hatırlatırdı. Ama insan gerçek anlamda kalp atışlarını hayatında kaç kez hissederdi? İki göğsünün arasında yaramazca oynaşan bir müzik vardı ve sadece şanslı olanlar onu duyabiliyordu. Ben o şarkıyı bir kez dinlemiştim.

Dylan'ın yüzünü kafamın içinde canlandırdığımda, bir kitap ya da yeni yayımlanan bir makale üzerinde konuştuğumuzda, yürürken dirseği koluma değdiğinde, polo yaka tişörtlerin sadece onun üzerinde o kadar iyi durduğunu düşündüğümde, tek başarısızlığım olduğunda bile göğsümde çalan bir şarkıydı. Kendi başıma kaldığımda dinlemeyi çok sevdiğim ama hiçbir zaman yüksek sesle eşlik etmeye cesaret edemediğim bir şarkı. Sadece dinlemek yeterliydi ama birileri, çok sevdiğim birileri bunun yanlış şarkı seçimi olduğunu söyledi ve şimdi sesini açamadığım eski bir teyp gibi onu tamir etmeye, kırık dökük bir kutudan melodiyi duymaya çalışıyordum.

Telefonumdan sosyal medya hesaplarına baktım, kasabadan ayrıldığından beri hiçbir paylaşımı yoktu, yine birden yok olmuştu ve şimdi göğsümde esmeyi bırakmış bir ormanın derin sessizliği vardı.

Derin bir nefes alıp, banyoya girdim ve güne başlamak için gerçek anlamda hazırlandım.

Önceki gün yapılan konferanstan sonra gece boyunca *İlahi Komedya*'nın ilk cildini okumam kaçınılmazdı. Gözüm dönmüş şekilde kitabı okurken her cümle bana bir öğüt ve kafamın içine bir emir gibi işleniyordu. Terapistimin odasında yirmi dakika boyunca sorulara sessizce ve sakince cevap verebilmemden nedeni de buydu.

"Başarılı olmazsan ne olacağını düşünüyorsun?" diye sordu. Bugünü başarılı bir öğrenci olmamla ilgili hislere ayırmıştık.

"Oldukça basit, başarısız olacağım."

Bu onu sandığım gibi gülümsetmedi, sakın ve bilirkışı ifadesini korudu.

"Bununla ilgili düşünmeni istiyorum," dedi. "Sandığın gibi başarısız olursan ne hissedeceğinle ilgili konuşmak isterim. Tabii ki sen de istersen."

"Neden her şeyin bir nedeni olmak zorunda?" diye sorarken kaşlarımı çattım. "Bunu istemem yanlış mı?"

Bir şey yakalamış gibi hafifçe kıpırdandı ve bu defa gülümsedi.

"Doğru ve yanlış herkes için sabit bir düzlemde işlemez. Başarılı olmayı istemen yanlış değil ama her zaman başarılı olmak istemen ve kendini buna mecbur etmen senin için yorucu olur."

"Hayatı bir yarış olarak gördüğüm sır değil," dedim. "Bu şekilde yaşamaktan keyif alıyorum. Kendimi denemek ve kendimi yeniyor olmak beni hem motive ediyor hem de güçlü hissettiriyor."

"Neden güçlü olman gerektiğini düşünüyorsun?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Bugünlük bu kadar yeterli," dedim. "Çıkabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Teşekkürler."

Her şeyin altında çözülmesi gereken sorunlar olduğunu düşünen insanlar sinirimi bozuyordu. Hepimiz aynı doğru ve yanlışlara sahip değildik o halde neden herkesin düzeltilmesi gerektiğine inanıyorlardı?

Kapıyı kapatırken koridorun diğer ucunda Seth'i gördüm. Çabucak gülümseyip koridorun ortasında selamlaştık. Herhangi biri olsa bana bir sürü soru sorardı ama o odadan çıkmamla ilgili hiçbir şey sormadı ben de hazırladığım bahaneleri kullanmak zorunda kalmadım. Birlikte kahvaltıya gittik ve diğerlerinin yanına oturduk.

"Hararetli görünüyorsunuz," dedi Seth tepsisini masaya koyarken. Ben de karşısına, Emily'nin yanına oturdum. Başını iki yana sallayan Oliver çaprazımda kalıyordu.

"Francesca ve Paola üzerine konuşuyorduk," dedi Emily.

"Aşk mı trajedi mi?" diye sesli düşündü Seth.

"Aşk," diye cevaplarırken buldum kendimi. Hepsi bana döndü, belli ki aynı fikirde değillerdi. "Aşk hakkındaki tezlere baktığımızda, aşkın aynı zamanda trajedi olabileceğini de kabul ediyorum," dedim. "Ama acı çekmek gibi trajedinin de aşkın bir parçası olduğunu düşünüyorum."

"O zaman ahlak ve etik kavramlarını anlamsızlaştırıyorsun," dedi Oliver sorgulayıcı bir merakla.

"Hayır ama kavramları esnetebilirim." Kahvemden bir yudum içtim. "Ortada Paolo'nun kardeşi olmasaydı kimse bu duygulara karşı çıkmayacaktı."

"Yasak aşkı meşrulaştıramayız," dedi Oliver. "Kendi mutlulukları başka mutsuzluklara yol açıyor. Sınırlar ve sorumluluklar nerede kaldı?"

"Francesca'nın Gianciotto ile siyasi bir evlilik yaptığını biliyoruz. Sırf onlar evlendi diye diğer ikisinin aşkını görmezden gelmek de günah değil mi?" Tek kaşımı kaldırarak tezimi savunmaya devam ettim. "Francesca sevdiği biriyle olmayı hak ediyordu ve Paola da onu seviyorsa sadece Gianciotto için bu aşkı yok saymak daha büyük ziyan olurdu."

Onları içselleştirdiğimi inkâr etmeyecektim, ortada toplumun yasak bulduğu bir aşk üçgeni vardı. Ama ben öyle düşünmüyordum. İki insan birbirini sevebildiyse eğer üçüncü kişiler yüzünden bunu bastırmaya çalışmak doğru gelmiyordu. Kaç kez kalbimizi gerçekten attırabilen birileriyle karşılaşabiliyorduk?

"Tutku ve şehvet ilkel dürtülerdir, aklın devre dışı kaldığı yerde sadece arzunun esiri olursun ve bunu haklı çıkaramazsın." Oliver elindeki kahve kupasını boşlukta öne doğru uzatarak beni işaret etti.

"Aksine, insan için çok gerçek duygular. Tutkuyu hayatında kaç kere deneyimleyebiliyorsun ki? Bulduğunda sonu ölüme götürse bile o yolu yürüyebilmelisin. Bana kalırsa bu sorumsuzluk değil aksine cesarettir."

"Yıkıcı bir son ve herkese zarar veren bir aşk..." Ciddi misin dercesine kaşlarını kaldırdı.

"Birinci olmayı seviyorsun değil mi?" diye sordum. "Sen birinci olduğunda başkaları olamıyor. Bu da zararlı ve yıkıcı ama devam ediyorsun. Birilerinin kazanması için birilerinin kaybetmesi gerekir. Çok da farklı değil."

"Farklı çünkü birinde başarı için emek veriyorsun," diyerek karşı çıktı.

"Onlar da aşkları için emek verdiler."

"Tutku cehenneme sürükler. Cehennem sadece cezalandırmak için değil, uzak durmak için vardır. Cehennem yanacağının uyarısıdır."

"Belki de yanmayı göze alıyorlardır."

"Modern psikolojide," diye araya girdi Seth. "Duygularını bastırmak ruh sağlığını bozar. Aşk acısı depresyona, anksiyeteye neden olur. Mutsuzluk yaratır. Aşkı gerçekleştirmek ise özgürleşme halidir. Bireyin kendini gerçekleştirmesine yardımcı olur."

"Aşk da aynı oranda zarar verir," diye karşılık verdi Emily. "Aşk da ruh sağlığını bozar. Bireyi birey olmaktan çıkarır ve partnerinin yansıması haline getirir. Bu hikâyede de bunu görüyoruz. Aşklarının sorumluluğunu almıyorlar, kader diye düşünüyorlar."

“Gerçek aşk mantığa uymak zorunda değil,” diye omuz silk-tim. “Zorunda olmamalı. Diğerleri engel olmamalı. Bakıyorum ve hâlâ bu hikâyedeki asıl yanlış kişinin Gianciotto olduğunu düşünüyorum.”

Bazen yanlış kişi sen olursun Ans.

“İnsan beyni, limbik sistem, arzuyu rasyonel düşünceden üstün tutar. Beynin biyolojik gerçeği bu.” Seth, Oliver’a cevap verdi. “Aşk bazen irrasyoneldir ama bu aynı zamanda insanın en gerçek yanıdır. Yasak aşk hâlâ en kalabalık seyirciyi toplar çünkü içinde gerçek, diri bir tutku barındırır. Ve insanların çoğu toplumsal normlarından sıyrılamadığı için bu derinliği yakalayamaz. Cesaretin olmazsa cesaret edebilenlere hayranlık duyarsın sadece. Tıpkı Lancelot hikâyesini okuyup kendi hikâyelerine başladıkları gibi.”

“Yani başkasının arzusunu arzuladıklarını kabul ediyorsun,” dedi Oliver karşılık olarak.

“Yine de arzu duyuyorlardı,” diye gülümseyerek araya girdim ve omuz silktilim.

Tartışma Oliver’ın cevaplaması gereken bir telefonla sona ermişti. Seth kendi açısından durumun tartışmalı olduğunu söylüyordu, Emily ise bu kadar çarpık hikâyeleri eserlerde heyecan verici bulduğunu ama kendisi için fazla olduğunu söylüyordu. Hepsinin düşüncesini kendi içimde doğru bir zemine oturtmakla birlikte yaptığımız tartışmadan aldığım keyif ruh halimde parlayan bir kalkan gibi belirginleşiyordu.

Oliver ve Seth öğleni spor salonunda geçirmek için kalktığında Emily yine kütüphaneye gideceğini söyledi.

“Bu arada,” dedi aniden geri dönüp. “Asistanlık programı için senin de günahkârlar listesi yapman gerekiyor. Hayatındaki insanlarla ilgili suç-ceza eğrisi yapmalısın.” Can sıkıcı bulduğu bu durumu yanaklarını şişirerek belli etti.

“Gerçekten mi?” diye yüzümü buruşturdum.

“Evet,” dedi Emily. “Benden tavsiye istersen eğer asla Oliver’ı aptal yerine koymaya çalışma. Yani onu etkilemeye çalışma. Ger-

çek bir liste yap. Gerçek cezalar ve gerçek düşüncelerle ilgili olsun. Diğer türlü anlayacak ve asla programa dahil olamayacaksın.”

Oliver arkadaş canlısı kimliğine rağmen her zaman ciddiyetini koruduğu ve hâlâ konuşmalarda sadece arada sırada fikir belirten bir katılımcı olduğu için kişiliğiyle ilgili analiz yapmak zordu ama kolay lokma olmadığını tahmin ediyordum. Profesör Creek onu baş asistan olarak seçtiyse gerçekten onda bir cevher olmalıydı.

“Pekâlâ,” dedim. “Uyardığın için teşekkürler.”

“Oturumda görüşürüz.”

Çalışkan bir öğrenci olarak önce fizik tedavime sonra da odama gidip duş aldıktan sonra listemi hazırlamaya koyuldum. Gerçek hayattan birileri olacaksa, arkadaşlarımdan başlayacaktım. İlk etapta aklıma amigo takımı geldi. O kaza başımdan geçmemiş olsaydı yaşanan trajediye rağmen onları yazmaktan çekinmezdim ama şimdi vicdanım rahat etmemişti. En kolay ve yüzeysel olanları seçtim ve oğlanların isimlerini yazdım.

Matthew, Ivan, Henry. Ve Dylan.

Önce günahlarını seçtim ve sonra da cezalarını düşünmeye koyuldum.

Konferans saati gelirken ajandamı bıraktım ve siyah çorap, siyah mini, dar eteğimin üzerine iç gösterecek kadar ince triko bluzumu giydim. Kaküllerimi taradım, bağcıklı düz taban ayakkabılarımı ayağıma geçirip salona girdim.

İkinci oturum: Suç ve Vicdan

“Birinci oturumda karanlık ormandan bir yolculuğa başlamıştık. Buradaki önemli nokta cehennemin her şeyin sonu olduğunu düşünme yanılgısını bize vermesidir. Zaman zaman hepimizin başına gelen, her şeyin sona erdiği düşüncesi ve yönsüzlük hissiyle mücadele edilebileceğini görüyoruz. Cehennemden cennete uzanan bir yolculuk yabancılaştığımız benliğimizle bağ kurmamız açısından önemli. İkinci oturumda üzerinde duracağımız günahlarımızla yüzleşmek ve vicdanın sesi bu yolculukta en önemli adım olacak.”

Oliver profesörü onaylayarak sözü devraldı. Bugün salon dün olduğundan daha kalabalıktı. Yemekhanede herkes dün yapılan

oturumu konuştuğu için buna şaşırmadım. Çalışanlar dahil olmak üzere herkes buradaydı ve oldukça ilgili görünüyorlardı.

“Günah işlenmiş ve geri dönülemez olduğunu sandığın yoldasın. Telafi edemeyeceğine inanıyorsun. Vicdanı susturursan eğer donma noktasındasın. Yani cehennemin merkezi. Vicdanı nasıl susturursun? İnkâr edersin, kurban olduğuna ya da masum olduğuna inanırsın, çarpıtırsın, bastırırsın, bahanelerle haklı çıkarmaya çalışırsın. Buna gölge yanını bastırmak dersek eğer bu yanınla yüzleşmeden ve bunu kabul etmeden çıkışa varamazsın.”

Yeni gelen birkaç kişi boş buldukları yerlere yerleşirken Oliver devam etti.

“Günah nedir? Günah bilinçli seçimlerle işlenen suçlardır. Vicdan, ruhun pişmanlık ve umutsuzlukla en zayıf yanıyla yüzleşme halidir. Her günahın bir cezası vardır ve derine inmek bizi arafa götürür. Araf gûnahtan dönüş ve yeşeren umudu temsil eder. Utanç, hesaplaşma ve arınma... Değişim böyle başlar. Hatalarını kabul et, kendini affet, yüzleş ve dönüş. Cehennem sadece yanmaktan korktuğumuz yer değildir, en karanlık yanımızla göz göze geldiğimiz ve onu dönüştürerek aydınlığa ulaşabileceğimiz yerdir. Günahı kabul etmek sizi cehenneme götürecektir ama donma halinden çıkaracak ve arınmanıza yardımcı olacak olan da odur.”

Profesör Creek araya girip, “Cehennem için gidilecek bir yer değil de dönülecek bir yer diyebilir miyiz? Evet. İçinize dönmeniz gereken o yerde sizin pusulanız vicdanınız olacak. Dante’nin yolculuğu insanın üç aşamalı evrimidir. Kendi karanlığını görür, yüzleşir ve aydınlanır,” diye ekledi.

Elimde olmadan sanki ajandama not alır gibi her şeyi zihnime kaydediyor ve orada yüzmelerine izin veriyordum. Hem burada olmaktan ve dinlediklerimden etkileniyor hem de bir an önce bitmesini ve kitabın devam cildini okumayı dört gözle bekliyordum. Nihayetinde ikinci oturum da geride bir sürü soru ve düşünce bırakarak sona erdi.

Akşam yemeğinden sonra asistanlarla buluşmak için anlaştığımız yere gittiğimde Seth oradaydı ama çardakta oturmuyordu.

Çimlere uzanmış, ellerini başının altına almış gökyüzünü seyrediyordu. Yaklaşarak yukarıdan ona baktığımda ıslıl ıslıl gülümsedi. Çardağa geçmeyi düşünürken elini yere vurdu ve yanını işaret etti. Aramıza bir kol boyu mesafe bırakarak yere uzandım.

"Yıldızları görmeye çalışıyorum ama orada değiller," dedi. Hava epey kararmıştı ve rüzgâr ılık ılık yüzümüzü okşuyordu.

"Evet," dedim. "Hava bulutlu ve çevre kirliliği var."

Bana döndü ve sesli güldü.

"Burada araştırma yapmıyorsun değil mi?" diye sordu. "Burada gerçekten tedavi görüyorsun."

Başımı ona doğru çevirirken kaşlarımı çattım.

"Yapma Kylie," dedi. "Diğer kampüste olabilirim ama başka bir kasabada yaşamıyorum. Kim olduğunu da başınıza neler geldiğini de biliyoruz."

Hafifçe yanaklarımı şişirip nefesimi verdim. Diğer türlü hem garip hem saçma olurdu. Canımı sıkmasına rağmen dürüstçe söylemesi daha iyiydi.

"Bunu neden gizli tutuyorsun?" diye sordu.

"Birden neden bu kadar kişisel sorular soruyorsun?" diye sordum ben de karanlık göğe bakarak.

"Aramızda bir bağ olduğunu düşünüyorum," dedi. Çok rahat bir hali vardı, bu yüzden espri yapıp yapmadığından emin olamadım. "Yakınlık kurmaya çalışıyorum. Seni rahatsız ederek."

Gülüp gülmemekte kararsız kalıp kendimi rahat bıraktım ve onaylamadığımı göstermeye çalışarak kıkırdadım.

"Kimse bilmiyor." İtiraf ederken nefesimi verdim. "Burada fizik tedavi için bulunuyorum ve evet terapi de görüyorum. Herkes Roma'da olduğumu sanıyor."

"Evet," dedi. "Instagram hesabındaki paylaşımlarını gördüm."

"Instagram hesabıma mı baktın?" Hafifçe ona doğru döndüm, gördüğünden memnun halde bana bakıyordu ve sanırım gerçekten beni görmeye çalışıyordu.

"Elbette baktım." Çarpık ve kendinden memnun halde gülümserken Oliver yanımıza geldi ve hiçbir şey söylemeden çimenlerde

diğer tarafıma oturdu. Bizim gibi uzanmamıştı, dizlerini kendine çekerek gökyüzü yerine ileriye gözlerini dikti.

“Arkadaşlarından neden gizliyorsun ki?” diye sordu Seth. Bunun üzerine Oliver’ın da gerçeği bildiğini düşündüm.

“Kendi başıma halletmek istedim,” dedim. Ellerimden destek alıp oturdum. “Başka hiç kimseyle konuşmak istediğim bir mesele olmadığı için buraya çuvalla para ödüyorum.”

Oliver laf çarpmama sessizce güldü.

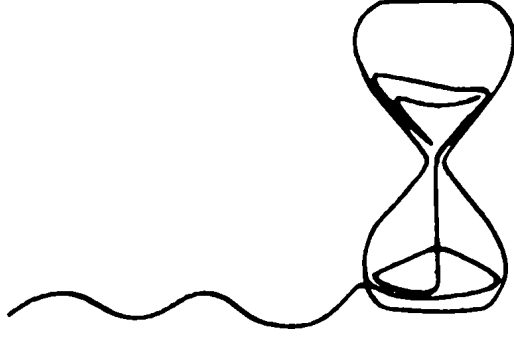
“Mesaj alındı,” diyen Seth kahkaha attı.

Emily bize doğru yürürken çardağa geçtim ve Emily’nin getirdiği çay bardaklarından birini önüme çektim. Akşamın geri kalanında konu bir daha açılmadı ya da iması yapılmadı. Gergin değildim, bildikleri için rahatsız değildim. Utandığım için saklıyor da değildim, gerçekten kimseyle uğraşmak istemediğim ve aynı soruları cevaplayıp durmaktan yıldığım için burada olduğumdan kimse haberi yoktu. Bir de babam öyle uygun gördüğü için ama ben aksini isteseydim babamın ne istediğinin bir önemi kalmazdı. Babamın yenilmez olmadığını on iki yaşımdan beri biliyordum.

6. Bölüm

Çıkabildiğimiz Yükseklik

Kendi günahımla yüzleşmek için terapistin odasında ilk on dakika boyunca sessiz kaldım. Bunu neden yapmak istediğimden emin değildim ama doktora bana istediğini sormasını ve her şeyle ilgili konuşmaya hazır olduğumu söylemiştim.

“Dylan,” dedi. “Dylan hakkında konuşmaya hazır mısın?”

On dakikalık sessizliğimin sebebi bu soruydu. Beni aynı anda pek çok şey yapan bu soru. Kendimi suçlu hissetmeme neden olan soru. Ama esasında ne kadar suçluydum?

“On iki yaşındayken Dylan bize gelmişti, kocaman evimize. Kocaman evimizde ilgisini çeken tek şey kristal satranç taşları oldu. Babam onu incelediğini fark edince oynamayı bilip bilmediğini sordu. Elbette biliyordu. Dylan her şeyi bilirdi. Babam onunla oynamak isteyip istemediğini sordu. Dylan karşısına oturdu. Babamı o oyunda hiç yenememiştim. Ablam da yenemezdi. Annem de. Babamı o oyunda yenebilen kimse olmazdı. Dylan yendi. Ve birden babamı gözümde yenilebilir kıldı.”

Doktorun gözlerine baktım.

Onu sevmeye o anda başlamıştım. Ansel henüz onu sevmiyorken. Ansel ve Dylan diye bir gerçek yokken.

Ama doktor bana baktı ve o anda hayatım boyunca rakibim olarak gördüğüm çünkü beni rakibi olarak yetiştiren babam ona ye-

nildiği için Dylan'ı kafamda yücelttiğimi sandı. Belki o haklıydı belki ben. İkimizden biri içimde yaşayan ve karanlık olduğuna emin olduğum bu duyguya kılıf uyduruyordu ama sonuna kadar gitmeden hangimizin haklı olduğunu asla bilemeyecektim.

Terapinin sonunda, "İstediğin zaman buradan ayrılabilirsin," dedi Doktor Rollce.

"Ama hâlâ üst kata çıkamıyorum," dedim.

"Yanılıyorsun, bugün çıktın."

Odaya döndüğümde kafamda gitgide ağırlaşan cehennemi söndürebilmek için zeytin yeşili spor tayt takımımı giyip alanın el verdiği ölçüde eskiden kolayca yapabildiğim esneme hareketlerine çalıştım. Kolumdaki alçı hastanede gözlerimi açtıktan bir ay sonra çıkmıştı ama bacağımdaki alçıdandaha yeni kurtulmuştum. Zor olanın alçıyla dolaşmak olduğunu düşünüyordum oysa alçı kırılmış ve altındaki hasar gözler önüne serilmişti. Bacağım aylar içinde incecik kalmıştı ve dizkapağımın hemen altından ayak bileğime kadar uzanan ameliyat izinin etrafı mosmordu. Deri tahrip olmuş ve pörsümüştü. Ama hayatta kalmıştım. Ben hayatta kalanlardan biriydim.

Ağrı vurduğunda dalgınca yatağa uzandım. Telefonumda biriken mesajları okurken kızlarla olan grubumuza birkaç şey yazdım. Sosyal medya hesabıma girip son takip edenlerden Seth'in ismini buldum ve geri takip ettikten sonra profilini inceledim. Çok paylaşımı yoktu, az takipçisi vardı. Emily'nin takibine de geri döndükten sonra ikisinin listesinden Oliver'in ismini aradım ama belli ki sosyal medya kullanmıyordu. Oliver'in ajandamda gördüğü tüm sorulara doğru cevap vermesi aklıma takıldı. Bir gün başka birisinin de tüm sorulara doğru cevap verebileceğini hiç düşünmemiştim.

Konferansta anlattığı her şey kafamın içinde dönüp duruyordu. Cehennemimizle ilgili düşünüyordum. Donma haliyle ilgili... Sanki Oliver yolculuğunda Dante'ye eşlik eden Vergilius gibi rehberlik etmişti bana. Kendi içimde cevabı bulmuş olsam da üçün-

cü oturumu merakla beklemeye koyuldum. Çünkü cehennemden arafa geçişi anlatacaktı.

Suç ve ceza listemi, kendi günahkârlar listemi tamamladıktan sonra tabletimde düzenledim ama odamda çıktı alabileceğim yazıcı yoktu. Etrafa soruşturmak için eşyalarımı düzenleyip odamdan çıktım. Binanın içi her zaman iç tırmalayıcı şekilde sessiz oluyordu. Açık renk duvarların arasında sanki binanın parçasıymış gibi sürekli girişteki masasında oturan danışmana nereden yazıcı bulabileceğimi sordum.

“Ofis katında var ama yine arızalandı, istersen diğer bloklardan rica edebiliriz.” Çok kısık sesle çalan telefona yanıt vermek için uzandı.

“Teşekkür ederim, acil değil.”

Rüzgâr sertçe eserken boynumda bir atkının eksikliğini hissederek kendime oturacak bir yer aradım. Ormanın içinde kalan arazi yaz aylarında bile serin oluyordu. Eski ağaçlar öyle yüksek ve gür dallarla çevriliydi ki hem güneşi engelliyor hem de kasabadan ne kadar uzakta olduğumu hatırlatıyordu.

Emily’nin kütüphaneden çıkmasını beklerken çardakta müzik dinliyordum. Kısa süreliğine Violet yanıma uğradı ve ayaküstü sohbet etmeye çalıştık ama onunla konuşurken akmayan bir şeyler vardı, sonucunda hep birimiz bir bahaneyle uzaklaşıyorduk. Bu defa da önce kalkan ben oldum ve Emily ile giriş kapısının orada karşılaştık.

“Seni arıyordum,” dedi. “Kahve içmek ister misin?”

“Olur.” Bugün dördüncü kahvem olacaktı ama hâlâ sabahları çok erken uyanıyordum ve *İlahi Komedya*’ya kafamı takmış, fizik tedaviye gitmiş, terapide sarsılmış, listemi tamamlamış ve epey iş yaparak kendimi memnun etmiştim.

Koridordan kahvelerimizi alıp tekrar çimlere çıkarken Emily listeyi sordu.

“Listeyi tamamladım ama çıktı alamıyorum.”

“Bana gönder,” dedi. “Bugün konferanstan önce dışarıya çıkacağım, profesörün istediği birkaç dosya işi var. Onu da hallederim.”

“Ofis katına sordum ama yazıcıyla ilgili bir problem varmış o yüzden harika olur. Mail adresini yazar mısın?” Tabletimi ona uzattım, adresini yazdı ve bu işlem de hallolmuş oldu.

“Erkek arkadaşımı görmek için bahane olacak,” diye halinden memnun halde güldü.

“O da okuldan mı?” diye öylesine sormuş olsam da sorduktan hemen sonra merak ettiğimi fark ettim. Emily ile bazı açılardan birbirimize benziyorduk ve burada bile çok çalıştığına şahit oluyordum. Tüm bu temponun içinde bir erkek arkadaşına sahip olmasının yanı sıra nasıl biriyle birlikte olduğunu merak etmiştim.

“Mezun, çalışıyor. Okula gidenler benim için yeterince olgun değildi.” Kötü birkaç deneyimi olmuş gibi başını düşünceyi bile reddedercesine salladı.

“Yeterlilik değil mi...” diye mırıldandım. “Hep bize uzak köşede bekliyor.”

“Öyle,” dedi. “Üç günde buraya alıştım galiba, güzel bir deneyim oldu.”

“İnsan sandığından daha kolay alışıyor,” diye istemsizce güldüm. İlk geldiğim zamanı hatırlıyordum, yadırgamamıştım aksine hemen benimsemiştim. İnsan doğru aynaya baktığı zaman yansıması netleşiyordu, bulanıklık ve seyirciler ortadan kalktığında yüzleşmek de kolaylaşıyordu. “Benim de ayrılma vaktim geldi.”

“Öyle mi?” dedi şaşkınlığını gizleyemedi.

“Ayrılabilceğimi söylediler ama ben konferansın bitimini bekledim. Onlara göre hazırmışım.” Ki bu bana doğru gelmiyordu. Bunun doktorun kararı olması doğru gelmiyordu ama itiraz edecek değildim.

“Hazır mısın peki?” diye sordu Emily nazikçe.

“Öyle olmalıyım.”

“On beş yaşımıdayken evimize hırsız girmişti ve adamla mutfakta göz göze gelmiştim.” Bir anda anlattıkları dikkatimi ona vermeme neden oldu. “Muhtemelen evde kimse olmadığını sanıyordu ama annem üst katta banyodaydı.” Hatıranın ne kadar eski olduğunun önemi yoktu, Emily’nin yüzünde oluşan çocuksu

korku, izlerin çok derin olduğunu gösteriyordu. "O an ne çığlık atabildim ne de seslenebildim. Adam beni iterek yanımdan geçti, yere düştüm. Bir yerime bir şey olmamıştı ama annem aşağı inene kadar kıpırdamadan orada kaldım. Çok uzun bir süre tek başıma mutfağa girememiştim. Beş yıl terapi gördüm ama hiçbir zaman o tedirginlik tam olarak sona ermedi."

"Ta ki..." diye devam etmesini bekledim.

"Ta ki cehennemin merkezine inene kadar, adamlarla yüzleşene kadar. Kameralar sayesinde hızlıca bulunmuştu ve girdiği ilk ev bizim evimiz değildi. Hakkındaki şikayetler onu içeri tıkmaya yetmişti. Gittim ve gözlerinin içine baktım. Artık bana zarar verebilecek bir yerde değildi." Yere eğilen başını kaldırıp bana içtenlikle gülümsedi. "Bir de çığlık atma denemeleri yaptım, epey işe yaradılar."

Gülüştüğüne eşlik ederken, "İyi tavsiye," dedim. "Teşekkürler."

İkimiz de kahvelerimizi içip önümüze bakarken kemiğimdeki ağrı hissedilir şekilde arttı. Ağrılar yaralarımızın çığlığıydı. Peki ben o an çığlık atmış mıydım? Kafamın içinde çeviriyordum o günü. Tek başıma koşuya çıkmıştım, içsel bir dürtü ve kendimi kanıtlama arzusuyla güvenli alandan uzaklaşmıştım. İçten içe beynim bana cevabımı veriyordu. Bilerek yapmıştım. Kendimi bilerek o yola sokmuştum. Bunun başıma gelmesini istemişim. Ama neden... Neden beni yakalamasına izin vermişim? Benim cehennemimi orada donduran ve hatırlamama engel olan neydi?

Çocukken okuyup pek de etkilenmediğim bir kitap şimdi hayatımın şiirsel bir haritasına dönüşmüştü. Dante karanlık ormanda başladığı yolculuğunda cehennemin ilk çemberi olan Limbo için "kimsenin acı çekmediği ama Tanrı'dan mahrum oldukları yer" diye bahsediyordu. Cehennemin en az günahkâr olduğu yerdir ama yine de hiç umut yoktur... Beni harekete geçirenin bu durumda olmak olduğunu zannettim. Cehennemdeydim ama yanmıyordum. Merak ettiğim, o gün cehennemin daha derinine mi inmek istemişim yoksa oradan çıkmaya mı çalışmıştım?

“Yüzleşene kadar,” demişti biraz önce Emily. Herkes ve her şey aynısını söylüyordu. Aklım aynısını tekrarlıyordu. Kabullenmeye hazırdım, bu günahıtan arınmaya hazırdım ama günahın ne olduğundan emin olmadan onu geride bırakamazdım.

Odama döndüğümde telefonumu göğsüme bastırarak yatağa uzandım. Kafamın içinde çalan karanlık bir melodi vardı. Telefon rehberinden ismini buldum. Dylan. Bir tek onu sadece ismiyle kaydetmiştim. Aramak istemiyordum, sesini duymak istemiyordum, onu geri istiyordum. Bana bulaştırdığı karanlığı, geri almasını istiyordum.

Cehennem vardı, Dylan o cehennemin neresinde, hangi katındaydı?

Doğrulup çekmecenin en arkasında bir havlunun içine sardığım kullan at telefonlardan birini daha elime aldım. Numarayı çevirip telefonu kulağıma yasladım.

“Biraz daha ileri git,” dedim. “Siyah kapüşonlu kullan, seni gördüğüne emin ol. Seni o sandığına emin ol. Elinde bir sigara olsun. Yüzünü gösterme, uzaktan onu seyret ama bunu görmesine izin ver. Christopher’ın da gördüğünden emin ol.”

“Anlaşıldı.”

Telefonu kapattım.

Bunu yaptığımı öğrendiğinde benden nefret edeceksin Ans, ama hepimizin kendi cehenneminin merkezine inmesi gerekiyor. Bu yolun kesişmesi ikimizin de suçu değil, bu yüzden cezasını kimse tek başına çekmeyecek.

Eğer o gün katil Ansel’i tehdit etmeseydi Ansel Dylan’a git demeyecekti, kapıyı suratına çarpmayacaktı ve Dylan kasabadan ayrılmayacaktı. Dylan haksız yere gitti ve Ansel bu haksızlıkla yaşamasına izin vererek Christopher’la mutlu ilişkisine devam etti. Bu adil değil. Bu suçsa ve suçlar aynı oranda cezalandırılmalıysa ne yapmalıydım?

Dylan kasabaya dönmek zorunda. Dönmek zorunda ve herkes yönünü iradesiyle seçmek zorunda. Dylan gitmişken Christopher

ile birlikte olmak kolay, Dylan döndüğünde Ansel hâlâ onu sevecek mi buna bilinçli bir şekilde karar vermek zorunda.

Kapıyı suratına çarptığı için çekip gitmek kolay. Dylan Ansel'in başkasıyla mutlu olduğunu gördükten sonra da gitmek isteyecek mi, bilinçli bir seçim yapmak zorunda. Ben onunla ilgili ne hissedeceğim, soruları cevaplayan tek kişi olmadığını biliyorken hâlâ benim için aynı kişi mi olacak, bunu göreceğim. Ama hepimiz bilinçli seçimler yapacağız ve o an geldiğinde ben de suçumun cezasını ödeyeceğim. Ne pahasına olursa olsun.

Bacaklarımı tayt kadar sıkı saran siyah kot pantolonumun üzerine bisiklet yaka koyu gri ince süveterimi giydim. Yağmur çislediği için babetlerimi bırakıp bağcıklı düz taban ayakkabılarımı çoraplarımla ayağıma geçirdim. Kakülümü tarayıp çantamı omuzuma çapraz asarak dışarıya çıktım. Ara ara vuran ağrı bacağımın aksamasına neden oluyordu ve bundan nefret ediyordum. Yavaş hareket ederek yürümek kendimi zombi gibi hissetmeme neden oluyordu. Koşamamaktan nefret ediyordum.

Rehabilitasyon merkezi, içinde pek çok alan bulunduruyordu ama çoğu üst katlardaydı. Golf sahası kadar geniş alanın içindeki merkezin dört bir yanı aşılması zor yüksek duvarlarla çevriliydi ve sık sık karşılarına geçip onları izliyordum. Yeniden duvarların dışında olmayı isteyip istemediğimi bilmiyordum. Daha önce hiç kendimi zayıf hissetmemiştim. İçimizde aşılamayacak duvarlar ördüğümüzü hiç bilmezdim.

Ailem varlıklıydı ve şefkatten yoksunlardı ama bununla bir derdim yoktu. Hiçbir zaman ilgi isteyen bir çocuk olduğum söylenemezdi. Bana istediğim imkânları sunuyor olmalarından memnundum. Arkadaşlarımla ilgili hiçbir ayrıntıyı sorgulamamıştım. Gerçekten arkadaş mıydık? Önemi yoktu. Onları seviyordum ve hayatımı kendi istediğim gibi sürdürürken onlar da izin verdiğim ölçüde parçası oluyordu. Her zaman başarılı olmuşum. Hayatımı seviyordum. Kendimi seviyordum ve en önemlisi kendime saygı duyuyordum. Beni rahatsız eden kıymık tam da buradaydı. Kendime duyduğum saygının zedelendiği noktada.

Çiseleyen yağmur şiddetini artırırken koşmayı düşündüm, aklıma gelen ilk dürtü koşmaktı ama yapamayacağımı bilerek ağırlıklarımınla orada durdum. Duvarı seyretmeye devam ettim. Cehennemimiz donup kaldığımız o yerse ben kendi cehennemimde neyi eritmeye çalışıyordum? Her zaman biraz katı hissederdim ama şimdi kıramadığım buzlarla çevriliydim, belki de kırılan buz bendim ve sadece eriyip yok olmayı bekliyordum.

“Hep senin gibi bir kızın kahramanı olmak istemişimdir.”

Sesini duyduğum an yağmur kesildi. Hafifçe döndüğümde Seth o tatlı gülümsemesiyle bana bakıyordu. Elinde tuttuğu siyah şemsiye beni koruduğu için yağmurun altında ıslanıyordu. Gü-lümsedim.

“Aslında hoşuma gitmeye başlamıştı,” dedim. “Eskiden hep yağmurdan kaçarmışım.”

“Kaçarmışım mı?”

“Koşardım aslında.” Omuz silktim. “Bunun kaçmak olduğunu şimdi fark ediyorum.”

“Neden artık kaçmıyorsun?”

“Aslında kaçamıyorum,” diye itiraf ettim.

“Kaçmak istersen seni kaçırabilirim.”

“İstemiyorum.” Çünkü hep nereye koşacağımı bilirdim şimdi ise koşsam bile nereye varacağımı bilmiyorum.

“O zaman ıslanalım.” Şemsiyeyi kapatıp yere attı. Benimle duvarı seyretmeye koyuldu.

“Burada ne işin var?” Ona doğru döndüm, o da bana döndü ve karşı karşıya geldik. Gözlerinin koyu yeşil olduğunu ilk kez fark ettim. Yağmurun ıslattığı çimlere benziyordu.

“Yukarıdan seni gördüm, yağmur yağıyordu ve bir şey sormak istedim.”

“Ne sormak istedin?”

“Yağmurlu havada bir kızı öpmenin romantik olup olmayacağını.”

Bir an düşündüm ve dudak bükerek, “Daha önce hiç öpüşmedim,” dedim.

“Yağmurda mı?”

“Hayır.”

“Sen ciddi misin?” diye sordu.

Güldüm.

Beni öpmesini beklediğim biri vardı. Beni öpmesini istediğim biri. Son olmayacağını biliyordum ama ilk olmasını istediğim biri.

“Peki, üç gündür tanıdığın birinin öpmesiyle ilgili ne düşünüyorsun?”

Tekrar ona baktım. Bir anlam bulup bulmadığımı bilmiyorum. Sessizce sadece omuz silktim. Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Yağmur damlaları ürpertti. Geri çekilmediğim için hafifçe dudaklarını araladı, birkaç saniye daha öpüşü uzattı ve çekilen oldu.

Beni öpmesine izin verdim çünkü yaptığım ve yapacağım hiçbir şeyin Dylan’a olan hislerimle ilgisi olmadığını kendime kanıtlamak istedim. Ben ve benim yaptıklarım dahil hepimizin yarattığı yanlışlar sonucu aldığımız hasarlarla ilgiliydi. Geride kalan izlerle ve o izleri saklamayı ve o izlerden kaçmayı seçenlerle... Ansel hep izlerinin üzerine bir yara bandı yapıştırırdı, Dylan yaralarını saklamazdı ama hep çeker giderdi, ben orada dururdum. Ben hâlâ orada duruyordum ve avazım çıktığı kadar bağırmadığım sürece içimde açılan bu açık yara her saniye büyüyordu.

“Daha önce hiç yağmurun tadına bakmamıştım,” dedim.

“Nasılmış tadı?”

Misket limonu gibi.

“Güzel.” Gülümsedim ve yürümeye başladım.

Üçüncü oturum başlamak üzereydi. İçeriye girdiğimizde ikimizin de saçları ve kıyafetleri yarı yarıya ıslanmıştı. Kürsüdeki Oliver ile göz göze geldik. Seth boş kalan arkadaki sandalyelere yönlendirdiğinde başımı çevirdim.

“Bugün dönüşümün başlangıcından bahsedeceğiz,” dedi profesör. “Araf cehennem gibi umutsuzluk barındırmaz, yanlış yol-

dan ilk dönüş sapağıdır. İrade ve sürükleniş arasındaki dengeyi savunur. Seçim hakkını size geri verir. Yüzleştiğinde ve hesaplaştığında, kabullenişle birlikte değişimin başladığı yerdir.”

“Ey insanlık! Yukarıya, göğe yükselmek için yaratılmışken, nasıl oluyor da en küçük esintide böyle düşersin?” —*Purgatorio*, Kanto 12

“Cehennemin her katmanı aslında yüzleşmemiz gereken bir günahımızı temsil ediyorsa araf da dönüştürmemiz gerekenleri temsil eder. Yönsüzlük duygusundan sıyrılıp tekrar bir yola gireriz ve hatalarımızı çoğunlukla utançla telafi etmeye ve günahlardan arınmaya çalışırız. Burada pusulamız utanç duygusu olacak.”

“Bir hata için ağlamamızı ister. Günahın gözyaşıyla silinmesini.”

“Cehennem kaçınılmaz bir sonuçtur. Araf ise hâlâ kumandanın elimizde olduğu seçimler yapabileceğimiz yerdir. Cehennem yolculuğunun sonunda kendi karanlığımızın en derinine ineriz. Son katman dondurulmuş göl Lucifer’in kalbinde biter. Lucifer’in donakalmış sevgisiz hali Tanrıdan en uzak hali sembolize eder. Gölü donduran Lucifer’in kanatlarının çırpışdır. Sevgisizliğin bizi içine hapsedtiği bir katman olarak ele alabiliriz. Ve cehennemden çıkmak için onun arkasından tırmanmak gerekir. Lucifer’in kalbini aşabilirsen kanat çırpışının rüzgârı yukarıya taşır. En karanlıkta yaşadığınız sert yüzleşme ve kabullenme; esasında donmaya neden olan kanatlar sizi oradan çıkaracak rüzgârdır aynı zamanda. Kurtuluşun ilk adımı.”

“Yenden doğar gibi, ışığın ilk kıvılcımını gördüm.” —*Purgatorio*, Kanto 1

“Utanç ve pişmanlık, insanın egosundan, kibrinden, arınıp yaptıklarının sorumluluğunu aldığı anlarda ortaya çıkan duygular. Cehennem nasıl günahlarınızla yüzleşmenize neden olduysa araf da günahlarınızdan utanıp, pişman olup, tövbe ettiğiniz alanı açar. Karanlık elbise gibi üzerinizden sıyrılmaya başlar. Vicdan azabı ve umutsuzluk mücadelesinde dönüm noktasıdır. ”

"Böylece aşağıdan yukarıya, uçsuz bucaksız soğukta,
Titreyerek ve zorlanarak çıktık yavaş yavaş;
Kanatlarının yarattığı rüzgârla yükseldik,
Ve cehennem son buldu arkamızda."

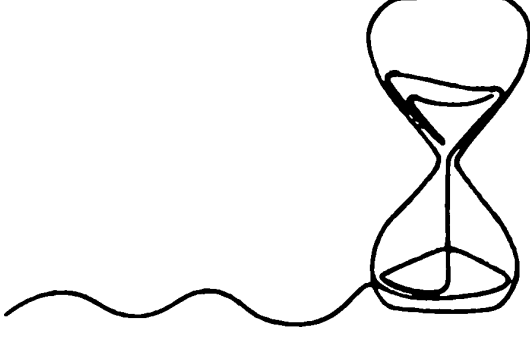
"Cehennem ne kadar hor ve katı davrandıysa size, yaşadığınız pişmanlıkla vardığınız araf o kadar merhamet gösterecek. Farkındalık ve nihai kabullenme iyileşme yolunun yarısıdır. Karanlıkla göz göze geldiniz, onu tanıdınız, yüzleştiniz, teslim oldunuz, pişmanlık ve utanç duydunuz. Artık onu dönüştürebilirsiniz. Bilinçli çaba gözlerinizin gördüğü ilk ışık olacak. Umudun ve inancın var olduğu yerdesiniz. Kendinize ve kendinizde olduğundan habersiz olduğunuz daha büyük bir güce ulaşabildiğiniz yerdir orası. Suçu işleyen sizdiniz ve artık bunu yapmayacak güce sahip olan dönüşümü geçirmeye hazırsınız."

Oturumun sonunda yaptığım her şey için kendimi haklı buldum. Aklım doğru yoldaydı. Cehennemdeydim ama yeterince aşağıda değildim ve buradan çıkmak istiyorsam önce en derine inmeliydim.

Yüzleşmeli ve Lucifer'ın kalbini bulmalıyım.

7. Bölüm

Uyanıkken Gördüğümüz Kâbuslar

Ansel

“Yine o çocukla mıydın?” diye sordu annem başını bana çevirmeden. Işığı yakmamıştım. Dylan’a hiç ismiyle hitap etmezdi. Onu diğerleri gibi görmezdi. O diğerleri gibi değildi zaten. Benim gibiydi.

“Arkadaşlarımla birlikteydim,” dedim. Saat sabah üç on beşi gösteriyordu.

“Baban olsa bunu yapamazdın,” dedi. “Evden gizlice çıkamazdın, eve gizlice giremezdin.”

İlk kez ona karşılık verdim. “Babam olsa bunu yapmama gerek kalmazdı,” dedim. Fotoğraf çerçevesini alıp bana fırlattığında karanlıkta darbeyi göremedim. Çerçeve dizime geldi. İnce çorabı yırtıp dizimi sıyırdı. Kemiğim öyle kuvvetli sızladı ki refleksle bile hareket edemedim.

“Onun parasını böyle harcayabileceğini mi sanıyorsun?” dedi ayağa kalkıp.

“Neredeyse hiç para harcamıyorum.”

“O kıyafetleri nereden buldun?”

“Arkadaşımın.” Yalan söylemiyordum, üzerimdeki her şey Becca’nındı.

“Senin arkadaşın falan yok,” dedi. “Senin etrafındakiler benim seçtiklerimden ibaret. Kıyafetlerin, arkadaşım dediğin o insanlar bile bizim

arkadaşlarımızın çocukları. Saçlarına bak." Saçımı tuttu. Sonra kendi saçını benimkini yanına yaklaştırdı. "Saçların bile benim."

"Anne," dedim. "Canım yanıyor."

"Canım mı yanıyor..." dedi bu mümkün değilmiş gibi. "Asıl benim canım yanıyor!"

"Lütfen bırak."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra..." dedi. "Senin için seçtiğim onca şeyden sonra... Dolabına doldurduklarımdan sonra... Sana verdiklerimden sonra... Hâlâ fazlasını mı istiyorsun." Üzerimdeki kıyafetleri yıkladı. "Her sana ait olmayanları istiyorsun."

"Özür dilerim," dedim ürkekçe. "Her ne yaptıysam özür dilerim tamam mı? Bırak beni."

Omuzlarımı serbest bıraktı.

"Benim kötü bir anne olduğumu düşünüyorsun," dedi. Onun da ağladığını o zaman fark ettim. "Peki ya sen..." dedi. "Sen ne kadar kötü bir çocuksun hiç düşünüyor musun?" Yanımdan geçerken çerçeve ayağının ucuna çarpıp yerde sürüklendi. "Bir insanın sahip olabileceği en kötü çocuk..."

Gözlerimi açtığımda Christopher yatakta yan dönmüş saçlarını okşuyordu. Nefes nefese kaldığımı ve kâbus gördüğümü, "Buradayım, Ansel," dediğinde fark ettim. Dirseklerinin üzerinde yan tarafa uzanıp komodinin üzerinden su dolu bardağı uzattı. Birkaç yudum içip kasılan boynumu iki yana doğru hareket ettirdim.

"Kâbus gördüm," diye mırıldandım çatallaşan sesimle. Ona değil kendime hatırlatmak için sesli söylemişim. Göğsüm hızla kalp iniyor ve kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Neyle ilgiliydi?" Alnıma yapışan saçları kenara doğru çekmeye çalışırken elinden kaçındım, cevaptan ve gerçeklerden kaçındım.

"Annemle," diye isteksizce kelimeyi mırıldandım. Su bardağını kenara bırakıp ince örtüyü üzerimden sıyrarak yatağın içinden çıktım ve duşa giderken saçlarımı saran tokayı yere attım.

Herkes trajik geçen bir dönemin ardından cinayetlerin sancılarını çekmemi bekliyordu, gözaltındayken başıma gelenler, kilisede Chris tarafından köşeye sıkıştırıldığında yaşadığım çaresiz-

lik, Austen tarafından kaçırılmam, ölen kızlar ya da mezarlıklar... Ama ben lunaparkta kaybolmuş küçük bir çocuk gibi anne diye sızlanıyor ve bunu hazmedemiyordum.

Christopher peşimden banyoya girdi ve buz gibi suyun altında kıyafetlerini çıkararak bana katıldı. İlk anda gözleri her zaman saygılı ve şefkatliydi.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu. Farklı şekilde de olsa anne sorunlarıyla mücadele ettiği için aramızdaki bu hassas çizgiye dikkatli yaklaşıyordu.

Konuşacak bir şeyim yoktu ama öte yandan kaçacak çok şeyim vardı. Baş edebilen insanların her zaman çok cesur olduğunu düşünmüşümdür; ben hiç yüzleşme cesareti gösteremez, sadece arkamı dönerdim.

“Hayır ama biraz şefkate hayır demem.” Utangaç bir şekilde gülümsedim, ellerimi boynuna doladım ve onu da suyun altına çekerek dudaklarını sertçe öpmeye başladım. Dişlerimin arasına sıkıştırdığım dudakları, beni banyonun duvarına yasladığında gülümseyince serbest kaldı. Şimdi güç onun ellerindeydi. Parmakları ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı, çıplak bedenimde dolaşmaları gerilimimi azaltmak için yeterliydi. Dudakları suların şelale gibi tenimden aktığı boynuma kaydı, avucunu belimin kavisinde ve bastırdığı kalçalarımnda hissederek derin bir nefes aldım. Suçluluk şehvetle birleşerek yoğunlaştı, bedenlerimiz bir bütün olurken dişlerimi sıktım ve enerjimin onun açlığıyla sakinleşmesine müsaade ettim. Onunla birlikte olduğum birkaç ayda şikâyet edemeyeceğim tek şeydi...

Saçlarımı yıkamak için onun duşakabinden ayrılmasını bekledim. Annemin bıraktığı kâbuslar azalarak devam ediyordu ama en azından eskiden olduğu kadar kalbimi kırmıyordu. Yalan yalanı kovalar... Kalbime batan bıçak oradaydı ama artık onun hayalet eli bıçağı çevirip durmuyordu.

Üzerimi giyinene kadar Christopher ikimiz için de hazırladığı sandviçleri paketliyordu. Dolaptan çıkardığım mama torbasından

kaba ilave edip artık rutin haline gelen işlerimizi hallederken saçlarımı tepede topladım.

"Vardiyan uzayacak mı?" Sandviçi çantama koyabilmem için bana uzattığında ayakkabılarımı giymiş, dış kapıyı açmıştım.

"Yoğunluğa bağlı," derken, kaşlarımı kaldırarak yapacak bir şey yok dercesine güldüm. Saatlerimin belirsiz olmasından hoşlanmıyordu. Aslında Christopher belirsizliklerden hoşlanmayan, kelimenin tam anlamıyla kontrol bağımlısı bir adamdı.

Kendi içinde düzeni olduğuna inandığım düzensiz hayatım onu dehşete düşürüyordu; onun da aksatmadığı ve dakikaların bile önemli olduğu rutini beni boğazlı kazaklar gibi daraltıyordu. Yine de idare ediyorduk değil mi?

Sandviçi arabada yiyebilmek için telefonda kendime izleyebilecek bir program açtım. Son zamanlarda bir komedi dizisine başlamıştım ve her bulduğum boşlukta seyretmek için epey hevesliydim.

"Şunu arabada bile yapmak zorunda mısınız?" diye mırıldandı patikadan dönerken.

"Şunu her defasında sormak zorunda mısınız?" Gözlerimi devirince gülümsedi. "Bunun için beni tutuklayamazsınız dedektif."

"Evet," diye iç çekti. "Yapamam."

"Bu kadar sıkılıyorsan senin için bir suça bulaşabilirim." Ekmeğin arasından büyük bir parça şeklinde çıkan peyniri parmağımla ağzımın içine doğru ittim ve uzun uzun çiğnemeye koyuldum.

Christopher kasabaya amigo kızların başına gelenleri araştırmak için gelmişti ve başını kaldıramadığı uzun ve yorucu haftalardan sonra yaz tatiliyle iyice dinginleşen kasabada bir hayli sıkılıyordu.

"Sen uslu dur Rogers," dedi şakası bile hoş değil tonlamasıyla.

Kıkırdadım ve programa odaklanarak sandviçimi kemirmeye devam ettim.

Birbirimize çok belli etmemeye çalışıyorduk ama ikimiz de bu kadar sakinliği yadırgıyorduk. Onca hengâmenin ardından sanki artık birbirimize ihtiyacımız kalmamış gibi tedirgindik. Bunun

sağlıksız iki insanın, sağlıksız ve tamamıyla saçma düşünceleri olduğunun ikimiz de farkındaydık. Christopher annesi yüzünden kadınlara güvenmiyordu ve zaman içerisinde benimle ilgili her şeyi öğrenmiş olsa da bazen bana da güvenmediğini hissediyordum. Bense... Bende her şey daha da fazlasıydı. Hayatım boyunca sırtımda o kadar çok sorumluluk vardı ve öyle bir karanlığın içinde nefes almaya çalışmışım ki şimdi okyanusta ilk kez yüzen bir akvaryum balığı gibi şaşkındım. Babamın ölümünden sonra değişen hayatım, annemin herkesten sakladığım anneliği... Dylan ile ortak olduğumuz onlarca suç, sırlar ve yaralarla bezeli yılların ardından tüy kadar hafıttım ve nereye konacağımı bilmiyordum.

“Haber verirsen seni alırım.” Araba durduğunda bana doğru eğildi ve yanağımdan öperken, “Belki öğle yemeği?” diye sordu.

Başımı olur anlamında sallayarak, “Bıraktığın için teşekkürler,” dedim ve arabadan indim. Yürürken bir kez omzumun üzerinden baktım ama ben içeriye girene kadar orada duracağını biliyordum.

Telefonumdan saatimi kontrol ettim, henüz işe başlamak için on beş dakikam vardı. Kapının önünde sigara içmek için durup çantamı kurcaladım. Sigarayı yaktığımda Christopher hâlâ oradaydı, elimi git dercesine sallayıp güldüm. Her ne kadar herkes bir çift olduğumuzu bilse de kimse dedektifin bu kadar çok etrafında dolaşmasından hoşlanmıyordu.

Siyah Audi uzaklaşırken çift kelimesi birkaç kez daha kafamın içinde dönüp dolaştı ve dumanı sıkıntıyla üfledim.

“Selam Ansel,” dedi sabah vardiyasındaki diğer garson olan Gabriela, “Bir dal sigara var mı?”

Paketi çıkarıp ona doğru uzattım. Simsiyah uzun saçlarını tepesinde topuz yapmıştı ve böyle yaptığında zaten uzun olan boyu daha da uzuyordu. Masmavi gözleri yine bütün gece ayakta olduğunu bağırarak kadar kızarıktı. Gabriela yetenek sınavına hazırlandığı için yaz tatili onun ve benim gibiler için pek de tatil tadında geçmiyordu.

“Kahve ister misin?” diye sordum halinden anlayarak. Bütün yaz boyunca benim de tek yaptığım çalışmak ve fırsat buldukça

gitgide yaklaşan burs sınavına hazırlanmaktı. Geçen dönem başımıza gelenler okulla olan ilişkimi tamiri zor hale getirmişti ve bilgileri tazelemek sandığımdan daha da zor oluyordu.

“İyilik perisi olursun.” Gabriela ellerini birbirine bastırarak minnetle gözlerini kapattı.

Gülerek izmariti kapının kenarındaki çöp tenekesinin küllük kısmında söndürdüm ve içeriye girdim. Kapının üzerindeki kapalı tabelasını açık yazan tarafına döndürüp çalışanlara ait soyunma odasına girmek için çift kapıdan geçtim. Mutfaktan gelen taze kokular ve şef aşçının Fransızca müzikleri bizden önce restorani açmıştı. Soyunma odasında kahve makinesini çalıştırıp demlenmesi için kahve ilave ettim ve çelik dolaplara gidip restoranın yakalı, pileli elbisesinden oluşan üniformasıyla siyah önlüğünü üzerime geçirdim.

Öğlene kadar hamburger siparişleri epey az oluyordu, öğle yemeği zamanı bir furya gelip gidiyor ve akşama kadar da yoğunluk devam ediyordu. Çıkışıma bir saat kala ayak tabanlarımın su topladığına emin olduğumda benim bölümüme oturan iki kişi yorucu iş günümün daha katlanılmaz hale geleceğinin işaretliydi. Bir an diğer garsonlardan bakmalarını rica edecektim ama bunun pek profesyonelce olmadığına kendimi ikna ettim.

“Hoş geldiniz, hamburgerinizi nasıl alırsınız?” diye en nazik halimle sordum.

Ivan ve Jenny karşılıklı oturuyordu. Ivan yüzünde küstah bir gülümsemeyle Jenny ise gizleme gereği duymadığı nefretle bakıyordu.

“Barbekü soslu,” dedi Jenny. “Ama ekmek glutensiz olsun, pepperoni istemiyorum, ekstra peynirli ve karamelize soğanın yanmadığından emin olun. Yanında da diyet kola.”

Emreder halini ve saldırganlığını görmezden gelmek için elimde tuttuğum not defterine odaklanmışım.

“Aynısı ama et az pişmiş olsun, ekmek tereyağında kızarsın,” diye menüyü masanın üzerine fırlatarak ve oturduğu sandalyeye daha da yayılarak ekledi Ivan.

“Hemen getiriyorum.” Topuklarımın üzerinde dönüp mutfak bölümüne siparişi ilettikten sonra döndüğümde Jenny hâlâ bana bakıyordu.

Salyangoz takımıyla hiçbir zaman anlaşılamamıştık. Onlar da bizim gibi üç arkadaştı ama arkadaşlarından ikisi de amigo kızların katili Austen tarafından öldürülmüştü. Summer’ın ölümünden hemen sonra Mathew ile gizli ilişkileri ifşa olmuş, Maddie’yi aldattıkları ortaya çıkmıştı. Korkunç şekilde ölen diğer arkadaşı Anna’yı ise Dylan ile ben soyunma odasında bulmuştuk. Bu yüzden de Jenny’nin bana neden böyle baktığını anlayabiliyordum. Ivan ise sadece reddedilen biriydi ve spor salonunda iğrenç laflarla beni sıkıştırdığında Henry, Maddie ve Kylie de ona selam vermeyi kesmişti. O ya da bu şekilde bir zamanlar hep birlikte takıldığımız insanlarla geldiğimiz hal bana acı verici geliyordu. İlişkiler zedelenir, arkadaşlık eskir, araya mesafeler girerdi ama düşmanlık kadar yorucu bir duyguya içimde yer bulamadığıma seviniyordum.

Bu yüzden sadece sorun yaratmak için her seferinde bir sorun buldukları siparişlerini tam üç kez değiştirdim ve sesimi çıkarmadım, şef aşçımızı sakın olması için telkin ettim ve Jenny’nin giderken bilerek devirdiği kolayı temizlemek için fazladan mesai yaptım.

Gocunmadım çünkü hayatta olan bendim ve yapabildiklerim için minnet doluydum.

Yorucu iş günümün bitiminde tüm kaslarım perişan haldeydi. Cep telefonumu çıkarıp Christopher’ı ararken, renkli cadde boyunca yürümeye başladım.

“Selam güzelim,” diyerek ilk çalışta açtı ve dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

Restoran üç yol ağzının hemen köşesinde, kendi otoparkına sahip geniş alanı kapsıyordu. Işıklardan karşıya geçerek kahve dükkânından her iş çıkışında aldığım küçük boy kahveden aldım.

“Selam dedektif, peşime bir ekip takmayasınız diye işten çıktığımı anlık olarak bildirmek için arıyorum.”

Telefonun diğer ucundan güldüğünü duydum.

"Her zaman peşinde işini bilen biri olacağına eminsin," dedi. Kendisini kast ederek yaptığı ima epey hoşuma gitmişti.

Kahvecinin yanında iki katlı pembe bir müstakil ev ve onun diğer yanında da harika kurabiye kokularıyla ünlü fırın vardı. Dar kaldırımlara sahip uzun cadde kasabanın en kalabalık ve en işlek yeri idi.

"Henry ile maç seyredeceğiz," dedim. "Bana hediye olarak aldığı projeksiyonun tadını çıkartmak istiyor. Gelmek ister misin?"

"Arabayı servise götürmem gerekiyor, size iyi eğlenceler."

Elinden geldiği kadar arkadaşlarımla vakit geçirmeye çabalıyordum ama genel olarak Christopher bir yalnız kurttu. Onlarla konuşurken rahat değildi ve Henry kadar konuşkan biri bile onunla sohbet ilerletmekte zorlanıyordu. Ben de her iki tarafa da baskı kurmamak için çabalıyordum.

"Belki geç saatlerde bir uğrayıp günümü güzelleştirirsin." Otobüs durağında diğer iki kişiyle birlikte beklemeye koyuldum.

"Tuttuğun takım yenerse bana mesaj gönder ve ben de kutlamana yardımcı olayım." Diğer insanların yanında gerçekten ketum ve sessizdi ama benimle konuşurken sahip olduğu rahatlığa ve ince mizah anlayışına karşı koymak çok zordu.

"Etik anlayışınızı her zaman takdir ettiğimi biliyorsunuz efendim."

"Bilmez miyim..." diye iç çekti. "Seni seviyorum Rogers, eve gittiğinde haber ver."

"Anlaşıldı dedektif!" Telefonu kapatıp arka cebime sıkıştırdım, enseme yapışan saçlarımı elimle tepemde kıvrıp bileğimde takılı paket lastiğiyle berbat şekilde topladım ve gelen otobüse atladım.

Kendime ait bir dairenin kapısını açıyor olmaya alıştığım söylenemezdi. Yalnız bırakılmışlık hissi yüzüme çarpıyor ama eşikten içeriye girdiğimde kendimi güvende ve her şey yolundaymış gibi hissediyordum. Anahtarımı holün duvarındaki askıya asıp ışıkları açtım ve kendimi yere bırakarak ayakkabılarımın bağcıklarını çözmeye koyuldum. Yorgunluğum bu anı bekliyormuş gibi üzerime çöktü ve henüz ayağa kalkmaya hazır olmadığım için çantama

uzanıp telefonumu çıkardım. Henry'ye gelirken içecek bir şeyler almasını yazdım ve Kylie'nin Roma'dan gönderdiği birkaç fotoğrafa birkaç komik emoji ve ondan nefret ettiğimi söylediğim birkaç cümleyle karşılık verdim. Maddie'den gelen çağrıyı cevaplamadan önce duş alsam daha iyi olacaktı, zorlanarak ayağa kalktım, çantayı ve telefonu kanepenin üzerine atıp banyoya girene kadar kıyafetlerimin bir kısmını yere fırlattım.

İş yorgunluğunu atmak için sıcak suyun altında geçirdiğim on beş dakika gibisi yoktu. Saçıma bir havlu sarıp, şort-tişört pijama takımımı giyip kısık sesle televizyonu açtım ve telefonumu elime aldım. Henry yolda olduğunu söylemişti. Maddie'yi arayıp telefonu hoparlöre aldıktan sonra tezgâha bıraktım ve buzdolabını kurcalayarak atıştırmalık aramaya koyuldum.

"Nihayet... nerelerdesin kızım?" diye yanıtladı. O telefon elinden bir an olsun düşmüyordu.

"Çalışıyorum kızım," diye güldüm. "Eve yeni geldim sayılır. Henry maç izlemek için gelecek hadi sen de gel."

"Gelmesem daha iyi olur," dedi.

"Neden?" Kaşlarımı çatarken nachos için sos hazırlamaya karar verdim ve biraz peynir, pesto, domates ve kapyra biberleri çıkardım.

"Sabah uçuşumuz var," diye geveledi. "Hem de biliyorsun aramız biraz garip ve şu sürekli takılan ama ne olduğu belli olmayan insanlardan olmak istemiyorum." İçine kapanan ses tonu beni huzursuz etmeye yetmişti.

"Neler oluyor Mads?" Ahşap kesme tahtasının üzerinde domatesleri çok sulandırmadan doğramaya başladım. Saçımdaki havlu düşer gibi olunca telefonu elime alıp oturma odasında saçıma tutturabileceğim bir şey aramaya koyuldum.

"Bir şey olduğu yok ve olmasını isteyip istemediğimi bilmiyorum bu yüzden mesafemi korumaya çalışıyorum." Kendi içinde homurdandı ve yerinde duramadığı için muhtemelen bazı dergileri karıştırmaya koyuldu. Hoparlörde olmasına rağmen ses kulağımı tırmalamıştı.

"Henry'nin bundan haberi var mı?" Elime geçen tüm ıvır zıvır-
nı attığım. ortada duran sehpanın üzerindeki kutuda bulduğum
bir toka işimi gördü. Tekrar tezgâha dönüp küçük kareler halinde
doğradığım domatesleri geniş kâsenin içine aldım.

"Açık açık söylenilen bir şey yok ama bunu sonra konuşalım
olur mu? Annem sesleniyor, düğün hazırlıkları..."

"O zaman geldi mi?" diye takıldım. "Yaşıtlarımızın evlenmeye
başladığı zaman..." Maddie'nin kuzeni bizden bir yaş büyüktü ve
lise dönemimizde yazlarını kasabada Maddie ile takılmak için ge-
çirirdi. Epey eğlenceli biriydi.

"Bizim için henüz erken," dedi gülerek. "Dönene kadar telefon-
dan uzak kalmaya çalışayım, acil bir durum olursa annemden ula-
şabilirsin."

"Tamam," dedim. "Fırsat buldukça mesaj yaz."

"Öptüm." Kelimeyi uzatarak telefonu kapattı.

Birine özellikle de Maddie'ye ilişki tavsiyesi verecek ve bunu
kendi deneyimleri üzerinden yapacak son kişiydim ama eski
bir hikâyeye takılıp sanki hayatın boyunca yaşayabileceğin tek
hikâyenin o olduğuna kendini inandırmayı iyi biliyordum. Ve en
son isteyeceğim şey Maddie'yi o çukurda kaybetmek olurdu.

Henry geldiğinde nachos'lar hazırды, önceki günden kalan kek-
ler hâlâ yenebilir durumdaydı ve fırınladığım patatesler de şahane
kokuyordu. Altılı kutu biralarla kendini kanepeye attığında saçla-
rımı kurutmuş ve omzumun üzerinden örmeye koyulmuştum.

"Günün nasıl geçti bir tanem?" diye alayla mırıldandı Henry
maç kanalını açarken. Nachos'lardan bir tanesini altına peçete tu-
tarak ağzıma attım, Jenny ve Ivan'ın yaptığı iğrençlikten bahsettim.

"Onunla konuşacağım," dedi Henry rahatsız olmuş şekilde.

"Hayır, yapma lütfen. Uğraşmaya değmez. Hem biliyorsun, si-
zin aranız da artık biraz tuhaflaştı." Yorgun ayaklarımı epey yu-
muşak koltuğuma çektim ve yana doğru uzattım.

"Ne demek istiyorsun?" Yeşil gözlerini bir şahin gibi kısarak
yandan bana çevirdi.

“Henry, her ne kadar çarpık ilişkilerimiz olsa da...” Kendi kendime gülerek devam ettim. “Maddie, Matthew, İvan, Kylie, Dylan sen ve ben bir arkadaş grubuyduk. Yani herkesin olduğu yerlerde birlikte takılıyorduk.” Henry ve Dylan, İvan ve Matthew daha birlik içindeydi ve herkesin farklı telden çaldığı da oluyordu ama... “Maçlar, partiler, kafeterya gibi ortamlarda hep yan yana olurduk. Şimdi hepimizin arası garip. Sen artık Matthew ve İvan ile takılmıyorsun.” Kaşlarımı kaldırarak hadi ama dedim...

“Sana yaptığı götlükten sonra ağzını burnunu dağıtmadığıma şükretsın o,” dedi. Dişleriyle açtığı bira kapağını ağzından sehpanın üzerine doğru bıraktı. Gözaltından çıkıp okula gittiğim ilk gün İvan ile otoparkta karşılaşmıştık. Başta beni sıcak karşıladığını düşünmüştüm ama o bana çirkin bir şekilde asılmış ve öpmeye kalkmış, bir de kendisiyle birlikte olursam eski popüleritemi kazanacağım ile ilgili iğrenç imalarda bulunmuştu.

“Matthew ise...” Henry duraksadı, bira şişesini kafasına dıktı. “Büyüyoruz Ans,” dedi, artık üzerinde o kadar da eğreti durmayan bir ciddiyetle. “Hayatlarımız değişiyor ve buna engel olamayız. Her zaman kafeteryada aylaklık eden çocuklar olarak kalmayacaktık.”

“Evet,” diye başımı salladım. “Ama olan tek şey bu değil.” Yan gözle ona baktım, yüzünün aldığı ifade rahatsızlığını açıkça ortaya seriyordu. Gözleri ekranda olsa da hiçbir şey izlemediğine emindim.

“Ona çok uzun zamandır âşığım,” dedi tek nefeste, sanki uzun süre bunu beklemiş gibi. Ki öyleydi de. “Matthew ile birlikteyken buna saygı duydum ve ortamı bozacak hiçbir şey yapmadım ama hepimizin başına gelenler ve kaybetme korkusu, kaçırılmaması gerekenleri hatırlattı. Bir beklentim yok Ansel.” Bana döndü ve ses tonu gerçekten ihtiyatlı bir hal aldı. “Maddie’nin hâlâ Matthew’u sevdiğini de biliyorum, onun kışına tekmeyi basması kaç yıllık hislerini ve hayallerini öylece yok edemez ama buradayım ve anlarsın ya buradayım işte.” Omuz silkerken, sadece anlaşılmayı beklerken çok mahzun ve küçük bir çocuk gibiydi.

"Belki de Matthew yerine Maddie'den uzak durmalısın," dedim. Onun gibi ben de Maddie'nin henüz Matthew'u aşamadığını düşünüyordum ve Maddie hiçbir zaman Henry'ye karşı bir his beslememişti.

"Düşündüm," dedi tekrar birasını kafasına dikti ve epeyce içti. "Onu merak ediyorum, görmeyince endişeleniyorum hatta paniğe kapılıyorum. Bana anlattığı saçma sapan şeylere bayılıyorum. Tırnağının rengine karar verememeyi büyük mesele haline getirmesine mutlu oluyorum." Bakışları aşağıya kaydı ve yüzünde aptalca bir gülümseme belirdi. "Asla hamburger yemeyeceğini söyleyip elimden hamburgerimi almasından hoşlanıyorum." Bana baktığında gülümsemesi daha da büyüdü. "Tüm bunlara engel olamıyorum ve olmak da istemiyorum. Maddie'nin etrafında olmak başka herhangi birinin yanında olmaktan daha iyi hissettiriyor, bu yüzden bunu yapmayacağım." Tekrar kendini koltuğa bıraktı ve başını geriye yatırdı.

"Ah, tatlım benim." Kanepede yana kayıp başımı omzuna yasladım. "Sen harikasin biliyorsun değil mi? Bir gün o kişiyi bulduğunda gerçekten harika bir çift olacaksınız."

"Sizin gibi mi?" Alaylı gülüşü doğrularak kaşlarımı çatmama ve bir savunma güdüsüne neden oldu.

"Ne?" diye imalı yandan bir gülüşle gözlerini devirdi. "Alınma ama o herifle asla Dylan gibi olmuyorsun."

Kendimi savunmak için aklımdan geçen düşünceler beni epey şaşırttı. Neden aniden böylesine gardımı almıştım bilmiyordum. Derin bir nefes aldım ve saçımın bir tutamıyla oynayarak arkama yaslandım.

"Christopher'ı seviyorum Henry." Basit ama ortada olan ve sorgulamaya kapalı tek yanıtı verdiğimi düşündüm.

"Yeterince söylersen gerçek olur sanıyorsun." Son kelimeyi uzattı ve gülümsemesini bastırmak için televizyonun sesini yükseltti.

"Hayır," dedim kendimden emin. "Onu seviyorum."

"Yanında kendini güvende hissediyorsun ve kimsenin bakma-

dığı gibi sana bakması hoşuna gidiyor.” Sunduğu ısrarlı tezi karşısında ağzım neredeyse açık kaldı. “Belki seni evlat edinir.”

“Bu çok adiceydi.” Kolumun altındaki yastıklardan birini ona doğru fırlattım ve ayağa kalkarak oturma odasının iki duvarı boyunca uzanan pencerelerden birini açarak esintiyi içeriye davet ettim.

“Özür dilerim.” Yastığı başının altına alıp iyice koltuğa yerleşirken gözleri alaycılığını yitirmişti. “Ama babanı çok erken kaybettin ve annenle olanlar malum. O adam sana ailenin yapması gereken şefkat ve güvenceyi sağlıyor. Buna aşk demezdim. Mutluysan mutluyum ama mutluysan mutluyum.” Kaşlarını kaldırdı ve ben tekrar yerime oturana kadar bakışlarını üzerimden çekmedi.

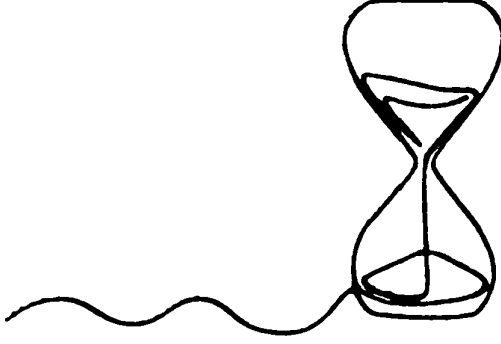
“Mutluyum ve içine ediyorsun.” Koltuğun ucuna yerleştim, uzanıp bira şişesini aldım ve açacak yardımıyla kapağından kurtuldum.

“Özür dilerim...” Elini yanındaki boşluğa pat pat diye çarpıp beni çağırdı. Dudaklarımı birbirine bastırıp ayaklarımı koltuğun üzerinde toplayarak ona doğru kaydım. Kolunu omzuma dolayarak beni kendine çekti.

Daha fazla uzatmamak için ona doğru yaslanıp maçı izlemeye koyuldum ama oyuna hiç odaklanamamıştım, Henry’nin söylediği birkaç söz benim gerçeklik çemberime iyi bir atış olmuştu ve uğursuz bir ses bana kırmızı kart gösteriyordu.

8. Bölüm

Gölgelere Atılan Adımlar

Kylie

Karanlık ormandan cehennemime yürümeye karar verir vermez odama dönüp eşyalarımı toplamaya başladım. Buraya gelirken aklımda bir şey yoktu, ne yöne gideceğimi bilmiyordum, sadece yürümüştüm. Ama artık nereye gitmem gerektiğini biliyordum. Güneş battığında ve herkes odalarına çekildiğinde çıkış işlemlerimi bitirmek uzun sürmedi. Rehabilitasyon merkezinden ayrılırken hiç arkama bakmadım ama duvarın ortasında kocaman kapı açıldığında karanlık ormandan ilk adımımı attığımı biliyordum. Ruhum tanrıya ulaşmak için acıyla bileylenmişti ve asıl korku karanlık değil karanlığa kapılıp rüzgârında savrulmaktı. Dışarıda aradığım çıkış kendi gölgemle yüzleştiğimde hakikat ışıyla yine kendi içimde aralanmıştı. Şimdi kendime doğru en derinlere, dibin dibine sürüklenmeden kıyıya ulaşmak zordu ama artık bir ihtimal olduğunu biliyordum.

Beni bekleyen şoför çalışanlardan birinin taşıdığı bavulumu alıp arabanın bagajına yerleştirdi.

Kasabadaki devasa büyüklükteki evimize dönmem yağmurlu havada iki saat sürmüştü. Yol boyunca müzik dinlemekten başka

bir şey yapmamıştım. İçeriye girdiğimde her şey beklediğim ve bıraktığım gibiydi. Kocaman evimiz sessiz ve içinde kimse yaşamıyor gibi ıssızdı. Çalışanlardan öğrendiğim kadarıyla babam evde yoktu ve annem de bir kokteyle katılmıştı. Onlarla en son ne zaman konuştuğumu hatırlamadığımı fark ettim.

Odama çıkan basamakların önünde durup baktım; biz büsbütün değişirken etrafımızdaki her şeyin aynı kalışının ürkütücü farkındalığını yaşadım. Bacağımdaki ağrı ve ağrının sebepleri değişimin ilk taşıydı ve diğer taşları da devirebilmek için hasarlı olan sol bacağımla yukarıya doğru ilk adımımı attım. Her saniyesinde cehennemin başka bir katına tırmanır gibi basamakları çıktım. Uzun koridorun sonundaki odama varıp ışıkları yaktığımda hâlâ kapının eşiğindeydim ama içeride kendimin başka bir halinin aceleyle hareket ettiğini görüyordum. Zihnim o güne gitmişti. Öfkeli değil, üzgündüm. Belki ilk kez kalbim bu kadar kırıldı. Hazırlanmıştım, kendimi daha güneşin doğmadığı bir sabahta sokağa atmış ve koşmak, tüm o hissettiğim hoyratlıktan kaçmak istemiştim. Peşimde biri olduğunu biliyordum ve bile bile o yoldan sapmıştım. Dönüşe kadar her şey bulanık da olsa kafamın içinde hareket ediyordu ama sonrası derin bir karanlık...

Kendimi korumak ve şimdi burada olduğumu hatırlatmak için burnumdan nefes alıp dudaklarımdan verdim ve içeriye girdim. Her şeye rağmen odamda olmak güzeldi. Sıcak bir duş aldıktan sonra yatağıma yattım ve haftalar sonra deliksiz bir uyku çektim.

Sabah bacağımdaki ağrıyla uyandığımda saat epey erkendi. Kısa kollu, limon sarısı renginde belime oturan gömleğimi giyip tüm düğmeleri ilikledim. Lacivert mini eteğimin altına, aynı renkte baklava desenli dizlerime kadar uzanan çoraplar seçtim. Bacağımda hem ameliyat izi hem de morluk vardı. Görünmesi beni rahatsız etmiyordu ama izleri benimsemiş de değildim.

Kahvaltı için salona indiğimde masa henüz yeni hazırlanıyor, annem kanepede oturmuş dergileri karıştırıyordu. Beni görünce ayağa kalktı.

“Tatlım, neden haber vermedin?”

Kucaklaşmamız kısa sürdü ve sonra beni doğru düzgün inceleyebilmek için geriye çekildi.

"Haber verilecek bir şey yoktu ki," dedim kanepeye oturarak. "Artık çıkabileceğimi söylediler ben de şoförü arayıp eve geldim."

"Yine de seni almaya gelmek istiyordum." Onaylamaz şekilde baktı. "Gece eve döndüğümüzde geldiğini haber verdiler. Baban merkezi aradı, her şeyin yolunda olduğunu söylediler."

"Evet," dedim. "Bana da öyle söylediler."

"Bunu atlattığın için çok mutluyum." Kanepenin üzerinden elimi sıktı. "Babanın toplantısı vardı, kalamadı."

"Kokteyl nasıldı?" diye sordum. Annem her zaman sporunu yapan ve beslenmesine önem gösteren biri olduğu için yüzünde geceden eser yoktu.

"Yeni aldığım gerdanlığa herkes bayıldı." Üzerinde kayık yaka krem rengi bluzu ve somon renginde yoga taytı vardı ama yine de boynunda eksikliğini hissettiği gerdanlığın yerine dokundu. "Yukarıda, aynanın önünde duruyor. Baban kasaya kaldır diye söyledi ama görmek istersin diye henüz kaldırmadım."

"Görmeye değer bir şeye benziyor."

"Bayılacaksın." Yaklaşıp yanağımdan öptü. "Kulüpte yoga dersim var, ders öncesi bir şey yemeyi sevmiyorum biliyorsun. Senin planın var mı?"

"Elbette," dedim gülümseyerek. "Beni merak etme."

Kahvaltı masasına oturup bir şeyler atıştırmam sandığım kadar uzun sürmedi. Hayatım boyunca bu kadar boş zamanım olmamıştı. Kahvaltıyı bitiremeden masadan kalktım ve odama çıktım. Doktorun sadece gerekli daha doğrusu dayanılmaz zamanlarda kullanmam için verdiği kuvvetli ağrı kesicilerden bir tane yutup egzersiz yapabilmem için düzenlediğim giriş katındaki salona gittim.

Esneme hareketleri ile başladım, kolum çok daha iyi durumdaydı ama ağrı kesiciye rağmen bacağım iyi durumda değildi. Aynanın karşısında dişlerimi sıktım ve bacağımı her zaman kolayca yapabildiğim gibi başımın hizasına kadar kaldırmaya çalıştım, çabalarım gözlerimin yaşarmasıyla sona erdi. Sol bacağımı düz şekil-

de uzatarak kendimi yere bıraktım ve elimi refleksiyle yere vurdum. Nefes aldım, kendimi toparladım ve sağ bacağımı geriye doğru hizalayarak spagat açmaya çalıştım. Kemiğim üzerinden zonkladı ve aylardır süren hareketsizliğim ne kadar gerilediğimi gösterdi bana. Yanağımın içini ısırarak tekrar denedim.

“Yapmak zorundasın. Esnemezsen, kırılırsın.”

Derin bir nefes aldım, ellerimi zemine bastırdım ve tekrar sonuna kadar gittim. Tüm kaslarımın ağrısı vurana kadar sadece bir saniyeliğine yapabilmişim ama yine de yapabilmişim. Sonunda bedenim zangır zangır titremeye başladığında oturdum ve su şişesine uzandım. Duvara yaslanarak sakinleşmeyi beklerken telefonumu elime aldım. Instagram hesabıma gelen mesaj bildiriminin üzerine dokundum.

“Kaçmışsın.”

Seth’den gelen mesaj dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

“Öyle oldu.”

“Neden ayrıldın?”

Neden ayrıldım? Bunu herhangi birine nasıl açıklayabilirdim ki? Ona gerçeği söyleyemezdim. Orası yeterince derin değil, cehennemde daha aşağı inmeliyim, bu yüzden döndüm, diyemezdim.

Hesaptan çıkıp yerimden doğruldum ve odama gidip kendimi sıcak suyun altına bıraktım. Saçlarımı kurutup şekillendirerek cilt bakımımı yaptım, biraz kitap okudum ve nihayetinde tabletimi elime aldım ve yatağa uzandım. Uzayla ilgili bir belgesel açıp izlemeye koyuldum.

Bir saat sonra telefonumun ekranında yeni bir bildirim belirdi. Yatağın üzerinde bağdaş kurarken bacağımın ağrısına yüzümü buruşturdum. Mesaj yine Seth’den geliyordu, bu defa gözlerini kısararak yüzünü buruşturduğu bir fotoğrafını da eklemişti.

“Görüldü mü yedim ben?”

İstemsizce kıkırdadım. Gerçekten şapşal biriydi.

“Halletmem gereken bir işim olduğunu hatırladım,” diye yazdım ve normalde yapmayacağım şekilde gülen emojilerden birini kullandım.

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

Hayatım boyunca hiç yardıma ihtiyacım oldu mu ki? Daha önce birinin bana böyle bir teklifte bulunduğunu bile hatırlamıyordum. Bu çocuk garip düşüncelere dalmama neden oluyordu.

“Hayır ama teşekkür ederim.”

“Burasının bu kadar sıkıcı olduğunu bugün fark ettim.”

Yani ben artık orada olmayınca mı...

Dudaklarımı büzüp düşünmeye koyuldum, tanımadığım daha doğrusu hayatımdaki varlığına her anlamda alışkın olmadığım insanlarla konuşmak zordu. Hayatıma o kadar sınırlı kişi dahil etmişim ki dışarıdaki dünyadan neredeyse bihaberdim.

“Kafanı dinlersin.” Yazıp gönderdim çünkü bir mesaja cevap vermek için bu kadar kafa yormak canımı sıkıyordu.

“Öyle yaptım ve sana yazdım işte.”

Söyleyecek bir şey bulamamam çok saçma değil miydi...

“Sen ne yapıyorsun?” diye yazdı ve beni cevap düşünme zahmetinden kurtardı.

Tabletin ekranının fotoğrafını çekip gönderdim.

“Günün bu saatinde üç saatlik sıkıcı bir belgesel mi seyrediyorsun?”

“Sıkıcı değil ki.”

“Epey sıkıcı. Günün hep böyle mi başlıyor?”

Saatin erken olduğunu fark edince ona biraz hak verdim.

“Önceden koşuya çıkıp tenis oynardım.”

Yazıp gönderdim ama artık neden yapamadığımı sormasından çekindim. Çekinmek değildi de konuşmak istemedim. Bu konuyla ilgili hislerimi yazıya dökmek, sesli düşünmek ya da biriyle konuşmak istemedim. Bundan kaçınmak istedim.

“Yüzebilirsin hem fiziksel olarak seni yormaz hem egzersiz yaparsın hem de üç saatlik belgeselden daha eğlenceli ve eğer Harlem’e gidersen benimle karşılaşma ihtimalin de var.”

Harlem kasabadaki havuz kulübünün ismiydi. Yaşadığım evde havuz olduğu için Maddie tutturmadığı sürece dışarıda pek havuza gitmezdim. Ama söylediği hem yine beni güldürdü hem de

dudak bükmeme neden oldu. Bacağıma ne olduğunu biliyordu ve haklıydı. Yüzmek hem koşudaki gibi yormaz hem de iyi gelirdi. Bunu bu kadar nazik şekilde söylemesi başımı yastığa bırakıp telefona odaklanmamı sağladı.

“Hiç fena fikir değil ama evde havuza girebilirim.” Göndermeden önce düşündüm, bu kabalık mı olurdu? Ya da küstahça? Ne zaman insanlara karşı nasıl görüldüğümü düşünmüştüm ki? Silmiştim ama aynı mesajı yeniden yazdım ve gönderdim.

“Harlem’deki su kaydıraklarından varsa konferansı boş verip oraya geliyorum.”

“Hayır, su kaydırağı yok.”

“İlk randevumuz için anlaştık o halde. İki gün sonra.”

“İyi denemeydi.” Hâlâ gülümsediğimi fark edince bir sonraki mesajını beklemeden uygulamadan çıktım ve telefonumu ekranı görmeyecek şekilde komodinin üzerine bırakarak sessize aldım.

Akşama kadar telefona bir daha bakmadım. Annem cep telefonumdan ulaşamayıp çalışanlara akşam yemeği için babamın yemekli toplantısına katılacaklarını haber vermişti. Evde olmayacakları için sonunda telefonumu elime aldım.

Seth, “Yüzmeye git,” diye yazmıştı yalnızca. Bildirimi okuyup mesajı açmadan telefonumdan Maddie’nin numarasını çevirdim.

“Selam, ben Maddie. İkizlerle bir haftalık tatildeyim ve telefonunuza yanıt veremiyorum. Mesaj bırakın.”

Bu zamanda sesli mesaj özelliği kullanan tek kişi Maddie olmalıydı... Neden bu kadar sessiz olduğunu anlamış oldum. En azından şimdi neden döndüğümü haber vermedim diye söylenmeyecekti ve soracağı onlarca soru için yalan söylemek zorunda kalmayacaktım. Diğer en yakın arkadaşımı aramak spagat açmaktan daha zor gelince yüz yüze yapmaya karar verdim ve annemin spor arabasını alıp evden çıktım.

Merkezde çok sevilen ve neredeyse kasabayla aynı yaşta olan bir restoran bar vardı. Sadece hamburger ve patates kızartması ile basit birkaç içecek ve bira satan geleneksel bir yerdi. Ansel okul kapandığından beri orada garson olarak çalışıyor ve hayatını bu

şekilde idame ettiriyordu. Her şeyden sonra yine de böyle güçlü ayakta duruyor olması onun en takdir ettiğim yanlarından biriydi. Ben kendimi fiziksel olarak güçlü tutardım ama Ansel'in ruhu di-
rayetliydi. Arabayı restoranın yanındaki otopark görevi gören açık
araziye bıraktım.

Restorandan içeriye girdiğimde karşılaştığım kalabalık ve içe-
rideki turuncu ve sarı renk cümbüşü gözlerimin kamaşmasına ne-
den oldu.

Ansel bir masadan sipariş alıp doğrulduğunda beni gördü.

"Selam," dedim.

"Kylie!" Beni görünce yüzü aydınlandı ve hızla yanıma geldi. Birbirimize sarılırken birisi ona seslendi ve "Bir dakika," diye kar-
şılık aldı.

"Ne zaman döndün?" diye sordu sıcacık bir merakla.

"Döndüm işte." Ansel'in en iyi yanlarından biri çok kurcalama-
ması olmuştur ve bu cevabın ona yeteceğini biliyordum. "Seni gö-
reyim dedim ama işin var sanırım."

"Vardiyam bir saat sonra bitecek. Beklemek ister misin?"

"Olur, zaten yemek yememiştim."

"Geç bir masaya, menüye bak." Eliyle masaları işaret ederek
topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı. Ona gülümseyerek köşe-
deki masalardan birine geçtim.

Beş dakika sonra siparişimle birlikte gelip karşımdaki sandal-
yeye oturdu.

"Çok iyi görünüyorsun," dedi. "Roma iyi gelmiş ve alçıdan
kurtulmuşsun."

"Sen de iyi görünüyorsun." Gerçekten iyi görünüyordu. Üze-
rinde restoranın üniforması ve önlüğü vardı ama kendisini epey
toparlamıştı. Eskisi kadar ince ve çelimsiz değil, gerçekten fit gö-
rünüyordu. Kahverengi gözleri parlıyor, üstünkörü topuz yapılmış
saçları bile duru güzelliğine yakışıyordu. "Demek burada baş-
ladın." Öylesine etrafıma bakındım.

"Anlatırım," dedi sandalyeden kalkarken. "Sen yemeğini ye."

O işine dönerken başımı salladım. İçerisi kalabalık sayılırdı. Rehabilitasyon merkezinin sakinliğinden sonra bu curcuna bambaşka bir ülkeye adım atmak gibi hissettirmişti. Her şey çok tanıdık olmasına rağmen yabancı geliyordu. Başka bir gözle etrafıma bakıyor ve gerçekten tanıdık olan bir şey arıyordum.

Vardiyası bittiğinde Christopher içeriye girdi, beni görmediğinden bara doğru yürüdü. Ansel bir dakika sonra barın arkasındaki kapıdan kendi kıyafetlerini giymiş halde çıktı. Christopher'ı görünce mutlu oldu, gülümsedi, ona doğru yürüdü, parmak uçlarında yükseldi ve dudakları bir anlığına birbirine değdi. Christopher onun belinden tutarken, Ansel'in kulağına gülümsemesini büyüten bir şeyler fısıldadı. Ansel başını arkaya yatırarak kıkırdadı. Gerçekten mutlu olmalıydılar. Christopher konuşmaya devam ederken Ansel beni işaret etti ve Christopher'ın bakışları oturduğum köşeye döndü. Başıyla selam verince elimi kaldırıp hafifçe salladım. Ansel bir şeyler daha söyledi, Christopher tekrar bana döndü ve elini kaldırıp üstünkörü hoşça kal dedikten sonra restorandan çıktı.

"Burada mı oturmak istersin çikalım mı?" diye sordu Ansel masama yanaştığında.

"Planınız vardı değil mi?"

"Planımız yoktu," diye güldü. "İşyerinde rahat bir gündeysen her zaman çıkışıma geliyor. Hem döndün," dedi gözlerini açarak. "Plan bozmaya değerdi."

"Kahveciye gidelim mi o halde?" diye sordum.

Aynı caddedeki kahveciye girip ikimiz de soğuk kahvelerimizi aldıktan sonra dışarıdaki masalardan birine oturduk. Ansel bir sigara yaktı ve "Neler yaptın, anlat bakalım," dedi.

Onunla Maddie ile konuştuğum kadar konuşmamıştım ama arada yazışmıştık, bu yüzden Maddie'ye anlattığım çoğu yalanı ona da tekrarladım. O da bana kendi hayatına dair gelişmelerden üstünkörü bahsetti. İşini sevdiğinden, yeni dairesine alıştığından, çalışmasına rağmen yazın çok güzel geçiyor olmasından...

"Dedektifle her şey yolunda görünüyor."

"Fazla korumacı olması haricinde her şey yolunda," diye omuz silkti.

"Çiçek olayı mı? Başka bir şey oldu mu?" Yaz başlarken bir benzincide karşılaştığım evsiz genç bir çocuğa verdiğim ilk görev, üzerinde "Meleğim" yazan notlarla Ansel'e papatyalar göndermesiydi.

"Birisinin aptalca bir şaka yaptığı belli," dedi. "Christopher abartıyor. Olanlardan sonra bir sürü böyle aptalca şakaya maruz kaldım." Kaşlarını çattı. "Daha birkaç ay önce bu kasabada dışarıya çıkmaya korkan gençlerin şimdi bunu şaka malzemesi haline getirmesi korkunç."

"Gençlik ve budalalık," diye güldüm.

Onu takip eden ya da peşinde olan kimseden bahsetmediği için başka soru sormamıştım ama korkmuş görünmüyordu. Korkmasını istemiyordum. Sadece Christopher'ın yeniden Dylan'ı bu kasabaya getirmesini istiyordum. Sadece şüphelenmesini ve çağırmasını istiyordum. Yasal olarak çağırırsa gelmek ve ifade vermek zorundaydı.

"Tatilin kalanında burada mısın?" diye sordu. Henüz okulun açılmasına neredeyse bir buçuk ay vardı.

"Şimdilik buralardayım," dedim. "Sen bir şeyler planlıyor musun?"

"Bir zamanlar istediğim tek şey bu kasabadan ayrılmaktı." Her zaman biraz hüzünlü olan gözleri boşluğa daldı. "Şimdi şartlar uygun ama bir yere gitmiyorum."

"Seni buraya bağlayan biri var çünkü."

"Belki de öyledir." Dudak büktü ve sigarasından bir nefes çekti.

Chrstopher ile mutlu olmasını en çok isteyecek kişi bendim ama biraz önce onları görmüş olmama rağmen neden mutlu olmadığını hissediyordum?

Yerinde rahatsızca kıpırdanınca baktığı yere baktım ve cadde- den bu tarafa doğru gelmekte olan Jenny'yi gördüm. İkimize de delici bakışlar fırlatıyordu. Yoldan geçip gidene kadar bize bakmaya devam etti.

"O da neydi öyle?" diye sordum.

"Sorma," dedi Ansel. "Ne zaman karşılaşsak böyle. Gözlerini dikip bakıyor ama bir şey diyemiyorum da. Başına gelenleri düşününce..."

Jenny salyangoz takımı dediğimiz üçlü gruptandı. Diğer ikisi Austen tarafından öldürülen kızlardandı. Hiçbir zaman onlarla anlaşılamamıştık ve Matt'in Maddie'yi ölen kızlardan biri olan Summer ile aldattığını öğrendiğimizde işler iyice kötüleşmişti. Üzerine, diğer kızın ölüsünü Ansel ve Dylan soyunma odasında bulmuştu. Düşününce Jenny'nin bizden nefret etmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

"Gerçekten çok kötü bir durum..." diyebildim.

"Bu yıl okul nasıl olacak bilmiyorum."

"Son yılımız." Kahve bardağını masanın üzerinde kendime doğru çektim.

"Evet. Her şey değişmiş gibi."

"Çok şey değişti."

İkimiz için de uzayan sessizlikten sonra telefonumu çıkarıp, "Annem bekliyor," dedim. "Seni bırakayım mı?"

"Gerek yok." Çantasını alıp ayaklandı. "Christopher yakınlarında."

"O zaman sonra görüşürüz."

"Yarın ne yapacaksın?" diye sordu.

"Tüm programım aksadı ve bundan nefret ediyorum." Sıkıntıyla nefes aldım. "Biriken çok iş var, onları toparlayacağım ve babamla şirkete gideceğim."

Caddede yürürken güldü ve "Şimdiden işleri tekrar eline almaya başlıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Bir yerden başlamak gerekiyor."

Arabanın yanına geldiğimizde yanaklarımızı birbirine değdirerek öpüşüp vedalaştık. Arabaya binmeden önce caddede onun uzaklaşmasını seyrettim.

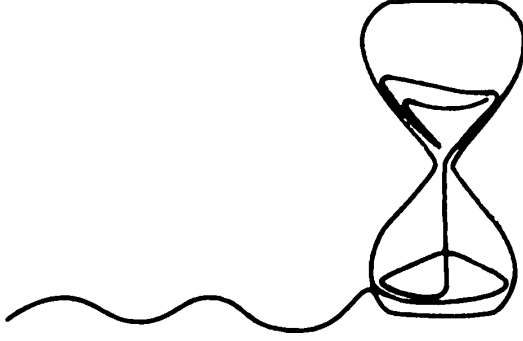
Onunla ilk tanıştığımız zamanı anımsıyordum, oyun parkında hep uzaktan bizi seyrederdi ama Dylan onu aramıza itene kadar

hiç yanımıza gelmemiştir. Henüz hepimiz küçücük çocuklarken bile Ansel'in gözleri farklı bakardı. Sanki hiç çocuk olmamış gibiydi. Sanki içinde bambaşka bir şey varmış gibi. Dylan'ın neden onu sevdiğini biliyordum, bunu hiç sorgulamamış, kendimle kıyaslamamıştım. Ansel'e hayran olması kolaydı. Onda herkesi çeken hüznü ama hayatta kalma cesaretiyle dolu gözler vardı. Tüm yaşamını erken yaşta babasını kaybedip annesinin yükünü tek başına sırtlayarak geçirmişti. Onu tanımaya başladıkça aslında ne kadar çekimser ve ne kadar sevmeye muhtaç olduğunu görmüştüm. Öyle bir açlıktı ki Dylan'ın onu kollarının arasına alması kaçınılmazdı. Bunu hiç kıskanmadım. Belki imrendim ama ben en yakın arkadaşımı hiçbir zaman kıskanmadım. Ben onun kadar cesur değildim. Ansel olmasaydı bile karşısına çıkıp Dylan'a âşık olduğumu söyleyemezdim. Tüm o yıllar boyunca zararsızca büyüyen içimdeki açık yara artık birbirlerini sevmediklerine inandığımda görünür hale gelmişti. Dylan'ın hayatında asla Ansel'in sahip olduğu yere sahip olamayacağımı biliyordum. Bu çok çalışarak kazanabileceğim bir zafer değildi. Bu doğuştan sahip olabileceğiniz bir ayrıcalıktı. Tek isteğim bir an da olsa onunla olmanın nasıl olduğunu görmektir. Bir anlığına da olsa hissedebilmektir.

Eve döndüğümde garip bir görüşme olduğunu düşündüm. Garipliğin sebebi bendim. Bir şey kırılmıştı ve benliğimi parçalamıştı. Parçaları bir araya getirene kadar bir daha normal olamayacağım farkındaydım ve onları toplarken hepimizin yaralanacağını da farkındaydım.

9. Bölüm

Başımıza Gelen Felaketler

Yeni bir günde yeniden kasabada olmak tuhaftı, yıllardır yaşadığım evin içine sığamıyordum. Sabah kahvaltıdan sonra sadece dışarıda ve yeniden hayatın içinde olmak için bildiğim en güvenli yere gelmiştim. Kulaklığımın kitapçının rafları arasında dolanırken birisi omzuma dokunduğunda hafifçe irkildim. Geriye döndüğümde gördüğüm yüz beklediğim birine ait değildi. Kulaklığımın tekini çıkarıp telefonumdan müziği durdurdum.

“Oliver,” dedim şaşkınlıkla.

“Affedersin, kulaklığı görmemiştim.” Elindeki tarih kitaplarını koltuğunun altına sıkıştırarak uzattığı elini sıktığımda avucunun terlediğini fark ettim.

“Sorun değil,” dedim. “Nasılsın?”

“Kahve içmek için vaktin var mı acaba?” diye aceleyle sorarken neredeyse gerildi ve son kelime dudaklarında tekledi.

Beklemediğim teklifle bir an bocalasam da, telefonumdan saati kontrol edip, “Olabilir,” dedim. “Yan tarafta bir kahveci vardı. Uyar mı?”

“Olur.” Yutkunarak eliyle önden geçmem için işaret verdi. Bugün iyi bir gününde değildi belki de.

İncelemek için aldığım kitapları raflarına yerleştirirken bana eşlik etti. Elindeki kitapların yeni değil zaten ona ait olduğunu öğ-

rendikten sonra kitapçının dar kapısından güneşli havaya çıktım ve hemen yan tarafta, kaldırıma dizili tabureleri olan küçük kahveciye döndüm.

“Ne içmek istersin?” diye sordu mekanik bir sesle.

“Sade kahve lütfen, sıcak olsun.”

Başını salladı ve bana arkasını döndü. Ortada beklememek için dükkânın hemen önündeki iki kişilik masalardan birine oturup kulaklığımı kılıfına yerleştirdikten sonra çantamın içindeki küçük bölmeye koydum.

Oliver geri dönerken yan masamızdaki kızlar kıkırdayarak ona baktı ve hemen utangaç şekilde önlerine döndüler. Kızların onunla ilgilenmesi ilk kez onun nasıl görüldüğüne dikkat etmeme neden oldu. Uzun boyluydu ama pek yapılı biri değildi. Bugün üzerinde beyaz keten gömlek ve siyah keten pantolon vardı. Koyu renk gözleriyle uyumlu, simsiyah dalgalı saçları kısa kesilmişti ve açık ten rengiyle iyi bir kontrast oluşturuyordu.

“Teşekkür ederim.” Kahveyi önüme bırakıp karşımdaki sandalyeye yerleşti. “Konferans bitti mi?” Öylesine sormuştum, dün son oturumun yapıldığını biliyordum ama Oliver her zaman o kadar sessizdi ki sanki konuşmakta zorlanıyordu, ben de ona basit ve konforlu bir konu açmaya çabalıyordum.

“Evet,” dedi dümdüz şekilde. Beni davet eden o olmasa burada olmaktan rahatsız olduğunu düşünürdüm.

“Çok iyi iş çıkardınız, kitabı tekrar okuma isteği uyandı desem yeridir.”

“Son iki oturuma katılmadın,” dedi. Bunu sanki orada olmam çok önemliymiş gibi söylemişti ve birden kendimi açıklama yapma zorunda hissettim.

“Halletmem gereken işler vardı, dönmem gerekiyordu. Üç günden çok keyif almıştım.” Soğuması için karton kahve bardağının plastik kapağını açtım ve dudaklarıma yaklaştırmadan önce hafifçe üfledim.

“Gerçekten mi?” diye sordu titrek bir heyecanla.

Sahne de tüm o felsefi ve psikolojik yaklaşımların analizini ya-

parken kontrollü ve ne yaptığını bilir gibiydi ama şimdi karşımda onaylanmayı bekleyen bir çocuk vardı sanki.

“Gerçekten.” Gülümserken gözlerim arkada oturan ve bizi dinleyen kızlara kaydı.

“Teşekkürler.” Başparmağıyla alnını kaşırken yüzünü utanmış gibi kahve bardağına çevirdi.

Sohbeti devam ettirmek zor olacaktı ve eğer bu yıl katılmak istediğim asistan programı onun kontrolünde olmasaydı çoktan çantamı alıp kalkmıştım. Belki de ben abartıyordum. Son günlerde asıl gergin olan bendim ne de olsa.

“Özellikle aradığın bir kitap mı vardı?” diye sordu. Sanki başını eğdiği tüm o zaman boyunca söyleyecek düzgün bir şey aramıştı.

“Daha çok vakit öldürüyordum. Kitapçıları severim.”

“Ben de severim.”

“Profesörle çalışmak nasıl?” diye sordum. Gerçekten zeki biri olmasa profesör onu baş asistanı olarak seçmezdi, bu yüzden önyargılı davranmayacaktım. Belki de pek sosyal biri değildi. Belki de ben kendi çevremdeki herkesin yüzeysel ve sınırlarını bilmeden her konu hakkında konuşmalarına alışkın olduğum için bana biraz durgun gelmişti.

“İnsana çok yönlü düşünmeyi öğretiyor,” dedi.

“Ekibin bir parçası olduğumda ben de böyle hissederim umarım.”

“Programa alınacağından çok eminsin,” diye güldü.

Her zaman kendimden çok emindim, bütün mesele de buydu.

“Öyle sanırım.”

“Emily senin epey popüler biri olduğundan bahsetmişti ama burada yalnızsın.” Bu soru her açıdan beni rahatsız etti. Özellikle sormuştu sanki, oysa biraz önce fazla ketum olduğunu düşünüyordum. Sanırım bugün sorunlu olan gerçekten bendim ve her şekilde gözüme batacaktı.

“Benim hakkımda mı konuşuyordunuz?” diye gülmeye çalıştım. Elbette konuşmuşlardı.

“Pek sayılmaz,” diyerek beni yine şaşırttı. “Programa katılmak istediğin için seninle ilgili birkaç soru sordum. O da bana amigo takımında olmana rağmen notlarının çok iyi olduğunu söyledi. Akademik başarı için insanlar genellikle sosyal hayat ve eğlence-den ödün verirler. Bu yönün Emily’yi imrendirmiş.”

“Zamanı doğru yönetmekle ilgili,” diye kendimi açıklamaya çalıştım. “Çok erken uyanırım, az uyurum ve her saatimi dolu dolu yaşamaya özen gösteririm. Her şeye sahip olunmayacağını söyleyen insanlardan da hoşlanmam.” Bacak bacak üzerine atıp gülümsedim. En azından bir süre önce böyleydim. Ve şimdi yine kendimi haklı çıkarmak için var gücümle uğraşıyordum.

“Ne demek istiyorsun?” Anlamaya çalışırken duruşunu dikleştirip kaşlarını çatı.

“İnsanlar güzel bir kadınsan akıllı olmanı ya da başarılı olmanı beklemezler. Sanki güzellik tek başına bir ayrıcalıkmış gibi. Ya da akıllıysan güzel olman beklenmez. Güzel olmadığın için akıllı ve başarılı olmak zorundasındır. Çok çalışkansan, ders notların çok iyiye sıkıcı biri olmalısın. Ya da çok eğlenceli biriysen, ortamın yıldızıysan derslerin kötü olmalı. Sanırım diğer türlü diğer insanlar için haksızlık gibi geliyor. Hem eğlenip hem başarılı olmam, benim çabam sayesinde, kimsenin hakkını gasp etmiyorum.”

Tüm o genellemeler ve çıkarımlar insanları gözümde epey tembel ve aptal hale getiriyordu, bu nedenle etrafımda sayılı insan vardı ve hepsinin aslında benim hayatımda belirli bir rolü vardı. Matthew’u severdim ama onunla bilimsel bir tartışmaya girmez, Henry ile edebiyat konuşmaz, Oliver ile de partilerden ya da turnuvalardan bahsetmezdim.

“Belki de insanlar ayrıcalıklı olduğunu düşünüyordur,” dedi. “Herkes aynı koşullarda başlamaz yaşama.”

“Ailemin varlıklı olmasının getirilerini göz ardı edemem ama farklı şekilde olsaydı da aynı kişi olurum.” Bu, hayata nasıl geldiğimle değil, hayattan ne beklediğimle ilgiliydi ve ben zeki amigo kız olmayı, kitapları, modayı ve markaları, hepsini aynı anda istiyordum.

“Belki de.” Kahvesinden yudum alırken öyle gizemli gülümse-di ki, beni haksız bulduğunu ama bunu bana asla söylemeyecek kadar kibar olduğunu düşündüm.

“Birkaç hafta sonra profesörün katılacağı ve dünyanın dört bir yanından profesörlerin konuşmacı olacağı bir konferans olacak,” dedi. “Orada bana yardım edecek birine ihtiyacım var. Asistanlar-dan birini seçeceğim ama katılımcıların hepsi üst düzey insanlar, bu yüzden kılık kıyafet ve nasıl davranacağını bilen birine ihtiya-cım var.”

“Benden bahsediyorsun,” diye gülümsedim.

“Uygun olduğunu düşünüyorum,” diye gülümsedi.

“Nerede olacak?”

“Boston.”

Dylan’ın çekip gittiği yer.

“Muhtemelen birkaç gün sürer. Herkes aynı otelde kalacağı için önden rezervasyon yaptırmak lazım, o güne kadar yer kal-maz.” Cebinden küçük bir not defteri çıkartıp arasından otele ait kartviziti masanın üzerinde bana doğru kaydırды.

“Bu oteli karşılamak için okul bütçe ayırıyor mu gerçekten?” diye sordum. Epey pahalı ve bilindik bir oteldi.

“Hayır,” dedi. “Organizasyon sadece katılımcılar için bütçe ayırdı. Senin masraflarını ben öderim.”

“Buna gerek yok,” dedim çabucak.

“Bana yardım için geleceksin, o yüzden var.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Ama orada olmanın bana daha çok yardımcı olacağını ikimiz de biliyoruz. Böyle bir bütçeyi ih-tiyacı olan başka öğrenciler için kullanırsan daha rahat ederim. Bana tarihleri verirsen önden rezervasyon yaptırırım.”

“Pekâlâ,” dedi pes edercesine. “Buna karşı çıkmayacağım. İle-tişim bilgilerini yazar mısın?” Telefonunu bana doğru uzattı. Nu-maramı kaydettim ve mail hesabından kayıtlı olan bilgileri açıp adresimi yazarak bilgileri kendime gönderdim.

“Programa kabul edildim, diyebilir miyiz peki?” Kendimi beğenmiş bir ifadem yoktu kendimden emin bir ifadem vardı. Program için tüm beklentileri karşılıyordum.

“Henüz değil.” Gülümseyerek masadan kalktı.

Birlikte yürümeye başladığımızda telefonuma gelen bildirim sesiyle ekrana baktım ve kaşlarımı çattım. Instagram üzerinden gelen mesaj Ophelia.hell hesabına aitti. Yine o sorulardan bir tanesi gelmişti.

“Seni gideceğin yere bırakabilir miyim?” diye dikkatimi dağıttı Oliver.

“Biraz daha kitapçada oyalanacağım sanırım.”

“Tamam, sonra görüşürüz.”

“Bir dakika,” dedim. “Bir yarışta ikinciye geçersen kaçınıcı olursun?”

Güldü ve “İkinci,” diyerek doğru cevabı verdi.

“Tamam,” dedim “Sonra görüşürüz.”

Sorgulamadan gülümseyerek döndü ve yürümeye koyuldu.

Akşam yemeğinde babamla ilk kez karşılaşıyorduk. Her zaman biraz resmi bir adamdı ama sarılmayı ihmal etmedi; annem kadar dikkatsiz değildi. Bana baktığında bir şeylerin yolunda gitmediğini gördü.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Ona yalan söylemek kolay değildi, bu yüzden en azından bir konuda dürüst olmaya karar verdim.

“Bacağım bir daha eskisi gibi olmayacak ve bunu kabul etmek zorundayım.”

“Bacağın eskisi kadar iyi durumda değil ama yeterli çalışma ve egzersizle bunun üstesinden gelebilirsin,” dedi. “Bana kalırsa esas mesele fiziksel değil Kylie.”

“Odama çıktım,” dedim. Odam evin üçüncü katındaydı ve geldiğim ilk gece merdivenleri tırmanmayı başarmıştım ama sadece bu evde yapabiliyordum. Kütüphanenin ikinci katına çıkamamıştım.

“Korumaları atlatmasaydın,” dedi kendini tutamayarak. “Eğer evden tek başına çıkmasaydın...”

"Biliyorum." Çok sık yapmadığım şekilde sözünü kestim. O gün, o sabah evden hırsla ayrılmıştım ve peşimde kimse olsun istememiştim. Biliyordum.

"Otokontrolünü geri kazan Kylie," dedi sertçe. "Yoksa ben senin için bir program hazırlarım. Sen benim kıızımsın, zayıflık gösteremezsin. Hiçbir zaman göstermedin. Hata yapmazsın. Hata yapma."

"Evet," dedim. "Tamam."

Beni rahatsız eden haklı oluşuydu. Babamla rekabet ederdim, her zaman etmiştim. Bir gün ondan daha iyi olacağımı biliyordum. Ama o asla böyle bir hata yapmazdı. Bu hatayı ben yapmıştım.

Neden bilmiyorum, Ansel'in sözlerini anımsadım.

"Yıllardır seni izliyorum," demişti. "Kendinle yarışını, kendinle bitmek bilmeyen derdini, savaşını. Azmini her zaman takdir ettim ama her şeyi olan bir insan için fazla çalışkandın. Sürekli bir şeyleri kanıtlama mücadelesi veriyordun. O anda senin aslında kaybedecek ne çok şeyin olduğunu anladım. Kusursuz taklidi yapıyordun çünkü hata yapmaktan korkuyordun. Seveceğin kişiyi bulmak için testler uydurup duruyordun çünkü kendini ikna etmeye çalışıyordun. Hata yapma ihtimalini en aza indirmek için uğraşıyordun.

Ama kalp öyle işlemez. Bu yüzden en yanlış kişiyi seçti. Kalbin hata yaptı, o hatayı kapatmak için tüm benliğini ortaya koydun. Bahse girerim, onun ne kadar yanlış biri olduğunu biliyorsun, evet, bunu çok iyi biliyorsun ama asıl duygusal kriz nedir biliyor musun, tüm bu bilince rağmen yanlışın kapısını çalmaktır. Sen yanlış bu kasabaya çağırdın, ifade verirken benden ve Dylan'dan bahsettin, onların onun ifadesini almak isteyeceğini biliyordun. Tüm ayrıntıları hesap ettiğini biliyorum. Kendine onun bir şüpheli olduğu yalanını söyledin. Oldukça inandırıcı bir yalandı. Gerçekten onun suçlu olduğunu da düşündün ve hatta peşine düştün, bu kalbini yanıltmanın başka bir yoluydu. Ama kötü bir haberim var Ky, kalbin sana bu yalanı uydurmadı sen bu yalana inanmak istedin. Dylan aradığın katil değil ama inan bana bir şeyleri öldürebilir."

“Planın ne?” diye sordu babam. “Yazın geri kalanında ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Fizik tedavim devam ediyor, yüzerek bacağımı güçlendireceğim. Felsefe profesörümüzün asistan programına başvurduğum ve tabii ki kabul edileceğim. Bu sıralar baş asistanına yardım ediyorum. Amerika’dan transfer olmuş, kasabayı pek bilmiyor. Son yılım kolay olacaktır bu yüzden bazı staj programlarını da araştırıyorum. Bizim şirkette başlamadan önce başka şirketlerde gözlem yapmak iyi olur.”

Ona hiçbir zaman şöyle yapmayı düşünüyorum, iyi bir fikir gibi geldi, sen ne dersin gibi cümleler kurmazdım. Kendime güvendiğimden, ona her zaman ne yapacağımı bildirirdim. Şimdi farklı bir yol izlesem dikkat çekecekti ama bir anlığına, sadece bir anlığına içimden “Planım yok,” demek geçti. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Sence ne yapmalıyım?”

Başını sallayarak, “Güzel,” diye memnuniyetle onayladı. “Yüksek lisans için kafamda fikirler var, onları daha sonra değerlendirelim.”

“Olur,” dedim.

“Tatlım, yarın çok iyi bir plastik cerrahı randevu aldım. Gidelim de şu bacağını düzelttirelim.”

Başımı anneme doğru çevirdim ve neden söz ediyorsun dercesine bakakaldım.

“O dikiş izi korkunç ve morluk için de bir yolunu bulmak zorundayız.” Babama bakarak küçük kızı oymuş gibi onayını bekledi ve her şeyin düzeltilmesi gerektiğine inanan babam da başını salladı.

“Bana sormadan program yapmandan hoşlanmadığımı biliyorsun.” Çatalımı ve bıçağımı tabağın kenarına bırakıp su bardağına uzandım.

“Ne işin varsa ertele Kylie,” dedi. “Bu hepsinden önemli. Seni şey gibi gösteriyor.” Başını yana yatırıp görebilecekmiş gibi bacağıma bakmaya çalıştı.

“Ney gibi?”

“Güçsüz, zavallı gibi...” Küllü kumral saçlarını o kadar sıkı bir topuz yapmıştı ki mimikleri anlaşılmıyordu. Başını salladı. “Bilmiyorum Kylie. Zarar görmüş gibi görünüyorsun.”

“Zarar gördüm zaten anne.” Dirseğimi masaya yaslayıp babamın itiraz edercesine gözlerini üzerime dikmesine neden oldum ama umurumda değildi.

“Biliyorum tatlım,” dedi annem. “Öyle vicdansızmışım gibi bakma. O izden hoşlanmadığını biliyorum ve sen öncelik verip cerraha görünmezdin. Çocukken bile ağlamazdın, hiçbir zaman şikâyet etmezsin.” Masanın üzerinden şefkatli bir gülümsemeyle elini uzattı ve daha naif bir ses tonuyla devam etti. “Nasıl görüldüğüne takıntılı olduğunu biliyoruz ve bunda bir kötülük yok. Nasıl görüldüğümüz önemlidir. Ve imkânımız varsa bunu düzeltmeliyiz.”

“Evet,” dedim. “Biliyorum. Sadece habersiz program yapmandan rahatsız oluyorum. Bacağımın düzelmesini ben de çok isterim ama yakın zamanda tekrar müdahale yaparlar mı bilmiyorum.”

Bacağımın düzelmesini istiyordum ama yakın zamanda tekrar bir şey yapılmasını istemiyordum. Operasyon istemiyordum. Tedavi sürecim yeterince ağrılı ve zorlu geçmişti. Kemiğimi düzeltmek için üç kez ameliyat etmişlerdi ve her seferi daha kötüydü. İstediğim tek şey artık bacağımı rahat bırakmalarıydı. Ama kendi içimde bile bunu zayıflık olarak görüyordum, onlara nasıl sesli söyledim ki? Bu kadar hassas ya da duygusal olmayı, biraz önce duyduğumda irkilmeme rağmen annemin söylediği gibi, “kurban” olmayı kendime yediremiyordum. Bu hislerin hiçbiri bana yakışmıyordu.

“Yarın gidip öğreneceğiz,” dedi ve beyaz şarabından büyük bir yudum aldı .

Yemekten sonra odama geçmek yerine kimsenin pek kullanmadığı salondaki kanepeye uzanıp telefonumu elime aldım. Ophelia. hell hesabında yine benimle ilgili bir paylaşım yapılmıştı.

Kylie Davies geri dönmüş ama kimsenin umurunda değil gibi görünüyor. Önce kalbi, sonra gururu kırıldı. Arkadaşının eski sevgilisiyle takılmak kırık bacağındaki gibi kalıcı izler bırakır.

Bunun yaralayıcı olacağını mı düşünüyorlardı gerçekten? Yaralamıyordu çünkü bir zayıflığı bulduklarını düşünmeleri sadece beni güldürüyordu. Bunca yıl boyunca nihayet benim açığı bulduklarına inanıyorlardı ama ne dün hakkımda düşündükleri umurumdaydı ne bugün ne de yarın umurumda olacaktı. Ben sadece kendime duyduğum saygının peşindeydim. Beni sadece kendi düşüncelerim ve inandıklarım ilgilendiriyordu bu yüzden bu hesapla ilgili hiçbir şey yapmıyordum.

Gelenlerin en üstündeki, Seth'in yazdığı son mesaj dikkatimi çekti.

"Yüzmeye git."

Yerimden doğrulup bahçeye çıktım. Saat epey geç olsa da ışıltandırma yeterliydi ve hava sıcaktı. Ayaklarımı suyun içine sarkıtarak havuzun kenarına oturdum ve telefonumdan bir fotoğraf çekip hikâyemde paylaştım. Bunu ondan bir tepki almak için yaptığımı hissedince hikâyeyi silmek istedim ama isminin ilk görenler arasında olduğunu fark edince duraksadım. Bu kadar çabuk mu?

Ve hemen arkasından mesaj bildirimi geldi.

"Suya atlamam gerekiyor."

Ekranın üst kısmında, isminin altında beliren mesaj beni gülümsetmişti. Çok çabuk sonuç almıştım.

"Canım atlamak istemiyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum, sadece yapmak istemiyorum."

"Peki, konum at ve gelip seni iteyim."

Bu komik olurdu. Ona gerçekten konum göndermem daha komik olmuştu. Mesaj anında görüldü. Telefonun ekranında beş dakika bekledim ama başka bir şey yazmadı, acaba geliyor muydu? Belki. Ama gelecek olsa bunu söylemez miydi? Biriyle ilgili dü-

şünmeyi sevmediğim için telefonumdan Maddie'nin numarasını tuşladım, yine sesli mesaja düşünce Ansel'e yarın öğlen buluşmak için mesaj yazıp telefonu kenara bıraktım.

Christopher neden hâlâ Dylan'ı kasabaya getirememişti merak ediyordum ama bunu doğrudan soramazdım. Ansel başına gelen diğer olaylardan bahsederse sormam garip olmazdı. İlk seferinde evine giden papatyalar vardı. Üzerinde hep Dylan olduğunu ima eden isimsiz notlar yazıyordu. Üçüncüde viski kadehi. Dördüncüde takip ediliyor olması gerekiyordu. Dayanamayarak ayağa kalktım ve odama gittim, çekmecedeki kullan at telefonlardan birini alıp numarayı tuşladım.

"Söylediğimi yaptın mı?"

"Evet ama dikkatini çekmiyorum."

"Beceriksiz! Tekrar yap. Sakın yakalanma ve yakalanırsan sadece şaka yapmak istediğini falan söyle. Yüzünü görmedi değil mi?"

"Hayır."

"Rahatsız etmek yok. Sadece arada sırada ona görün ve dedektifin de şahit olduğuna emin ol."

Telefonu kapattım. Bir havlunun içine sarıp pirinç bir şamdanla vurdum ve kırıldığına emin oldum. Parçaları bir poşetin içine koyup mutfığa indim, plastik geri dönüşüm kutusuna attıktan sonra tekrar odama döndüm. Telefonumdan instagram mesajlarımı kontrol ettim ama Seth'ten hâlâ yanıt yoktu.

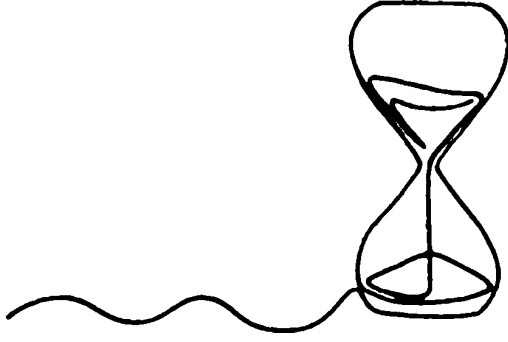
Vay be, görüldü mü yemiştin ben?

Yatmak için hazırlandıktan sonra kitaplıktan aldığım kitapla birlikte yatağın içine girdim.

Dante'nin *İlahi Komedya'sı*. Cehennem.

10. Bölüm

Günah Mezarları

Ansel

İzin günümde Christopher'ın benim için harika bir planı vardı. Son günlerde çok gergin olduğumu söyleyerek beni spor salonuna getirmişti. Hem de uyuyabileceğim tek gün sabahın köründe kaldırıp!.. Yarı esneyerek onu takip etmek dışında bir şey yapamıyordum ama epey hamladığımı ve artık gerçekten vücudum için çalışmam gerektiğini de biliyordum.

"Isınma hareketleriyle başlıyoruz," dedi. Üzerinde siyah eşofmanı ve üst bedenini ikinci bir deri gibi saran siyah bisiklet yaka tişörtü vardı. Christopher Wallace her zaman Yunan heykelleri gibi görünürdü. Kısa kesilmiş siyah saçları, mavi gözlerini iyice ortaya seriyor ve bana ne yapacağımı söylerken maalesef çok seksi görünüyordu.

"Yeniden öğrenci oldum," diye hoşuma gitmemiş gibi burun kıvırdım.

"Mezun olana kadar öğrencisin, Rogers." Ellerini arkada kenetleyip geriye doğru gerinerek üstten bir bakış attı.

"Ne yapıyoruz koç?" diye sırıttım.

Kasabanın batı yakasında kalan bu kompleks hem spor salonu hem de masaj terapisi veriyordu. Dört katlı binanın en alt katı havuz ve saunaya ayrılmıştı. Açık renk duvarlarla çevrili ve sadece tepedeki havalandırmalarla soğutulan spor salonu epey geniş ve her türlü idman için elverişliydi.

“Güzel boynunla başlayalım.” Bana doğru yaklaştı ve parmaklarının tersiyle çenemin altından köprücük kemiğime kadar okşadı. “Hafifçe, kasmadan yana yatır.” Gülerek bir adım geri çekildi ve boynunu sağa sola doğru dikkatlice yatırmaya başladı. Onu taklit ederek boynumu oynatmaya başladım ve iyi bir görüntü verme umuduyla ellerimi belime yasladım.

Sabahın erken saatlerinde salonda hiç kimse yoktu, içeride çalan hafif müzik dışında dışarıdaki kuş sesleri belirgin şekilde duyuluyordu.

“Şimdi kollar,” dedi ve kollarını öne doğru iki yanımdan uzatıp başımı arasına alacak şekilde ellerini enseme kilitledi. “Nasıl, iyi geldi mi?” Başparmakları boynuma hafifçe masaj yaparken kedi gibi mırlamamak için kendimi tuttum.

Bana yaptıklarını biliyordu ve bundan gurur duyuyordu. Göz hizamda olan güzel yüzü sevgilisini ayartmaktan memnun bir adamın keyifli ifadesiyle parlamıştı. Esnemeyi ve kasları boş verip ellerimi önce kirli sakallarında, yazın iyice bronzlaşan boynunda ve dağıtmaktan keyif duyacağım saçlarında dolaştırmak istiyordum.

Kollarımı uzatınca göğsüne çarptı ve onu kendimden uzaklaştırıp alanımı ve kontrolümü kazandım. Ellerimi ters şekilde birbirine kenetleyip öne doğru esnediğimde yeniden göğsüne dokundum ve onun gibi haylazca ellerimi karın kaslarına doğru kaydırdım.

Gülerek geri çekildi ve düzgünce hareketlerini tekrarladı.

Spor salonunun çalışanlarından genç bir çocuk içeriye girip kullanabileceğimiz temiz havlular bırakırken bize selam verdi, Christopher ile üstünkörü konuştu ve su sebilinin çalışmadığını, istersek aşağıdan su gönderebileceğini söyledi.

“Şimdi bacaklarını hafifçe aç.” Çocuk gittikten sonra Christopher tekrar yanıma yaklaştı, ayağını bacaklarımın arasından bileklerime dokundurarak bacaklarımı açmama neden oldu. Belimden tutup beni öne doğru eğmeye çalıştığında bir anlığına dengemi kaybettim, yakaladı ve dengede kalmamı sağlarken belimi kavradı.

“Ben yeterince ısındım,” diye mırıldandım ve pazılarını okşayarak başımı yana yatırdım. Diliyle dudaklarını ıslatıp gülümsemesini bastırdı, tekrar doğru şekli almama yardımcı olurken, “Odaklan,” dedi.

“Dikkatimi dağıtıyorsun.” Tek kaşımı kaldırarak doğruldum ve onun dokunuşundan uzak şekilde tekrar öne doğru esnedim. Dizlerimi sırayla kendime çekip tutabildiğim kadar göbeğimin hizasında tutmamı takdirle seyretti. Eh, ne de olsa ben bir amigo kızdım ve nasıl ısınacağımı da esneyeceğimi de biliyordum ve o da pekâlâ bunu biliyordu.

Kendi başıma hareketleri sürdürdüğümde ve ona havalı bir bakış attığımda ellerini kaldırıp, “Bana ihtiyacın yok,” diye bıyık altından güldü ve ağırlıklara yöneldi.

Yarın hâlâ uzuvlarımı kullanabilmek istiyorsam dikkatli olmam gerekiyordu bu yüzden duvar kenarından aldığım kırmızı matı onun karşısına açıp üzerinde esnemeye devam ettim.

Christopher siyah tişörtünü düzelterip halterin ağırlığını ayarladıktan sonra yerine geçti, ayaklarını alışkın olduğu belli bir rahatlıkla hizalayıp halteri güçlü şekilde kavradı. O kavrayışı bedenimde hayal ederek nefes alıp veriyordum. Duruşunu sabitleyip nefesini tutarken omuzlarının arasında sırt kasları belirginleşti. Halteri kaldırırken kolları uyguladığı güçle kasılmış olsa da yüzü hiç de zorlanıyormuş gibi görünmüyordu ve nefesini kontrollü bir şekilde verirken onunla birlikte ben de nefesimi tuttuğumu fark ettim. Kusursuz görünen formunda halterin yukarı ve aşağı inişini hipnoz olmuş gibi seyrediyordum. Ağırlık onu zorlamıyor, vücudunun dikliği ve uyumu bozulmadan kürekkemikleri düzenli bir şekilde açılıp kapanıyordu. Bıraktığında en ufak bir nefes sorunu ya da zorlandığına dair bir işaret yoktu.

Dambıllara uzanıp duvarın daha boş yanına yürüdü ve bu sırada duruşundaki kusursuzluk, kambur halimle onu izlerken ağız sulandırıcıydı. Toparlanarak en az onun kadar iyi bir görüntü verebilmek için duruşumu düzelttim. Yerde otururken bacaklarımı öne doğru paralel şekilde uzatıp düz tuttum. Sırtımı dikleştirerek sol bacağımı dizimden kırarak kalça hizamda çekebildiğim kadar geriye çektim. Önce kollarımı uzatıp ellerimi kenetleyerek küçük küçük üst bedenimle öne doğru eğilerek esnedim. Ardından sağ bacağımın ayak ucuna dokunacak kadar omurgamdaki gerginliği hissederek eğilebildiğim kadar eğildim. En azından hâlâ formdaydım ve gözlerimi kaldırıp hâlâ onu seyredebiliyordum.

“Manzarayı sevdin mi Rogers?” diye mırıldandı göz göze geldiğimizde. Tek eliyle tişörtü üzerinden sıyrıp kenara bıraktı ve gözlerimi kısmama neden oldu.

Dambılları omuz hizasında kaldırdı, hareketiyle kasları dalgalanıyor ve iyice ortaya çıkıyordu. Ben doğrulduğumda ve geriye çekilerek avuç içlerimi zemine bastırdığımda o hâlâ ağırlıkları kaldırıyor, aldığı nefeslerle göğsü genişliyor ve ellerinin üzerindeki damarlar kolu boyunca belirginleşiyordu.

“Etik değil dedektif...” diye gülerek ayağa kalktım ve diğer tarafa doğru giderken duvarda asılı olan boks eldivenlerini alıp tek kaşımı kaldırarak ona meydan okudum.

“Kavga etmeden duramıyorsun değil mi?” Koluyla alnını sil-di, bana doğru avına ilerleyen bir kaplan kadar sakince yürüdü ve fazlasıyla yakınlaşarak başımın üzerinden kendisine bir çift eldiven aldı. “Daha önce boks yaptın mı?” diye sordu.

“Ben her zaman her şeyi yapabileceğimi düşünmüşümdür.” Omuzlarımı hafifçe indirip kaldırdım.

“Ona ne şüphe.” Eldivenleri giymeden kaşlarıyla sadece kum torbasının asılı olduğu köşeyi işaret etti.

Siyah kum torbası gümüş bir zincirle tavandan aşağı sarkıyordu. Sağ tarafta küçük çaplı ring de vardı ama şimdilik ihtiyacımız olacağını düşünmüyordum. Durumu biraz daha eğlenceli hale getirmek için tam karşısında durup eldivenli ellerimi boks yap-

cakmışız gibi kaldırarak, ayak parmak uçlarımda küçük küçük zıplamaya koyuldum. Küçük ve zararsız yumruklarımı atmaya çabalarken atkuyruğum savruluyordu, bu halimin onu epey eğlendirdiği belliydi.

“Önce ellerini doğru şekilde kaldır ukala!” Bileklerimi yakalayıp yumruklarım yüzümü kapatacak şekilde ayarladı. “Yere serilmen saniyelerini alacak yoksa.”

“Orada bana neler yapacağına göre iyi veya kötü olabilir bu durum.” Ellerimi hafifçe birbirinden ayırarak göz kırptım, bileklerimi yeniden birleştirirken, “İflah olmazsın,” dedi. “Şunu izle ve öğrenmeye çalış.”

“Denerim dedektif.” Ellerimi yana indirerek uslu uslu beklemeye koyuldum. Elindeki eldivenleri ayak ucuna bıraktı ve çıplak ellerini yumruk haline getirip hızlı bir sağ sol kombinasyonu gösterdi. Oldukça kolay görünüyordu. “Kum torbasında dene,” dedi beni ters çevirerek.

“Korktun tabii.” Kendimi beğenmiş bir tavırla kum torbasına döndüm, gösterdiği şekilde torbaya vurdum ve biraz sinir olarak yerinden kımıldamayan torbaya daha dikkatsiz ve hızlı bir sağ yumruk savurdum, torba ileriye atıldığında sevinçle ona dönerken Christopher gözlerini devirdi ve geri dönen kum torbasından aldığım darbeyle benim için açılan kollarının arasına düştüm.

“Hayatta kalma içgüdün o kadar zayıf ki.” Bunu yüzümüz birbirine o kadar yakınken söylemişti ki şu an ona hak vermem mümkün değildi. Hiç etkilenmemiş gibi doğruldu, beni tekrar kum torbasına çevirdi ama ellerini belime yaslayarak hissedilir şekilde hemen arkamda durdu. Artık odaklanabildiğim tek şey sıcacık elleri ve dokunuşunun uyluklarımda ortaya çıkardığı vatterdi.

“Omuzlarını rahat bırak.” Parmakları omuzlarımdan tepesine dokununca içgüdüsel olarak temasıyla geriliyordum ama elimden geleni yaptım. Spor atletimin çıplak bıraktığı belimi tekrar kavradı “Gücünü buradan almalısın,” dedi.

Birkaç beceriksiz yumruk darbesinden sonra parmakları beni yerimde sabit tutmak için kalçalarımı kavradı ve işte buraya kaldı. Ona doğru döndüm, pes ettim, eldivenleri çıkarıp yere fırlattım ve kollarımı boynuna dolayıp dudaklarına yapıştım. Gülerken karşılık vermekte zorlansa da hızlıca toparladı ve kesik nefeslerimin arasından kardiyomu bitirdiğimi ilan ettim. Bacaklarımı, beni taşıyabilmesi ve sporunu ağırlığımla tamamlayabilmesi için beline dolayıp beni yukarıya çekmesini sağladım. Ellerim saçlarını dağıttı ve bir saniye sonra spor sutyenimin fermuarı aşağı doğru hareket etti. Sadece bir an nefesimi tutmuş ve ana kapılmışken, “Burada kameralar olduğunu biliyorsun değil mi?” diye köprücük kemiğime doğru mırıldandı ve geri çekildi.

“Hep oyunbozanlık ediyorsun.” Yüzümü asarak söylendim ve kucağından aşağı indim.

“Ruhun karanlığa meyilli ama benim seni ona kaptırmaya niyetim yok.” Göğsümün üzerindeki fermuarı çekti, alnımdan öptü ve beni bazı karanlık düşüncelere savurdu.

Christopher tekrar ağırlıklara döndüğünde belli belirsiz gülümsemeye çalıştım ve koşu bandına geçerek yavaş ritimde biraz yürümeyi denedim. Kendimi yakışıksız bir harekette bulunmuş ve öyle olmamasına rağmen azarlanmış hissetmişim. Nadiren de olsa bu oluyordu, kendimi onun yanında vasat ve *uygunsuz* buluyordum.

“Ben duşa gidiyorum,” diye seslendim. Christopher tüm zaman boyunca spor yapmayı aksatmamıştı. Bu onun için yaşam biçimiydi ve disiplinini çoğu zaman kısıkanıyordum. Ve bazen ona yetişmeye çalışmak ya da onun benimle bir şeyler paylaşabilmek için duraksamak zorunda kalması yorucuydu. Sanki birlikte olmak için zamanı ve mekânı bükme adına büyük bir gayret sarfediyorduk.

Babasıyla yediği yemeklere katıldığımda, onların ısıltılı hayatına dahil olmaya çalışırken ya da büroya gittiğimde beni tanımayan birilerinin onun sevgilisi olduğumu öğrendiğinde yüzlerindeki bir saniyeliğine saklayamadıkları şaşkınlığı yakaladığımda...

Henry ve Maddie ile onu bir araya getirmeye çabaladığım anlarda. Maddie'yle okulla ya da tanıdığımız insanlarla ilgili sohbet ederken Christopher bir şey söylemez, elinden geldiğince dahil olur ama içten içe bunları saçma bulduğunu bilirdim. Henry ile spor konuşabiliyorlardı ama nihayetinde başka bir ortak noktaları yoktu. Başlangıçta bunları normal karşılamıştım. O ve ben hayatlarımızın başka dönemlerindeydik. O işinde gücünde hayatının sorumluluğunu eline almış ve düzenini oturtmuştu. Ben ise henüz öğrenciydim ve hayatımın enkazını toplamak için bile bir sürü elin önümü açması gerekiyordu.

Salondan çıkıp arabaya bindiğimizde vücudum daha iyi, ruh halim tezat şekilde kasvetliydi. O kadar ki yağmurun yağdığını ve kasabayı kara bulutların esir aldığını düşünüyordum.

"Beni mezarlığa bırakır mısın?" Yeşil ışık yandığında ön cama doğru eğilip havanın nasıl olduğuna baktım. Açık ve oldukça güneşliydi, buna rağmen tüylerim diken diken olmuştu.

"Mezarlığa mı?" diye başını kısa süreliğine bana çevirip tekrar yola döndü. Ne zaman içim daralsa, moralim bozulsa, kötü uyan sam oraya gidiyordum. Christopher henüz farkında değildi, mutlu olduğum zamanlarda sorun yoktu ama o gölge içime düştüğü zaman kendimi yaşayanların dünyasından kopmuş hissediyordum.

"İyi misin?" diye sordu nihayet araba durduğunda.

Gözlerim mezarlıkta dolanırken hafifçe başımı sallayıp gülümsedim. Bir süredir yüzümde yarattığım yeni ifadeler vardı. Daha eskiden bu maskeler ukala, kendinden emin, flörtöz ve aptal amiggo kızına aitti. Şimdi ise korkunç bir trajedinin ardından annesi tarafından terk edilmiş, hayatını düzene soktuğuna inanan ve "sorun yok; artık kendime zarar vermiyorum" diyen, hayatta kalmayı başarmış bir kızın sakin ifadeleriydi. Bazen yüz kaslarımı serbest bıraksam altından çıkacak ifadeden korkuyordum.

"Ansel?" diye tekrar etti.

"İyiyim." Nefes alıp kulaklığımı çantamın içine sıkıştırdım. "Becca'yı ziyaret etmek istedim ve babama da uğrarım."

"Bana haber ver."

"Küçücük bir kasabada yapabileceğim çok şey yok Christopher!" Ağzımdan çıkan cümlelerin bir serzeniş olmasını planlamıştım ve hemen fark ederek "Affedersin," dedim. "Burası her zaman beni biraz geriyor. Daha sonra Maddie ile buluşacağımı biliyorsun."

"Tamam," dedi ama yüzümü, hatta ruhumu okumaya çalışıyordu. Bana böyle dikkatli ve sanki bir sorun varmış gibi bakmasından duyduğum rahatsızlıkla yanağından öpüp arabadan indim ve uzaklaşmasını beklemeden mezarlığa girdim.

Büyük kanatlı melek heykelinin yanından geçerken gölgeler ayak bileklerimden tırmanıyordu sanki. Önce en yakındaki Becca'nın mezarına gittim ve geçen hafta bıraktığım kurumuş çiçekleri temizlemeye koyuldum.

"Selam Becca," dedim. "Çiçek getiremediğim için üzgünüm, spor salonundaydık ve her şey yolundaydı sonra Christopher bana bir şey söyledi." Çimlerin üzerine oturup bağdaş kurdum, sigaramı çıkarıp hafif esen rüzgârda elimi gölge yaparak dudaklarımın arasına kısırdım.

"Bana ruhun karanlığa meyilli," dedi. Gülümsedim. "Bunu bilmediğimden değil ama hayatımın, artık yolunda olduğunu düşünürken, böyle söylemesi kendimi kötü hissettirdi." Dumanı içime çektim ve sesli bir nefes verir gibi üfledim. "Her şeyin yolunda olduğuna inanmaya çalışıyorum ama... Bazen bu mümkün değilmiş gibi geliyor. Sen gittin, Dylan gitti ve ben buradayım. Sanki bu karanlıktan hiç çıkamayacakmış gibi. Dalga geçtiğimiz o insanlardan biriymiş gibi hissediyorum. Rutine soktukları hayatlarında her şey yolundaymış gibi davranan ve diğer herkese bundan keyif aldıklarını kanıtlamaya çalışırken çok komik, çaresiz ve zavallı görünen o insanlardan..." Kaşlarımı çatarak dudaklarımı kemirdim ve kabuklardan birini koparmamak için tekrar sigarayı içime çektim.

"Sadece ölmüş kişi günden özgür kılınıyorsa ben bu hayatta ne yapacağım, nasıl yaşayacağım Becca?" Sesim mezarlıkta uğursuz bir fısıltı gibi yankılanıp rüzgârla tekrar kulağıma döndü. "Bazen sadece yalnız kalmak istiyorum. İşimi seviyorum, yoğunluğu

ve kendi ayaklarım üzerinde durup kendi başımın çaresine bakabiliyor olmayı seviyorum. Henry ile maç gecelerini, Maddie ile takılmayı, Kylie ile sohbet etmeyi ve Christopher ile yaptıklarımızı yemin ederim ki çok seviyorum. Ama bazen..."

Derin derin nefes aldım ve ciğerlerimde oksijenin bitmediğini, paniklediğimi ve aslında kalp krizi geçirmediğimi, sadece endişelendiğimi kendime hatırlatmaya çalıştım.

"Bazen hepsi sussun ve bir süre hiçbirini görmeyeyim istiyorum. Evin içinde tek başıma kalıp kimseye cevap vermemek, kimseyi dinlememek ve hiçbir şey yapmamak istiyorum. Sorumluluktan usanma hakkım olsun, doğru davranmama hakkım olsun... Bir katilin söylediği gibi mızıkçı olabilmeyi arzuluyorum. Ama anlamazlar... Yardım etmeye çalışırlar. Yardıma ihtiyacım yok, yalnız kalmaya ihtiyacım var. Sadece kendini öldürmüş birinin, senin, sadece günahlarla beslenen bir iblisin, Dylan'ın ve bir katilin, Austen'ın anlayacağı bir yakarış bu ve işte bu düşünceler beni mahvediyor." Ellerime baktım. "Artık hiç kesik yok, görünürde yok ama içimde çentik atılıp parçalanmış bir duvarın yığınları var ve gittikçe ağırlaşıyor. Kendime kurmaya çalıştığım bu hayata zorla dahil olmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Mezarın içinde senin yanında olsam, bu kasabadan kilometrelerce ötede Dylan ile olsam ya da parmaklıkların arkasındaki Austen'ın yanında olsam daha huzurlu hissederim diye düşünmekten kaçamıyorum. Bu düşünceler beni öyle korkutuyor ki bazen tıpkı annem gibi aklımı kaçırdığımı düşünüyorum. O bile kaçmamış gibi benden."

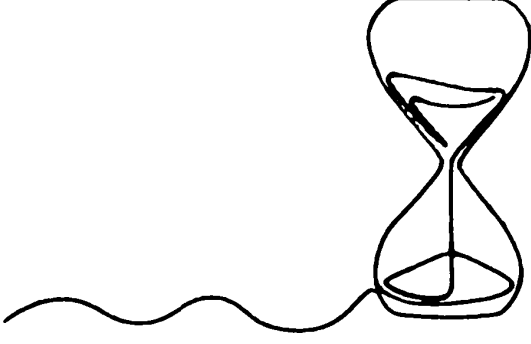
İzmariti yerde söndürüp çantamdaki bir peçeteye sardım ve sonra atmak için çantamın küçük gözüne ilıstırdım. Gözyaşlarımı silerken gülümsemek için kendimi zorladım.

"Merak etme," dedim hemen endişelenmemesi için. "Her zaman böyle hissetmiyorum. Sadece bazen ve bazenler o kadar kalabalık değil. Yemin ederim mutlu olduğum zamanlar da oluyor Becca ve onlar daha kalabalık."

Ama bazı yalnızlıklar kalabalıklardan daha çok yer işgal ediyor.

11. Bölüm

Çıkamadığımız Yükseklikler

Kylie

Her gün cehennem basamaklarını tek tek indiğimi düşünüyordum ama bugün sanki bir basamakta kalmış, adım atamamış ve nihayetinde yere çöküp oraya oturmuştum. Aynanın karşısında makyajımı yaparken elim bir robota ait gibi otomatik hareket ediyordu. Uzayan kaküllerimi yüzümün iki kenarına doğru tarayıp parfüm sıktım.

Annem şoförün kullandığı aracın arka koltuğunda beni bekliyordu. Yanına oturup ona gülümsediğimde araba hareket etti. Kasabaya bir saat mesafedeki Peeldenburg bölgesi kocaman bir alışveriş merkezini andırıyordu. En iyi mağazalar, markalar, estetik klinikleri, kozmetikçiler, etkinlik alanları... Gösterişli ne varsa buradaydı.

Araba durduğunda annemin peşinden indim. Yan yana bitişik binalardan, üzerinde en şık tabelanın olduğu yerin önünde durduk. Annem kapıya kadar hızla gitmiş ve onun için kapıyı açan genç adama gülümsemişti bile. Adamın gözleri bana kayınca annem de bana döndü.

“Kylie,” dedi hadi der gibi.

Öne doğru bir adım attım ama daha fazlasını yapamadım. Başımı iki yana sallayarak geriye çekildim.

"Kylie..." Annem bana doğru birkaç adım attı. Yanıma geldiğinde yüzüne bakmıyordum, yukarıya bakıyordum. Sanki yeterince uzun bakarsam katlar yok olacak ve her şey ayak hizama inecekti.

"Yapamam," dedim. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Sorun ne canım?"

"İstemiyorum," dedim. "Lütfen beni buna zorlama."

Daha önce hiç panik atak geçirmemiş hatta doğru düzgün panik bile olmamıştım. Her zaman soğukkanlıydım. Maddie bir keresinde benim bir hamamböceği kadar kayıtsız olduğumu söylemişti. Sert kabuğumla etrafta dolanıyordum. Kliniğin üçüncü katta olduğunu fark ettiğimde ezilmiş bir böcek gibi hissetmiştim.

"Kylie, bu randevuyu ayarlamak kolay değildi. Lütfen hareket eder misin?"

Ona baktığımda gözümdeki yaşları gördü ve sıkkın ifadesi kaygılı bir hal aldı.

"Kylie..." dedi bu defa soru sorar gibi. Ellerini omzuma bastırdı. "Neler oluyor?"

"Yapamam anne, oraya çıkamam."

Neden söz ettiğimi yeni anlamıştı. Yukarıya baktı ve tekrar bana döndü.

"Bu sorunu hallettiğini söylemiştin."

"Zamana ihtiyacım var."

"Terapistin de çıkmaya onay verdiğini söylemişti." Sesi titredi çünkü ne yapacağını bilmiyordu. Onun için her zaman hayatı kolaylaştıran biri olmuşum, bu yüzden ona kızmaya hakkım yoktu. Ona anne olma fırsatı vermeyen bendim, şimdi ondan bunu beklemek, olmadığım biri gibi davranmak belki de haksızlıktı.

"Hasta değilim anne," dedim biraz sertçe. "Atlatmak için zamana ihtiyacım var. Bu..." Sesli söylemekte zorlandım. "Bu korkuyu."

"Tatlım," dedi. Beni kendisine doğru çekip sarıldı. "Neden söylemedin?"

"Babama söyleyecek misin?"

"Kylie, sorun değil."

"Babama söyleyecek misin? Lütfen söyleme."

Yüzüme bakabilmek için uzaklaştı.

"Bana bak," dedi ellerini yanağıma yaslayıp. "Sen her zaman mükemmel bir çocuk oldun. Her zaman benden daha akıllıydın. Aynı zamanda çok daha katırsın. Bu halin beni ürkütüyor Kylie. Asla yardım istemeyeceğini biliyorum, bunu zayıflık olarak görüyorsun ama değil tatlım. Babanın zor biri olduğunu biliyorum, Tanrım o adamla neredeyse otuz yılı devireceğiz ama seni seviyor canım. Seni seviyoruz ve ne olursa olsun seveceğiz. Seni buraya getirdim çünkü bacağının halinden rahatsız olduğunu biliyorum ama seni zorla oraya götürmem."

"Babama söyleyecek misin?" diye fısıldadım.

"Bana söz verirsen söylemem." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Rehabilitasyon merkezine geri dönmek ister misin canım?"

"Hayır." Başımı hızla iki yana salladım.

"Kylie, doktorları kandırdığını düşünüyorum çünkü bunu yapabilecek kadar akıllısın."

"Kandırmadım!" diye çıktım. Hatta belki onlar beni kandırmıştı.

"Bana karşı dürüst olmak zorundasın." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp ona bakmam için bekledi. "Çok zeki olduğumu düşünmediğini biliyorum ama ben senin annenim ve seni tanıyorum."

"Onları kandırmadım," dedim. "Sadece bana yardım edemeyceklerini anladılar."

Derin bir nefes aldı.

"Daha iyi bir terapist buluruz."

"Anne," dedim ellerini üzerimden uzaklaştırarak. "Başka bir doktora ihtiyacım yok, zamana ihtiyacım var. Lütfen. Senden tek istediğim bana biraz zaman vermen."

Eğilip yanağımdan öptü ve sadece bir damla akan gözyaşını sildi.

"Pekâlâ," dedi.

Çünkü ne yapacağını bilmiyordu. O an benimle ilgili esas meselenin bu olduğunu fark ettiğim andı. Ne doktorlar ne annem ne Seth ne de bir başkası. Yardım istemiyordum çünkü kimse bana yardım edemiyordu ve bununla yüzleşmekten nefret ediyordum. Kendime sadece ben yardım edebilirdim ve bu nedenle de şimdiye dek üstünü örttüğüm her mezarlığı kazmak zorundaydım.

“İhtiyacın olduğunda bana geleceğine söz veriyor musun?”

Başımı salladım ve tekrar sordum. “Babama söyleyecek misin?”

“Söylemeyeceğim.”

“Teşekkür ederim.”

Kolunu etrafıma doladı, tekrar saçlarımdan öptü ve şoförü çağırmak için telefonunu eline aldı.

Caddenin karşı tarafında lüks bir giyim mağazasından çıkan ve o anda göz göze geldiğimiz kişiyi görünce duraksadım. Oliver kısa bir şaşkınlık yaşadı ve elini havaya kaldırdı. Durup ben de selam vermek için elimi hafifçe salladım. Bizim tarafa doğru karşıya geçtiğini fark edince, “Yüzüm nasıl?” diye sordum anneme. “Tanıdığım biri geliyor.”

“Harikasın canım.” Gözümün üzerine düşen bir saç tutamını çekti. Oliver yayaların geçebilmesi için ışığın yeşile dönmesini bekliyordu. “Şu mağazada bakmak istediğim bir çanta vardı.”

“Tamam,” dedim. “Sen gidip bak, ben de gelirim peşinden.”

Annem mağazaya doğru yürümeye koyulduğunda Oliver için ışık yandı ve duruşumu düzelterek yolda yürüyen insanlara engel olmamak için iyice kenara çekildim.

“Merhaba,” dedi sıkımdan için elini uzatarak.

“Merhaba, alışveriş mi yapıyordun?” Sıkıtığım eli bu defa kuru ve yumuşak bir his yaratmıştı.

“Akşam profesörün eşinin doğum günü partisi var.” Utanarak kaşının üzerini kaşıdı. “Bu konuda berbatım.”

“Klasikler iyidir.”

“Çanta ya da parfüm almayı düşündüm ama çok fazla çeşit var.” Tekrar güldü. “Sen ne yapıyordun?”

“Annemin siparişini almak için uğramıştık,” dedim. Alışveriş

yaptığımızı söyleyemezdim çünkü iki kadının elinde hiç paket olmaması pek inandırıcı değildi.

“Yardım istesem emrivaki yapmış olur muyum?”

Aslında evet ve hiç havamda değilim ama bu histerik andan sonra annemle bir buçuk saatlik araba yolculuğu da iç bayıcı olacaktı.

“Bir dakika bekler misin?” dedim ve mağazaya gitmek yerine telefonumu çıkarıp annemi aradım. “Anne, tek başına dönebilir misin?”

“Arkadaşınla mı olacaksın?”

“Evet, alışveriş için yardımımı istedi. Ben de epeydir mağaza dolaşmıyorum.”

“Ah, tabii rehabilitasyon merkezinde bunalmış olmalısın. Tamam tatlım, arabaya ihtiyacın olur mu?” Hareket ettirdiği askıların sesi kulağımı tırmalayınca yüzümü buruşturdum.

“Hayır, teşekkür ederim.”

Telefonu kapattıktan sonra Oliver’a doğru gülümseyerek ondan da bir an önce kurtulabilmek için, “Çanta daha risksiz olur,” dedim. “Parfüm fazla kişisel ve her koku her insana uygun değil.”

“Haklısın.” Kabul ederken yine gergindi ve bu da artık ya benden nefret ettiğini ya da fazla hoşlandığını düşünmeme neden oldu. İki türlü de önemli değildi.

“Kabalık etmek istemem ama bütçemizi öğrenmem gerekiyor.” Cadde boyunca bildiğim mağazalara doğru onu yönlendirmeye koyuldum.

“Profesörün eşi için cömert olabilirim.” Dudaklarını birbirine bastırarak gülüşünü ya da cömertliğinin mahcubiyetini bastırma-ya çalıştı.

“Asistanlar tahminimden iyi kazanıyor olmalı,” dediğimde sesli bir şekilde boğuk bir kahkahayı tutamadı.

Alışveriş yapmak sandığımdan daha eğlenceli geçti. Gösterdiğim ve fikrini sorduğum her şeye karşı aşırı düşünceli bir ifadeyle “güzel” diyordu. Nihayetinde klasiklerden gittik ve bir Channel klasiğinde karar kılıp güzel bir hediye paketi yaptırдық.

"Çok teşekkür ederim," dedi Oliver. "Seni yemeğe çıkarabilir miyim?"

"Teşekkür ederim ama arkadaşım ile yemek yiyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Dönüş yolu da uzun."

"Belki başka bir zaman." Benimle konuşurken çok fazla göz kontağı kurmuyordu ya da göze göze geldiğimizde hızlıca bakışlarını kaçırıyordu ama şimdi uzun bir an gözlerini üzerime dikmişti.

"Olur," dedim ve en azından kasabaya kadar birlikte gitmeyi kabul ederek arabasına bindim.

Aklım annemle yaşadığımız ana gidip geliyordu. Babama söyleyip söylemeyeceği konusunda ona güvenemiyordum. Babamdan korkmazdım, bütün derdim zayıflığı kabullenmemekle ilgiliydi. Babam hayatım boyunca hayran olduğum ilk adamdı, onun gibi olmak değil ondan da iyisi olmak için tüm varlığımla gayret ediyordum. Ve daha önce onun hiç böylesine zayıflık gösterdiğine şahit olmamıştım.

"Düşünceli görünüyorsun," dedi Oliver. "Aklında bir şey mi var?"

"Dalmışım sadece." Kendimi toparlayıp hafifçe ona döndüm. "Kasabayı sevdin mi? Amerika'dan geliyorsun değil mi?"

"Evet," dedi. "Kasabaya alışıyorum."

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Dante uzmanlığı almak için bir doktora programına hazırlanıyorum. Profesör Creek bu alanda epey deneyimli, onunla çalışmak da benim için faydalı oluyor."

"Neden?" diye sormadan edemedim. "Bu konuda uzmanlaşmak istemenin özel bir nedeni var mı?"

"Eserin psikolojik altyapısı ve felsefi yönü etkileyici. Edebi değerine değinmiyorum bile," dedi. "Yaşama başka bir gözle bakma neden oluyor. İnsanları anlamayı kolaylaştırıyor. Nedenini bildiğimde hataları daha kolay tolere ediyorum belki de." Düşünceli bir şekilde gülümsedi.

"Karşılaştırmalı edebiyat seviyorsun."

"Edebiyat seviyorum." Başını yukarı aşağı salladı. "En sevdiğin kitap ne?" diye sordu.

"Zor bir soru," dedim.

"İlk aklına gelen kitap ismi ne oldu?"

"*Anna Karenina*."

"Bunun bir anlamı var biliyorsun değil mi?" diye mırıldandı. "En sevdiğimiz kitaplar ya da akla ilk gelen kitaplar aslında en büyük sırlarımızı saklar."

"Kitap okumayı severim ama hiçbir zaman o kadar romantik biri olmadım sanırım."

Yan gözle bana baktı ve imalı şekilde hafifçe güldü. Bazen sanki söylemek istediği ama söyleyemediği bir şey varmış gibi davranıyordu. Meşhur sorularımın cevaplarını biliyor olması çok değil, birkaç ay önce belki beni heyecanlandırırdı çünkü pek düşük bir ihtimaldi ama artık her şey benim için mümkün hale gelmişti. Bu yönsüzlük duygusundan hoşlanmadım ve sert kabuğuma dair derin bir özlem duydum.

"Bıraktığın için teşekkür ederim," dedim yolun kenarında durduğumuzda.

"Yardımın için ben teşekkür ederim. Yemek teklifim her zaman geçerli."

Başımı sallayarak anladım dercesine gülümsedim ve kapıyı kapattım. Ansel'in çalıştığı restorana girdiğimde içerisinin loş ışığı kısa süreliğine başımı döndürdü ve onun nerede olduğuna bakmadan masalardan birine oturdum. Kahvaltıda pek bir şey yememiştim ve kalan tüm günü aç geçirmiştım. Beslenmeme her zaman dikkat eden biri olmama rağmen üst üste yanlışlar yapıyordum. Ve şimdi de hamburgercideydim.

"Merhaba, siparişinizi alabilir miyim?" Yanıma yanaşan garson kıza bakabilmek için gözlerimi birkaç kez kırpmam gerekti.

"Merhaba, Ansel burada mı?" diye sordum.

"Bugün erken çıktı."

"Onu görmeye gelmiştim, daha sonra yine uğrarım. Teşekkürler."

“Her zaman bekleriz.”

Restorandan çıkarken adımlarım ağırlaşmıştı. Başım ağrımaya başlamıştı ve kan şekerimin düştüğünü tahmin ediyordum. Caddeden bir taksi çevirip evin adresini verdikten sonra telefonumu çıkarıp Ansel’i aradım.

“Kylie, ben de seni aramak üzereydim.” Sesi hararetli ve kaygılı geliyordu.

“Bir sorun mu var?”

“Şu anda konuşmak için uygun değilim, daha erken haber veremediğim için üzgünüm. Restoranda mısın?”

“Orada olmadığını öğrenince çıktım.” Gözlerim dikiz aynasından taksiciyle kesişti, araba karanlığın içinde caddeden ilerlerken dönüşte sarsılmamak için koltuğa tutundum.

“Gerçekten üzgünüm, seni yarın arayacağım tamam mı?”

“Ansel,” dedim telefonu kapatacağını hissedince. “Sorun ne?”

“Önemli bir şey yok, endişelenme.” Endişelenme... Bir an bu soruyu bu yüzden sormadığımı, yaptığım planın işe yarayıp yaramadığını öğrenmeye çalıştığımı fark edince kendimi berbat hissettim.

Berbat biriyim. En yakın arkadaşımın sevgilisine âşığım.

“Yarın görüşürüz,” dedikten sonra telefonu kapattı ama ben hâlâ kulağıma yastı olan telefona, “Üzgünüm Ans,” dedim. “Hepsi için çok üzgünüm...”

Bazen yanlış kişi biz olduğumuz için üzgünüm.

Çantamda her duruma karşı tuttuğum kullan at telefonu açıp numarayı çevirdim. “Bu kadar,” dedim. “Daha fazla bir şey yapma, ortadan kaybol ve her şeyi unut.”

Telefonu kapattım ve başımı geriye yasladım. Başka bir yol bulurdum. Bir yolunu bulurdum.

Taksi güvenlik bariyerinin önünde durdu. Muhtemelen fazla para ödeyerek indim. Evin büyük kapısı benim için açıldığında güvenlik görevlilerine başımla selam vermekle bile uğraşmadım. Anahtarımı bulacak mecalim yoktu. Zili çalıp çelik kapının açılmasını beklerken duvara yaslandım.

“İyi akşamlar efendim.” Yatılı çalışan genç kadınlardan biri olan Annie’ye gülümsemek için kendimi zorladım.

“Annemle babam evde mi?”

“Yemeğe gelmeyeceklerini söylediler efendim.”

İyi haber. Onlarla uğraşmak zorunda kalmamıştım.

“Bir arkadaşınız geldi, sizi bahçede bekliyor.”

Evin içinden, büyük salondan geçtim ve kimse olmamasına rağmen açık olan ışıklara göz ucuyla bakıp camla kaplı bahçe kapısından çıkarak geniş avlu boyunca arka tarafa doğru yürüdüm. Bahçe takımının orada kimse yoktu, biraz daha ileriye yürüdüğümde havuzun sarı ışıklarının altında onu gördüm.

“Seth,” diye mırıldandım.

Beni duyabileceği mesafede değildim ama beni gördü ve kocaman gülümsedi. Yanına vardığımda fazlasıyla sıcakkanlı bir şekilde bakan gözleri beni afallattı. Ne yapacağımı bilemedim ve bu beni daha da şaşırttı. Parmak uçlarımda uzanıp yanaklarımı hafifçe yanaklarına dokundururken omzundan tutundum. Temiz ve duru bir kokusu vardı.

“Burada ne işin var?” diye zorlukla güldüm.

Bir süredir gülmeye bile halim yoktu.

“Sen konum atınca ben de geleyim dedim.” Afacan bir çocuk gibi sırttı. “Güvenliği aşmak zor oldu, onlara mesajlaşmamızı göstermek zorunda kaldım. Bana bir kalede yaşadığından bahsetmiştin, kılıcım ve miğferim olmadan kötü ejderhayı nasıl alt edeceğim?”

Tüm yorgunluğuma rağmen tembel bir şekilde kıkırdadım.

Ben beyaz atlı prensi değil, kötü adamı bekliyordum ve bunun akla yatkın hiçbir yanı yoktu.

“Demek bunun için buradasın,” dedim.

“Aslında yalan söyledim.” Elleri hafifçe kollarımı tuttuğunda dokunuşunun sıcak ve sadece bir saniyeliğine güvenli hissettirmesine karşılık kaşlarımı kaldırdım.

“Bunun için buradayım,” dedi.

Tavan aydınlatmasının sarı ışığı yüzünde nehir yatağı gibi dalgalanırken beni iten kolları ve yeşil gözleri bulanıklaştı, yerine daha koyu renk gözler ve güneşin doğumunun turuncu ışıkları geldi. Mevsim kışa döndü, gökyüzünü saran pusun altında koşuyordum. Adımlarım yere sağlam basıyor ve hiç zorlanmadan kaçabiliyordum. Kovalamacayı kazanacağıma emindim, her zaman kazanırdım. Yağmur damlaları enseme dokundu ve bir anlığına sanki kanatlarım vardı ve ıslanmışlardı. Şimdi nasıl uçacaktım daha yukarı? Kanatlar... Kanatlardaki ağırlıklar... Austen'in penceresine koştuğum odanın kapısına varışını gördüm, boşlukla göz göze geldim, Austen bana doğru hızla hamle yaparken başımı çevirdim.

Belki onu belki boşluğu belki de hatırlayamadığım o anı yakalamak için Seth'in yakasına sıkı sıkı yapıştığımda benimle birlikte suyun içine düştü ve rüzgârın dalgalandırdığı sular her tarafa sıçradı. Bir kez daha düştüm. Buz gibi hava hızın etkisiyle yüzümü ısıırıyordu, oysa havuzun suyu günüşiği kadar sıcaktı. Ellerim korunma ve hayatta kalma güdüsüyle geriye doğru açıldığında Seth'in elleri beni bırakmadı.

Oysa biliyorum, düştüm. Kafamın içinde daha da parlayan ve suyun içinde kırık kırık yansıyan ışık hareketleri anları birbirine çarpıyordu. Austen bana doğru geliyordu, onun hiç acelesi yoktu. Benim karşımda boşluk vardı. Bir boşluk, bir ağırlık, bir ben diye düşündüm. Atlasam buradan, gerçekten kanatlarım var mıydı?

Sırtım zemine degecekken ve ben aynı korkuyla boğuşurken, karanlığın içinde gülümseyen yeşil gözlerini görmek dudaklarımı aralamama neden oldu. Zamanın akışı etrafımızda girdap gibi dönen suyun yoğunluğuna karıştı ve açık dudaklarımdan ciğerlerime doğru kötü fısıltılar gibi sızmaya başladı. Seth beni yukarı çekene kadar küçük bir an çırpındım.

"Yüzme bildiğini düşünmüştüm." Gülerken rahat öksürebilmem için saçlarımı yüzümden çekti. Elimin tersiyle ağzımı kapatmaya ve gözümün önüne gelen görüntüden yaşadığım paniği dizginlemeye çalışıyordum.

“Ne halt ediyorsun...” diye mırıldandım. Kızıp kızmadığımdan emin değildim. Şapşal biriydi ve bu kızmama engel oluyordu ama içinde bulunduğum durumdan hoşlanmamıştım da.

“Yüz Kylie.”

“Bu saatte ve bu kıyafetlerle mi?” İkimizin de üstü sıırılsıklam-
dı ve kulağım basınçtan çınılıyordu. Yüzüne baktığımda Austen’ın yüzünü gördüm ve bir anda yerimden sıçradım.

“Kylie...” Tepkimi anlamaya çalışırken kaşları kalkmış, dudakları aralanmıştı. Uygun bir mesafe bırakmak için geriye çekilmeye çalıştığımda gözlerindeki şaşkınlık belirginleşti.

“Bak, teşekkür ederim şimdi buna vaktim yok.” Başka biri olsa muhtemelen daha sert bir karşılık verirdim. Havuzun merdiveni-
ne doğru yürümeye çalışmak üzerimde ıslanan kıyafetlerin ağırlı-
ğıyla epey can sıkıcı oldu.

Kolumdan yakaladı ve beni durdurdu.

“Yüz Kylie,” dedi tekrar.

“Fark etmediysen, ben pek sıcakkanlı biri değilim. Emrivakiler-
den de bana ne yapacağımın söylenmesinden de hoşlanmam.”

Suyun içinde eğilip bacaklarımı havaya kaldırdı ve kendimi sırtüstü suyun üzerinde buldum. Kolları bacaklarımın altından ve sırtımdan destek oluyordu. Bol pantolonum dizime kadar sıy-
rılmıştı ve morluk da dikiş izi de cildimin berbat hali de gün gibi ortadaydı. Kendimi serbest bırakmadığım için beni taşıyan su de-
ğil, oydu. Yeşil gözleri bacağımdaki yaraya kaydı ve kaşlarını çat-
tı. Başıma neler geldiğini biliyordu ama merkezde kıyafetlerimle bacağıımı hep gizlediğimden ilk kez açık şekilde görüyordu.

Ne düşündüğü umurumda değildi, nasıl görüldüğü de umu-
rumda değildi. Güzel ya da çirkin olması bunların hiçbirisi umu-
rumda değildi. Umurumda olan tek şey yaptığım ama nedenini hatırlamadığım hata yüzünden böylesi bir yara almamdı.

“Çok acıyor olmalı,” dedi gözlerini ayırmadan.

Bir anlığına zaman dondu.

Sonra derin bir nefes aldım ve bacaklarımı aşağı çekerek onun kollarından kurtuldum.

“Eminim başkası çok tatlı bulurdu ama ben böyle davranışlardan etkilenmem. Bugün yorucu bir gündü ve dinlenmek istiyorum.” Tekrar merdivene doğru yürümeye koyulduğumda sadece hareketimden kaynaklanan suyun sesi vardı. Ben havuz kenarına ulaşmadan, beni yakalayıp bir kez daha beni kucağına aldı. Bu defa yüzünde esprili bir ifade yoktu.

“Merdiven fazla dik,” dedi. Beni zorlanmadan kaldırıp havuzun kenarına bıraktı ve tekrar bacağıma baktı. “Çok acıyor olmalı.”

Gitmesi gerekiyordu, üzerinin sırlıslık olması benim problemim değildi. Aslında buraya hiç gelmemeliydi. Yapmaya çalıştığı şeyi anlıyordum ama bunlardan etkilenmiyordum. Aynı asistan programında olacaktık ve merkezde beni öpmesine izin vererek ona bu alanı açmış olabileceğimi düşündüm. Erkekler pek akıllı yaratıklar değildi. Son yılımı aynı programda geçireceğim birinin kaba biri olduğumu düşünmesi işime gelmezdi. Bu yüzden söylemek istediğim her şeyi yuttum.

“Gel de kıyafetlerini kurutucuya atalım,” dedim ayağa kalkarak. “Ve sana bir havlu gerekiyor.”

Havuzun kenarından tutunduğu iki eliyle kolayca kendini yukarıya çekti. Üzerindeki tişörtü çıkarıp suyunu sıktı ve elinde tuttu. Saçlarından yüzüne doğru akan su yere damlıyordu. Yanıma geldi. Eğildi, yanağımdan öptü. O kadar hafif bir dokunuştı ki saçından akan su damlasını daha çok hissetmiştim.

“İyi geceler, Kylie.”

Zeminde ıslak izler bırakarak uzaklaşmasını seyrettim. Belki bir şey söylemeli, onu durdurmalı ve özür dilemeliydim. Ama özür dileyen biri değildim. Ellerimle ıslak saçlarımı geriye tarayıp içeriye girdiğimde Annie bir şeye ihtiyacım var mı diye bekliyordu.

“Duş alacağım, bana meyve tabağı hazırlayabilir misin?”

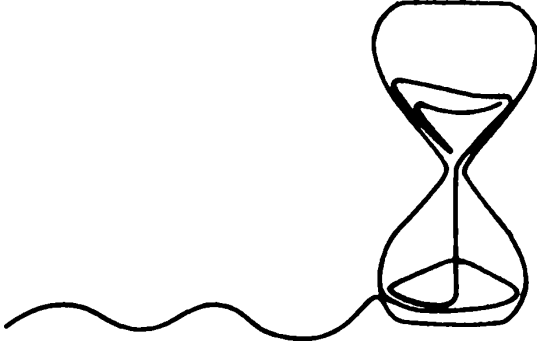
“Elbette. Nerede yemek istersiniz?”

“Salondaki kanepede.”

Merdivenlere baktım ve derin bir nefes aldım.

12. Bölüm

Geç Kalınan Hatalar

Maddie'nin nihayet döndüğü gün, Ansel, Christopher'ın evinde buluşmak istemişti. Annemin spor arabasını alıp oraya gittiğimde öğleden sonraydı. Christopher'ın iri siyah köpeği arabaya doğru havladı. Maddie'nin arabasının yanına park edip aşağı indiğimde evin dış kapısı açılmış, Ansel köpeğe sakinleşmesini söylüyordu. Yavaş yürümek zorunda kaldığım için yol uzadıkça uzamıştı. En son bu eve geldiğimde Ansel ile o büyük konuşmayı yapmıştık. Haksız yere suçlandığı için gözaltına alınmış ve günlerce hücrede kalmıştı. Çıktıktan sonra onu ilk kez görüşümdü. Şimdi o özgürdü, ben parmaklıkları olmayan bir hücredeydim sanki.

"Gelmen uzun sürdü," dedi. Ceketimi alıp askıya asarken evin bir parçası gibi davranıyordu ancak onu burada ilk kez gördüğümde de aynı şeyi düşünmüştüm. Buraya ait değildi.

"Evden çıkamadım bir türlü."

"Ky!" Maddie koşarak boynuma atladığında bütün ağırlığını üzerime verdiği için bacağım şok dalgasıyla sızladı. Dişlerimi sık-tım ama ne ses çıkardım ne de uyardım.

"Ben de seni özledim Mads." Sadece ona özgü pudralı kokusu burnumu ele geçirdiği anda kendimi küçük bir kız gibi savunmasız hissettim. Tüm sorgularıma rağmen onları o kadar çok seviyordum ki beni ben yapan en önemli etkenler olduğunu biliyordum.

“Nihayet döndün ve ben de nihayet döndüm. Çok uzun sürmesine rağmen yazın hâlâ bitmemesi süper değil mi? Kalan günleri birlikte geçiririz ve aklımda çok cazip şeyler var.”

Maddie’nin hep aynı oluşu hepimizi bir arada tutan sıcak bir çemberdi. Arkadaşlığımızın sıcak güneşi. Onu gerçekten özlemiştim. Olan her şey Ansel ve beni dönüştürürken Maddie bir şeylere sıkıca tutunuyordu. Ne olduğu ortadaydı. Maddie sıcaktı. Neşesi vardı.

“Oturun, kahve ister misiniz? Size anlatacaklarım var.” Ansel odanın içinde hareket ederken sabırsızdı. Kanepenin üzerindeki eşyalardan Maddie’nin de yeni geldiğini anladım. Mutfaktan içeriye dolan taze kahve kokusuna doğru başımı salladım. Maddie ile mutfaktaki masanın kenarında beklemeye koyulduk.

“Birkaç gündür takip ediliyorum,” dedi Ansel. “Dün restoranda gece vardiyasındaydım, Kylie ile buluşacağımız için daha erken evden çıkmıştım ve sokak arasında resmen birisi üzerime saldırdı. Çantamı almaya çalıştı, hırpaladı ve gitti.”

İkimizin de önüne kahve fincanlarını bıraktı. Çok sıcak olmasına rağmen fincanı avucumun içine aldım.

“Dalga geçiyorsun!” Maddie elini ağzının üzerine bastırdı.

“Christopher’ı daha fazla durduramadım ve Dylan’a ulaştı.” Ansel dudaklarını birbirine bastırarak yutkundu ve uzun kollu ince bluzunun kollarını avuçlarına kadar çekti.

“Gerçekten Dylan olabilir mi?” diye mırıldandım. Sorarken ne sesim ne de yüzüm bir şey belli ediyordu ama içten içe hem utanç hem de ıstırap çekiyordum. Tüm bunları yapmak zorunda olduğum için de yaşamak zorunda olduğumuz için de haksızlığa uğramış hissediyordum.

“O olmadığını en başından beri biliyordum,” dedi Ansel. Her şeyden sonra ilk kez doğrudan onun hakkında konuşurken gözlerime baktı. Yine aynı ifade, adını anmıyordu ama ondan bahsederken hep olduğu gibi savunmacıydı. Christopher’ın da bunu fark ettiğine emindim çünkü Ansel konu Dylan olduğunda gardını alıyordu ve bunun asla farkında değildi.

“Ee,” dedi Maddie. “Ne oldu yani?” Masanın üzerindeki bitter çikolatayı önüne çekip ucundan kırarak ağzına attı.

“Christopher onu dostane bir tavırla aramış.” Ansel bundan hiç memnun değildi ve “dostane” derken dalga geçercesine söylüyordu. “Bana sonra söyledi. Dylan olmadığı ortaya çıkmış neticede.” Ne bekliyordu ki dercesine omuz silkti. Elleri çocukken daha sık yaptığı gibi tek omzunda topladığı saçlarına gitti ve parmakları istemsizce saçlarını tutamlara ayırıp örmeye başladı. Bir çeşit kas hafızasıydı. Rahatsız olduğunda bunu sık sık yapıyordu.

“Nasıl bu kadar eminsin?” diye sordum dayanamadan.

Ansel bana baktı, duraksadı ve konuşup konuşmamakta kararsız kaldı.

“Bunu basitçe açıklayamam,” dedi yumuşak bir şekilde. “Onu çok iyi tanıyorum.” Sadece başka bir şey yapmış olmak için saçını geriye attı ve Maddie’nin kırdığı çikolatanın diğer parçasından çok minik bir parça ısırıldı.

“Dylan’ın böyle saçmalıklar yapmayacağını ben bile biliyorum,” dedi Maddie. “Asıl soru bunları kimin yaptığı?”

Dylan’ın bunları yapmayacağını ben de biliyordum ama Christopher’ın ona dostça bir arama yapıp çözeceğini değil, ifadesini almak için çağırmasını bekliyordum. Dün gece vazgeçmiş olsam da geç kalmıştım. Aptal herifin sadece takip ediliyor hissi yaratması gerekiyordu.

“Korkunçtu,” dedi Ansel.

“Belki sadece çantayı almak isteyen biridir,” diye yumuşatmaya çalıştı Maddie. “Hepimiz hâlâ ara ara takip edildiğimizi sanıyoruz ama Austen artık hapishanede ve korkacak bir şey yok.”

“Dedektiflik bürosu da öyle düşünüyor.” Ansel başını sallayıp Maddie’nin saç bandını düzeltti. “Çantamı çalmadığı için yakalasalar da muhtemelen altı boş çıkacak. Christopher peşini bırakacak gibi değil ama bilmiyorum.”

“Dylan ile ne konuştuklarını söyledi mi?” diye sordu Maddie. Ansel geri çekilince sanki bozulmuş gibi bandı saçlarının üzerinde çekiştirdi.

"Sormadım," dedi Ansel omuz silkerek ada tezgâha yaslandı. "Onun peşini bıraktığı için memnunum sadece."

"Christopher'la aranızda bir sorun mu var?" Kahve bardağını tezgâhın üzerinde kaydırırken onlara doğru hafifçe eğildim.

"Hayır," dedi ama çok hızlı cevap verdi. Sanki öyle olmasını istiyormuş gibi. Maddie de benim gibi bunu anlayarak gözlerini ona dikti. "Onunla yaşamamı istiyor ve olanlardan sonra hâlâ çok korumacı."

"Haksız değil," dedi Maddie. "Ben de hâlâ gerginim. Kasabadan birkaç gün uzaklaşmak çok iyi geldi. Arkamı kollamadan yürümeyi özlemişim." Saçlarını omzundan geriye atarken, "Umarım sadece şaka yapmaya çalışan ya da sadece çantayı çalmak isteyen biridir," dedi. Diğer türlüşünü düşünmek bile istemediği irileşen gözlerinden okunuyordu.

"Başka ne olabilir ki?" diye soran Ansel oldu.

Maddie omuz silkti.

"Bu tür filmleri bilirsiniz, katil yakalanır ama her zaman aslında gözden kaçan bir ortağı vardır ya da yeni taklitçi bir katil..."

"Saçmalama," diye lafını böldüm. "Bunlar filmlerde olur."

"Başımıza gelenlerin çoğu da sadece filmlerde oluyordu," diye karşılık verdi.

"Böyle şeyler konuşmayalım." Ansel yüzünü buruşturup boşlukta elini salladı ve hevesle bana döndü. "Roma nasıldı, bundan bahsedelim."

"Siz kaç gündür görüşmediniz mi?" diye sordu Maddie hayretle.

"Görüşтік!" dedik ikimiz de aynı anda ve sonra ikimiz de güldük.

"Fizik tedavim devam ediyor. Annemle babamı da epeydir görmemiştim. Ansel de çalışıyordu," diye hızlıca Maddie'ye açıklama yaptıktan sonra Ansel'e dönüp, "Roma her zaman şahane-dir," dedim.

Ansel'in telefonu tezgâhın üzerinde titreyince almak için birkaç adım öteye gitti ve Maddie hemen bana dönerek omzumu dürttü.

"Bütün zamanını bu kadar boş geçirmene inanamıyorum. Sen tatillerde bile hepimizin tüm yıl çalıştığından daha fazla çalışır-

dın.” Benimle alay edişine gülerek eşlik ettim çünkü tamamen haklıydı.

“Asistanlık programına katılmak için başvurdum.”

Maddie şimdi oldu diyerek sırtıttı.

“Felsefe bölümüne mi?” diye sordu Ansel.

“Evet.”

“Ben de katılmak istiyordum ama başvurular dönem başında değil mi?” Telefonda bir mesaj yazdıktan sonra başını kaldırıp karsısızca bana baktı.

“Batı kampüsünden iki kişi seçilmiş bile ama bizim kampüs başvuruları dönem başı açılıyor.” Tüm yıl boyunca muhakkak bazı açıklar olacaktı bu yüzden bazı bilgileri üstü örtülü bir şekilde vermek yalanın ortaya çıkmasına engel olurdu.

“Demek onlarla tanıştın,” dedi Maddie dedikodu kokusu alınca, bacak bacak üzerine atarak. “Bize onlardan bahset. Tatlılar mı yoksa şu sıkıcı tiplerden mi?”

“Fena değiller.” Dudak bükerek aşağı yukarı hepsinden kısa kısa bahsettim. Maddie her ayrıntıyı didiklemeye bayılırdı ama Roma’dan istediği ayakkabıları getirip getirmediğimi sordu ve dikkati asistanların üzerinden çekildi. Ona numarasını bulamadığımı söyledim. Aslında aklımdaydı ve babamın nüfusunu kullanıp marka temsilcisine ulaşarak ayakkabıyı alacaktım ama her şeyden sonra tamamen unutmuştum. Telefonumun çalışması beni bu durumdan kurtardığı için memnuniyetle çantamı kurcalamaya koyuldum.

“Selam, Oliver.” Telefonu yanıtlarken Maddie gibi Ansel’in bakışları da üzerimdeydi.

“Merhaba Kylie, nasılsın?”

“Teşekkür ederim, sen nasılsın?”

“Yemek borcumu ödersem daha iyi olacağım. Bu akşam müsait misin?” Cümleyi bitirene kadar iki kez duraksaması ve yutkunması gerekmişti. Sanırım bu aramayı yapmak onun için pek kolay değildi.

"Borçlu hissetmene gerek yok, Oliver, gerçekten."

Maddie dudak büktü ve Ansel de merakla beklemeye koyuldu.

"Lütfen," dedi Oliver.

"Bu akşam arkadaşlarıma sözüm var, bir süredir uzaktaydım görüşemiyorduk. Bu yüzden de epey yoğunum aslında." Ses tonunu üzülmüş gibi göstermek için çabalamadım, sınırları ve mesafeleri severdim ve ısrardan da bir o kadar hoşlanmazdım.

"Anlıyorum," dedi. "Müsait olduğunda belki borcumu öderim."

"Dediğim gibi, borcun yok."

"Size iyi eğlenceler."

"Teşekkürler, sonra görüşürüz."

Telefonu kapatırken iç çektim. Bozulup bozulmadığından emin değildim, ses tonu "iyi eğlenceler" derken o kadar normal çıkmıştı ki çıkarım yapmak güçtü. Dün gece Seth ile havuzda yaşananlardan sonra şimdi de Oliver. Tüm yıl onlarla aynı programda olmam gerektiğini düşününce gerçekten içim sıkılmıştı.

"Oliver ve borcu?" diye sordu Maddie.

"Baş asistan," dedim. "Dün annemle alışverişe gitmiştik ve orada karşılaştık. Birine hediye seçmesi için yardımcı oldum ve o da yemek ısmarlamak istiyor."

"Ve sen de istemiyorsun, neden?"

"Ne gerek var?" diye burun kıvırdım. "Başvurum kabul edilirse yıl boyunca aynı programda olacağız ve mesafeyi ölçülü tutmak iyidir."

"Adamla bir yemek yemek mesafeni bozmaz," dedi Maddie.

"Benimle yemek yememek de onu bozmaz," diye güldüm.

"Bugün ne yapıyoruz? Planınız var mı?"

"Aslında var." Ansel kahvesini bitirip bardağı masaya bıraktı. "Gölde parti varmış, küçük bir şey. Henry haber verdi." Telefonu boşlukta salladı.

"Evet, bana da söylemişti ama üçümüz oluruz diye gelmem dedim." Maddie kahvesinin son yudumunu içtikten sonra çikolata paketini kendinden uzaklaştırdı.

“Anlaşılan o yüzden benim başımın etini yiyip duruyor.” Ansel dirsekleriyle masaya yaslandı. “Aranızda ne oluyor Mads?”

“Soyadım Davies olmadığı için biraz flört ediyorum ama mesafe nedir ben de biliyorum. Henry konusunda dikkatli olmak istiyorum.” Üzerindeki mavi çiçekli elbisenin askılarını düzeltip ayağa kalktı. Matthew ile ayrılıklarının üzerinden aylar geçmesi çok tuhaftı. Onları hep aynı çerçevede olurlar diye düşünüyordum ama sanırım erken yaşlarda başlayan hiçbir hikâye gerçek mutlu sonuna ulaşmıyordu.

“Göl fikri kulağa fena gelmiyor. Epeydir bunu yapmıyoruz,” diye devam ettim.

“Bana uyar. Bugün izin günüm,” dedi Ansel. “Hava kararıyor zaten. Biraz takılır sonra ne yapacağımıza bakarız.”

“Kalkalım o zaman.” Maddie yerinden zıpladı, ayakları zemine bastığında etrafında döndü ve ezbere bildiğimiz birkaç amigo hareketi yaptı. Tek bacağını başının hizasına kadar kaldırdı, indirdi, diğer bacağını kırdı, yerinde zıpladı ve iki bacağını açtı. “Takımı özledim!” dedi. Sonra masanın üzerindeki kahve fincanlarını alıp Ansel ile lavaboya yürüdü.

Bu zamana dek amigo olmamanın benim için sakıncası yoktu. Lisede eğleneliydi ama sonra sıradan bir etkinliğe dönüşmüştü benim için. Egzersizdi o kadar. Şimdi ise öyle dans edemeyecektim. Bacağımı diz hizasına kadar anca kaldırabiliyordum.

“Hadi Ky,” dedi Maddie çantasını omzuna takarken.

Telefonumu çantamın içine atıp ayaklandım. Ceketlerimizi alıp dışarıya çıkarken Ansel güvenlik alarmını devreye soktu ve onunla hareket eden siyah köpeğin başını okşadı.

“Ans, sen benimle gel, Henry ile neler konuştunuz hakkımda, anlat bakalım!”

Ansel onun arabasına yürürken bana güldüler. Aslında Dylan konusunu açık açık konuşmak için onunla gitmesini istiyordu. Benim yanımda o ismi anmamaya özen gösteriyorlardı. Maddie en başından itibaren bu konudaki tavrını belli etmiş hatta son ana kadar Ansel’den daha fazla tepki göstermişti. Merak ediyordum,

Dylan beni seçseydi, diğerleriyle aram nasıl olurdu? Sırf birini sevdiğim ve bunu yaşamak istediğim için artık arkadaşları olmaz mıydım?

Arkadaşlık belirli koşullarda var olabilen bir kavramsa onları diğer insanlardan farklı kılan neydi ki? Göl kenarına herkesle gidebilirdim, insanı anlamadan dinlemeden herkes yargıladı ama birileri olmalıydı ve kimsenin yanımızda durmayacağı koşullarda yanımızda kalmalıydı.

Maddie'nin arabası yolda hareket etmeye başladığında çantamdan başka bir kullan at telefon çıkardım ve numarayı tuşladım.

"Sen ne halt ettin?" diye bağırdım.

"Efendim, sadece..."

"Sadece görünmen gerekiyordu, şüphe yaratman gerekiyordu. Karşısına çıkıp çantasını çalmak ne demek?"

"Efendim beceriksizliğimi telafi etmek istedim."

"Aptal!" diye söylendim. "Bitti artık. Başka hiçbir şey yapmıyorsun. Paranı alıp defolacaksın. Bu konu kapandı. Bir daha ortalıkta dolanırsan seni mahvederim, anladın mı beni?"

"Anlaşıldı efendim."

Arabayı çalıştırdım ve anayola kadar durmadım. Benzinliğe vardığımda arabadan inip kullan at telefonu parçaladıktan sonra geri dönüşüm kutusuna attım. Arabaya benzin doldurup tekrar yola koyuldum. Gözlerim sürekli arabanın aynalarından etrafı kolaçan ediyordu ama kasabanın bu yanı her zaman ıssız olmuştu. Maddie'nin arabası yol hizamda görünmüyordu. Dylan'ın dedektifi nasıl ikna ettiğini merak ediyordum. Christopher muhtemelen onu çağırmak için aramıştı ama Dylan onu bir şekilde manipüle etmişti. Bu konuda her zaman yetenekli olmuştu. Başlattığım iş elime yüzüme bulaşmıştı ve gözümün önüne Ophelia.hell hesabında paylaşılan o gönderi gelip duruyordu.

"Belki de Dylan için yeterince akıllı değilsin Kylie. Şimdi eskisi kadar güzel de değilsin."

Dudaklarımı birbirine bastırıp odaklandım. Vasat bir zorbalı-

ğın beni etkilemesine izin vermeyecektim. Bundan daha iyiydim. Tüm bunlardan daha iyiydim.

Göl kenarına vardığımda arabayı Maddie'nin arabasının yanında durdurdum. Annemin koyu kırmızı renkteki spor arabası herkesin dikkatini çekmeye yetmişti. İnip arabayı kilitledim ve hemen önümde beni bekleyen Ansel ve Maddie'ye katıldım.

"Neden geciktin?" diye sordu Ansel. "Hemen arkamızdasın sanıyorduk."

"Benzinliğe uğramam gerekti." Gözlüğümü gözlerime iliştirerek etrafa bakındım. "Burayı özlemişim."

Göl kenarına son geldiğimizde Dylan Ansel'i kurtarmak için katile bir kurban daha vermeyi planlamıştı ve bu yüzden de benden bir parti düzenlememi istemişti. Bunu yapmıştım ve aslında cehenneme tırmanmaya başlamıştım. Bu yakıcı anlar yüzünden Ansel'e her baktığımda birlikte neler yapmış olabilecekleri aklımdan geçiyordu.

"Ben de öyle," dedi Maddie. "Buraya gelmemiz çok iyi oldu. Yaz boyunca farklı yerlerdeydik ve herkes dağıldığımızı konuşup duruyordu." Bana baktı ve gözlerini kıstı. "Başımıza bela ettiğin o hesabın paylaşımlarını görüyor musun?"

"Hadi ama Mads," dedim koluna girerek. "İnsanlar her zaman bizim hakkımızda konuşur."

Ansel de diğer yandan koluna girdi. "Çünkü kendi hayatları sıkıcı."

"Ve biz her zaman iyi resim veririz."

"Bu konuda haklısınız," dedi.

Ormandan gelen cırcırböceklerinin sesi yumuşak akşam havasını tatlandırıyordu. İskele çoktan birileri tarafından istila edilmişti ve hava kararmasına rağmen gölde yüzenler vardı. Çam ağaçlarının reçineleri tüm gün üstlerine düşen güneşin sıcaklığıyla kokusunu salmış buram buram etrafa yayılmıştı.

"Çoğu yabancı yüzler," dedi Ansel düşüncelerimi dile getirerek.

"Henry artık pek grupla takılmıyor," diye sadece bizim duyabileceğimiz şekilde mırıldandı Maddie. "Matthew ile işte, anladınız."

Maddie ve Matthew ayrılınca Henry ve Maddie arasındaki yakınlığın onları uzaklaştırması belki de kaçınılmazdı. Henry her zaman her ortama kolay uyum sağlardı ve oğlanlar arasında çevresi en geniş olan oydu. Yine de bar tezgâhının önünde yanında Oliver'ı görmeyi beklemiyordum.

"Selam," dedi Maddie; bir gözü Oliver'ı incelerken, Henry'yi yanaklarından öptü.

"Kızlar..." dedi Henry, elini yerini işaretlercesine Maddie'nin beline koyarak Oliver'a döndü. "Bu Oliver, bu yıl bizim okulda asistanlık yapacak." İçkisinden koca bir yudum aldı. "Bu Maddie, Ansel ve o da Kylie." Henry elindeki kırmızı plastik bardakla tek tek bizi gösterirken Oliver önce kızlarla tokalaştı ve benim elimi sıkarken yine avucunun terlediğini fark ettim.

"Biz tanışıyoruz," dedim.

"Nereden?" Henry kaşlarını çatı.

"Asistanlık programına başvurdu," dedi Oliver ben sessiz kalınca. Rehabilitasyon merkezinden bahsetmediği için, rahatlayarak başımı salladım.

"Ah, bugün adın geçmişti," dedi Maddie ve bu Oliver'ı epey şaşırttı. "Telefon ettiğinde yanımızdaydı. Seninle tanışmak güzel, kasabayı sevdin mi? Okul epey büyüktür ama alışırsın. Burada program her zaman yoğun olur, sen nereden gelmiştin? Eminim orayı aramazsın ama yine de eksikler görürsen, mutlaka babama söyle, okul konusunda çok titizdir." Bu kadar seri konuşması Oliver'ı şaşırtırken bizi güldürdü, Ansel ile eskiden de olduğu gibi birbirimize bakıp başımızı salladık. Bu, onca zamandan sonra yeniden aramızdaki bağın kenetlendiği garip bir andı, o da hissetmişti, tekrar bana baktı ve dudaklarında samimiyetle mühürlenmiş bir tebessüm oluştu.

"Sakin ol, Mads." Henry her kelimesini öpmek istermiş gibi ona bakıyordu ve onu içeceklere doğru yönlendirdi. "Ne içmek istersiniz?"

Ansel tezgâha bakmak için onlara katıldığında Oliver bana doğru bir adım attı ve rahatlayarak nefes verdi.

"Maddie biraz tez canlıdır ama harikadır," dedim.

İskeleden gökyüzüne doğru kırmızı renkte fenerler uçuran bir grup dikkatimi çekmişti. Çardaklardan birinden gitar sesi yükseliyordu ve ağaçların ötesinde, deponun içinden de ateşin turuncu rengini seçebiliyordum.

Tıpkı eskisi gibi.

"Beni atlatmaya çalıştığını düşünmüştüm." Oliver dikkatimi kendisine çektiğinde pürdikkat bana baktığını fark ettim. "Seni burada gördüğüme sevindim."

"Henry ile nereden tanışıyorsunuz?" diye sordum. Söylediklerini duymazdan gelmeyi tercih ettim.

"Basketbol sahasında denk geldik," dedi Henry tekrar bize dönerek. "Ve erkekçe birkaç üçlük attıktan sonra bağ kurduk." Elini basket atar gibi kaldırıp boşluğa olmayan bir top savurdu.

Kaşlarımı kaldırdım. Oliver bana hiç basketbol oynayan tarzda biri gibi görünmemişi. Önyargılı olduğumdan değildi, ağırbaşlı ve çekingen bir hali vardı.

"Şaşırmış gibisin," dedi ona baktığımı fark edince.

"İlgi alanlarının sadece kitaplar, tarih belki siyaset olabileceğini düşünüyordum sanırım."

"Spor severim," dedi ve sanırım onunla ilgili düşündüğüm yanılgısına kapıldı. En azından gerçekten özellikle onu düşündüğüm gibi bir yanılgı...

"Çardağa geçelim mi?" diye seslendi Ansel. "Burada ayakta kaldık." Bana başıyla işaret edince onun yanında yürümeye koyuldum. Pek yapmayacağı şekilde koluma girdi. "Onu bir yerden tanıyor muyuz?" diye sordu.

"Geçen yıl ara ara okula gidip gelmiş," dedim. "Görmüşsündür belki. O zamanlar kütüphanede epey vakit geçiriyordun, o da kütüphanede çok vakit geçiriyor."

"Garip biri."

"Neden öyle söyledin?" İkimiz de karşıya bakıyor ve başka konulardan bahsediyor gibi davranma konusunda epey iyi iş çıkarıyorduk.

"Bilmiyorum," dedi. "Şu çantacı adam paranoyalarımı tetikledi herhalde. Yabancılar çok gözüme batıyor ve burada çok fazla yabancı yüz var." Etrafa bakıp yüzünü buruşturduktan sonra kollarını göğsünde birbirine bağladı.

"Şu gelenlere bak," dedim. Ansel o yöne doğru başını çevirdi ve iyice rahatsız oldu.

"Ivan ve Jenny mi onlar?" Maddie arkamızdan gelip omuzlarımızdan tutunduğunda kollarımızı çözüp ona aramızda yer açtık.

"Aynen öyle," dedim.

Ansel'in gözaltına alınıp mahkemede serbest bırakılmasından sonra Ivan okulda onu sıkıştırmış ve iğrenç imalarda bulunmuştu. O zamandan beri aramızdan resmi olarak aforoz edilmişti. Matthew ve Maddie ayrılığı da grubumuzu resmen ikiye bölmüştü. Ve belli ki onlar da kendilerine yeni arkadaşlar ediniyordu. Jenny ve Ivan el ele yürürken bir ağacın altında öpüşmeye başladılar. Matthew şimdilik ortalıkta yoktu en azından.

Ansel çardağa otururken sigarasını yaktı.

"Arabadan ceketimi alacağım," diye diğer yöne doğru yürümeye koyuldum.

"Seninle geleyim." Henry yanıma gelip kolunu omuzuma doladı. "Döndüğünden haberim yoktu, özlemişim kendini beğenmiş suratını." Başımı göğsüne doğru bastırmasına güldüm.

"Keyfin yerinde görünüyor sosyal çocuk."

Yanlarından geçerken Ivan bana başıyla selam verdi ama Jenny eliyle çenesini yakalayarak yüzünü kendisine doğru çevirdi. Dalga geçercesine güldüm. Aynı seviyede değildik, hiç olmamıştık.

"Aylaklık edip duruyorum, başım ağrıdı biraz da formdan düştüm ama keyfim yerinde." Hiç orali olmadan annemin arabasına doğru benimle yürümeye devam etti. "Sen nasılsın, kaçamak iyi geldi mi? Keşke benim de kafam atınca saçarak rahatlayabileceğim kadar çok param olsa."

Kıkırdadım.

"Karşılığında babamla her sabah ve akşam aynı masada bir saat geçirmeyi de kabul ediyor musun?" diye takıldım. Henry'nin ba-

bamdan ödü kopuyordu. Herkesin babamdan ödü kopardı, onun yanında rahat olmazlardı çünkü babamda, bana da miras kalan, şu herkese kendini kötü ve yetersiz hissettirme bakışı vardı.

“Tekrar düşündüm de... savurganlık pek iyi bir şey değil.” Tek gözünü kısarak başını imkânsız dercesine epey salladı.

Daha çok gülerek, “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim.

“Ama şu arabayı görünce...” ıslık çaldı ve ıslık bana yine birini anımsattı. “Her sabah ve her akşam mı dedin?” Sulu bir şekilde beni iyice kendine çekip yanağımı parmaklarıyla sıkıştırmaya başladı. “Belki de seninle evlenip kurnazlık ederim.”

“Çok beklersin!” Elinden kurtulmaya çalışırken bacağım ters döndü ve dudaklarımdan kontrolsüz bir inilti kaçtı.

“Ne oldu?” diye sordu Henry. “Gözüne mi geldi?” Durup yüzüme bakarken dişlerimi sıktım ve beynimi delen sızının geçmesini bekledim. Kahretsin.

“Kramp,” dedim. “Şimdi geçer. Bir saniye bekle lütfen.” Kolundan tutunarak bacağımdaki ağırlığı mümkün olduğunca azalttım.

“Kylie!”

Henry ile aynı anda sesin geldiği elli altmış metre ötedeki çardağa baktık. Asistan Emily bana el sallıyordu. Çardakta dört beş kişilik bir grupta oturuyordu ve bir anda gözlerim nedensizce aradığı kişiyi buldu. Seth oradaydı ve yeşil gözleri gözlerime dokunup hızla geçti.

Elimi kaldırıp zorlukla Emily’ye selam verdim.

“Yanımıza uğra,” diye seslendi Emily.

“Tamam,” dedim. Tekrar el salladım ama asıl baktığım kişi ne hareket etti ne de selam verdi. Henry’nin koluna girince arabanın kapısını açıp yan koltuktan ceketimi aldım ama acı öyle keskindi ki ateş basmıştı ve artık pek de ihtiyacım kalmamıştı.

“O kimdi?” diye sordu bizimkilerin yanına dönerken.

“Şu asistanlık programındaki diğer asistan.”

“Asistan olup ne yapacaksın ki?” diye sordu Henry. Yanlarından geçerken Jenny yine gözleriyle ikimizi de yakıp küle çevirmişti.

Burada olmamızdan hiç mutlu değildi ama fikirlerinin ne önemi vardı ki?

“Ufkumu genişletir,” diye omuz silktim.

“Kızım sen dünya servete konacaksın. Hayatın boyunca hiç çalışmasan, ufkun tıkalı olsa ne olur.”

“Boş boş konuşma Henry.” Dirseğimle dürttüm. “Hayat sadece para kazanma üzerine kurulu değil.”

“Tabii,” diye sırtıttı. “Parası olanların başka meşgalelere de ihtiyacı var.”

“Aptal.”

Çardağa vardığımızda Henry, Maddie ve Ansel’in arasına oturdu; ben Oliver’ın sağ tarafına, gölü görebileceğim kenara geçerek etrafa bakındım. Maddie Oliver’ı deyim yerindeyse sorguya çekiyordu. Oliver sıkılmış görünüyordu ve muhtemelen yardım etmemi bekliyordu ama şansına ben grubun en umursamayanıyım. Bu yüzden neden Seth’in selam vermediğine takılmıştım bilmiyordum. Bacağımda kalan sızı elimi dizime götürdü.

“Çok acıyor olmalı.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp “Ans,” dedim. “Şunu uzatsana.” Çenemle elinde tuttuğu bardağı işaret ettim. Bir yudum alıp bana uzattı. Kokladıktan sonra votka vişne karışımını dudaklarıma götürdüm. Buzları erimişti ve şekerli meyve suyundan başka tat alamıyordum. Yüzümü buruşturarak bardağı ona geri uzattım.

“İçecek almaya gidiyorum,” dedim. Asıl derdim içecek değil, içecek tezgâhına gittiğini gördüğüm Seth’ti. Adımlarımı biraz hızlandırdığım için ağrı yükseldi ama ben her zaman kendimi zorlamaktan hoşlanmaz mıydım?

Arkası dönüktü ve yanında durup karton bardaklara uzanana kadar beni fark etmedi. Başını kaldırıp önünden uzanan kolun sahibine baktı, votka şişesini elinden alırken “Selam,” dedim.

“Selam.”

“Küs müyüz?”

Arka plandaki kahkahalar, müzik ve su sesi birbirine karışıyor-

du. Gökyüzüne yükselen fenerlerin gölgeleri üzerimizden geçerken hafifçe dudakları kıvrıldı. "Niye küselim?" diye sordu.

"Yanlış anladım sanırım." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Belli ki." Bardağını dudaklarına götürüp yarım yamalak güldü.

"Daha önce hiç aynı yerde takılıyor muyduk diye merak ettim."

"Evet," dedi başını bir kez aşağı doğru eğerek. "Nadiren de olsa denk geliyorduk."

"Gerçekten mi?" Soru dudaklarımdan öylece çıkmıştı, pek de şaşırmamıştım aslında. Kasaba çok büyük sayılmazdı ama daha önemlisi ben kendi arkadaşlarım dışında kimseye dikkat etmezdim.

Çok az insanın yüzünü aklımda taşırdım.

"Siz..." Çardakta oturan arkadaşlarımı ve Oliver'ı işaret etti. "İçine kapanık bir grupsunuz."

"Kendini beğenmişsiniz demenin kibar yolu mu bu?" Hafifçe gözlerimi kısarak, onu suçlayıcı bir tonda söylemişim.

İçki almak için tezgâha yanaşan biri aramıza girince Seth bir adım geri çekildi ve ben de ona uyum sağlamak için diğer tarafa geçtim.

"Galiba haklısın," diye kabul ettim. Öyleydik. "Senin grubun hangisi?"

"Benim grubum yok, yeni insanlar tanımayı severim." İmayla bana baktı. "Yeni insanlar da beni tanımayı severse elbette," diye cümlesini vurguladı. Gayet açık imasını havada yakaladım ve kabul ederken gülüşüme engel olamadım.

"Dün gece kabalık etmek istememiştim ama ben yeni insanlar konusunda pek rahat değilimdir." Bir özür değildi ama benim atabileceğim en gerçekçi adımdı, gülümsedim ve doğrudan gözlerinin içine baktım.

"Rahatsız etmek istemedim," dedi.

Tam, rahatsız olmadım demek üzereydim ki diğer taraftan ona seslenen gruba bakıp, "İyi eğlenceler," dedi. "Sonra görüşürüz."

“Görüşürüz...”

Sesim bana geri döndü, çoktan gitmişti. Yanına gittiği gruptaki kızlardan biri telefonda bir şey gösterirken Seth güldü, o anda beni gören Emily tekrar el salladı. Gülümseyerek bardağımı kaldırdım ve fazlasıyla votka doldurduktan sonra tezgâhtan uzaklaşmak için hareketlendim.

Oliver’ın keskin bakışlarıyla karşılaştığımda çantamdaki telefonumdan mesaj sesi geldi. Çardağa vardığımda içeceğimi ve çantamı masanın üzerine koydum.

“Bu da ne demek...” diye mırıldandı Maddie. O da tıpkı Ansel gibi telefonunun ekranına bakıyordu ve onun da yüzünde rahatsız bir ifade vardı. Kendi telefonumu çıkarıp baktığımda sebebini anladım.

“Burada olmayı hak etmiyorsunuz.” —Bilinmeyen numara.

Üçümüz de birbirimize baktık, kaşlarımı çattım ve onlara sırtımı dönerek etrafıma bakındım. Birini telefon elinde bize bu mesajı yazarken yakalamayı bekliyordum sanki ama gençlerin olduğu göl kenarında herkes zaten elindeki telefonla meşguldü.

“Ne oldu?” diye sordu Henry. “Mads bembeyaz oldun.”

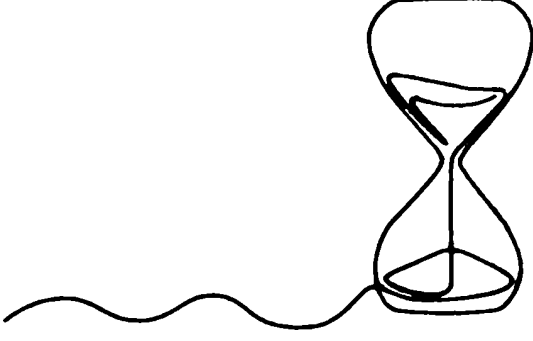
Ansel’in de ondan geri kalır yanı yoktu. Afallamış ve gerilmişti. Bense demir gibiydim, meydan okundukça sertleşirdim.

“Birisı kötü bir şaka yapıyor,” dedim.

13. Bölüm

Tekrar Açılan Yaralar

Ansel

Restoranın ahşap masaları arasında oradan oraya koşturup siparişlere yetişmeye çalışıyordum. Saatlerdir mola vermemiştim ve hâlâ kapıda sıra bekleyen insanlar vardı. Onlara zorla gülümseyerek biraz daha beklemelerini rica ettikten sonra iki masanın hesabını aldım ve diğer masaların öfkeli bakışlarından kurtulmak için topuklarımın üzerinde dönüp arka tarafa kaçtım. Cumartesi akşamları restoran çok yoğun olurdu, o kadar çok sipariş birikmişti ki mutfağa girmek zorunda kaldım.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordum şef aşçıya. Adam elli yaşındaydı ve özel tarifi vardı, kimseye vermezdi ve tüm aksiliğine, çalışanlara kaba davranmasına rağmen on yedi yıldır burada çalışıyordu.

“Mutfağımdan çık, saçlarını topla ve pençelerini uzak tut.” Çok uzun boyluydu ve ilerleyen yaşına rağmen hem dinç görünüyordu hem de saçlarındaki beyazlar hâlâ çok azdı.

“Yapamam çünkü bekleyen müşteriler açlıktan saldıracakmış gibi yüzüme bakıyor.” Etraftakiler bana aklımı kaçırmışım gibi bakarken ne yapayım dercesine ellerimi boşlukta havaya kaldırdım.

Adamın kaşlarının arasındaki çizgi artık çukurlaşmıştı ve haftalardır burada çalışmama rağmen onu güleç bir ifadeyle görmemiştim. Bana ters ters baktı ve İtalyanca bir şeyler söyledi. O kadar hızlı konuşuyordu ki kelimeler seçilmiyordu ama tatlı sözler olmadığı aşikârdı.

"O halde ellerini yıka," diye bağırdı. "Eldivenleri giy ve başına bir bone geçirip şunları doğra. Domates doğrayabilirsin değil mi?" Büyük ızgara levha ocağının başına geçti, tavaları pratik ve hızlı şekilde sallayarak etleri ters çevirdi ve yardımcı aşçıya söylenmeye başladı. Genç kadın elinden gelenin fazlasını yapıyor ve ekmeklerin pişmesi için nefes nefese koşturuyordu.

Diğer garsonlardan biri olan Gabriela siparişleri sormak için içeriye girdiğinde kaş göz yaptım ve gerisingeriye dışarı çıktı. Antibakteriyel sabunla ellerimi dikkatle yıkadım ve eldivenleri geçirdim. Yardımcı şeflerden biri bone kutusunu uzattı. Büyük metal tezgâhın başına geçip yıkanmış domatesleri dilimlemeye koyuldum. Söylediklerini yapmak ısısı epey yüksek mutfakta işkence gibiydi ama yardım etmek isteyen bendim. Bir yandan köfte kokusu bir yandan ekmek fırınının sıcaklığı ve sürekli bir şingirdama ile dar alanda koşturan insanlar epey zorlanıyordu.

"Şimdi dilim domatesleri şu tabaklara servis et." Şef aşçı tezgâhta tabakları önüme itiyor ve ben de domates dilimlerini ekleyip tezgâhın diğer yanına itiyordum. Oradan bir başkası yana kaydırıyor, son eklemeler yapılıyor ve garsonların alabilmesi için açık pencerenin önündeki tezgâha bırakılıp, zil çalınıyordu. Şef aşçı o kadar hızlanmıştı ki dilimlediğim domatesler bitmişti ve yeni domatesi dilimlemek için acele ederken parmağımı kesmem kaçınılmazdı.

"Kahretsin," dedim. Eldivenin delinen kısmından kan sızıyordu ve baktıkça başım dönmeye başlamıştı.

"Hemen defol git mutfağımdan, beceriksiz!" Yerimden sıçramama neden olacak kadar yüksek sesle bağırmıştı. "Çabuk biri temizlesin şurayı, dokunduğu her şey çöpe!" Sadece küçük bir kesikti ve bir şeye bulaşmamıştı buna rağmen kendimi iğrenç his-

settim. Kıpırmızı oldum ve zaten işi gücü olan herkes şimdi hem bana bakıyor hem de önümdekileri toplamaya çalışıyordu. Mahcup olmuş şekilde özür dileyerek arka kapıdan dışarıya çıktım, önlüğün cebinden sigaramı çıkardım ve yere çökerek ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Her gün dokuz saat çalışıyor, daha fazla kazanabilmek için her fırsatta mesaiye kalıyor, korkunç insanlarla uğraşıyor ve hiçbir şeye yetişemiyordum. Daha da kötüsü burs sınavından sadece iki puanla kalmıştım. Üniversitenin bu yılki ödemesini nasıl yapacağımı bilmiyordum ve tüm yaz boyunca çalışsam da karşılayabilmek çok güç olacaktı. Maddie'nin haberi olursa babasıyla konuşmak isteyecekti. Christopher ya da Kylie ödemeyi teklif edecekti. Henry kesinlikle babasını devreye sokacaktı. Ve tüm o aileler madem bursa ihtiyacım vardı, o halde neden daha fazla çalışmadığımı sorgulayacaklardı. Acınası haldeydim. Annemin tapusunu üzerime yaptığı eski evimiz hâlâ satılamamıştı. Hem kasabada uzak bir yerdeydi hem çok eskiydi hem de bir dolu onarım işi vardı. İnsanlar ya değerinden daha düşük fiyat biçiyor ya da orayı yıkmamı söylüyordu. Ben de sanki annem geri gelecekmiş sadece kötü bir dönem geçiriyormuş gibi davranıyor, belki de böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyordum. Acınası haldeydim. Kimseden yardım istemeden bunu halletmenin bir yolunu bulmak için her şeyi yapmaya hazırdım.

"Ansel, yardım lazım." Gabriela servise destek gerektiğini haber vermek için çıktığında ağladığımı görünce duraksadı.

"Sorun yok sadece sinirlerim bozuldu, geliyorum, affedersin." Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip apar topar ayağa kalkmaya çalıştım ve başım dönünce sessiz bir küfür mırıldandım.

"Hey," dedi. "Sigaranı bitir." Elini kaldırıp beni durdurdu.

"Patron kızacak, çok yoğun."

"Patron ek eleman tutsa hiçbirimiz böyle sinir buhranları geçirmezdik. Sigaranı bitir, ben idare ederim." Gabriela patrona söylenirken kaşlarını çattı ve halime bakarken, "Boş versene kızım," dedi. Omzumdan destek olmaya çalıştı ama o da benden pek farklı değildi sadece benim gözyaşlarım daha hızlı davranmıştı.

“Teşekkür ederim, ben döndüğümde sen çıkabilirsin.”

En ufak bir iyiliği bile hemen ödemek istiyordum, bilinçaltım korkunç durumdaydı ve birilerinin bana yardım ettiğini görmek daha çok ağlamama neden oluyordu. Sigaranın birikmiş külü yere düştüğünde gözümde akan yaşlara engel olamıyordum. Dalları koparıp attığınızda ağacın kökleri hâlâ toprakta kalıyordu ve insanlar terk ederken sık sık bunu unutuyordu. Görmeye değer bir şey ararcasına başımı gökyüzüne çevirdim. Sevgili gökyüzü, insan öylece koyverip mahvolmuyor ki önce kopartılan dalları iyileşir sanıyor ama mevsimler geçiyor, ağaç ilk koparıldığı dallardan kurumaya başlıyor. Ama kök hep kalıyor sevgili gökyüzü.

Annelerin bıraktığı acılar da tıpkı kül gibi, yerden toplanmaz...

Nefes aldım ve acıya bağımlılığımın rağmen teslim olmamak için bugün de mücadele ettim. Acı çekmek ve bir şeylerin ucundan kesmek, kanadığını izlemek kolaydı. Kendini bırakmak çok kolaydı ama ben ayakta durmaya çabalıyordum. Tüm dünya bana karşı olsa da devirmek için talihsizlikler sıraya da dizilse ben buradaydım ve deniyordum. Devam ediyordum işte. Edebildiğim halimdi bu ve yemin ederim o kadar kötü değildi. Sadece bazen birkaç damla akıtmak gerekiyordu ve sonra bir bakıyordun zaten kül kendini süpürmüş, şimdi kim bilir hangi rüzgâr onu nereye savuruyor.

Tekrar işe döndüğümde gözlerim kıpkırmızıydı ve gören herkes acıyarak bakmaya başlamıştı öyle ki bir noktadan sonra geciken siparişleri sormamaya başladılar ve bazıları iyi bahşiş bıraktı. Ben de kısa günün kârı dedim ya da gördünüz mü her şeyin bir sebebi var ve bazen kötü şans iyi bahşiş getirir.

Restoran kapanırken parmağımdaki yara bandı rezil haldeydi ve bu görüntü bile beni tetikleyip duruyordu. Bağımlıydım ve yoksunluk çekiyordum, bu yüzden iş çıkışında doğrudan Christopher'ın evinin yolunu tuttum. Taksiye ödemem gereken epey yüksek miktar bile gözüme batmamıştı, şu an sadece yıkanmak ve ona sarılmak istiyordum.

Güvenlik paneline şifreyi girdim, içerisi karanlık ve sessizdi. Etrafa bakınıp Christopher'ın evde olmadığını anlayınca meraklandım. Saat neredeyse gece yarısına gelmişti ve büroda işinin çoktan bitmiş olması gerekiyordu. Güvenlik alarmini devreye sokup bunca saat aç kalan köpek için mama kabını doldurdum ve cep telefonumdan Christopher'ı aradım. Cevapsız kalınca düş almak için burada bıraktığım eşyalar arasından temiz çamaşır ve Christopher'a ait bir tişört alıp banyoya girdim. Sıcak suyun altında yere oturup biraz daha ağladım ve o gelene kadar rahatlamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Bazen restoranın önüne çıkıp yoğun bir güne rağmen iyi hissederken ya da gerçekten yoğun bir günün ardından tüm işlerimi halletmiş şekilde çıktığımda bir sigara yakıp etrafı seyrederdim. İnsanlar koştururdu ya da öylece dururlardı. Son zamanlarda kendi yaşıtımda bu durgunluğa çok sık rastlıyordum. Daha öncesinde de biliyordum ama masaların arasında dolaşırken herkesin telefonlarına bakmak uğruna yemeklerini ya da karşılarındaki insanları unutmaları hâlâ beni şaşırtıyordu. Oysa gidebilecekleri ne çok yer var diye düşünmeden edemiyordum. İnsanlar başlarına çok kötü şeyler gelene kadar aslında ne kadar iyi bir hayat yaşayabileceklerini bilmezler.

Suyun altından çıktığımda yorgundum ama bu fiziksel yorgunluktan ziyade zihinsel bir ağırlık ve ruhsal bir kırılmaydı. Kafamın içindeki dünyayı taşımak bu dünyanın içinde var olmaktan daha zor ve yorucu hale gelmişti. Çıplak ayaklarımla aşağıya indim, kahve makinesini çalıştırdım ve cep telefonumu elime aldım.

"Şefle yemekteyiz, biraz sonra gelirim."

Christopher'ın mesajı neden hâlâ evde olmadığını anlamam için yeterliydi. Son zamanlarda büronun şefi yani Ashley'nin babasının da Christopher'ın buradaki durumunu merak ettiğini biliyordum.

"Senin evine geldim, bekliyorum, öpücük." Mesajı gönderdikten sonra hemen yanıt geleceğini bildiğimden bekledim. Christopher'ın harika yanlarından biri her zaman benim için ulaş-

lır olması ve daima bana öncelik vermesiydi. İnsanlar onunla ilgili kaygılarımı duysa muhtemelen nankör olduğumu söylerdi. Ama sorun buydu, ben kendimi önemseyemiyordum ve benim kendime veremediğim sevgiyi ondan görmek canımı yakıyordu. Çöpe bıraktığınız bir elbisenin başkasının üzerinde nasıl parladığını görene kadar bekleyin.

“Güzel sürpriz Rogers.”

“Her zaman Dedektif.”

Gülümseyerek telefonu kenara bıraktım ve ilkyardım kutusundan iki tane yara bandı alıp kesiğin üzerine çift kat yapıştırdım. Çok derin bir nefes alıp kahve fincanımla birlikte kanepeye geçtim, televizyonu açtım ve masanın üzerindeki bir kâğıt gözüme çarptı. Christopher’ın düzen takıntısı vardı, ortalıkta bir şey bırakmazdı ve bütün kızlar erkek arkadaşlarının sehpasında öylece duran bir kâğıt görse ellerine alıp okurlardı. Bazen bir yerde öylece duran kâğıtları öylece orada bırakmalıydınız ki hayat akışını takip edebilesiniz. Küçük bir merakla önemsizdir diye elimizi uzattığımız kâğıtlar bizi akıntıya kapıp sürüklemekten önce, sadece bir anlığına düşünebilsek keşke.

Erkek arkadaşının sehpasının üzerinde bir kadın ismi ve numarası gördüğünde paniğe kapılmak normaldi. Ama o kâğıtta keşke beni aldatsaydı ve burada başka bir kadına ait bir numara olsaydı diye düşünmek normal değildi. Yemin ederim ki bunun olmasını daha çok isterdim ve o zaman daha affedilir olurdu.

Kâğıdın üzerinde Bayan Rogers yazıyordu. Annemin adresi ve telefon numarası işte karşımdaydı ve şimdi hâlâ benden ne bekliyorsun diye sorgulayan gözleri dik dik bana bakıyordu.

Beni bok gibi ortada bırakarak gittiği yeni hayatına ait izler. Onu aramış ve bulmuştu. Belki konuşmuştu... Belki ona beni geri alması için yalvarmıştı. *Kızınız tek başına ve bir şey yapamayacak, onun yanında olmalısınız.* Ya da gidip beni bırakma diye ayaklarına kapanmam için bu numarayı bulmuştu. Kâğıt parmaklarımın arasında buruştu ve sinirden değil, üzüntüden gözlerim kan çanağına döndü.

Telefonumu çıkarıp normalde yapmayacağım bir şey yaptım ve Maddie'yi aradım.

"Saç rengimi değiştirmeli miyim sence?" diyerek açtı telefonu.

"Maddie..." dedim ağlamaklı ve can çekişir gibi çıkan bir sesle.

"Tanrım, ne oldu?"

Burnumu çekerek nefes almaya ve sakin olmaya çalıştım.

"Christopher annemin telefonunu ve adresini bulmuş."

"Sana sormadan mı..." Ses tonundaki hayret bunu benim büyütmediğimin kanıtıydı. Oysa Maddie'yi bana bunun çok normal olduğunu söylemesi ve beni sakinleştirmesi için aramıştım.

"Evet."

"Nasıl öğrendin?" Ayağa kalkıp yürüdüğünü ve bir dolabı açtığını duydum.

"Sehpasının üzerindeki kâğıttan."

"Korkunç hissetmiş olmalısın," dedi. "Erkekler ne kadar aptallar. Yanına gelmemi ister misin? Ya da seni alırım ve nereye istersen gideriz."

"Hayır, sadece çok öfkeliyim ve..." Ağlamaya başladım. Birden öylece hıçkırmaya koyuldum ve normalde böyle yapmazdım.

"Senin için çok zor olduğunu tahmin edebiliyorum ama bunu iyiliğin için olduğunu düşünerek yaptığını biliyorsun," dedi sakinleştirmeye çalışarak. "O sadece bu hayatın sana haksızlık ettiğini düşünüyor ve kendince seni korumaya çalışıyor."

"Çok fazla korumaya çalışıyor." Sesimin boğulur gibi çıkmasına engel olamadım.

"Evet çünkü seni çok seviyor Ans. Adam sana sırılsıklam âşık ve kaybetme korkusu hafife alınacak bir dürtü değildir. Eminim dünyayı ayaklarına sermek istiyor ve sen hiçbirimize pek fırsat vermiyorsun. Yani zor zamanlar geçirdik ve sen daha da zorlanmaya devam ediyorsun, bizim ihtiyacımız olsa sen de yardım etmek için çırpınırdın."

Söylediklerini kafamda tarttım ve kendimi daha kötü hissetmemek için kendimi zorladım. Onların bana ihtiyacı olsa yardım

etmek için her şeyi yapardım ama öyle değildi işte. Bu yardım edilecek bir durum değildi. Bu artık benim hayatımdı.

“Maddie, bu öyle bir şey değil. İnsan bir kere düşer, kalkması için elini uzatırsın ama bu artık benim gerçeğim, hayatım artık böyle olacak ve bununla yaşamayı öğrenmem lazım. Kendim ayağa kalkmalı ve ayakta kalabilmeliyim.”

“Belki de sana hiç söylemeyecekti,” dedi. “Merak ettiği için onu suçlama, annene ben de kızgınım. Belki bir anlık düşünceyle hareket etti ve sonra pişman oldu. Hem sana kendisi söylemedi değil mi? Christopher’dan bahsediyoruz.”

“Belki de...” dedim ve böyle düşünmek biraz rahatlamama neden oldu. “Sadece bana acıyıp annemle konuştuğunu düşünmek beni çok rahatsız ediyor.”

“Utanması gereken sen değilsin, sana bakmakla yükümlü olan annen. Seni öylece bırakması onun ayıbı. Burada söz konusu sen de değilsin Ans, hiçbir anne bunu yapmamalı. Duygusal düşünüyorsun, hakkın da var ama daha mantıklı bir yerden bakarsan işlerin bu kadar hassas olmadığını anlayacağını biliyorum.”

“Geldi,” dedim pencereden içeriye sızan arabasının farlarını gördüğümde. “Teşekkür ederim konuşmak çok iyi geldi ve sanırım daha sakinim.”

Tam olarak öyle değildim ama en azından her şeyi yakmak ya da çekip gitmek istemiyordum. Böyle durumlarda, baş edemediğimde ve yüzleşmek istemediğimde ilk dürtüm bu oluyordu. Olmamış gibi davran ve yoluna devam et.

“Konuşursanız bana mesaj at, seni seviyorum bebeğim ve her zaman senin için burada olacağım.”

Christopher evin çelik kapısını açıp içeriye girdi.

“Ben de seni seviyorum, iyi ki varsın. Görüşürüz.”

Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve sonra sehpanın üzerinde buruşturulmuş kâğıdı görünce çenesi gerildi.

“Kimi sevdiğini sorabilir miyim?” diye sordu sakince. Gözleri benimle kâğıt arasında gidip geliyordu.

“Maddie ile konuşuyordum.” Telefonu kapattım ama ne yapacağımı bilemedim ve ellerimi birbirine kavuşturdum.

“Peki bunu açıklayabilir miyim?” Ses tonundaki bir tını beni huzursuz etmişti ama lafın nereye gideceğini merak ediyordum.

“Lütfen,” dedim sakın kalmaya çalışarak.

“Onu buldum,” dedi. Arabasının anahtarını, siyah pantolonunun arka cebindeki cüzdanını ve hâlâ parmaklarının arasında olan evin anahtarını tezgâhın üzerine bırakarak bana doğru ağırdan birkaç adım attı.

“Ve?” Gözlerim ondan televizyon ekranında oynamaya başlayan dondurma reklamına kaydı.

“Konuştum.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Göğsüm sıkışıp yanmaya başladı. Sadece onu aramış ve bulmuş olsa bunu anlardım. Benim konuşmak isteyeceğimi düşünmüş olsa tahammül edebilirdim ama benden habersiz gidip onunla konuşması tekrar terk edilmiş gibi hissettirdi.

“Benim de konuşmak isteyeceğimi mi düşündün?” Nasıl olduysa bağırılmayı başardım ama sesimdeki hayal kırıklığını gizlemedim.

“Onun da sana ihtiyacı var Ansel.”

Başka sözler söyleseydi gerçekten onu anlamak için her şeyi yapacaktım.

“Peki.” Hafifçe gülümsedim ve oturup kahve fincanını elime aldım. Kavga edebileceğimiz eşiği geçmişti. Artık kızgın değildim, dünyayı başıma yıkmıştı ve ne kadar bağırırsam bağırayım içim soğumayacaktı.

“Eline ne oldu?” diye sordu.

“Kesildi.” Gözlerimi televizyondan ayırmadım. Dondurma reklamı devam ediyordu ve hemen sonra onun aslında bir müzik klibi olduğunu fark ettim. Kumsalda koşan bir kadın elinde dondurmayla sörf yapan adamı kıyıya çıkmaya ikna ediyordu. Ben olsam çilekli çikolatayı seçerdim ama o bitter seçmişti ve Christopher annemle konuşmuştu.

“Ansel, eline ne oldu?” diye daha yüksek sesle sanki çok önemli bir noktayı kaçırmışız gibi sordu.

“Mutfakta kestim. Küçük bir kaza.” Yüzüne bakmıyordum.

“Gizemli notlar, viski bardağı, halin tavrın ve şimdi de bir kesik mi?”

İması karşısında yüzümde başka bir hayalkırıklığını ağırlayan buruk bir gülümseme belirdi. Bazı gülümsemelerin rengi olurdu, canlı ve parlak renkler. Şimdi dudaklarımı kıvıran bu his gri ve siki.

Zaten Dylan’ı aramıştı ve bunu yapmış olmasından nefret etmeme rağmen kendimi tutmuş ve tepki vermemiştim. Sonunda içi rahatladığı için peşini bırakacak diye düşünüyordum ama şimdi de annemin adresini elimde tutuyordum. Ve henüz gölde aldığımız mesajdan bahsetmemiştim bile!

“Evet,” dedim. “Şimdi de bir kesik.”

Bir an durdu. Ve onun çekip gitmek istediğini düşündüm, hemen ardından da bunu yaparsa, ben ne yaparım diye düşündüm. Onsuzluk ya da benden bıkip gidebileceği ve bunun çok muhtemel olması gerçeği kalbime bir çentik attı ve asıl kan oradaydı ama o parmağımı kafasına takmıştı. Yanıma oturup elimi kendi ellerinin arasına aldı.

“Seni çok seviyorum bunu biliyorsun değil mi?” Gergin bir tavırla yutkundu.

Çok sevmek de iyi değildir, boyunu aşan derin sular gibi boğar insanı; onu ben çok iyi bilirim.

“Anneni arayıp buldum çünkü hayatım boyunca birisinin anneme gidip onu omuzlarından sarmasını ve beni hatırlatmasını istedim.” Bu beklenmedik ve hatta şok edici itirafıyla ona döndüm, bakışlarımız nihayet buluştu. “Bu sadece sana yardım etme arzusu değil, kendim için de yardım arayışı.”

“O halde gidip anneni bulup buraya getirmeme ne dersin?” İsteddiğimden daha kinayeli çıkmıştı cümle.

“Gelmez ki...” dedi, alıngan bir bakış ve kırık bir gülümsemeyle.

“Benimki de gelmedi.”

“Sana söyleyip söylememek arasında gidip geliyordum. Sır saklayan insanlardan olmamızı istemiyorum Ansel.” Başparma-

ğı elimin üzerini yavaşça, sakinleştirmek istercesine okşadı. Elimi çektim çünkü bu konuya fiziksel bir yakınlıkla öylece boş veremeyecektim.

“Bunu ben de istemiyorum ama birbirimizin alanlarına saygı göstermek zorundayız.” Kelimelerim tutuktu ve eve girdiğimde klimayı açmamıştım ama üşümeye başlamıştım. “Annem bu kararı bir anda vermedi Christopher. Annem beni bırakıp gitmek için uzun yıllar boyunca direndi. Kliniğe yattı. Aylarca tedavi gördü. Bazen ilişkimiz rezil bir hal aldı ama beni bırakıp gitmedi. Sonunda o kadar dayanamadı ve o kadar hiçbir yaptığı işe yaramadı ki kasabada bir katil varken beni bırakıp gidebildi. Bu onun için çabuk alınmış ya da kolay bir karar değildi. Ama gitti. Ve ben bunu kabul ediyorsam senin etmeme hakkın yok tamam mı? Hiçbirinizin yok. Bırak buna alışıp önüme bakayım.” Sonunda tüm gerçekleri sesli bir şekilde söylemek kafamın içindeki o korkunç acının kabarmasına neden oldu. İşte bu kadardı. Annem bir anda karar vermemişti. Annem ben doğduğumdan beri bana katlanıyordu ve beni bırakıp gitmemek için dünyanın çabasını göstermişti. Çünkü kötü bir insan değildi, kötü bir anneydi. Belki de bir gün bir başkasına iyi bir anne olabilirdi ve işte bu yüzden o numaradan ve o adresten nefret etmiştim. Çünkü gitsin ve bitsin istiyordum. Onu bulmalarını ve hayatının ne kadar iyi olduğunu bilmek istemiyordum. Bir gün tekrar anne olursa öğrenmek istemiyordum. O zaman sorun bende olurdu ve artık bununla da başa çıkamazdım. Ondan haber alamamak benim için geri kalan hayatımda bir annemin olmasının en mutlu hali olurdu.

“Belki de çabuk alışıyor olman bu kadar korkutucu,” dedi beni dehşete düşürerek. “Annen gitti hemen kabullendin. Dylan gitti hemen kabullendin. Arkadaşlarınla aran bozulmuştu hemen kabullenmiştin.”

“Daha önce de söylemiştim sana, elimi tutarsan parmaklarımı sıkarım ama elimi bırakırsan yoluma devam ederim. Giden herkesin arkasından mahvoluyorum ama sen bunu kabullenmek olarak görüyorsun, esasında bu sadece çaresizlik. Çünkü yapabileceğim

hiçbir şey yok.” İçimdeki paniğin şiddeti artmaya başladı. Kendini savunmasını bekliyordum ama gardımı kolayca delecek bir saldırıya hazırlıklı değildim ve başka bir yaranın daha kanadığını canım hiç yanmadan fark ettim. Bu tehlikeliydi çünkü en ölümcül yaralar ilk darbe anında hissedilmezdi, adrenalin uyuştururdu ve acıyı hissettiğinizde ölümle aranızdaki mesafe silikleşirdi.

“Neden gidip onlara durumu anlatıp olanları düzeltmek senin için bir seçenek değil?” diye sordu sorgu ifadesini takınarak. “Arkadaşlarınla tartıştın çünkü onlardan çok sır sakladın ve söyleyen hiçbir şey öyle olmayacaktı. Dylan gitti çünkü katil seni tehdit etti ve sen hiçbir laf etmedin. Annene hiç ona ihtiyacın olduğunu hissettirdin mi merak ediyorum çünkü bazen bana ihtiyacın yokmuş gibi hissediyorum.”

“Yani sana göre sorun bende mi?” Fark ettiğini sanmıyordum ama dudaklarım titredi ve tırnaklarımı uzun bir aradan sonra ilk kez bu kadar sert avucuma bastırdım.

“Bunun bir sorun olduğunu düşünüyorum ama bu seni sorunlu biri yapmaz. Bu seni doğru şekilde büyüyememiş yaralı bir çocuk yapar. İnsanlara onların senin için ne kadar önemli olduğunu göstermekten kaçırıyorsun. İlişkiler çaba gerektirir.” Ne düşündüğünü perdeleyen mavi bakışları ellerime kaydı ve sonra reddedercesine başını hafifçe salladı.

“Kendi ailenle ilişkin için ne kadar çabalıyorsun?” diye kaşlarını çatıttım.

“Ben sadece ailemle bu noktadayım,” dedi sakince. “Ama sen herkese karşı bu tavırdasın. Aile, arkadaşlar, ben, herkes...”

“Dedektiflikten psikologluğa mı terfi ettin?” Ayağa kalktım ve ondan uzaklaşmak için öylesine birkaç adım attım.

“Katil yakalandı Ansel ama sen hâlâ kurban rolü yapıyorsun.”

“Vay canına!” dedim inanamayarak.

Buraya kadardı. Burada işim bitmişti. Buna, tüm bu olanlara daha fazla devam edemezdim. O tek kelime etmedi, ben üst kata çıkarak kirli sepetine attığım pantolonumu bacaklarıma geçirdim.

Tekrar aşağı indiğimde aynı yerde oturuyordu. Çantamı aldım. Kapıya yöneldiğimde ayağa kalkıp arabasının anahtarını uzattı. Onunla tartışmamak için aldım.

“Sırlar Ansel,” dedi. “Sakladığın her şey, duygular da birer sırdır ve sırlar insanların yakın arkadaşları olmaz, en azından iyi niyetli olmazlar.”

Kapıyı açıp dışarıya çıktım, arabaya bindim ve kapısını çok hızlı bir şekilde çarpıp alnımı direksiyona yasladım. Berbat bir gün geçirmiştim ve haksız olan oydu ama nasıl oluyorsa kendini berbat hisseden bendim.

Burs alamamıştım, restoranda berbat bir gündü, sorumluluklar üzerimde ağırlık yaratan bir gölge gibi hissettiriyordu. Ve aklıma sürekli Henry ve Maddie’nin söyledikleri geliyordu. Christopher da aynı fikirdeyse hepsi haklı, bir tek ben mi haksızdım? Benimki sevgi değil bir sığınma mıydı? Sınırlarım ihlal edildiği anda kaçmaya çalışıyordum ama aslında sadece yakınlıktan korkuyordum.

Biri tarafından kapının önüne konmaktan o kadar korkuyordum ki sürekli bavulumun orada olduğunu hatırlatma ihtiyacı duyuyordum. Paramparça olacağından o kadar emindim ki çatlakları kendim yaratıyor ve kırılması için hep masanın en ucuna bırakıyordum. Bıçağı titizlikle biliyor sonra da onun kesmemesini istiyordum, ilişkimiz tam olarak böyleydi.

Doğrulup bir sigara yaktım, düşüncelerimi toplamak için telefonumdan bir şarkı açtım ve kötümser ruhumu hüznü melodilerle besledim. Acı çekmeyi seviyorsun çünkü büyürken elinden tutan tek duygu. Sevgi inançsızlığı esasında, dünya üzerinde seni sevmesi gereken ilk kişi bunu beceremediğinde sen kimseyi sevemezsin. Annesi tarafından seilmeyen çocuklar hiçbir şeyi sevmeyi beceremezler. Çok kolay acı çekerler halbuki; çocukken örülen saçlarının arasına karışmış bir ilmekmiş gibi bir duygu bu sanki.

Evin kapısı açıldı, köpekle birlikte Christopher arabaya yaklaştı ve arabanın kapısını açtı.

“Benimle ilgili kabul etmen gereken ne biliyor musun? Ben mutsuz bir insanım,” dedim başımı ona çevirip. “Beni asla anlama-

vacaksın ve bütün mesele bu olacak. Benden hep şüphe duyacaksın. Biliyorum çünkü ben de bu şüpheyi duyuyorum. Sen benimle bir ilişki yaşamakla ilgili kaygılanıyorsun ama ben bunun içinde yaşıyorum. Ruhum çok ağır bir çuval gibi. Senden onu taşımanı istemiyorum, istediğim onu taşımaya çalışırken bana izin vermen. İzin vermelisin çünkü onu her zaman taşıyamıyorum ve bazen peşimde sürüklemek zorunda kalıyorum. Taşıyamazsın da çünkü omzumdaki bu yük; çekip alabileceğini, ucundan tutabileceğini sandığın, benim ruhum. Ellerimi uzatıp ben de yakalayamıyorum. Sadece kafamın içinde onu yakaladığımı ve zapt edebildiğimi düşünüyorum, ben kafamın içinde kendi ruhumu bir kafeste tutmaya çalışıyorum ve sen onu alıp kendi kafesine koymak istiyorsun. Buna hakkın yok, o yüzden bilmelisin ki ben mutsuz biriyim ve buna izin vermek zorundasın. Bana izin vermek zorundasın."

Ağlamamayı ve bağırmamayı başardım. Belki de bu ona içtenlikle yakındığım ve gerçekten duygularımı damıtmadan aktardığım ilk andı. Bakışları rahatladı ve tepemdeki sorgu ışığını kapattığını düşünmeme neden oldu.

"O halde izin ver de seni senden koruyayım güzelim." Elini uzattı ve karanlığın içinde mavi gözleriyle bana baktı.

Elini uzattı.

Elimi tutarsan elini tutarım. Elim bırakırsan ellerimi ceplerime koyar yoluma devam ederim. Ama elini uzatırsan ne yapacağımı bilmiyorum.

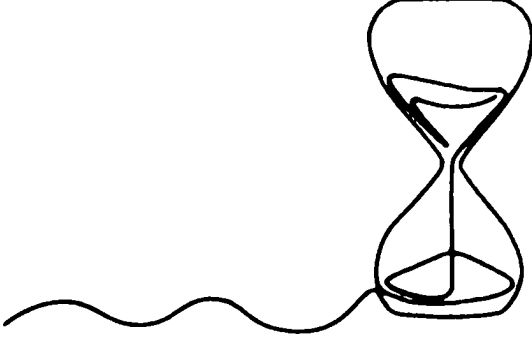
Soluklarımın düzeldiğini ve artık kalbimdeki paniğin dindiğini fark ettim. İlk anda bu zordu ve o uzanıp elimi tutana kadar orada oturmayı düşündüm. Sabırla bekleyen ve belki de teşvik eden gözleri dakikalarca bekledi. Sonunda parmaklarımı avucuna bırakarak arabadan indim ve ona yaslanarak tekrar eve yürüdüm.

Rahatlamıştım ama neden rahatladığımı bilmiyordum.

İçten içe herkesin ve en çok da kendimin yürütemeyeceğime inandığı bir ilişkiye inanmaya çalışıyordum.

14. Bölüm

Bazı Karşılaşmalar

Kylie

Ertesi gün öğleden sonra Oliver'dan aldığım mesaj üzerine hazırlanmaya koyuldum. Üzerimde vücudumu tamamen saran, askılı ve ayak bileklerime kadar uzanan ince bir siyah triko elbise vardı. Siyaha yakın koyu yeşil püsküllü loafer'larımı ayağıma geçirdim. Asker yeşili renginde çantama ajandamı yerleştirip güneş gözlüğümü saçlarımın üzerine ilıştirdim.

Okulda asistanlık programıyla ilgili bir görüşme yapılacağından bahsetmişti. Şu sıralar aklımı oyalayacak bir şeylere epey ihtiyacım vardı ve elimde kalan tek şey bu asistanlık programı olmuştu.

Okulun öğrencilere ait otoparkında neredeyse hiç araba yoktu. Buradan felsefe bölümüne epey yürüme mesafesi olduğu için otoparkı es geçip binanın önünde öğrenim görevlileri için ayrılan yere bıraktım arabayı. Neredeyse geç kalıyordum, geç kalmaktan nefret etsem de koşturup bacağımı zorlamak yerine uyarı almayı tercih edecektim.

Felsefe bölümünün konferans salonuna vardığımda herkes çoktan gelip yerleşmişti. Oliver, Seth ve Emily. Onları görünce gü-lümsedim ve kolumdaki ince kordonlu saati kontrol ederek, "Geç kalmadım değil mi?" diye sordum.

“Tam zamanında.” Oliver bana gülümseyip geçmem için eliyle işaret etti. En yakınımıdaki sandalyeye, Emily’nin yanına oturdum. “Herkes merhaba.”

Seth, Emily’nin diğer yanından eğilip bana gülümsedi. Emily “Merhaba,” diye karşılık verdi. Oliver dikdörtgen masanın diğer tarafında tek başına oturuyordu.

“Kahve ister misin?” diye sordu. Hepsinin önünde bir fincan durduğu için, “Alırım, teşekkürler,” diyerek ayaklanırken, Seth, Oliver’ın önüne atılıp “Ben hallederim,” dedi. Oliver ona doğru baktı ve sandalyesine oturdu. Emily bir bana bir onlara bakıyordu. Nihayetinde tabletini çıkarıp not bölümünü açtı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım Seth fincanı önüme bıraktığında.

“Bu yılki programımızla ilgili önden bilgilendirmek istiyordum,” diye girizgâh yaptı Oliver. “Profesörle içeriklerimizi belirledik. Bu yıl daha çok Avrupa’daki seminerlerine odaklanacağı için dersleri belli bir çizgide tutmak istiyor. Felsefeyi tek başlık altında anlatmanın yolu yok ama son sınıflar için bu tarz bir program yapacağız.”

Ajandamı açmış not almak için bekliyordum.

“Seminerlerin bazılarına benimle katılabileceksiniz ama daha çok burada, okulda etkin olacağız. Yıl boyunca görev değişikliklerine gideceğiz ama ana görevleriniz arasında seminer ve derslerde yardımcı olmak var. Yani öğrencilere rehberlik edecek, tartışmaları yönetecek, içerik analizlerinde yardımcı olacaksınız. Bunların derslerden önce hazırlanması ve planlanması gerekiyor. Öğrencilerin soruları için doğru yönlendirmeler ve makaleleri gözden geçirmeler gibi işler olacak.”

Başımı sallayarak not almayı sürdürdüm.

“Araştırma projelerine destek önemli, burada kullandığınız kaynaklar önemli. Akademik araştırmalar için literatür taramaları yapmak, kaynak toplamak... makale ve kitap yazım sürecine destek sağlamak... Sınav soruları hazırlamak, sonuçları değerlendirmek... Konferans hazırlıkları.” Oliver hepimize birer kâğıt dağıttı.

“Bunları nasıl yöneteceğiniz size kalmış. Kendi aranızda görevleri paylaşabilirsiniz.”

“Ortak çalışabilir miyiz?” diye sordu Seth.

“Emily ile sen çalışabilirsin ama farklı kampüslerde bulunduğunuz asistanlarla ortak çalışmalar yürütmenizi önermem.” Oliver parmaklarını birbirine kenetleyerek geriye yaslandı.

“İletişimde sorun yaşanmaz aslında,” dedi Emily.

“Bu yılın ana teması Dante’nin *İlahi Komedya*’sı olacak.” Oliver konuyu otoriter bir tavırla değiştirerek devam etti. “Rehabilitasyon merkezinde verdiğimiz konferansın daha açık, daha detaylı ve her yönüyle ele aldığımız bir halini hazırlayacağız.” Bana bakarken başını salladı.

“Tüm dönem boyunca mı?” diye sordum rahatsızca kıpırdanarak. Rehabilitasyon merkezindeki üç günlük kısa oturumlar bile kafamı allak bullak etmişti ve tüm yıl boyunca bu içeriklere maruz kalmanın bana neler yapabileceğini düşünmek istemedim.

“Evet. Psikolojik ve felsefi altbaşlıkları altında ayırıp ana ders konusu olarak sürdüreceğiz.”

“Edebi yönünden çok psikolojik derinliğini inceleyeceğiz yani,” diye sesli düşündü Emily.

“Kesinlikle,” dedi Oliver. “Neden sonuç ilişkilerine dayanacak her şey.” Önümüze doğru yeni kâğıtlar bıraktı. “Burada yapılacak seminerlerin içerikleri bulunuyor, ilk adımda bunlar üzerine çalışarak başlayabiliriz.”

“Anlaşıldı,” dedi Emily. “Kylie ve Seth sizin için de uygunsa çıkınca bir yerde oturup üzerine konuşalım mı?”

Saatimi kontrol ettim, kızlarla yaptığımız program için henüz birkaç saatim daha vardı.

“Olur,” dedim.

“Başka bir şey yoksa çıkalım mı?” diye sordu Emily.

“Siz çıkabilirsiniz ama Kylie, seninle biraz daha işimiz var,” dedi. “Asistan programına katılımınla ilgili görüşmek istiyorum. Yemek yedin mi?”

Seth ve Emily ayaklanmış bana bakıyordu.

"Size yetişirim," dedim. Bu her zaman başıma gelirdi, çok çalışırdım ve akıllıydım, bu yüzden her zaman fazla sorumluluk alırdım. Ama Oliver'ın tek derdinin bu olmadığını tahmin etmek zor değildi.

"Yemek yedim," dedim. "O yüzden sakıncası yoksa burada konuşabiliriz."

"Seni bir türlü yemeğe götüremiyorum," diye hafifçe gülümsedi.

"Sıkı bir programım var," diye dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ona uymaktan memnunum."

"Pekâlâ." Rahatsız olduysa da belli etmeden masanın etrafında dolanıp Seth'in boşalttığı sandalyeye oturdu. "Henüz sizin kampüsten asistan seçimi yapılmadığını biliyorsun... Geçenlerde bir arkadaşından mail aldım."

Konuşmanın gideceği yönü anlamaya çalışarak devam etmesi için başımı salladım.

"Ansel Rogers," dedi. "O da asistan olmak istiyor."

Sürekli aynı şeyleri istiyoruz değil mi Ans...

"Evet, bundan bahsetmişti." Kısaca üzerine konuştuğumuzu hatırlıyordum ve belki de bu iş için benden daha uygundu. *İlahi Komedya*'yı severdi ve her şeyine hâkim olduğuna da emindim. Ama daha önce de bir kez böyle düşünmüştüm. Ansel'in daha uygun olduğunu...

"Bence sen program için daha uygunsun," dedi. "Bu yüzden seçimim senden yana olacak." Gururlu ifadesine ses tonu da eşlik edince kendi ifademi korumak için küçük bir gülümsemeye sığındım. Beni seçtiği için değil de Ansel'i seçmediği için memnun olacağımı düşünür gibiydi. Zafer kazanmışcasına bir tepki vermemi bekleyişinden epey rahatsız oldum.

"Ansel de uygundur ve iyi iş çıkarır." Tüm içtenliğimle cevaplayıp kalemlerimi setine yerleştirmeye koyuldum.

"Rekabetçi bir kişiliğin olduğunu düşünmüştüm," diye hafifçe güldü.

"Öyleyim," diye başımı bir kez salladım. "Ama satranç sadece denk bir rakiple oynadığında kazanmışsın gibi hissettirir."

"Ama sen zaten oynuyorsun değil mi?" İmalı gülümsemesine herhangi bir anlam verememiştim. "Hamlelerini yapmaya başladın ve artık oyun sona erene kadar başkası karşındaki koltuğa oturamaz."

Yine de bakış açısını ve çıkarımını takdir ederek, "Öyleyse?" diye sordum. "Asistanlık benim mi?"

"Eğer istiyorsan."

"İstiyorum."

"Harika." Buna gerçekten memnun olmuştu. "Ekibin kalanıyla iş dağılımı yaparsınız ama senin her zaman profesörün ve benim ulaşabileceğim bir noktada olmanı istiyorum. Tüm bu yoğun programın arasında diğerlerine ne yapacaklarını söyleyen kişi olmalısın." Bana başka bir kâğıt ve bir kartvizit uzattı. Hem profesöre hem de ona ait kişisel bilgiler yer alıyordu.

"Tam bana göre." Kâğıtları bükmeden ajandamın arasına yavaşça yerleştirdim.

"Ben de öyle düşündüm. Bu arada erkek arkadaşın var mı?" diye sordu birden. Hafifçe kaşlarımı çatınca, "Kafanı dağıtacak ve işleri aksatacak bir uyarıcın var mı yani?" diye ciddiyetle açıkladı.

"Endişelenme," dedim çantamı koluma takarak yerimden kalktım. "Kimse, hiçbir zaman bana engel olamaz."

"Kylie," dedi ben tam kapıdan çıkmak üzereyken. Yavaşça ona doğru döndüm. "Benim de," dedi. "Benim de bir kız arkadaşım yok." Dudaklarında yine o küçük gülümseme vardı.

"Ben olup olmadığını söylemedim, her durumda engel olmayacağını söyledim. İyi günler Oliver." Bu defa gülümsüyordum ve yavaşça koridorda ilerlerken başımı iki yana salladım.

Arabaya bindiğimde telefonumda Emily'den gelen bir mesaj vardı. Ansel'in çalıştığı restoranda olacaklarını yazmıştı. Yolda olduğumu haber verdikten sonra telefonu kenara bıraktım ve ani bir izleniyor güdüsüyle başımı kaldırıp etrafı kolaçan ettim. Gri beton yığınlarının arasında dolaşan tek tük insanlar vardı. Motoru çalıştırdım ve restorana doğru sürdüm.

Ben restorana girmiş masaların arasında Emily ve Seth'i ararken Ansel mutfak kapısından çıktı ve karşı karşıya geldik.

"Daha geç buluşmayacak mıydık?" diye şaşırdı restoranın duvarındaki saati kontrol ederken.

"Asistan grubuyla görüşmem var," diye açıkladım.

"Sen mi seçildin?" diye sordu.

"Sanırım Oliver benden hoşlanıyor," diye omuz silktim.

"Akademik meselelerde rakipsiz olduğumu biliyoruz Ky," diye gülerek takıldı. "Hakkını yeme."

"Bir zamanlar iyi bir rakiptin," diye ben de ona takıldım.

Babasının ölümünden önce birincilik için onunla tatlı bir savaş veriyorduk. Babasını gururlandırmak istediği ve hâlâ idealleri olduğu, bu kasabadan gidip Dylan ile birlikte üniversite okumak istediği üzerine hayaller kurduğu zamanlarda... Notları kusursuzdu.

Bir gün birinciliği tamamen bana bıraktı.

Belki de neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve bilerek yapmıştı.

"Bu yıl hem iş hem okulu birlikte yürütmek zorundayım," diye dudaklarını büzdü. "Asistanlık çok zamanımı alırdı. Belki tiyatro bölümünde şansımı denerim." Neşeyle güldü ama gözlerinden hafif bir burukluk yaşadığı okunabiliyordu. "Servise dönmem gerek, bir şey isterseniz seslenin." Mutfağı işaret ederek topuklarının üzerinde döndü.

"Kolay gelsin," dedim.

Seth ve Emily köşedeki masada hamburgerlerinin tadını çıkarırken yanlarına yanaştım. Midem bu aralar iyi değildi ve hamburger görmek istemiyordum.

"Oliver ile yiyeceksin diye seni beklemedik," dedi Emily. "Erken geldin."

Rahatsız edici olanlardan değildi ama yine de bu bir imaydı.

"Aç değilim," demekle yetindim.

Emily programla ilgili konuşmaya başladığında Henry yanıma gelip selam verdi.

"Çocuklar bu Henry. Henry, Seth ve Emily." Hızlıca onları tanıştırtırken Henry Seth'in telefonunun kılıfındaki bir çıkartmayı

gördü ve hemen bir sandalye çekip yanımıza oturdu. Kim telefonuna çıkartma yapıştırırdı ki? Her neyse Henry ona bayılmıştı. Futbolla ilgili bir şey olduğunu erkeklere özgü hararetli konuşmalarından çıkarabildik. Emily de benim gibi onların heyecanını kaşlarını çatmış halde izliyordu.

"Bu gece maçı büyük ekranda izleyeceğiz," dedi Seth. "Sen de gelebilirsin. Çok kalabalık değiliz ama eğlenceli oluyor."

"Süper," dedi Henry ve hemen birbirlerinin numaralarını aldılar. "Akşam bir partide olacağız, siz de gelmelisiniz, oradan maça gideriz."

Kaşlarımı kaldırdım ve bitirmesini bekledim.

"Ne partisi?" diye hevesle sordu Emily.

O küçük anda onun da o kızlardan olduğunu gördüm ve bu nedense sevimli geldi. Yıldız çocukların arasında olmayı gözünde büyütenlerden. Dışarıya aptalca olduğunu söyleyen ama içinde amigo kıyafetinin içinde nasıl görüneceğini merak edenlerden.

"Tekne partisi," diye açıkladı Henry. "Detayları mesaj atarım." Geldiği aceleyle sandalyeden kalkarken masadaki herkesle arkadaş olmuştur bile.

"Burnumu sokuyormuş görünmek istemem ama o erkek arkadaşın mı?" diye Henry'yi işaret ederek bana döndü Emily.

"Henry mi?" Kaşlarımı çattım. "Hayır, çocukluk arkadaşım"

Kendimi bildim bileli Maddie'ye âşıktır. Ve ben de dahil herkes bunu tatlı bulur. Oysa Maddie ve Mathew çocukluklarından beri birlikteydi ama kimse Henry'nin Maddie'ye âşık olmasından rahatsız olmuyordu. Kimse Maddie ve Matthew ayrıldıktan sonra onların takılmalarını sorun etmiyordu. Hatta hepimiz Maddie Henry'nin kalbini kırmasın diye onu uyarıyorduk. Ama söz konusu ben olduğumda bu bir suç hatta ölümcül günahlardan oluyordu.

Ansel ve Dylan'ın ayrılığının üzerinden yıllar geçmişti. İkisinin de başka hayatları olmuştu ve Ansel'in gerçek bir ilişkisi vardı. Matthew ve Maddie ayrılalı ise sadece birkaç ay olmuştu.

Bu ikiyüzlülük değilse neydi? Değerlerimiz kişilere göre farklılık gösteriyorsa bunun adil olduğunu düşünebilir miydik?

Fedakârlık yapmak zorundaydım? Neden hayatım boyunca bir şey hissetmişken bunu yaşayamıyordum? Neden Henry tatlı çocukken ben berbat biri oluyordum?

Garsonlardan birine seslenip kendime soğuk bir bardak su sipariş ettim ve onlar yemeklerini yerken Oliver'ın verdiği kâğıtları incelemeye koyulup bir yandan da defterime notlar almaya başladım. Seth kalem setime yandan bir bakış atıp bıyık altından güldü ama yorum yapmadı. Evet, yanımda kalem ve post-it seti taşıyordum çünkü her şeyin düzenli ve detaylandırılmış olması ne kadar önemliyse estetik algıma uyması da aynı oranda önemliydi.

Yemekleri bittikten sonra Seth restorandan istediği tükenmez-kalemle, Oliver'ın verdiği ve katlayarak cebine koyduğu kâğıtları çıkarıp üzerine rastgele notlar almaya koyuldu. Ve bu da benim başımı sallayarak gülmeme neden oldu.

"İlahi Komedya üç ciltten oluşuyor ve biz de üç kişiyiz," dedi Emily.

"Ciltleri bölüşmeyi mi öneriyorsun?" diye sordum.

Aynen dercesine omuz silkti.

"İşimizi kolaylaştırır ama hepimizin farklı bakış açısı olduğunu varsayarsak mantıklı olmaz. Tek elden çıkmış gibi uyumlu bir program çıkarmalıyız," dedi Seth.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye katıldım.

"Genel programda birlikte çalışırsınız ama inceleme metinleri için sadece ana başlıkları belirleyeceğiz, o kısım için ciltleri bölüşürsek epey zaman kazanırız."

"Öyle olur," dedi Seth. Ben de başımla onayladım.

"Hangisini istersiniz?" diye sordu Emily. "Ben hepsine eşit oranda hâkimim, uyum sağlarım."

Kendi içimde düşünürken sessiz kaldım, hangi cildi istediğimden emin değildim. Bunu yapmayı istediğimden de, bütün yıl boyunca bu incelemelerin içinde kafayı bozmaktan da emin değildim.

"Kylie?" diye sorguladı Seth.

"Benim için de fark etmez," dedim seçemeyeceğimi ve seçmek istemediğimi fark ettiğimde.

Seth cenneti aldı, Emily cehennemin ilgisini çektiğini söyledi ve bana da araf kaldı. Kalan işleri programlarken dikkatimi toplamak için birkaç kez kendimi dürtmem gerekti ama nihayetinde Ansel'in mesaisi bitti ve giyinmiş halde yanımıza geldi.

"Selam," dedi. "Bölüyor muyum?"

"Hayır, bitirmek üzereydik." Seth ona doğru gözleri ıslıl ıslıl gülmüseddi. "Selam bu arada," diye ekledi.

"Ansel, Seth ve Emily. Asistanlık programında birlikteyiz," diye hızlıca açıkladım. Ansel ikisinin de elini sıktıktan sonra masadaki boş sandalyeye yerleşti. *İlahi Komedya* notlarını gördüğünde bakmak istedi ve seriyle ilgili akıllıca birkaç yorumda bulundu.

Masanın üzerinde rahatsız edici şekilde titreyen telefonum Maddie'den gelen mesajlarla dolmuştu. Henry ile marinaya geçtiklerini haber veriyordu.

"Parti vakti," dedim eşyalarımı toplarken. "Ans, bana bir iyilik yapıp Maddie ile konuşur musun, yoksa telefonum parçalanacak."

Kıkırdayarak kendi telefonunu çıkarırken, "Partiye geliyor musunuz?" diye sordu Emily'ye. Emily hevesle Seth'e baktı ve ardından gözleri beni buldu.

"Eğlenceli olur," diye omuz silktim. Gelmelerini isteyip istemediğimden emin değildim. Onların hayatımın başka bir rengi olmasından hoşlanmıştım. Dışarıdan gördükleri kişi olmak güzeldi...

Dışarıdan gördükleri kişi olmak güzeldi... Başarılı, havalı, zeki, eğlenceli, umursamaz, küçük dünyaları yarattığını düşünen ve istediği her şeye sahip olabileceğinin farkında olan biri olmak güzeldi. Çünkü aslında hiç de öyle biri olmadığımdan korkuyordum. Aslında imrenilecek hatta iğrenilecek biri değil de acınacak biri olmaktan endişeleniyordum. Ve yeterince yaklaşırlarsa gerçekten ne olduğumu görürler ve sonunda ben de öğrenirim diye korkuyordum.

"Çok düşünmeyin," dedi Ansel. "Birkaç aptal, birkaç kokteyl ve güzel bir manzara. Hadi. Ky, arabayla mı geldin?"

"Evet," diye yanıtladım. "Hadi, sıkılırsak hep birlikte denize atlarız."

Sürücü koltuğuna yerleştüğimde Ansel ön koltuğa yanıma oturdu. Emily ve Seth arka koltuğa yerleştikten sonra sebepsiz bir gerilimle sanki ilk kez araba kullanıyormuş gibi motoru çalıştırdım. Öğleden sonra olmasına rağmen hâlâ çok sıcaktı. Kasabanın geniş yollarından marinaya varmamız yirmi dakika sürdü. Maddie her zamanki çılgınlıklarıyla bize yol gösterirken, Emily ilk kez gireceği yıldız takımına karşı epey gözlemciydi. Seth, Henry ile selamlaşıp doğrudan bir sohbete dalmayı başarmıştı ve kısa süre içinde Maddie de Emily ve Seth'i yakından tanıyabilmek için soru yağmuruna tutmaya girişmişti.

Yan yana sıralanmış teknelerin arasında onların önünde durdukları ve içinden bangır bangır müzik çalan yat beklediğimden küçüktü. Güverteden yükselen sesler sanki güneşin altında parlayan suyu dalgalandırıyordu. Limana uzanan bir iskele aradı gözlerim ama yat limana yakındı ve binebilmek için büyük bir adımla atlayış gerektiriyordu. Kendimi insanlardan kamufle etmek için güneş gözlüğümü taktım.

Herkes sırayla tekneye atlarken eğilip bacağıma bakmamak için kendimi zor tuttum. Dahası üzerimde dar, uzun bir elbise vardı ve sıyrırırsam bacağım apaçık görünecekti.

"Kylie," diye seslendi Seth teknenin oradan. "Hadi."

Başımı kaldırıp ona baktığımda tekneye atlamış, ucunda durup benim de yanaşmamı bekliyordu. Bana doğru elini uzatmıştı, birden yüzümdeki kasların gevşediğini hissettim. Kısa saçlarımın altından boynumun arkasını kaşıyarak istifimi bozmadan kenara ilerledim. Tekne bir dalgayla marinaya yaklaşıyor ve hemen ardından başka bir dalgayla uzaklaşıyordu. Bacağımı o kadar açamayacağıma karar vermiş, bir bahane uydurup geri çekilmek üzereyken, Seth halatlardan birini tuttu ve var gücüyle çekti. Tekne bir anlığına kenara asılı lastiklere çarptı ve ben ne olduğunu anlayanaya kadar tekrar uzaklaştı.

"Hazır mısınız?" diye seslendi Seth.

Bunu benim için yaptığını anladığımda bir duvara toslamış gibi şaşkınlıkla başımı salladım. Halatı tekrar çekti, tekne tekrar yanaş-

tı ve ben adımımı attığımda halatı bırakıp beni yakaladı. Ellerim omzuna tutundu ve bir saniyeliğine kalbim ateşimi çıkaracak kadar hızlı attı. Geriye çekildiğimde güneş bana cehennem gibi hissettiriyordu. Yemyeşil gözleri her zaman bu kadar parlak ve derin miydi bilmiyordum ama bir an, çok küçük bir an, içinde tasasızca uzandığım bir göl kenarı gibi hissettirdi. Ona teşekkür edemedim, sadece yapamadım, konuşamadım ve Maddie'nin Emily ve Henry ile sohbet ettiği burun kısmına doğru ilerledim.

"Kimin partisi bu böyle?" diye sordu Ansel benden önce.

O esnada tekne hareket etmeye ve açılmaya başladı. Ansel ile göz göze geldik ve bakışlarımız aynı şekilde köşedeki gruba kaydı. Jenny ve Ivan yanlarında tanımadığımız üç kişiyle teknenin kışkırmındalardı.

"Açılıyor muyuz?" diye yüzünü kırıştırdı Maddie.

"Bana Derek haber verdi," diye omuz silkti Henry diğer gruptaki sarışın çocuğu işaret ederek. "Zaten çok takılmayız diyordum, maç var." Seth'e sırtıttı ve dalgınlıkla diğer konuya geçtiler.

"Ky, sen iyi misin?" diye sordu Maddie. "Yüzün solgun görünüyor."

"Pek uyuyamadım," dedim.

"Bütün gece çalıştın mı?" diye sordu.

"Asistanlık sandığımdan daha çok zamanımızı alacak, bu yıl epey uykusuz geceler geçireceğiz, belli oldu," diye yorum yaptı Emily.

Maddie Emily'nin kendini yabancı hissetmemesi için yoğunluğunu nasıl yönettiğinden bahsetmeye başladı. Bunu her zaman yapardı, tatlı ve sıcak yaklaşımıyla insanları rahatlatırdı. Ansel kendi kafasının içinde melankolik takılırken, ben diğerlerini görmezden gelirdim. Şimdi yaptığım gibi. Ne Emily ne de Seth ile konuşmak için gayret gösterecektim. Ne hissettiklerine ne de yabancılık çekip çekmediklerine dikkat edecektim. Ansel en samimi haliyle içecek getirmek için gönüllü oldu ben de onun peşinden teknenin yan tarafına geçip korkuluklara yaslandım.

Ansel bir tepsinin içinde herkes için içkileri taşıyıp yanımdan geçerken, bir tane kendime aldım ve ona gülümseyerek kafama diktim. Tekrar denize döndüm ve her saniye kıyıda uzaklaşıyor oluşumuza baktım.

“Merak etme, bir daha seni itmem.” Seth yanıma gelip benim gibi korkuluklara yaslandığında gülümsedim. O kadar yakınımdaydım ki dirseklerimiz güldüğümüzde birbirine dokundu ve yüzüme doğru esen rüzgâr kadar iyi hissettirdi.

“Belki bu sefer beni itmeni isterim.” Kendi kendime güldüm, belki de gerçekten isterdim.

Teknenin yanaştığı ilk koyda Henry denize atladı, Ansel uzunca bir süre suya baktı ama atlamaya yanaşmadı. Diğer gruptaki herkes hava hâlâ sıcak ve aydınlıkken mağaraların yakınında olduğumuz için suya girdiler. Herkes yeterince sarhoş olduğunda Emily ve ardından Seth de yüzenlere katıldı. Teknede sadece üçümüz kaldığımızda güneş başımın tepesinden lazer ışınları gibi adeta beynimi deliyor, içtiğim alkol kanımda kendini belli ediyordu. Havluların atıldığı oturak kısmının köşesine geçip elimle şakaklarımı ovdu.

Maddie korkuluklardan aşağıda yüzen Henry’ye gülerek el sallıyor, Henry aşağıdan ona su sıçratmaya çalışıyordu. Ansel güvertede Christopher ile telefonla konuşurken birden bana doğru döndü, bir yerlere tutunmaya çalışırken yere yuvarlanıp telefonunu düşürdü. Gözlerim mi, görüntü mü kayıyordu? Ne olup bittiğini idrak edemiyor, sersemce gülüyordum.

“Ne oluyor?” diye seslendi Maddie.

“Tekne hareket ediyor!” diye bağırdı Ansel, eğildiği yerden zorlukla toparlanıp cep telefonunu alırken.

“Kaptan!” diye bağırdı Maddie. “Durman gerekiyor. Aşağıda insanlar var.”

Başım yana doğru düştü ve korkuluğa çarpmasıyla hissettiğim acı beni aniden kendime getirir gibi oldu.

“Bu adam baygın!” diye bağırdı Ansel. “Tekne kayalıklara doğru gidiyor.”

"Kylie!" diye bağırdı Maddie. "Kylie hemen buraya gel." Kaptan köşkünden gelen sesini duyuyordum ama kendime ayağa kalkma komutunu vermekte zorlanıyordum. Ansel'in çıplak ayaklarının teknenin zeminine çarpan sesini duydum, biraz sonra elleri yüzümün etrafındaydı ve beni kaldırmak için uğraşıyordu.

"Ky, tekne kullanmayı biliyorsun, bir şeyler yapman lazım!"

Yüzüme çarptığı su gözlerimi açmama neden oldu. Panikli ve nefes nefese hali parçaları birleştirmem ve harekete geçmem için uyarıcıydı ama midem öyle bulanıyordu ki yapamadım.

"Sarhoş olmuş!" diye Maddie'ye doğru bağırdı Ansel. "Dümeni tutmaya çalış."

"Kayalıklara gidiyoruz Ansel!" diye bağırdı Maddie. "Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Ansel başını kaldırdı, teknenin kayalıklara doğru hızla ilerlediğini görüp beni kolumdan tutarak ayağa kaldırdı. Kolumu omzuna attı, ağırlığımı üzerine bırakıp ona tutundum ve ayakta durmayı başardım.

"Motoru kapatmamız gerekiyor," diye fısıldadım.

"Yüzebilir misin?" diye sordu. Sesi sanki çok uzaktan geliyordu.

"Yüz Kylie..."

"Kylie!" Daha yüksek sesle bağırdı. Motorun gürültüsü ve dalgaların sesi mağaralara yaklaştıkça yankı yapmaya başlamıştı.

"Tamam!" dedim. Yüzüme yeniden su çarptığında zorlukla gözlerimi açtım. Korkuluklara tutunup ne durumda olduğumuzu anlamaya çalıştım ve aksayan adımlarla kaptan köşküne gittim. Motoru durdurmaya çalıştım ama sıkışmış ya kilitlenmişti.

"Atlamak zorundayız, çabuk."

"Kaptan ne olacak?" diye sordu Maddie.

Çok hızlı düşündüm ve etrafa baktım. Asılı can yeleklerinden birini alıp onun yardımıyla adamın üzerine giydirdikten sonra üçümüz birlikte güverteye taşındık ve adamı arka taraftan suyun içine attık.

"Şimdi!" dedi Ansel ve atladı.

"Tanrım, bunu yapmak istemiyorum."

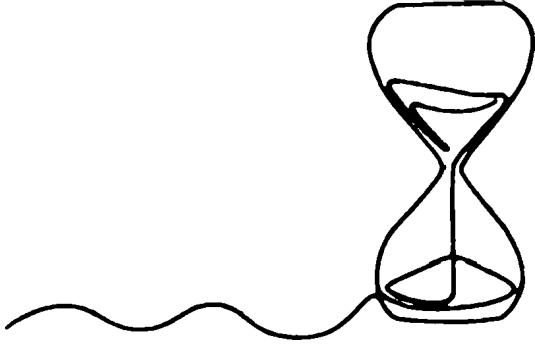
Başımı çevirdim, kayalıklara çarpmamıza çok az bir zaman kalmıştı, başka şansım yoktu.

“Üzgünüm Maddie.” Omuzlarından tutup onu suya doğru ittim ve verdiğim yük bacağıma öyle ağır bindi ki kendimi ileriye atmak yerine geriye doğru düştüm. Maddie’nin suya çarpma sesi Ansel’in çığlığıyla aynı anda kulağıma doldu ve bir an güneşi gördüm, dirseklerimin üzerinde doğrulup aptal bir güdüyle kayalıklara ne kadar kaldığına baktım ve tekne büyük bir gürültüyle çarptı. Ses öyle kuvvetliydi ki denizin ortasında büyük bir patlama olduğunu düşündüm ve yere savruldu.

15. Bölüm

Gözlerimizi Açtığımız Yerler

“Kylie,” dedi Ansel. Gözlerim günışığı ile açılıp kapanırken onun çok uzaktan gelen sesini işitiyordum. “Kylie!” diye daha yüksek sesle bağırmaya başlamıştı sanki. Zorlukla gözlerimi aralamaya çalıştım ama bir şey buna engel oluyordu. Bedenimin ağırlığı suya batıp çıkmışım gibiydi. Hantallaşmış ve yorgun düşmüştüm. Sert zeminin üzerinde yatıyor, soğuğu ve bacağımdaki korkunç ağrıyı hissedebiliyordum.

Yüz Kylie.

Zihnimin içinde açık bir çağrı gibi yankılanan ses sanki bulanık bir görüntüydü. Yüzünü değil de sesini ve sesindeki itici gücü suyun altından duyabiliyordum. Yavaşça gözlerimi araladım, göğsümde yakıcı bir his vardı, baskı öyle kuvvetliydi ki, çektiğim acı ve şoktan gözlerimden yaşlar boşaldı.

“Kylie!” diye seslendiğini duydum tekrar.

Göğsüm nefes almaya çalışırken hiddetle şişiyor, buna rağmen her nefes daha da acı verici hale geliyordu. O anda boğazımda bir şeylerin yırtıldığını ve bir daha asla konuşamayacağımı düşündüm. Kendimi kaldırmayı beceremeyince, var gücümle yana doğru savurdum ve göğsüme baskı yapan o çıkıntıdan kurtuldum. Mağaranın içinde sürüklenmiş ve nasıl olduğunu bilmediğim şekilde kayaçların üzerine çıkmıştım. Sırtüstü dönünce mağaranın uğultularını ve dalga seslerini duyabildim.

"Kylie!"

Titreyen ellerimle yerden destek alarak kendimi geriye doğru ittim, zemin yosunların etkisiyle kayganlaşmış hareket etmeyi zorlaştırıyordu. Zihnimi toparlayabilmek için gözlerimi kapatıp yavaşça nefes almaya çalıştım. Odaklandım ve burnumdan nefes alıp ağzımdan verirken yavaşça içimden saymaya koyuldum. Ne kadar zamandır burada olduğumu algılamak zordu. Birkaç kez yutkunup hafifçe öksürdükten sonra daha derin ve kuvvetli bir nefes alabildim.

"Buradayım!" İlk denemem iyi değildi, hecelerin yarısı fısıltı gibiydi, yarısı da boğazıma takılmış anlaşılmıyordu. Tekrar tekrar denedikten sonra bile yeterince yüksek sesle konuşamadım.

Boğazımı yumuşatmak için yutkundum ve küçük küçük öksürmeye devam ederek daha yüksek sesle, "Buradayım!" diyebildim.

Dakikalar sonra mağaranın içinde yükselen ışık gözlerimin kısılmasına ve elimi gözlerime siper etmeme neden oldu.

"Kylie!" diye bağırdı. Ses bu defa Ansel'e ait değildi. Derinden gelen ve tekrar tekrar seslendiği için çatallaşan boğuk ve endişe dolu bir erkek sesiydi.

"Yüz Kylie."

Kolumdaki saate ne olacağını önemsemeden mağaranın duvarlarına vurup var gücümle gürültü yapmaya çalıştım. Işık iyice bana döndüğünde "O burada!" diye seslendi ve nihayet gerçekten rahat bir nefes alacağımı düşündüm ama öyle olmadı. Kafamda çok fazla soru vardı ve neden kafamın içinde onun sesini duyduğumu da bilmiyordum.

Seth yanında Henry'nin de olduğu motorlu kayıklardan biriyle mağaraya yaklaşabildiği ölçüde yaklaştı ama içeriye giremeyeceklerini biliyordum. Yanlarında sadece motoru kullanan başka bir adam vardı. Seth suya atladığında kendimi aşağıya bırakmaya hazırlanıyordum. Yanıma yanaşıp bana cankurtaran yeleklerinden bir tanesini uzattı. İtiraz etmeden giyinip bacaklarımı sarkıttım ve onun desteğiyle suyun içine girdim. Kayığa kadar yüzmeme yardımcı oldu. Henry beni yukarı çekerken Seth belimden destekli-

yordu. Kayığı kullanan adam acele etti, hepsi bir ağızdan konuşuyor ve sorular soruyorlardı. Ansel ve Maddie'nin, battaniyelere sarılmış oturdukları büyük cankurtaran teknesine binene kadar sadece "iyiyim" dedim.

Tekne kayalıklara çarpıp parçalanmadan önce gördüğüm en yakın arkadaşlarımın gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görünce, benimkilerden de sıcak yaşlar akmaya başladı. Ne olduğunu ya da kimin yaptığını bilmiyordum ama kaza değildi, birisi ya da birileri bugün o teknede olmamızı istemişti.

Onlar da bunu biliyordu.

Dedektif Christopher, Ansel'in hemen yanındaydı. Sahil güvenlikle birlikte beyin fırtınası yaptıkları açıktı. Hızla karaya çıktık. Maddie ikimizin de elinden tutuyor ve titriyordu.

"Kaptan sarhoşmuş," dedi birisi. "Ama adam kendisi içmediğini söylüyor. Sızmış."

Kalabalığın arasından seçtiğim konuşmaları aklıma kaydediyordum. Ansel için dedektif oradaydı, Maddie içinse Henry ve babası gelmişti. Christopher aileme ulaşamadığından bahsettiğinde, önemli olmadığını söyledim. Gerçekten önemli değildi, bir an evvel kızlarla yalnız kalmak ve olup bitenin değerlendirmesini yapmak istiyordum.

"Hastaneye gitmemize gerek yok," dedi Ansel. "Cidden dedektif, iyiyiz." Bize baktı ve ikimiz de onun sözlerini onayladık.

"İstediğim tek şey duş almak," dedi Maddie.

"Zorundasınız kızlar," diye itiraz etti Christopher. "Kylie seni bulmak iki saat sürdü. Sağlık kontrolünden geçmek zorundasınız."

Christopher'ın eşliğinde üçümüz de ambulansı reddedip arabayla hastaneye gittik. Ansel ve Maddie suya daha önce atladığı için gelen yardım botlarıyla hemen çıkmışlardı ama ben çarpmadan hemen önce atlamaya çalışmış ve savrulmuştum. Akıntıyla mağaraya doğru sürüklendiğimi ve kendimi kurtarmak için hızla kulaç attığımı hatırlıyordum. Bir yere tutunup bilincimin kaybolduğunu düşündüm.

Nihayet kontroller tamamlandığında ve Christopher dışarıya çıktığında kolumdaki serumun izin verdiği ölçüde yatakta döndüm ve diğer yatakta oturarak bekleyen kızlara döndüm.

“Kaza olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordum.

“Gölde aldığımız mesaj olmasa kaza olduğunu düşünürdüm,” dedi Maddie gergince kaşlarını çatarak. “Sanki birileri kasıtlı şekilde orada olmamızı istedi.”

“Bence paranoya yapıyoruz.” Ansel tedirgin tedirgin kollarını kavuşturup ayağa kalktı. “Mesaj aptalca bir şakaydı. Yaz boyunca yapılan şakalar gibi.” Pencereden dışarıya bakarken inkâr maskesini takmıştı. “Kaptan da içmiş ve sızmış işte.”

“Tekne nasıl çalıştı?” diye zekice bir soru sordu Maddie. “Kayalıkların orada olmamız tesadüf müydü?”

“Tekneyle açılan herkes kayalıklara gider, koyda yüzmek için en güzel yerlerdir oraları.” Ansel ona dönerek kafasında çoktan kurduğu cevabı verdi. Mantıklı düşünmeye çalıştığımda hak veriyordum ama yanlış olan bir şeyler de vardı.

“Planlı olsa,” diye sesli düşündüm. “Kimlerin suya girip girmeyeceği belli değildi. Yani teknede sadece üçümüzün kalacağı belli değildi,” dedim. “Bu çok kötü bir plan olurdu.”

“Olmazdı,” diye sert çıktı Maddie. “Benim suya giremediğimi herkes biliyor Kylie. Ansel’i taşıyan nakil aracı da göle devrilmişti. Ya gerçekten biri bizi korkutmaya çalışıyor ve bunu çok aşağılık bir yolla yapıyor ya da birileri gerçekten bizim hayatta kalmamızdan rahatsız.”

“Sahil güvenlik olayın üzerinde çalışıyor, ne olduğu ortaya çıkacaktır,” dedi Ansel, Maddie’nin sözleriyle irkilerek.

“Geçen dönem olanlar Austen yüzünden yaşandı. Austen tutuklu. Şimdi de birileri bizimle alay ediyor.” Üzerimdeki hastane kıyafetlerine öfkeyle baktım. Yine aynı noktaya döndüğümüze inanamıyordum.

“Sakin olalım,” diye ellerini havaya kaldırdı Ansel. “Eğer gerçekten bir sabotaj durumu varsa bu ortaya çıkacaktır ve o zamana

kadar endişelenmemiz ya da kafamızda kurmamız bir işe yaramayacak.”

Christopher tekrar içeriye girdiğinde hepimiz sessizliğe gömüldük.

“Çıkabilirsin Kylie,” dedi bana doğru. “Herhangi bir soruna rastlanmadı.”

Maddie rahatlayarak derin bir nefes aldı, Ansel bana doğru gülmüseddi.

“Neler olduğuna dair gelişme var mı?” diye sordum dedektife.

“Henüz değil ama her yönden araştırılıyor. Üçünüz ne zaman bir araya gelseniz başınıza bir şey gelmesi herkesin gözüne batmaya başladı.” Kaşlarını kaldırdığında Ansel’in yüzü asıldı ve ben bilmediğimiz başka şeyler olduğunu düşünmeye başladım.

“Eve gidebilir miyiz?” diye sordum.

Christopher üçümüze de tek tek bakarak başını salladı. Muhtemelen o da bizim bir şeyler sakladığımızdan şüpheleniyordu ve haksız değildi.

Maddie’nin annesi hepimiz için kuru kıyafetler getirmişti. Hastanede giydiğim beyaz tişört ve siyah eşofman altıyla dağılmış bir halde eve döndüğümde güvenlik kapısının önünde Oliver’ı görünce duraksadım. Kafam öylesine dolu ve tüm gün olup bitenler böylesine korkunçken, onu gördüğüme pek de memnun olamayacaktım.

“Kylie,” dedi. “İyi misin? Başına gelenleri duyunca, hastaneyi aradım ama ayrıldığını söylediler.” Panik hali kelimeleri neredeyse yutmasına neden olmuştu.

“Teşekkür ederim, iyiyim. Küçük bir kaza geçirdik.” Nereden öğrendiğini merak etsem de sormak istememiştim. Bir an önce eve girmek ve yatağıma uzanıp düşünmek istiyordum.

“Nasıl olur böyle bir şey? Bu büyük ihmalkârlık!”

“Birkaç aptal genç, içki ve dikkatsizlik.” Dudaklarımı birbirine bastırıp yapacak bir şey yok dercesine omuz silktim. Başımıza gelenlerden sonra daha tedbirli ve dikkatli davranmamız gerekirken biz güneşin altında içmeyi seçmiştik ne de olsa.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

“Hepimiz iyiyiz ve yapılacak hiçbir şey yok.” Başımla selam verip, “Geldiğin için çok teşekkür ederim, zahmet etmişsin,” dedim ve gitmek için adım attım. Daha fazla nezaket gösterecek halim yoktu. Onunla ilgilenmediğimi tekrar tekrar açık etmiştim ama anlaşılan biraz dik kafalı biriydi.

“Yarın seni ararım,” dedi. Yolun karşısına bıraktığı arabasına giderken kaşlarımı çattım. Güvenlik görevlisi bana iyi akşamlar derken otomatik giriş kapısı açıldı ve sokağın başından annemin spor arabası görüş hizama girdi.

Araba tam önümde durduğunda Oliver hâlâ uzaklaşmamıştı. Annemin arabasından Seth indi ve diğer koltuktaki eşyaları alıp arabanın anahtarıyla birlikte bana uzattı.

“Henry ile marinada kalıp neler olduğuna bakmak istedik,” diye açıklamaya koyuldu. “Henry arabayı getirmemi rica etti. Kaptan köşkünde dolaba bıraktığınız eşyalar iyi durumda.” Çantamı da bana uzattı. Tüm bunları unutmuştum. Ne araba ne çanta ne de telefonum aklıma gelmişti.

“Çok teşekkürler,” diyebilirdim. “Tamamen aklımdan çıkmış.”

“Büyük bir olay atlattın.”

“Bu defa atlattım mı acaba...” İstemsizce mırıldanmam ellerini cebine yerleştirip dikkatle bana bakmasına neden oldu ve biraz düşündükten sonra, “Başınıza çok sık böyle olaylar geliyor gibi görünüyor,” dedi.

“Ne demezsin.” Sinirlerim bozuk halde gülmeme engel olamadım. “İçeriye gelmek ister misin?” diye sordum kendimden beklenmeyecek şekilde. Yorgun hissediyor ve burada dikilmek istemiyordum ama onu Oliver’a yaptığım gibi göndermek de içime sinmemişti.

“Rahatsızlık vermek istemem.” Burada küçük bir sitem, alaycılığının ardına gizlenmişti.

“Gel hadi.” Gülerken döndüğümde Oliver’ın hâlâ yolun karşısında olduğunu fark ettim, bizi izliyordu, baktığımı görünce en azından yakalandığı için gülümsemesini falan bekledim ama

sabit ifadesini korudu. Ona el salladığımda Seth hafifçe döndü ve selam vermek için başını eğdi ama Oliver hızla gaza basıp bir anda uzaklaştı.

Arabayı garaja çekebilmesi için anahtarı güvenlik görevlisine verip Seth ile birlikte içeriye girdim. Saat henüz akşam 20.30 sularındaydı ve babamın evde olduğunu görünce epey şaşırmıştım. Yemek masasında tek başına yemek yiyordu ve bizi gördüğünde yaptığı telefon görüşmesini sonlandırmıştı.

“Merhaba,” dedim kararsızca.

Babamın çekik koyu renk gözleri önce benim üzerimde dolandı ve kıyafetimden duyduğu rahatsızlığı açık etti sonra hemen yanımda duran Seth’i inceledi ve kesinlikle ondan da rahatsız oldu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, babam tüm arkadaşlarımdan rahatsız olurdu ama ben ilk kez böyle bir andan rahatsızlık duymuştum. İçimde hiç beklemediğim şekilde Seth’e karşı bir koruma güdüsü oluştu.

“İyi akşamlar Kylie,” dedi babam yemek masasından kalkıp yanımıza doğru gelirken. “Ve iyi akşamlar...” Sorgulayıcı şekilde Seth’in önünde durdu.

“Seth,” dedi elini uzatarak. “İyi akşamlar Bay Davies, yemek saatinde rahatsız ettiğim için üzgünüm.”

“Rahatsız etmedin,” dedi babam rahat bir tavırla.

“Tekne partisinde eşyalarım ıslandı ve Maddie’den ödünç almak zorunda kaldım,” diye hâlâ baktığı kıyafetlerimin açıklamasını yaptım. “Seth unuttuğum çantamı getirmek için uğramış. Evde olduğunu bilmiyordum.”

“Sen üzerini değiştirirken arkadaşına ben eşlik ederim,” dedi babam. “İçecek bir şey ister misin genç adam?”

“Belki de gitmek ister baba,” dedim ve babam onu koruma çabama göz ucuyla baktı.

“Siz ne içiyorsanız efendim.” Seth onun davetini ısıltılı ve alaycı gülümsemesiyle kabul etti. Aptal biri değildi bu yüzden babamın üstünlük çabasını da onu ekarte etme arzusunu da muhtemelen hissetmişti. Babam kolay kolay arkadaşlarıma sataşmazdı

onları görmezden gelmeyi tercih ederdi ama son zamanlarda ben onun istediği gibi davranmadığımı için muhtemelen bunu çevreme yoracak ve beni onlarla sınavacaktı.

“Hemen gelirim,” dedim ve merdivenlere yöneldim.

“Annie, bize iki kadeh buzsuz viski.” Babam yardımcımıza seslendi ve hemen ardından, “Satranç oynamayı bilir misin Seth?” diye sordu.

Basamakta durdum ve gözlerimi kapattım. Şu an beni izlediğine o kadar emindim ki kendimi zorlayarak merdivenleri tırmanmaktan başka seçeneğim yoktu.

Odama ulaştığımda ellerim sımsıkı yumruklar haline gelmişti. Biliyordu. Diğer kimsenin görmediğini ama benim gördüğümü biliyordu.

Seth’in Dylan’a benzediğini biliyordu.

Neredeyse aynı boyda olduklarını, kumral saçlarını, uzun kirpiklerini. Gösterişe önem vermediğini, kıyafetlerini rastgele seçtiğini, kafasının çok iyi çalıştığını... hepsini tüm benzerlikleri biliyordu. Zaafım olduğunu bildiği gibi. Kendisini yendiği ilk andan beri ona takıntılı olduğumu babam çok iyi biliyordu.

Nefes almak için yatağa oturdum ve uzun dakikalar boyunca bu benzerliği düşündüm.

Giyinme odasına gidip hızlıca yüksek bel siyah şortumu ve siyah düğmeli yeleşimi giydim. Siyah kısa çoraplar ve koyu bordo renginde düz tabanlı ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Saçlarımı da tarayıp aşağıya indim.

Babamla merdivenin ortasında karşı karşıya geldik. Benden birkaç basamak aşağıda olmasına rağmen bana öyle üstten baktı ki oyunun sonunu anlamam hiç zor olmadı. Gözleri üzerimde ve bacağımıdaki açıkça görünen hasarda dolaştı. Hiçbir şey söylemeden yukarıya çıktı, ben de aşağıya indim ve satranç takımının önünde tek başına oturan Seth’i gördüm. Gülümsemek için kendimi zorlamadım. Oradan kalkmasını istedim.

“İyi oynuyor,” diye çarpık şekilde güldü. “Her zaman böyle midir?”

“Nasıl?” Dudaklarımdan çıkan tek kelime bu oldu.

Ayağa kalktı ve ellerini cebine yerleştirmesini bekledim ama o kollarını göğsünde çaprazlayıp sanki bir şeyleri çözümlemiş gibi, “Bazen kazanırsan kaybedersin Kylie,” dedi. “Tıpkı baban gibi sen de bunu pek bilmiyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sadece bitiş çizgisinde kazanan olmanın bir anlamı vardır ama yarış sona erdiğinde ve eğlenceli kısım bittiğinde herkes aynı soyunma odasına girer. Diğerleri için bir sonraki yarışta birinci olma umudu vardır ama kazanan için geriye sadece boşluk kalır. Doldurmayı bir türlü beceremediğin boşluk.”

“Beni tanıyormuşsun gibi konuşma,” dedim.

“Çok zor biri olduğunu mu düşünüyorsun?” Bana doğru bir adım atıp gülümsedi. “Değilsin. Öyle olmayı seviyorsun çünkü öyle olmazsan ne olacağını bilmiyorsun. Hem babanın istediği gibi biri olmak istiyorsun hem tam tersi. Ona ne kadar iyi olduğunu gösterme gayretin var ama bunu yapıyor olmaktan memnun değilsin. Bu yüzden sürekli kazanmana rağmen hiç şampiyon gibi hissetmiyorsun.”

“Öyle değil,” derken, daha yumuşak çıkmıştı sesim. Yürüyüp muhtemelen ikisinin de hiç dokunmadığı viski kadehini elime aldım ve bir yudum içtim. “Bak ben ona hayrandım tamam mı? Babama hayrandım, onu çok seviyordum. Onun kadar, hatta ondan daha başarılı olmak istiyordum. Başarıyı seviyorum ama sonra...” Duraksadım ve bir yudum daha içmeden önce derin bir nefes aldım. “Zamanın bu kadar hızlı geçtiğini anlamadım,” dedim. “Ben hep aklımı kullandım ama bir gün bir şey oldu ve duygular olduğunu fark ettim.”

Bir gün kalbim kırıldı ve ben bir kalbim olduğunu hatırladım.

“Duygusal zekâm o kadar yüksek değil işte,” dedim. “Ama bu beni senin sandığın gibi babasının takdirini kazanmaya çalışan zavallı küçük şımarık kız yapmıyor.” Sadece hep aklımı çalıştırdım ve kalbimin tek görevinin vücuduma kan pompalamak olduğunu

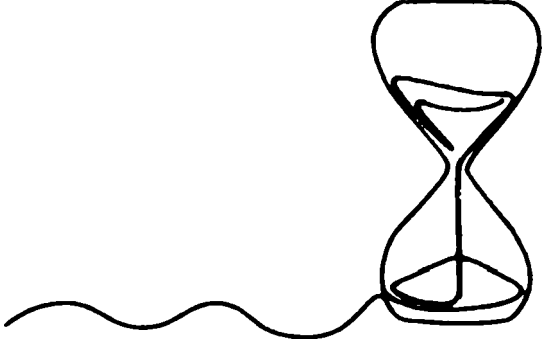
sandım. Oysa hissetmesi gereken ve öğrenmesi gereken çok şey vardı.

“Boşluk değil yani eksiklik sadece.” Kendimi beğenmiş şekilde gözlerine bakarak gülümsedim. O da gülümseyerek karşılık verdi.

Gözlerim satranç tahtasına kaydı. Yenilmişti ve başka zaman olsa, bu onu gözümde çok küçültürdü, gözümde düşürür, soğutur ve uzaklaştırırdı. Ama öyle olmadı. Çünkü haklı olduğu bir nokta vardı, bazen kazanınca kaybederdik. Dylan o gün babama karşı kazandığında ben babamın yenildiğini sanmıştım ama asıl yenilen bendim.

16. Bölüm

Susmayan Telefonlar

“Kaç canınız kaldı?”

Gelen mesajla birlikte mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Telefon ekranına bakarken kahvaltı masasında ifademini değişmemesi için kendimi tuttum. Annemin anlattığı koleksiyonu ilgiyle dinliyormuş gibi görünürken, kafamın içinde ihtimaller cirit atıyordu.

Babam şirkete gitmek için kalktığında annem de ona eşlik etmek için kahvaltısını bitirmişti. Telefonumu hızlıca tekrar elime aldım ve kızlarla olan grubumuza gelen mesajları hızlıca okumaya koyuldum. Aynı mesaj Ansel ve Maddie’ye de gitmişti.

Acil konuşmamız gerekiyordu, Ansel’in yeni evinde buluşalım diye anlaştık. Masadan kalkıp hızlıca hazırlandıktan sonra yatağıma oturdum ve nefes terapilerime başladım. Burnumdan nefes alıp beş saniye sayarak yavaşça ağzımdan verdim. Dün yaşanan tekne faciasından sonra aldığımız mesaj artık hiçbir şeyin kaza olmadığını kanıtlıyordu.

Ansel’in yeni evi bir apartman dairesinin ikinci katındaydı ve yukarıya çıkana kadar on dakika boyunca beklemiş, merdivenden üç kez geri inmiş ve tüm çabama rağmen kasılarak yukarıya çıkabilmişim.

Küçük ama onu yansıtacak şekilde dekore ettiği salonunda, pencerenin önünde yumuşak minderleri olan, etnik desenli iki kişilik bir koltuk vardı. Koltuğun üzerine rastgele koyulmuş renkli yastıklardan lacivert olanı Maddie kucağına çekmişti. Ansel geometrik desenlere sahip ahşap ayakları olan berjerde dizlerini kendine çekerek oturuyordu. Ortada bordo ve turuncu tonlarında el dokuması bir kilim, üzerinde dikdörtgen şeklinde koyu kahve, kısa ayaklı bir sehpa vardı. Duvara asılı televizyonun sesi kısıktı ama bir reklam oynuyordu.

“Aptal görünmek istemem ama bana bunlar şaka gibi geliyor,” dedi Ansel. “Sanki birileri tekne kazasını öğrendi ve bizi korkutmaya çalışıyor.” Güneş ışığı saçlarının üzerinden yansıyıp duvardaki çerçeveleri daha da canlandırdı.

“Aptalca değil ama emin olmanın yolu da yok,” dedim. Kaktüsün yanında duran seramik kahve kupasını elime aldım.

“Bir yolu var. Şüphelerimizi ve mesajlarımızı dedektifle paylaşalım,” dedi Maddie.

Gölde aldığımız ilk mesajdan sonra hiçbirimiz bozuntuya vermemiştik ama partiden ayrılırken arabaların yanında uzun süre fısıldaşmıştık. Bu mesajın da evlere gelen kutular gibi aptalca bir şaka olduğunu düşünüyorduk ta ki tekne kazası uçümüzü de terdirgin edene kadar.

“Ansel neden bu konuda çekimsersin?” diye sordum. Ona neler olduğunu anlamıyordum. Başına gelenlerden sonra en ufak olayda asıl korkması gereken oyken hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordu. Belki bu da farklı bir travma sonrası kaygı bozukluğuydu.

“Eğer istiyorsanız söyleyelim,” dedi ama gerilimini Maddie de ben de açıkça hissediyorduk.

“Yaz boyunca kapıma bırakılan korkunç bebekler! Sana gelen notlar,” dedi Maddie eliyle Ansel’i işaret ederek. “Papatyalar, viski bardağı sonra şu çantayı almaya çalışan adam... Üzerine uçümüze gelen mesajlar ve tekne kazası. Ama kimseye bahsetmek istemiyor musun?”

“Yeniden kasabadaki o kız olmak istemiyorum,” diye itiraf etti Ansel. “Yeniden herkesin gözü üstümüzde olacak. Christopher zaten tetikte bekliyor ve yine bir sürü koruma, sorgu, ifade, önlem...” Arkasına yaslanarak gözlerini kapattı. “Bitmeliydi,” dedi. “O yakalandıktan sonra sona ermeliydi.”

“Kötü bir tecrübeydi ama tecrübeydi Ans,” dedi Maddie yatıştırmak istercesine. “Birbirimizden çok sır sakladığımız için her şey daha kötüye gitmişti. Bu defa öyle yapmamalıyız. Dedektife her şeyi anlatalım ve eğer bu kötü bir şakaysa lütfen yapan aptallar bulunsun ve sonra beni onlarla yalnız bıraksınlar çünkü bunu onlara ödeteceğim.”

Gölde aldığımız mesajı kendimize saklamıştık ve Maddie hepsinin bağlantılı olabileceğini düşünüyordu.

“Haklısın,” diye kabul etti Ansel. “Ama bana müsaade edin, Christopher ile önce ben yalnız konuşayım sonra gerekli süreci başlatırız.”

“Aranız kötü mü?” diye soran Maddie oldu.

“Değil, aksine çok iyi ama ondan sakladıklarımı öğrenince, nasıl olacak kestirmek güç.”

“Ben kızardım,” dedi Maddie yaptığını onaylamayarak. “Bundan hoşlanmasan da başına gelenler gerçek ve seninle ilgili endişelenmeye hakkı var.”

“Ben de o yüzden çekiniyorum,” dedi Ansel. “Hata ettim ama halledeceğim.”

“Size söylemem gereken bir şey var.” Yerimde huzursuzca kıpırdanıp koltukta biraz öne doğru kaydım. “Bu zamana kadar saçmalık olduğunu düşünüyordum.” Yüzümü buruşturdum. “Opheia.hell hesabından birkaç mesaj aldım.” Şimdiden Maddie’nin ağzı bir karış açık kalmıştı. “Şu meşhur randevu sorularımı biliyorsunuz,” diye omuz silktim. “Her hafta o sorulardan bir tanesi mesaj olarak geliyor. Hesabı çalanın da özgüvensiz, kendine uğraş arayan ve muhtemelen kalbini kırdığım biri falan olduğunu düşündüm ve önemsemedim.”

“Neden daha önce söylemedin?” Maddie’nin kaşları çatılmıştı.

"Maddie hepimiz her zaman sahte hesaplardan saçma mesajlar aldık." dedim. Bu liseden beri başımıza gelirdi. Havalı amigo kızlar, altın üçlü, bir sürü ad takmışlardı ama her şekilde kasabanın popüler kızlarıydık ve okul entrikaları hep dönerdi.

"Bize gelen mesajlarla bağlantılı olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Ansel dudaklarını bükerek.

"Aslında sanmıyorum," dedim. "Her şey birbiriyle çok alakasız. Bana gelen mesajlar instagram üzerinden geliyor. Ama üçümüze gelen mesajlar telefonumuza geliyor. Biri sadece bana gönderilen sorular, diğeri üçümüze yönelik ithamlar." Kupayı sehpanın üzerine bıraktım. "Siz özel mesaj aldınız mı hiç?"

"Instagram üzerinden bana saçma saman birçok mesaj geliyor ama dikkatimi çeken bir şey olmadı," dedi Maddie saçlarını parmağının ucuyla kıvrarak.

"Ben pek bakmıyorum," diye burun kıvırdı Ansel. "Ama haklısın, her zaman abuk sabuk mesajlar alıyoruz. Peki sadece sorular mı yoksa başka bir şeyler de söylüyor mu?"

"Sadece sorular ve hepsi daha önce benim birilerine sorduğum basit sorular." Meşhur randevu sorularım yıllarca hepsinin diline dolandığı için ne olduğunu biliyorlardı.

"Sana basit," diye güldü.

"Kendimi daha cesur hissetmem normal mi?" diye araya girdi Maddie. "Tekne kazası o olay gibi hissettirmede, havuz olayı gibi... Mesajlar rahatsız edici ve hepsi bir araya geldiğinde ürkütücü oluyor ama nedense kendimi daha cesur hissediyorum."

Olup bitenler hepimizde bir şeyler değiştirmişti. Maddie daha cesur olmuş, Ansel deha az düşünür olmuş ben de soğukkanlılığımı ya da sağduyumu yitirmiştim. Mantıklı olmak ve mantıklı düşünmek her zamankinden daha zordu. Yine de Maddie bir konuda haklı olabilirdi, bu defa ben de daha az ciddiye alıyordum.

"İnsan her şeye alışır diye boşuna dememişler," dedi Ansel vurdumduymaz bir gülücükle.

"O kadar uzun boylu değil," dedi Maddie. "Buna alışmayı reddediyorum."

“Kaç canınız kaldı çok rahatsız edici bir soru.” Ansel telefonundan tekrar mesajı okurken sesi sert ve otoriterdi.

“Daha rahatsız edici olanı böyle düşünen çok kişi olması,” diye üzgünce omuzlarını indirdi Maddie. “Birileri öldü ve birçoğu bunun için okulu ve takımı suçluyor. Bazıları Ansel’in dedektifle ilişkisi olduğu için bizim torpilli olduğumuzu ve daha iyi korunduğumuzu söyledi.”

“Ne?” Dedim inanamayarak. “Bu saçmalıkları kim söyler?”

“Sosyal medyaya hiç bakmıyorsunuz,” derken daha neler dercesine güldü. “Keşke ben de bakmasam ama bir yandan da bilmek istiyorum ki hazırlıksız yakalanmayalım. İnsanlar bize ayrıcalıklı yaşamlar demeye başladı. Babam bazı tazminat davalarıyla uğraşıyor.”

Kendimle boğuşurken bunları hiç düşünmemiştim. Austen amigo kızların peşine ilk okulda düşmüş ve zarar vermişti. Ansel gözaltındayken yine okulda yangın çıkmış ve epey öğrenci dumandan etkilenmişti. Elbette okulu suçlayacaklardı ve bazıları da tazminat koparabilmek için bunu fırsat bileceklerdi. Böyle trajik olayların ardından insanlar hep nereden ne koparabileceklerini yoklamaya başlıyordu.

Babasının bu tür davalarla meşgul olduğundan ve bu yıl okulun daha farklı geçeceğinden konuştuk. Maddie amigo takımının akıbetinin belirsiz olduğunu söylese de muhtemelen bu yıl takım olmayacaktı.

Uzun bir aradan sonra üçümüzün kimsenin bizi duyamayacağı bir yerde istediği gibi konuşması hepimize iyi gelmişti ve uzattıkça uzattık. Ansel vardiyası için hazırlanırken Maddie ile sosyal medyada yazılanlar üzerine konuşmaya devam ettik. Hakkımızda o kadar çok şey yazılıyordu ki hepsinin peşine düşmeye kalksak ne büronun ne de babamın avukat ordusunun başını kaşıyacak vakti olurdu.

“Ben de Henry ile buluşacağım, seni bırakayım mı Ans?” diye sordu Maddie. Ansel giyinip eşyalarını toplarken biz de ayaklandık.

"Ben de fizik tedaviye gideceğim," diye derin bir nefes verdim. "İstersen ben de bırakabilirim." Saatime baktım, bir an önce çıkmam gerektiği ortadaydı.

"Yolunu değiştirme, Henry ile restoranda buluşacağız zaten." Maddie yanıma gelip yanağıma öpücük bıraktı. "Seninle gelmemi istersen, Henry ile eşlik edebiliriz ama..."

"Hayır, gerek yok." Başımı "neden" dercesine, iki yana salladım.

"Ky, tüm tedavi sürecini uzakta geçirdin. Domuzun teki olduğunu biliyorum ama insanların böyle zamanlarda desteğe ve şefkate ihtiyacı olur." Koluma girip başını omzuma yasladı.

"O haklı," dedi Ansel. Diğer yanıma geçip, elimi tuttu. "Gücü elinde tutmayı sevdiğini biliyorum, ben de öyle davranmıştım ama bunun ne kadar kötü hissettirdiğini de bilirim. Yanında olmamıza izin verebilirsin Kylie ya da en azından bunun hakkında konuşabiliriz."

"Ne hakkında?" diye kaşlarımı çattım.

"Aksayan bacağını fark etmeyeceğimizi mi düşünüyorsun gerçekten?" Maddie şüpheyle gözlerini üzerime dikti. Kuruyan boğazımı ıslatmak için hafifçe yutkundum. Aslında fark etmeyeceklerini düşünüyordum, kimse fark etmeden bunu düzeltmeyi umuyordum.

"Zor bir ameliyattı ve kendimi zorlamayı ne kadar sevdiğimi bilirsiniz," dedim. "Ben bir yarış atıyım."

Ansel gülerek başını iki yana salladı.

"Sürekli birinci olmak senin için bile fazla," dedi Maddie. "Henry bazen haklı. Neden bu kadar kasıyorsun ki? Her zaman kazanmak neden bu kadar önemli?" Geriye çekilip nadiren kullandığı ciddi ifadesini takındı. Gerçek bir cevap istiyordu.

Çünkü o zaman kendimi daha değerli hissediyorum, o zaman hayatım için gayret gösterdiğimi biliyor ve bununla rahatlıyorum. Var olmanın anlamı oluyor. Tüm bu kolay yaşamımın içinde ben de çabalamış oluyorum. Bazen de kendimden kaçmak için ihtiyacım oluyor. Yeterince uzun çalışırsam diğer ihtimaller hakkında dü-

şünmeme gerek kalmıyor. Hiçbir şey olamadığım zamanlarda bile *başarılı* olabilirim. Bu benim kendime taktığım etiket. Belki ailemin beklentilerini karşılamak için... Belki diğerlerinin, sizin bile önünüze geçmek için... Belki tüm yapamadıklarımın intikamı ama yine de bu benim kendime taktığım bir etiket. Birinci etiketi. Böylelikle başka bir şey olmak için kendimi zorlamak zorunda değilim. Olamadığım her şey için ama ben *birinciyim* diyebilirim, ben başarılıyım ve bu diğer tüm insanları benden uzak tutmak için yeterli olur.

“Kasmıyorum Mads,” diye gülümsedim. “Ben böyle doğdum, birinci olmak benim için o kadar zor değil, çok çalışmıyorum. Yapıyorum çünkü yapabiliyorum.”

“Vay!” dedi Maddie ellerini havaya kaldırarak. “Tamam patron, bir anlığına senin de insan olduğunu düşündüğüm için özür dilerim.”

Ansel ile birlikte kıkırdadık. Eşyalarımızı toparlayıp az da olsa rahatlamış şekilde çıktık.

Kasabadan uzaktaki, gitmeye çok da hevesli olmadığım kliniğe ulaşana kadar hava bulutlanmıştı. Yanıma bir ceket almadığıma pişman olup ısıtıcıyı açtım. Maddie ve Ansel’in sözleri kafamın içinde dönüp dolaşıyordu. Son zamanlarda kendimle ilgili sorguladığım çok şey vardı ve bu canımı sıkıyordu. İnsan kendini sorgulamadan değişemez ve gelişim gösteremezdi ancak ben sorguladıkça geriliyormuş gibi hissediyordum. Bir anda, belki sık ağaçların yanından geçtiğim için aklıma Dylan ve beni o partiyi vermeye ikna ettiği zaman geldi. Ansel’in katil olmadığını ispatlamak için katile başka bir kurban vermeyi seçtiği ve bunun için beni kullandığı zaman. Ormanın içine girişim... Belki de şu an kendimle ilgili korktuğum her şey her zaman içimdeydi ve sadece bastırıyordum. Ve onu özgür bırakmadan ondan kurtulamayacaktım.

Rehabilitasyon merkezinin girişinde durdum ve güvenlik görevlisinin içeriye telefon etmesini beklerken parmak uçlarımın uyuştüğünü hissettim. Burada olmak bir şeyleri tetikliyordu. Artık öyle görünmek istemediğim eski bir fotoğrafa benzeyen kareler gözümün önünden geldi geçti. Görevli bana ziyaretçi kartı verdik-

ten sonra arabayı içeriye sürdüm, park alanına kadar birkaç kez araba duraksadı. Yamuk şekilde, aceleyle park edip hava alma ihtiyacıyla dışarı çıktım ve birkaç uzun dakika arabaya tutunarak çok hızla atan kalbimin sakinleşmesini bekledim. Bahçeden geçerken birkaç kişiyi görmezden gelmek zorunda kaldım ama fizik tedavi için inmem gereken alt kat merdivenlerinde karşılaştığım kişi adımı söylemiş bulundu. Onu tanımak için hafızamı kurcalamam gerekti. İnsanların yüzleri hiçbir zaman hafızamda kalmazdı, çok azını hatırlayacak kadar kayda değer bulduğumdan yüzlerini ezberleyemiyordum.

“Violet,” diye ismini hatırlattı. İsim küçük bir çağrışım yaptıysa da kim olduğunu idrak bir dakikamı aldı. Nihayetinde burada tedavi gören ve araştırma için burada olduğumu söylediğim kasabadan biri olduğunu hatırladım.

“Selam,” dedim. “Nasılsın?”

“Sence nasılım?” diye sordu ve onu hatırlamamı zorlaştıranın, yamuk kesilmiş saçları olduğunu o an fark ettim. Gözaltıları yorgundu ve bakışları biraz rahatsız ediciydi. Ona söyleyecek sözüm yoktu, sadece yanından geçip gitmek istiyordum ama bir şey, muhtemelen onunla alakalı bir şey beni orada tutuyordu.

“Benim için de iyi bir gün değil,” demeyi seçtim. “Ağrılarım çok şiddetlendi. Bu defa fizik tedavi için geldim.”

“Öyle mi?” Nasıl oluyorsa bunu memnun olmuş gibi söyledi ama hemen ardından, “Üzüldüm,” dedi. “Sana orada iyi şanslar... Gerçi pek ihtiyacın yok ama.”

Binanın kasvetli grileri ve soluk ışıkları altında bu sözler beni dumura uğrattı. Neden bilmiyordum ama bir sorun vardı. İnsanlar her zaman benim şanslı biri olduğumla ve ayrıcalıklarım ile ilgili konuşurdu ama nedense ilk kez beni böylesine rahatsız ediyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Çok şansın var gibi görünüyor,” dedi. “Tabii kaç tane kaldığını bilemezsin ama.” Kendi kendine kıkırdadı ve sonra yoluna devam etti. Onu tutmak ve ne demek istediğini sormak istedim çünkü beynim neden rahatsız olduğumu buldu.

"Kaç canınız kaldı?"

Birden zihnim bu mesajla bir bağlantı kurdu. Nedenini anlamak kolay değildi ama beynime kendimden daha çok güvenirdim. Arkasından bakmış olsam da rehabilitasyon merkezinde uzun zamandır tedavi gören birinin peşine düşmek mantıklı değildi.

Fizik tedavi salonuna inmek için basamaklara yöneldim. Telefonumu çıkarıp Ansel'e bir mesaj atmak istedim, böyle durumları Maddie ile paylaşmaktansa Ansel ile fikir alışverişi yapmak daha mantıklıdır ama telefon çekmiyordu ve sinirle kaşlarımı çattım.

Fizyoterapist beni güler yüzle karşılayınca düşüncelerim dağıldı ve terapi başladığında dikkatimi tamamen bacağıma verdim. Adam otuzlarının ortasında ve yüzünde beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme vardı. Rahatsız edici pelüş oyuncaklara benziyordu. Bir saatlik terapi boyunca ara ara konuşarak ilerledik ve nihayet bitirirken, haftada belki üç kez gelmemi ve bacağı-mı olabildiğince dinlendirmemi tembihledi. Ona tekrar eskisi gibi olup olmayacağını sormadım.

Dışarıda, derin sessizliğe sadece rüzgârın uğultusu ve izleniyormuşum hissi eşlik ediyordu. Bir an önce uzaklaşma ve bildiğim kasaba sınırlarına girme ihtiyacıyla otoparka yöneldim. Arabaya girip terapide zorladığım bacak kaslarımın gevşemesi için beklerken motoru çalıştırdım. Zayıf bir sinyal sesiyle arabanın kontrol paneli lastiklerle ilgili bir uyarı verdi. Ana sistemde bir hata olduğunu düşünerek arabadan çıktım ve gördüğüm manzarayla donup kaldım.

Arabanın ön ve arka olmak üzere iki lastiği patlamıştı. Yakından bakmak için eğilmek yerine korunma içgüdüleriyle etrafıma bakındım. Kendi etrafımda dönsem de ne kimseye rastladım ne de garip bir durum fark ettim. Tüm bunlar tesadüf olamayacak kadar yakın zamanlarda gerçekleşiyordu ama öte yandan bu tam da kötü bir şaka yapmak isteyen insanların düşüneceği tarzdaydı. Tıpkı benim Ansel'e yapmak istediğim gibi; zarar vermek değil, sadece korkutmak istiyordu. Benim motivasyonum Dylan'ı kasa-

baya geri getirmektir ancak bize, üçümüze birden bir şeyler yapmaya çalışan kişi ya da kişilerin motivasyonundan emin değildim.

Binaya girip güvenlik amirine durumu bildirdiğim süreç can sıkıcı şekilde uzamıştı. Birileri araba lastiklerini inceleyip patika yolda çok fazla cam kırığı olmasına yordu. Güvenlik kameralarından kontrol etmişlerdi ama arabanın yanına yanaşan kimse yoktu. Ya ben buraya gelmeden önce yapılmış ve park edene kadar lastikler tamamen inmemişti ya da gerçekten can sıkıcı bir tesadüftü.

"Ailenize haber vermemizi ister misiniz?" diye sordu güvenlik amiri.

"Hayır," dedim. "Teşekkürler."

"Araba için birilerini çağırmanızı ister misiniz?"

"Yardımanız için teşekkürler," dedim. "Şoförümüzle görüşüp size bilgi veririm." Adam öyle canımı sıkmıştı ki bir an önce kendimi dışarıya atmak istiyordum.

Beni eve götüremeyecek arabamın yanına döndüğümde derin bir nefes alıp düşünmeye koyuldum. Maddie'yi arayıp Henry ile beni almaya gelmelerini söylemekten daha iyi bir seçeneğim yoktu. Annem arabasının başına gelenlere pek memnun olmayacaktı.

"Kylie..." Ardımdan duyduğum sesle olduğum yerde irkilerek geriye döndüm ve bana doğru gelen Oliver'ı görünce duruşumu dikleştirdim.

"Burada ne arıyorsun?" diye mırıldandı.

"Fizik tedavi için geliyorum."

"Her şey yolunda mı?" Bunu sorarken bakışları arabanın lastiklerine kaymıştı ama paranoyakça davranmanın alemi yoktu, lastikler bariz sönmüştü ve gözden kaçacak gibi değildi.

"Sanırım gelirken bazı cam kırıklarının üzerinden geçmişim." İçgüdüsel olarak aramıza mesafe koyma ihtiyacı hissetsem de kılmıdamadım. Kafamın içinde şüpheli tilkiler birbiriyle yarışıyor-
du ancak burada olmasının birçok nedeni olabilirdi.

"Çekici çağırdın mı? Ya da yedek lastik varsa değiştirmene yardımcı olabilirim." Pek hevesli değildi ama dostane bir tavır sergilemeye çalışıyordu

“Sanırım bir tane var,” dedim. Her arabanın bagajında bir tane yedek lastik olurdu... Ve bu da konu üzerinde daha çok yoğunlaşmama neden oluyordu. Göz korkutma ya da aptalca şakalardan başka bir şeydi. Her kimse sanki bu arabayla dönmemi istememiş ve iki lastiği de patlatarak bana seçenek bırakmamıştı.

“Çekici çağırabiliriz ve sen kasabaya benimle dönebilirsin,” diye makul bir öneride bulundu Oliver.

“Arkadaşlarımı çağırmak üzereydim.” Telefonumu kulağıma götürdüm ama Maddie telefona cevap vermedi. Restoranda olacağını bildiğim için Ansel’in numarasını çevirdim ama o da muhtemelen çalıştığı için cevap vermiyordu. Henry’yi de aramak üzereyken yaptığımın mantıksız olduğunu düşündüm. Buraya gelmeleri en iyi ihtimalle iki saati bulacaktı ve gerçekten buradan bir an önce uzaklaşmak istiyordum.

“Sanırım seninle dönmek zorundayım,” diye gülümsemeye çalıştım.

“İyi bir yol arkadaşı olduğumu söylerler.”

Arabanın içinden anahtarı alıp kapıları kilitledim ve onunla arabasını park ettiği yeraltı otoparkına doğru yavaşça yürümeye koyuldum. Oliver’ın sessizliği rehabilitasyon merkezinin havasını daha da ağırlaştırıyordu. Merdivenle iki kat inmek hem nabzımı hızlandırmış hem de bunalmana ve paniklememe neden olmuştu. Arabasına bindiğimizde hâlâ sessizliğini koruyordu, emniyet kemerini bağlamak kendimi daha da köşeye sıkışmış hissetmeme neden oldu ve kemeri el yordamıyla daha aşağıda kalacak şekilde çekiştirerek kendime hareket alanı sağladım.

“Sen burada ne yapıyordun?” diye sordum sonunda.

Araba üç tur otoparktan çıkmak için döndüğünde nihayet güneşi görmeye çıkmıştık. Saatimi kontrol ettiğimde güneşin çok uzun süre bizimle kalamayacağını fark ettim.

“Profesörün sunumları için bazı hasta dosyalarından destek alıyoruz,” diye makul bir açıklama yaptı ama bu onu gözümde daha az şüpheli kılmıyordu. Yine de kendime paranoya yaptığımı söyleyip duruyordum.

“Neden fizik tedavi görüyorsun?” diye sorduğunda neredeyse yerimden sıçramak üzereydim.

“Birkaç ay önce geçirdiğim kaza yüzünden,” diye olabildiğince yüzeysel konuştum.

“Bacağın iyi durumda mı?” Arabayı kullanırken kısa bir an bana baktı ve yola geri döndü.

Ona bacağımdan bahsetmemiştim ama muhtemelen başıma neler geldiğini biliyor ve konuyu açmayarak nezaket gösteriyordu.

“Gayet iyi durumda,” dedim. “Fizyoterapileri aksatmamaya dikkat ediyorum.” Ne söylediğimden bile emin değildim. Araba en fazla doksanla gidiyordu ve bu hızda giderken kasabaya varmamız iki saatten daha uzun sürecekti. Bir an uyuma numarası yapmayı düşündüm ama gözlerimi kapatmamak daha güvenliydi.

“Yeni dönem için heyecanlı mısın?” diye sorduğunda, konu daha güvenli geldiği için rahatladım.

“Son yılım için heyecanlıyım.” Ellerimi dizlerimin üzerinde serbest bırakıp ezberden bir cevap verdim.

“Asistanlık programı epey ağır olacak,” diye gülerek korkutmaya çalıştı.

“Önceki yıllarda üst dönemlerden dersler aldığım için benim yılım diğer son sınıf öğrencileri kadar yoğun geçmeyecek.” Biraz kendimi beğenmişlik edip ona baktım ve sohbet etmenin üzerimdeki gerilimi azalttığını fark ettim. “Bu arada hediye beğendi mi?” diye devam ettim.

“Hangi hediye?” Kaşlarını hafifçe çatı.

“Profesörün eşi için aldığımız çanta.”

“Ah, evet sana hâlâ bir yemek borcum var. Epey beğendi ve klasik olduğunu söyledi. O gün epey sükse yaptım seçimimden dolayı.”

“Sanırım bugün beni kasabaya götürdüğün için ödeşmiş oluyoruz.” Bu yemek sohbeti içten içe beni sıkmaya başlamıştı.

Gülerek cevap vermek üzereyken birden araba homurdandı, teklemeye başladı ve birden yolun ortasında durdu.

“Ne oluyor...” diye mırıldandım.

“Önemli bir şey olduğunu sanmam,” dedi Oliver. “İnip bir bakayım.”

Nerede olduğumuza bakmak için çevreyi kolaçan ederken, güneşin hızla battığını ve patikanın içinde kaldığımızı fark ettim. Buradan çok fazla araç geçmediği gibi kontrol ettiğimde telefonum da çekmiyordu.

Oliver arabanın kaputunu açıp incelemeye başladığında nendense emniyet kemerimi çözdüm ama bu bacaklar herhangi bir durumda neyden nasıl kaçacaktı, bilmiyordum ve yanımda ya da etrafımda herhangi bir saldırı anına karşı kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Kaputun üzerinden bir an bana baktı, gözleri öyle deliciydi ki sertçe yutkunmam gerekti. Kaputu kapatıp, yavaşça arabaya binerken emniyet kemerimi çözmüş olmama gözü takıldı.

Tekrar arabayı çalıştırdı, motor sorunsuz şekilde çalıştı ve araba yeniden hareket etmeye başladı.

“Sorun yok,” dedi. “Sanırım kontrolleri aksattım.”

Anladığımı belli edercesine başımı salladım.

“Emniyet kemerini bağla istersen.”

“Ah,” dedim. “Fizik tedavi bütün kaslarımı mahvetti, bu şey çok can sıkıcı.” Kemerini tekrar bağladım ve gerçekten rahatsız oluyormuş gibi elimle çekiştirip durdum. “Asistanlık dışında nelerle uğraşıyorsun?” Sadece konu açmak, onu konuşturmak ve bu garip anı bölmek için sorduğum öylesine bir soruydu.

“Spor müsabakalarını takip ediyorum,” dedi ve omuz silkerek devam etti. “Sandığın kadar sıkıcı biri değilim.”

“Öyle düşünmüyorum.” Zoraki gülümsedim. Sıkıcı değil, garip buluyordum. Bazen konuşurken fiziksel sancı çektiğini düşünüyordum. “Çanta aldığımız bölgede çok iyi bir tiyatro salonu var ilginizi çekerse.” Direksiyonu tutan parmakları sıkıktan beyazlaşmıştı ve parmakları hareket ettikçe terlediğini görebiliyordum. Ya benimle yalnız olmaktan epey heyecanlanıyordu ya da ciddi bir kaygı bozukluğu vardı. “Benimle gelir misin?” Yine yavaşça bana döndü ve gülümsemeden öylece baktı. Parfümünün keskin kokusu arabanın içini ele geçirmişti.

"Tiyatro sevmem," dedim gözlerimi yoldan ayırmadan. "Epey sıkıcı buluyorum."

"Nelerden hoşlanırsın sen Kylie?"

"Çalışmaktan," dedim çabucak. "Çok çalışmaktan."

Başımı onaylarcasına salladı ve başka yorum yapmadı. Çantamdan telefonumu bulup kontrol ettim, sinyal aldığını görünce, kısa bir an öyle rahatlardım ki bedenim gevşedi. Oliver yola odaklanmış ve hızı nihayet biraz artırmıştı. Ansel'e bir mesaj yazdım ve olanları anlattım. Oliver ile olmamdan memnun değildi, bu yüzden takip edebileceği şekilde konumumu istedi bende seve seve paylaştım. Araba lastiklerinin patlatılmasının aşırı olduğunu düşünüyordu ve arabayı çektirmemem de iyi olmuştu. Ansel bunu da dedektifle paylaşacak ve lastiğin incelenip gerçekten yolda patlayıp patlamadığını öğrenecekti. Tekne kazasıyla ilgili henüz sonuç çıkmamıştı ama lastikler bize epey bilgi verebilirdi.

Yaklaştığımızda emniyet kemerimi çözmüş, çantamı omzuma çapraz şekilde asmıştım. Nihayet evimin önüne geldiğimizde arabadan çıkmaması için koltukta dönüp, "Bıraktığın için çok teşekkürler, sonra görüşürüz," dedim ve hemen açtığım kapıdan dışarıya çıktım.

"Kylie," dedi ve arabadan çıktı. "Söylemeyi unuttum."

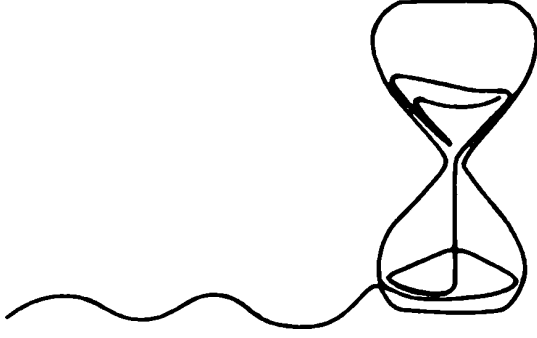
Evin güvenli kapısına doğru yaklaştım ve dikkat çekmemek için çantamı düzeltiyormuş gibi davrandım.

"Seth asistanlık programından ayrıldı," dedi rahat bir tavırla. "Arkadaşın hâlâ ilgileniyorsa asistanlık programında bir kişilik daha yer açıldı."

"Öyle mi," diye mırıldandım önemsemez görünerek. "Tamam, ona söylerim. Tekrar teşekkürler." Hafifçe gülümseyerek içeriye girdim ve ondan uzaklaştığım için müthiş derecede rahatlardım. Arkamı döndüğümde yüzüm düşmüştü. Seth'in neden programdan ayrıldığını anlayamamıştım ve bu beni neden rahatsız ediyordu, emin değildim; yarın onunla ya da Emily ile konuşsam iyi olacaktı.

17. Bölüm

Ortalığa Dökülen İlanlar

Sabah, sadece rahatlamak için tez yazabileceğim konular üzerinde çalışırken portakal suyum içiyordum. Masanın hemen yanında sanki tekrar üniversite sınavına girecekmişim gibi kalın ve geniş bir test kitabı vardı. Kitabı alalı henüz bir ay olmuştu ama şimdiden neredeyse bitmişti. Eskiden iyi olduğum konularda hâlâ iyi miyim diye bakmak için bunu yapıyordum ve son iki haftaya kadar gayet iyiydim. Son iki haftadır çözdüğüm testlerde benim için fazla olan yanlışlar çıkıyordu ve bu da canımı sıkıyordu.

Telefonumun ışığı yandığında kalemi elimden bırakıp Ansel'in çağrısını yanıtladım.

"Kylie!" dedi soluk soluğa. "Hemen buluşmamız gerekiyor." Sesinin titreyişi ve hararetinden yürüdüğü anlaşılıyordu.

"Ne oldu?" Kaşlarımı çatarken ayaklandım.

"Bugün sabah vardiyasındaydım, evden çok erken çıktım ve her yerde üçümüzün fotoğrafları vardı. Üzerinde kayıp olduğumuz ve arandığımız yazıyor. Cadde boyunca her yerde." Bir yere girip kapıyı kapattı ve fısıldamaya devam etti. "Ölen kızların ilanı gibi!"

"Neredesin?" diye sordum, çoktan eşyalarımı toplamaya başlayarak.

"Restorana geldim şimdi, Maddie'ye haber vermeli miyim bilmiyorum."

"Tamam, oraya geliyorum. Maddie'ye haber vermek zorundasın, yürüyüşe falan çıkarsa sürpriz olmasın."

"Tamam, çabuk ol lütfen."

Uzun zaman sonra ilk kez sesi böyle titriyordu. Christopher ve yeni hayatının onu toparladığına ve her şeye gerçekten yeniden başladığına hepimiz inanmaya başlamıştık ama Ansel yaralarını gizleme konusunda her zaman en iyimizdi, bunu unutmuştuk.

Restoranın caddesinde taksiyi durdurup yollara bakmak istedim. Ansel söylediğinde birkaç kâğıttan bahsettiğini düşünmüştüm ama hayır, belediye çalışanları kocaman çöp poşetleriyle toplamaya başlamıştı ve buna rağmen kâğıtlar her yerdeydi. Kaldırımında duvar dibine çekilip rüzgârda havaya savrulan bir tanesini yakaladım.

"Kylie Davies, kayıp."

Ansel'in atladığı bir nokta vardı, kâğıtlardaki fotoğraflar bizim bir yerlerde paylaştığımız ulaşması kolay fotoğraflar değildi, bunlar yeni çekilmiş ve takip edildiğimizi açık eden fotoğraflardı.

Birkaç kişinin gözü bana döndüğünde kâğıtlarla birlikte hızla restorana yürüdüm. Avucumu bastırıp tüm gücümle kapıyı açtığımda Maddie ve Henry çoktan oradaydı. Maddie yavaşça işaret-parmağını dudağının üzerine bastırıp sessiz olmamı söyledi. Tam neler olduğunu soracakken içeriden gelen sesleri duydum.

"Başınıza gelen onca felaketten sonra yaptığının mantıklı yanı yok," diye bağırdı Christopher. "Onu korumaya çalışıyordun, Dylan'ı bu olaylarla örtüştürmeyeyim diye eve gelen notları geçıştirdin ama hepiniz tehdit ediliyorken kendi güvenliğini ve arkadaşlarını tehlikeye atmak... Bu senin için bile sorumsuzca Ansel."

"Her şey için çok fazla endişeleniyordun ve mesajlara sıra gelmedi!" Ansel karşılık verirken kendini tutmak için olağanüstü bir güç sergiliyordu.

Tıpkı Maddie gibi dudaklarımı birbirine bastırdım. Anlaşılan o ki Ansel olup bitenleri anlatmak için geç kalmıştı ve aralarında ne-

ler olduğunu bilmediğimiz bir şeyler çok yanlış bir zamanda patlak vermişti.

Christopher hışımla dışarıya çıktı, yanımızdan geçerken gözleri bir an olsun bize dönmemişti. Saat henüz çok erken olduğu için restoranda başka kimse yoktu ama iki garson da olup bitene tıpkı bizim gibi şahit olmuştu. Maddie ailesinin kavgasına şahit olan küçük bir çocuk gibi Henry'nin bileğine yapışmış mutsuz bir ifadeyle duvarı seyrediyordu. Birkaç adımda yanlarına gidip karşılarındaki sandalyeye oturdum, çantamı çıkarırken Ansel mutfak tarafından bize doğru yaklaştı, yüzündeki ifadeyi toparlamaya çalıştı ama başarılı olamadı.

"Daha önce söylemeliydik!" Maddie sitemle başını ellerinin arasına almadan önce Ansel'e onaylamayan bir bakış attı. Ansel beklemediği bu tepkiyle bana baktı ve önlüğünün cebinden sigara paketini çıkarıp dışarıya doğru yöneldi. Maddie'nin hemen arkasında ayakta duran Henry ile göz göze geldik, "Ben bakarım," diye ayaklanıp Ansel'in peşinden gittim.

Restoranın önünde yere çökmüş sigarasını içerken belediye ekiplerinin kâğıtları toplamasını ve dedektiflerin etrafta dolaşmasını seyrediyordu. Sigarayı derin bir şekilde içine çekip dumanı üfledi.

"Sorun değil Ans." Onun gibi yere çökmeye çalıştım ama acı o kadar keskin vurdu ki sızısını beynime bir kurşun yemiş gibi hissettim. Derin bir soluklakendimi zorlayarak duvara yaslandım. "Ben neden söylemek istemediğini anlayabiliyorum," diye devam ettim. Omzunun üzerinden hafifçe dönüp bana baktı.

"Gerçek gelmeyen bir şeyler vardı Kylie." Ayağa kalkıp hemen yanıma duvara yaslandı. Bir elini belinin etrafına sardı ve tekrar sigarasını içine çekti. "İçgüdüselidi. Ama belki de gerçekten aptallık ettim, her şeyi baştan yaşamamak için bunun sadece bir şaka olduğuna inanmak istedim."

"Dün fizik tedavi merkezinde arabanın lastiklerinin patladığını görünce..." Ellerimle gözlerimi ovuşturdum. "Bunların tesadüf olamayacağını düşündüm ama sonra da hepsi birilerini korkut-

mak için yapılacak doğru hamleler gibi geldi. Yani çok da farklı düşünmüyoruz ama her şeyi baştan yaşamamak için inkâr mekanizmamızın çalıştığı teorisi de oldukça mantıklı." Kaşlarımı kaldırıp olup biteni ve aldığımız hasarları kabul ettim.

"Jenny..." dedi bana bakarak. "Onun yaptığını düşündüm." Kaşlarını çatarak sigara izmaritini yere atıp ayakkabısının ucuyla ezdi. "Yaz boyunca sürekli Ivan ile etrafımızda dönüp durdular ve o bakıştan atmaya devam ettiler. Hiçbir zaman iyi anlaşılamamıştık, onun iki arkadaşı ölmüştü ve..."

"Ve Dylan senin için onun sevgilisini öldüresiye dövmüştü," diye bir türlü anamadığı o ismi ben kullandım. Jenny ve Anna basketbol maçında Ansel'in otobüste sayıkladığı videoyu tüm okulun duyacağı şekilde servis ettiğinde Dylan soyunma odasında çocuğun ağzını burnunu dağıtmıştı. Jenny ve Anna hem amigo takımından atılmıştı hem de rezil olmuşlardı. Ve sonra Anna bilekleri kesilmiş halde ölü bulunmuştu.

"Mesajları atmış olabilir," diye başımla onayladım, şimdilerde internet üzerinden isimsiz mesajlar göndermek epey kolaydı. "Hatta benden Ophelia.hell hesabını çalmış da olabilir ama tekne kazası ve bu kadar ileriye gitmek..."

"Belki de hepsi birlikte toplanmış üzerimize geliyordur," dedi Maddie. Kapının eşiğinden çıkıp tek kaşını kaldırarak baktı. "Bu zamana kadar yıllarca bu kasabada birilerinin öfkesini toplamadık mı? Hepsi bizim altın grubumuza imrendiler ama asla aramıza giremediler ve biz de her zaman sevimli değildik." Kollarını göğsünde kavuştururken yüzünde hepimize kızgın bir ifade vardı. "Şimdi ilk kez grubumuz dağıldı ve dışarıya zayıf göründük. Siz kavga edip durdunuz. Matthew ve ben herkesin dalga geçtiği, sonunda da aldatıldığım ilişkimizi yine herkesin gözü önünde bitirdik. Dylan bir sen bir o derken suyu iyice bulandırıp çekti gitti. Henry artık Matt ve Ivan ile görüşmüyor. Yaz boyunca üçümüz hiç yan yana gelmedik. Sadece Jenny değil ama hepsi bir araya gelmiş bize saldırıyor olabilirler."

“İfadelerimizi verelim ve elimizde olan her şeyi ortaya dökelim,” dedi Ansel. “Kötü bir şaka yapıyorsa bir kişi ifşa olduğunda ve şikayetçi olduğumuzda diğerleri korkacak ve geri çekilecektir. Bu kâbus da böylece biter.” Başını dikleştirerek Maddie’ye döndü. “Üzgünüm Maddie, daha önce konuşmamız gerekiyordu hata ettim.”

“Ben de üzgünüm,” dedi. “Öyle davranmak istememiştim, sadece tüm o kâğıtları gördüğümde dehşete kapıldım. Annem çıldırdı.”

Neyse ki babam iş seyahatine gitmişti. Annem de muhtemelen yoga dersinde ya da arkadaşlarıyla kulüpte idi. Babamın yeniden peşime o gorilleri takmasını istemiyordum.

Ansel dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. Yanında kimse yoktu ve şimdi Christopher da ona kızgındı.

Sıkıca sarılıp, “Hadi gidelim ve birlikte halledelim şu işi,” dedim. “Eminim dedektif çok düşünceli ve yatışacaktır.”

“O sadece senin için endişeleniyor,” diye beni destekledi Maddie. “Umursamaması ve kızmaması daha kötü olurdu. Eminim aranız düzelir ama alttan almanı öneriyorum.” Sırıttı ve kapının eşiğinden Henry’ye seslendi.

“Gidip eşyalarımı ve iznimi alayım.” Ansel önlüğünü çözerken Henry dışarıya çıkmıştı.

“Yine annem arıyor,” dedi Maddie. Telefonuna bakarak bizden birkaç metre ileriye yürüdü ve konuşmaya başladı.

“Sen iyi misin?” diye sordum Henry’ye.

“Hiçbir şey yapamıyor olmak sinir bozucu.” Derin bir nefes alıp elini saçlarının arasından geçirdi. “Kasabanın iyice suyu çıktı. Hangi ahmaklar böyle işlerle uğraşır ki?” Hâlâ yerlerde olan kâğıtlara bakarken çenesi gerildi.

“Bazılarının espri anlayışı zayıf,” diye omuz silktim. Ansel ile konuşmak, benzer şekilde düşündüğümüzü görmek, tüm bunların aptalca bir şaka ya da zorbalık olduğu ihtimalini kafamda güçlendiriyordu.

Ya da birisi tam da böyle görünmesini ve ciddiye alınmamayı istiyordu.

“Babam tıpkı kapkaççı gibi bundan da bir sonuç çıkmayacağını düşünüyor,” diye sessizce bana doğru mırıldandı Henry. “Maddie’ye söylemek istemedim, korkuyor ama babam bunların takipsizlikle sonuçlanacağından emin.” Babası avukat olduğu için daha doğru tahlil yapsa da ben de benzer düşüncedeydim.

Tekne kazası bir grup insanın sorumsuzca sarhoş oldukları için başlarına gelmişti, çoğu insan buna talihsizlik bile demezdi. Arabanın lastikleri için patikadaki cam kırıkları yeterli bir kılıftı. Mesajların kötü bir şaka olduğu besbelliydi. Ve sokaklara atılan kâğıtlarla da kimseyi tutuklayamazdınız... Henry’nin kapkaççı diye bahsettiği olay ise benim Ansel’i korkutmak için peşine taktığım adamın halt yemesiydi. Bir de Ophelia.hell hesabından aldığım mesajlar vardı... Dedektif devreye girerse hesabı kimin kullandığını bulmak daha kolay olurdu ve en azından bu kısmını siber suçlara emanet edebilirdim.

Ansel başına gelenlerden sonra buraya pek çok kez gelmiş olsa da içeriye girmekten hoşlanmadığından bahsetmişti. Dedektiflik bürosuna girerken ve memurlar dönüp bize bakarken onun ne demek istediğini hepimiz anladık. Yeni kurbanlar mıydık yoksa asıl sorunlu olanlar bizler miydik? Herkesin bakışlarında bu kararsız yargılar vardı. Ansel’in burada yaşadıkları göz önüne alındığında tekrar aynı süreci yaşamak istememesi çok daha anlaşılırdı.

Christopher bizi koridorun başında karşıladı ve kendi odasına aldıktan sonra teker teker ifade vereceğimizi söyledi. Hemen ardından bana bakarak, “İsterseniz size bir avukat eşlik edebilir,” dedi.

“İfade mi vereceğiz yoksa, sorgulanacak mıyız?” diye kaşlarımı çattım. Neden avukata ihtiyacımız olduğundan emin değildim.

“Ailen daha sonra başımıza bela olmasın diye bu kâğıdı imzalaman gerekiyor,” dedi ve benimle birlikte kızlara da aynı kâğıdı uzattı. Hızlıca bir bakış atıp okudum. Kendi rızamızla ifade vermeyi kabul ettiğimizi ve avukat isteyebileceğimizle ilgili bilgilendirildiğimizi içeren bir metindi. Haksız sayılmazdı çünkü babam

avukatım olmadan böyle bir şey yaptığımı duyarsa epey sorun olurdu. Buna rağmen kâğıdı imzaladım.

"Madem bizi tek tek alacaksınız Dedektif Wallace," dedi Maddie. "İlk önce ben gelebilir miyim?" Kocaman açtığı masum gözlerini bize çevirip, "Bir an önce bitmesini istiyorum," dedi. "Annemi daha fazla oyalayamam."

Henry bizimle içeriye alınmamıştı ve Maddie buna itiraz etse de pek işe yaramamıştı. Olup biten her şey onu daha çok geriyordu, bu yüzden omuz silkerek benim için sakıncası olmadığını belli ettim. Ansel de başını sallayarak onayladı.

"Beni takip edin Bayan Flaming." Christopher kâğıtları üst üste toplayarak el işaretiyle kapıdan çıkarken Ansel'e neredeyse hiç bakmamıştı. Onun ardından başka birisi içeriye girip içecek bir şeyler isteyip istemeyeceğimizi sordu.

"Kahve iyi olur," dedim. "Zahmet olmayacaksa," diye ekledi Ansel. "İkisi de sade lütfen." Ona ve fazla alçakgönüllü oluşuna gözlerimi devirdim, kapı kapandığında bana güldü.

Dikkatimi titreyen telefonumla gelen mesaja verdim.

"Olanları duydum, sen iyi misin?"

Seth'in mesajını görünce, asistanlık programından ayrılmasıyla ilgili onunla konuşacağımı hatırladım.

"İyiyim, teşekkürler." Başka ne söylemem gerektiğine emin değildim.

"Neler olduğunu öğrenebildiniz mi?"

"Dedektiflik bürosundayız ama hemen sonuç çıkmaz muhtemelen."

"Kötü bir şaka."

"Şaka olduğunu mu düşünüyorsun?" diye yazdım rahatsız olmuş bir şekilde.

"Siz başka bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bunu çözmek dedektiflerin işi."

"Kiminle yazışıyorsun sen öyle?" diye sordu Ansel.

"Seth," dedim. "Herkes duymuş. Yine herkes bizi konuşuyor."

"Herkes her zaman bizi konuşuyor..." Bıkkın bir şekilde mırıl-

danarak ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı. “İşte kaçındığım, tam da buydu.” Şişirdiği yanaklarıyla tavanı izlemeye koyuldu.

“Yardım edebileceğim bir şey olursa haber ver. Yanına geleyim mi?” Seth’in mesajını okurken dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne diyeceğimden emin değildim. Beynim ilk olarak yardımı reddetti çünkü ben hallederdim ve neden yanıma gelsindi ki?

“Ne oldu?” diye sordu Ansel.

Gözlerimi devirerek mesajdan bahsettim.

“Tatlı biri,” diye yamuk bir şekilde gülümsedi.

“Fazla tatlı,” diye burun kıvırdım.

“Hem Oliver hem de Seth senden hoşlanıyor... Asistanlık senin için zor geçecek Ky.” Bu durumla eğlenerek geriye yaslandı.

“Seth programdan ayrılmış, Oliver ilgileniyorsan başvurabileceğini söyledi.”

“Neden ayrılmış?” İlgisini çeken bu konuyla tekrar öne doğru eğilip dikkatini bana verdi.

Biraz önce dışarıya çıkan genç adam elinde iki tane karton bardakla tekrar içeriye girdi. Ansel ayaklanarak kahveleri adamın elinden aldı ve bolca teşekkür etti. Kahvelerden birini bana uzattı, elime aldım ve burnuma götürüp yüzümü buruşturdum. Ucuz kahveden nefret ediyordum.

“Bilmiyorum,” dedim Ansel’e. “Seth ve Emily ile konuşacaktım ama olaylı bir güne uyandık.” Kahveyi masanın üzerine bıraktım. “Aslında benim yüzümden olabileceğini düşünüyorum,” diye itiraf ettim. “Sence paranoya mı yapıyorum?”

“Daha fazla detay vermelisin Ky.” Kahvesinden rahatlıkla içerken ilgili ve meraklıydı.

“Aslında görünürde bir şey yok...” Altdudağımı ısırdım. “Ama Oliver’ın benim yüzümden rahatsız olduğunu düşünüyorum. İçgüdüsel bir şey.”

“O kadar aptal ve amatör birine benzemiyor,” dedi Oliver için. “Bu çocukça ve gerçekten aptalca olurdu. Nedenini sormadın mı?”

“Eğer gerçekten benim düşündüğüm gibiyse çok ilgili görünmek istemedim.”

“Doğru olanı yapmışsın,” diye dudak büktü. “Emin olmanın tek yolu Seth ile konuşmak gibi görünüyor ama telefonda sorma.”

“Kanıt bırakmamalıyım...”

“Kanıt bırakmamalısın...” diye aferin dercesine güldü. “Gerçekten senin yüzündense, ne yapacaksın?” diye ekledi.

“Yerimi seve seve sana devrederim,” dedim.

“Sanırım son yılımı sakın geçirmek istiyorum. Asistanlık fazladan koşturma olacak.” Restorandan çıkarken kot salopetini giymişti, eğilip converse’lerinin çözülen bağcığını tekrar bağladı.

“Anlıyorum...” diye başımı salladım. Bir an ben de onun kadar rahat karar verebilmek istedim. Ama sakinlik bana iyi gelmezdi. Sürekli yapacak işlerim olmadığı zaman kafamı kendime takardım ve başka aptalca şeyler yapmak istemiyordum. Kendi güvenli alanımda olmak istiyordum.

“Sen de düşünmelisin,” dedi Ansel sanki zihnimi okumuş gibi. “Newton’ın üçüncü yasası.” Anlayacağım dilden konuşarak yamuk bir şekilde güldü. “Her etkiye karşı eşit ve zıt bir tepki vardır. Yaşadığın her an evrende var olur, kaybolmaması için çok özel anlara ya da başarılarla ihtiyaç yoktur.”

Bütün fizik yasalarını ve hatta formüllerini ezbere biliyordum ama onları hiç böyle kullanmamıştım.

“Çok çalışmak senin normalin ama başka şekillerde de programını yoğunlaştırabilirsin. Birlikte gezebiliriz, film geceleri yaparız. Kitap kulüplerine katılırsın. Epeydir seyretmediğin filmleri izlersin falan.” Kahveden bir yudum daha alarak omuz silkti. “Beynini meşgul etmenin çok fazla yolu var ve bazıları eğlenceli oluyor. Yeni insanlar tanımak da öyle. Entropi yasası bize kapalı bir sistemde düzensizliğin her zaman arttığını gösterir.”

“Seth’e bugün uygun mu diye soruyorum,” dedim ve telefonuma odaklandım. Cümleleri ustaca kurulmuştu. Hem haklı hem de nazikti. Her şeyden sonra benimle başka erkekler hakkında konuşurken dikkatliydi ve ne beni tamamen Dylan’dan uzaklaştırmaya yönelikti ne de meraklıydı. Sadece mantıklıydı ve bu yüzden cevabım yoktu.

“Ben de seninle konuşmak istiyordum, bugün müsait misin?” yazıp gönderdim Seth’e.

“Akşam lunaparkta buluşalım mı?”

Gözlerimi devirdim.

“Yine ne oldu?” diye güldü Ansel.

“Lunaparkta buluşmak istiyor.”

Kıkırdadı ve “Tat-lı!” diye vurguladı. “Kabul et hem kafan dağılır hem de gerçekten eğlenceli olur.”

“Olur, saat için tekrar haberleşiriz.” Mesajı gönderdikten sonra telefonu kilitleyip çantamın içine attım.

Maddie’nin ifadesi bitince, Ansel’in isteği üzerine ben ikinci olarak girdim. Sorgu odasına alınacağımızı düşünmeye başlamıştım ama Christopher’inkine benzeyen bürodaki herhangi bir oda-daydık. Christopher’ın yanında başka bir memur daha vardı, bilgisayarın başında o duruyordu ve belli ki anlatacaklarımı yazmak için buradaydı.

Soğukkanlılığımı koruyarak hem kızlarla aldığımız ortak mesajlardan hem de Ophelia.hell hesabından gelen mesajlardan bahsettim. Bununla ayrıca ilgileneceklerini söylediğine memnun oldum. Hiç takip edilip edilmediğimi sorduğunda ise bilmediğimi, öyle bir durum fark etmediğimi söyledim. Rehabilitasyon merkezinde arabanın lastiklerinin patladığını ama güvenlik kayıtlarında bir şey bulunamadığını Ansel söylemişti ama ben tekrar söyledim. Bu konudan bahsetmek rahatsız ediciydi çünkü yaz boyunca aslında Roma’da olmadığım ortaya çıkabilirdi. Daha sonra rehabilitasyon merkezini arayıp sadece fizik tedavi gördüğümünden bahsetmeleri konusunda tembihlemeyi aklıma not ettim.

“Dylan ile hiç görüştün mü?” diye sorduğunda soğukkanlılığım bir buz kütlesi gibi çatladı.

“Hayır, kasabadan gittiğinden beri onu görmedim ve iletişim kurmadık.” Neden böyle bir soru sorduğunu anlamamıştım, bunun başımıza gelenlerle ne ilgisi vardı ki?

“Neden, senin arkadaşın değil mi?” diye sordu.

Tekrar bunun bir sorgu olup olmadığını sormak istiyordum ama iyice dikkat çekeceğim için bundan vazgeçtim.

“Ben iletişim kurmak için çabaladım ama bana dönüş yapmadı,” diye dürüstçe ve sertçe itiraf ettim. “Sanıyorum ki siz konuşmuştunuz ama konunun Dylan ile ne ilgisi var anlamadım.”

Belki de bu bir fırsattı, şimdi söyleyeceğim birkaç şüpheli cümle onu yeniden kasabaya getirebilirdi.

“Teşekkürler Kylie, başka bir şey yoksa çıkabilirsin,” dedi.

On saniye kadar duraksadım ve “Ben teşekkür ederim, iyi çalışmalar,” diyerek odadan ayrıldım. Büronun genel havası soğuktu, zaten buradaysanız iyi bir şeyler için olmazdı ama yine de odadan çıkarken bu kadar rahatsız olacağımı düşünmemiştim.

Ansel koridorda bekliyordu.

“Nasıl gitti?” diye sordu.

“Anlattım işte.” Omuz silkerek kucağında taşıdığı çantamı elinden aldım.

“Maddie gitti,” dedi. “Annesi epey endişelenmiş geç kalmak istemedi. Akşam için haberleşelim dedi. Senin de beklemene gerek yok, gidip bir an önce Seth ile konuş ve akşam bende toplanalım.”

“Emin misin?” diye mırıldandım. “Seni bekleyebilirim, Seth şu an öncelikli değil.”

“Eminim.” Hızlıca başını salladı. “Muhtemelen ifadeden sonra uzun bir özel konuşma da yapacağız.” Derin bir nefes verdi. “Ayrıca Seth konusu da önemli. Eğer sandığın gibi bir durum varsa Oliver ile çalışman ne kadar doğru olur bilmiyorum Ky.” Bana yaklaşıp fısıldadı. “Bu tür takıntılar iyi değildir.” Kahverengi gözleri gerçekten her türlü beladan uzak durmam konusunda endişeli ve uyarıcıydı.

“Tamam, akşam görüşürüz.” Kolunu sıktım. “Sakin kalmaya çalış, biliyorsun o iyiliğini istiyor.”

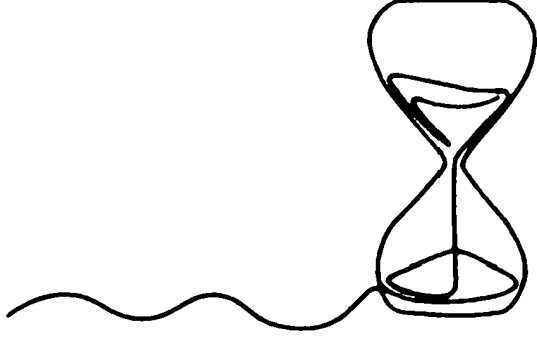
Başını salladı ve odaya girmek için cesurca bir hamle yaptı. Kapıyı kapatırken göz göze geldik ve bir an kaşlarını çattı sonra tebessüm ederek kapıyı üzerime kapattı.

Dedektiflik bürosundan çıkarken çantamdan telefonumu çıkardım, annemden gelen bir çağrı ve eve gelmemi söylediği bir mesaj bildirimi vardı. Seth de cevap olarak, "Senden haber bekliyorum," yazmıştı. Sabah evden apar topar çıktığım için üzerimde siyah spor tayt takımım vardı, eve gidip üzerimi değiştirsem ve bir duş alsam harika olurdu. Büronun baskın kokusu ve sigara dumanı saçlarıma yapışmış gibi hissediyordum.

18. Bölüm

Yapmak Zorunda Kaldıklarımız

Güvenlikten geçip içeriye girdiğimde garajda yabancı beyaz bir araba fark ettim. Arka taraftan dolanmayı düşünürken bacağımın sızısını hatırlayarak yolu uzatmaktan vazgeçtim. Ana giriş kapısı açıldı, yardımcı kızlardan Annie gülümseyerek beni karşıladığında elinde nane yaprakları ile süslenmiş limonata sürahesi tutuyordu.

“Hoş geldiniz efendim,” dedi. “Anneniz kış bahçesinde sizi bekliyor.”

“Yanında başka kim var?” diye sordum eşyalarımı vestiyere bırakırken. Annem kış bahçesini konuklarını ağırlamak için kullanırdı, bir an ablamın gelmiş olabileceğini düşünerek sevindim. Eşiyle birlikte şirketin Amerika’daki ayağını yönettikleri için en az babam kadar yoğunluğa ve onu görmeyeli epey zaman olmuştu.

“Beyefendinin kim olduğunu bilmiyorum,” dedi Annie. “Gelir gelmez sizi beklediğini söylememi istedi.”

“Tamam, teşekkür ederim.” Gülümseyerek salondan geçtim ve koridor boyunca ilerleyerek yine fazladan mesafe kat ettim. Kış bahçesinin cam duvarları içeride yanan ışıklarla parlıyordu. Annem oturma takımında karşılıklı bir adamla kahve içerken oldukça ciddi bir konuşma yapıyor gibi görünüyordular.

Kendi evimde kapı açık da olsa nezaketen camı tıkatıp içeriye girdim. Annem geldiğimi fark ederek ayaklandı ve ellilerinde ama oldukça fit görünen adam da onunla birlikte ayağa kalktı.

“Kylie, gel tatlım. Biz de seni bekliyorduk.”

Tam tahmin ettiğim gibi annem kasabanın her yerinde kızının fotoğrafının olduğu ilanlardan habersizdi ve benim adıma bu, iyi haberdi.

“Dr. Rohan, sana bahsettiğim plastik cerrah. Seni burada muayene etmeyi kabul etti.”

Yolda gördüğüm ilanlar bile bu kadar sert bir darbe gibi hissettirmemişti.

Adamın gülümseyen yüzüne doğru ben de karşılık vermek istedim ama dudakları bana gülümsese de gözleri annemin detaylıca bahsettiğini anlayacağım şekilde bacağımdaki yarayı görmeye çalışıyordu.

“Memnun oldum,” diyerek elini sıktım. “Bize bir dakika müsaade eder misiniz lütfen? Anne.” Benimle dışarıya gelmesi için gözlerimle işaret ettim.

“Affedersiniz,” dedi doktora hitaben ama beni takip etti.

Koridorda yeterince uzaklaştığımıza inandığımda, “Babama söyledin değil mi?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

“Ben söylemedim ama o anladı.” Kavisli kaşları alnında iyice gerildi ve bakışlarını kaçırdı.

Dişlerimi sıktım, öfkemi ağzımdan kaçırmamak için kendimi tutmaya çalışıyordum ümitsizce.

“Bunu yapmanı o mu istedi?”

“Hayır demenin işe yaramayacağını biliyorsun ve böylesi çok daha iyi canım.”

“Bana soramaz mıydı?” diye sitem ettim. “Sadece benimle konuşsaydı. Bu halimle onu utandırdığımı en azından yüzüme bakarak söyleseydi.”

“Kylie...”

Sinirle başımı iki yana salladım. Onun üzgün suratı beni daha da öfkeliyordu. Babama karşı çıkmazdı, hiçbir zaman çıkmamıştı sadece onu memnun etmeye çalışırdı. Benim bile daha fazla otokontrolüm, kendime ait kararlarım vardı ve babam da bunu çok iyi bildiği için artık kendi müdahale zamanının geldiğine karar vermişti.

Hışımla dönerken ağrım tetiklendi ve daha da öfkelen dim. Yeniden kış bahçesine dönerken annem "Kylie," diye seslendi. Onu duymazdan gelecektim, içeriye girip doktora başka ameliyat ya da başka muayene istemediğimi söyleyecek, gerekirse onu kovacak ve babama da ne hali varsa görmesini ve kendi işine bakmasını söyleyecektim.

"Baban istiyor tatlım," diye devam etti. Omzumun üzerinden baktığımda elinde cep telefonu ile koşturduğunu gördüm. Annem acı çeken bir ifadeyle uzandı, telefonu kulağıma yaslayıp "Evet," dedim en soğuk halimle.

"Yapamayacaksan yapma Kylie," dedi. "Bu kadar zor geliyorsa, tabii ki yapmak zorunda değilsin."

Bu kadar zorlanıyorsan zaten yapmamalısın.

Çocukken beni onun deyimiyle böyle terbiye ederdi. Ne zaman istemediğim bir şey olsa istemediğim için değil de yapamadığım için yapmıyormuşum gibi davranırdı. Bilinçaltıma bunu işlemişti ve ne kadar direnmeyi denesem de, bu cümle hâlâ bir kırbaç gibi beni harekete geçiriyordu.

Tek kelime etmeden telefonu anneme geri uzattım, annem telefonu kulağına yasladığında dönüp kış bahçesine girdim.

"Nasıl yapacağız?" diye sordum doktora.

"Bacağını görüp birkaç hareket yapmanı rica edeceğim. Çok zorlamadan."

Bu kadar zorlanıyorsan zaten yapmamalısın.

Odanın köşesinde beni bekleyen hastane önlüklerine benzeyen kıyafeti giyinirken annem tekrar içeri girmişti ve çok gergin görünüyordu. O sözcükleri duyduğum anda beynimin içindeki başka bir ben devreye girmişti bile. Yeniden robot olmuştum. Şimdi beynime ne söylersem sadece onu yapacaktı ve geri kalan hiçbir şeyin önemi olmayacaktı.

Bacağımı açtım ve korkunç haline bakmasına izin verdim.

"Kemik dışarıya çıkmıştı değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. Yaşanan olayın ardından bacağımdaki kemik

dışarıya çıkmıştı ve hem kırığı onarmak hem doku hasarını gidermek için uzun ve acılı üç ameliyat geçirmiştım.

Derinin ne durumda olduğunu anlayabilmek için yaptığı minik vuruşlar ya da çekiştirmelerle sorduğu her acıyor mu sorusunda başımı iki yana salladım.

“Kylie çok dayanıklıdır,” dedi annem.

Çok acıyor olmalı.

“Bükebilir misin?”

“Şimdi yukarıya kaldırmayı isteyeceğim.”

“Amigo kızlardan birisin değil mi?”

Dizimi kırdığında beynimde hissettiğim acıyı, sorduğu hiçbir soru dindirmiyordu.

“Deri yıpranmış, ameliyatta doktorun iyi iş çıkarmış ama estetik müdahale olmadan daha iyi görünmesi mümkün değil. Epey büyük bir bölge olduğu için katmanlı çalışmamız gerekecek. Tabii bunun için birkaç tetkik ve film çekimine ihtiyacımız var. Ve şu kısım için...” Derinin yanmış gibi büzüştüğü yeri işaret etti “Deri kendini kapatamayacak kadar zarar görmüş bu yüzden deri grefti uygulaması yapmalıyız yani vücudunun başka bir bölgesinden alacağımız deriyi kullanmamız gerekiyor.”

“Birden fazla işlem anlamına mı geliyor?” diye sordu annem. Ve cevabını beklemeden, “Ne zaman yapabiliriz?” diye ekledi.

“Programımı size göre uydurabilirim,” dedi. “Öncelik veriniz. Kylie ne zaman gelebilirsin?”

Babam ona oldukça cömert davranmış olmalıydı.

“Belki de yeni klinikte ilk hastam sen olursun.” Bir saniye bana gülümseyip özel hastasına en iyi muameleyi ettiğinden emin olmak istercesine anneme döndü ve olabildiği kadar ilgili göründü.

Yeni klinik... Epey cömert davranmıştı.

“Annemle yaparsınız programı, müsaadenizle.” Eşyalarımı alıp yalpalayarak kış bahçesinden çıktım. Merdiven basamaklarını çıkarken gözlerim yanıyordu. Kendimi hızlıca düşün altına attım. Sadece birkaç operasyon daha. Hepsi acılı olacak ama degecek. Bacağım yeniden eskisi gibi kusursuz görünecek. Tekrar anne ve babam için gurur duydukları bir parçaları olacağım. Hep böyle olmuştu.

Ne zaman bir sorun olursa bunu çözmek için babam kesenin ağzını açar, annem de en iyi uygulayıcıyı bulurdu. Ben bildiklerimi hep onların tuttuğu başka birilerinden öğrenmiştim. Onlardan öğrendiğim tek şey hatalı, bozuk ya da sorunlu olan ne varsa bir an önce onarılması gerektiği idi. Kontrolsüzce yaptıklarımı bu yüzden yapıyordum ve bunun farkındaydım. O gün evden bu yüzden çekip gitmiştim. Dylan'ı bu yüzden istemiştim. O bile babamın istediği başarmam gereken biriydi sadece. Babamı yendiği için gözümde büyüttüğüm bir kayıp. Doğruluk terazisinden şaşmama neden olan kocaman bir hata.

Üzerime rahat bir tişört ve şort geçirdikten sonra çalışma masasına oturdum ve fizik soruları çözmeye başladım. Her bir sorunun çözümü öyle vaktimi alıyordu ki düşünmeme gerek kalmıyordu. Formüller problemlerin çözümünü daha basit hale getiriyordu. İhtiyacım olan buydu, doğru formülü bildiğin sürece çözülmeyecek soru ya da sorun yoktu. Mekanik en sevdiğimdi çünkü...

Newton'ın üçüncü yasası: her etkiye karşı, eşit ve zıt bir tepki vardır.

(F=-F)

Öyleyse yankısı olmayan bir aşk, tedavisi olmayan bir yara da olamazdı. Her şey dengini bulup dönerdi sahibine.

Odamın kapısı çalındığında hipnozdan uyanmış gibi irkildim. Kalem bastırmaktan parmağım kızarmış ve neredeyse şişmişti.

"Gir," diye seslendim.

"Ansel Hanım size ulaşamamış, dönüş yapmanızı rica etti."

"Teşekkür ederim, Annie."

Hava kararmamıştı, ağzımdaki kuruluğa midemdeki yanmaya bakılırsa sandığımdan çok daha uzun süre geçmişti. Çantamın içinden cep telefonumu çıkardım, bir sürü birikmiş çağrı ve mesaj vardı.

"Hâlâ buluşuyor muyuz?" diye yazmıştı Seth yarım saat önce. Ansel ve Maddie hem aramış hem gruba yazmışlardı. Geri ara seçeneğine dokunup telefonu hoparlöre aldım.

"Çalışmaya dalmışım Ans."

"Öyle tahmin ettim," dedi. "Lunaparka gitmiyor musun?"

"Bugünü pas geçeceğim."

"Hayır, geçemezsin. Üçümüzün konuşması gerekiyor. Maddie ve Henry'yi alıp lunaparka gideceğim sen de hemen git, önce Seth ile konuş sonra buluşalım."

"Yeni bir olay mı oldu?" dedim bıkkınca.

"Buluşunca anlatırım," dedi. "Acele et."

"Tamam." Telefonu kapattıktan sonra Seth'e yarım saat sonra çıkacağımı söylediğim bir mesaj yazdım ve giyinme dolabıma ilerledim.

İspanyol paça bir kot pantolon ve omuzları düşük siyah renk üzerime oturan bluz giydim. Pantolon belimden düşmek üzereydi. Siyah bir kemerle iyice sıkıştırdıktan sonra süet loefer'ları ayağıma geçirdim. Eğilmeden giyilmesi en kolay ayakkabılardı ayrıca epey rahatlardı. Saçlarımı hızla düzleştirip, perçemlerimi şekillendirdim ve cildime ince ama parlak gösteren bir makyaj yaptım.

En son ne zaman lunaparka geldiğimi hatırlamıyordum. Bana fazla renkli ve gürültülü gelirdi. İnsanların yaşayamadıkları çocukluklarını yaşamak; çocukluklarına tekrar dönmek istedikleri o yeri anımsatıyordu. *Belki de daha düzgün şekilde tekrar büyümek istiyorlardı bu renkli oyuncakların arasında.* Ben çocukluğuna dönmek istemeyen, çocukluğunun büyük hayalleri altında ezilenlerdendim. Küçücük aklının büyük arzularına yetişemeyip kendiyle yarışını hiç kazanamamış, hep en çok kendi gerisinde kalmış ve hiçbir başarısının tadını çıkaramamış çünkü daha kazanması gereken nice mücadeleleri olanlardandım. Bu yüzden, yakasına yapışmak istediğim çocukluğumla karşı karşıya gelmek istemezdim.

"İlk kez lunaparka gelen bir çocuğa değil ama en sevdiği oyuncuğu lunaparkta kaybetmiş bir çocuğa benziyorsun," dedi.

"Mide bulandırıcı, çok renkli ve düzensiz olduğunu düşünüyorum," dedim Seth'e. Yüzümde onunki gibi bir gülümseme yoktu ama olsun istedim.

"Seç birini," diye omuz silkti.

Momentum korunumu, hareketli iki cismin çarpışması. Hiçbir etkileşimde toplam momentum değişmez. Çarpışmalardan önceki toplam momentum çarpışmalardan sonraki toplam momentuma eşittir.

İki insan bir araya geldiğinde bir şeyler değişir ama etki sabit kalır.

"Sen seç çok istiyorsan," dedim.

"Bana güveniyor musun?"

Gözlerimi devirdim ve bıkkın ama gülümseyerek nefes verdim.

"Kimseye güvenmem."

O da küçük bir kahkaha attı ve elini uzattı, elini tuttum, ikimiz de lunaparkın can sıkıcı ışıklarının altında bundan hoşlandık.

Önce dönme dolabın önüne yürüdü.

"Ama sen yeterince yüksektesin," dedi.

Sonra kalabalığın arasından atlıkarıncanın yanına geldik.

"Yeterince baş döndürüyorsun," dedi.

Rollercoaster'a gittik.

"Hayatın istemediğin kadar tepetaklak oldu," dedi.

Ve çarpışan arabalara geldiğimizde görevliye iki adet bilet uzattı.

"Neden?" diye sormadan edemedim.

"Çünkü kontrolü bırakmalısın," dedi. "Bazen sadece çarparsın, gözünü kapatıp bir yerlere sürersin ve bazen hiçbir yere varamazsın. Buna yaşamak denir, Kylie."

Sözleri bir şeylerin yolunda gitmediğini ve yanlış olduklarını hissettirdi ama yine de kırmızı arabaya bindim. O kendisi için siyah bir tane seçmişti. Alan büyük ve epey kalabalıktı. Birden siren sesi çaldı ve arabalar hareket etmeye başladı. Tüm o hızla hareket eden kalabalığın arasında Seth'i kaybettim. Gözlerim etrafta dolaşmış ama gülen ve eğlenen yüzler arasında onunkini bulamadım. Kaosa benzettiğim bu çılgınlığın ortasında öylece duruyordum ve birden birinin arabası benimkine çarptı. Refleksle ellerim direksiyonu tuttu ve ilerlemesini sağlayan pedala bastım. Arabaların arasına akan bir nehir gibi karışırken bir yönüm yoktu ve daha önemlisi kontrolüm yoktu. Dört yandan üzerime gelen ve düşünmeden çarpan insanların arasında hakimiyetimi bilerek kaybetmiştim. Çabam

yoktu ve umursamıyordum. Birisi gelip hızla çarptığında ve bindiğim araba öne atıldığında hissettiğim acı beni kendime getirdi. Direksiyonu daha kuvvetli sıktım ve ne yapmam gerektiğini anladım.

Kalabalığın ortasındaydık ve hepimiz tek başımızaydık. Dört bir yandan gelen darbelerin çoğunlukla sebebi yoktu. Sadece orada duruyorduk. Bazen hiç yerinden kıpırdamayan bir kaya gibi.

Okyanusun ortasındaki gemi ona çarpan dalgaları sorumlu tutmaz.

Belki rotasını değiştirir.

Başka bir siren sesiyle arabalar durduğunda gülüşerek yerinden kalkan insanların arasında nefesimin düzene girmesini bekledim. Herkes dağıldığında parkurun en uç köşesinde onun siyah arabasının içinde kıpırdamadan beni izlediğini gördüm. Hayatın içinde ne yaptığıma ya da yapamadığıma şahit olmuştu. Herkes beni yargılarken o sadece dalgaların ortasında ne yapacağımı görmemi istemişti. Belki de hiçbir şey yapamayacağımı biliyordu.

Önce arabadan sonra parkurdan çıktım. Sırasını bekleyen insan kuyruğunun yanından ilerlerken beni tanıyan bir kız telefonunu çıkarıp fotoğrafımı çekmeye çalıştı. Çarpışan arabalardan pamuk şeker satıcılarına kadar hızla yürümek için bacağımı son raddesine kadar zorladım. Kendime yaptığım buydu, her zaman zorlardım ama istediğime ulaşırdım. Ve ardından bir sonraki hedefi belirlerdim.

“Kylie...” Kolumdan yakalayıp benim yapamadığımı yaptı ve beni durdurdu.

Beni durdurdu.

Dalgaların ortasında dermanım kalmamasına rağmen dümeni sıkı sıkı tutmaya çalışıyor ve rotayı değiştirmek yerine burnumun dikine gidiyordum.

“Ne oldu?” diye sordu yüzümün halini görünce. O sorana kadar gözlerimin dolu dolu olduğunun farkında değildim.

“Bunu yapma tamam mı?” diyerek kolumu çektim. “Bana iyi davranma, benim ne yaşadığımı bildiğini sanma... Ben içinde iyileşmesi gereken küçük bir kız taşıyanlardan değilim. Yaralarımı sarmayacaksın ve ben de senden hoşlanmayacağım.”

“Kylie,” diyerek böldü sitemimi. “Ne oldu?”

Derin bir iç çekip başımı karanlığa doğru çevirdim ve sanki, aldığım nefeslerle yaşadığım rahatsızlığın kaynayan bir suymuş gibi buharlaşmasını bekliyordum.

“Düşünme,” dedi. “Sadece aklından ilk geçeni söyle.”

Bakışlarımı onunkilere kilitledim.

“Çok acıyor,” diye fısıldadım.

Arkasında dönen ve onu merkezine alan rollercoaster’dan insanların neşe ve korkuyu aynı vücutta birleştiren çığlıkları yükseldi. Çadırdan yayılan keyifli bir şarkının romantik bir cümlesi kulağıma ilişti. Karanlığın içinde ıslıl ıslıl parlayan her şey onun gözlerinin yeşilinde tek renk olarak birleşti ve gözbebekleri bana bakarken eriyerek kayboldular. Birincisi ya da kazananı değil sadece parçası olmak istediğim bir şefkat aradım. Ait olduğum ve sadece benim olan bir anmış gibi hissettirerek, ilk kez kaşlarını çat-tı ve bana doğru ama gerçekten bana, yıkılmak üzere olan benliğime doğru bir adım attı. Ellerini yüzümün iki yanına bastırdı ve dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Kendimi geri çekmedim ama ona karşılık da veremedim. Sadece durdum. Dalgaları alt edemeyeceğini bilen ama rotasını da değiştirmeyen, belki de batmayı bekleyen bir gemi gibi...

Geriye çekildiğinde kalp atışlarım yavaşlamış, nefes alışverişim düzene girmişti ve gözlerine baktığımda tek yapmaya çalıştığının, bu olduğunu gördüm. Tıpkı sakinleştirmek istediğin birine sarılmak gibi.

Ondan hoşlanmıyorum, diye düşündüm. Ben iyiyim ve yaptıklarının benim üzerimde tesiri yok. Benim başka birine ihtiyacım yok. Bu kadar kolay değil, bir yağmurun gelip dalgaları sindirmesi bu kadar kolay değil. Kendine güveninden nefret ettim. Zayıflığımı yakaladığını ve onu yatıştıracağını düşünmesinden nefret ettim. Kimsenin göremediğini gördüğünü sanmasından nefret ettim. Ona kötü davranmak istiyordum. Terslemek ve benden uzaklaştırmak istiyordum. Haddini bildirmeyi ve bir daha böyle davranışlara cüret edememesini istiyordum. Zayıf olduğumu düşünmesi mi-

demide bulandırdı. Ona yanıldığını kanıtlamak için her şeyi yapmak istiyordum. Çok acıyor dediğimi, itirafımı geri almak istiyordum. Bana ulaştığını, ruhumda bir yerlere dokunduğunu düşünmesini istemiyordum.

Kabul etmek istemiyordum. Zayıflığımı ve bunun gerçek olduğunu kabul etmek istemiyordum.

“Arkadaşların burada,” dedi. Başparmağı gözümde sızan bir damla yaşı sildi. O yaşın orada olmasından rahatsız olduğumu bilmesinden de nefret ettim.

Bir robot gibi başımı baktığı yere çevirdim. Ansel, Maddie ve Henry yanlarında Oliver ile birlikte atlıkarıncanın önünden bana el sallıyorlardı.

“Başka biletin var mı?” diye sordum Seth’e.

“Var.”

Dönme dolaba doğru yürüdüm ve beklemeden kabinlerden birine bindim. Görevliye biletleri uzatıp o da kabine yerleşti. Oyuncak hareket ettiğinde ve herkesten uzaklaşmaya başladığımızda derin bir nefes aldım.

“Oliver asistanlık programından çıktığını söyledi,” dedim. “Neden ayrıldın?”

“Üzıldün mü?” Çarpık bir şekilde gülerken öne doğru eğildi ve yüzlerimiz yeniden birbirine çok yaklaştı.

“Benimle ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.”

“Seninle ne gibi ilgisi olabilir?” Bunu çok saçmaymış gibi sordu. “Emily ile bize bazı sorumluluklar vermek istedi, tek tip bir çalışma düzeni istemediğim için çekildim,” dedi. “Programı sadece *İlahi Komedya* üzerinden yönetmelerinden de hoşlanmamıştım ama son yılımı öğrencilerin kışında dolaşarak geçirmek gibi bir niyetim de yok.”

“Kendin mi istedin yani?” Başka bir cevap ya da Oliver’ın Seth’in anlamlandıramadığı bir bahane sunmuş olmasını bekliyordum.

“Evet,” diye dudak büktü. “Başka bir bölümün profesöründen teklif aldım ve daha faydalı olanı seçtim.”

“Anladım,” diye kaşlarımı kaldırdım. Belki de ben abartmıştım.

“Neden seninle ilgisini olacağını düşündün?”

Omuz silkerek, “Fazladan sorumluluk istemiştim ve belki ayrımcılık olmuştur diye düşündüm,” dedim.

“İçin rahat olsun,” diye gülümsedi.

Başımı sallayarak manzarayı izlemeye koyuldum. Onun yakınlığından en fazla bu kadar kaçabildim ve bu da huzursuzluğumu perçinledi. Bu kadar yüksekte ve her şeyin üzerinde onunla yalnız kalmak iyi fikir değildi. Bir süredir duygusal bir boşluğun içindeydim, kalbim kırıktı, yalnız hissediyordum ve sadece ilgisi diğer herkes kadar rahatsız edici değildi. Kendimi buna ikna ediyordum.

Kabinden inip birlikte Ansel ve diğerlerinin hâlâ beklediği yere doğru yürümeye koyulduk. Yanlarına vardığımızda Maddie ve Henry bir konu üzerinde gülerek tartışıyorlardı. Bir dakika sonra Henry Maddie’nin elinden tutarak ters dönen aksiyon oyuncaklarından birine sürükledi.

“Ky, sandviç alacağım benimle gel.” Ansel koluma girip beni sürüklemeye başladığında, ona ayak uydurmak için dikkatimi topladım.

“Oliver’ın burada ne işi var?” diye mırıldandım.

“Henry işgüzarlık etmiş, gelene kadar haberimiz yoktu,” dedi. “Sen Seth ile konuşabildin mi?”

“Biz de paranoyaklık etmişiz,” diye göz devirdim. “Başka bir bölümden daha iyi bir teklif almış.”

“Gerçekten kafayı yiyoruz,” dedi Ansel. “Ama buna sevindim, diğer türlü Oliver’ı epey ürkütücü hale getirirdi.”

“Ben de rahatladım,” diye itiraf ettim. Büfeden sandviç alırken göz ucuyla Oliver ve Seth’in sakın sakın konuştuğunu gördük. Tekrar yanlarına döndüğümüzde Oliver bir telefon aldığını ve gitmesi gerektiğini söyledi. Hiçbirimiz buna üzülmemiştik.

“Buraya yalnız mı gelmiştin Seth?” diye sordu Ansel sandviçini ısıtırken. “Öyleyse bizimle takıl. Maddie ve Henry adrenalin oyuncaklarına bağımlıdır.”

"Emily de burada," dedi Seth. "Korku tüneline girmek için yandaş arıyordu."

"Onu da çağır," dedim ve hem Ansel'i hem kendimi şaşırttım. Aramıza birilerini davet eden, ben olmazdım hiç.

"Evet," dedi Ansel imâyla. "Onu da çağırırsana."

Seth Emily'yi arayıp çok kısa konuştu. Emily okuldan bazı kızlarla bir aradaymış ama davetimizi aldığıında onlardan ayrılıp yanımıza gelmesi uzun sürmedi. Ansel ve Seth'in kısa süreli oyuncaklarla ilgili konuşmaları Maddie ve Henry gelince yarıda kaldı. Hep birlikte Maddie'nin seçtiği kabarık etekleri olan ve baş döndürürken eğlendiren balerine bindik. Maddie adrenalin bağımlısı olduğu için bir tur da gondola bindiler ama ben aşağıda kaldım. Emily korku tüneline önerdiğinde Ansel de benim gibi gözlerini devirdi ama Henry ve Maddie çoktan bilet gişesinin yolunu tutmuştu.

"Gerçekten korku tüneline mi giriyoruz, beş yaşında mıyız?" diye söylendim, Ansel de aynen öyle dercesine başını sallıyordu.

"Korktun mu Kylie?" diye kolunu omzuma attı Henry. Seth bir saniyeliğine bu temasa bakıp gülüşüne eşlik etti.

"Çok eğlenceli olur," diye ellerini birbirine çarptı Emily. Korku treni fikri ondan geldiği için daha fazla dırdırılanıp kabalık etmek istemedim.

Vagona yanaştığımızda sırayla güvenlik turnikesinden geçtik. Maddie Henry ile ilk geçtiği için ön sırada yan yana oturdular. Ansel hemen yanımdaydı ama Emily'ye soru sorma bahanesiyle aradan çekildi ve peşimden Seth girdi. Yanıma oturmasa saçma olurdu bu yüzden itiraz etmedim ama Ansel'e ters bir bakış attım. Emily ve Ansel de arkamızdaki sıraya yerleşti ve diğer ziyaretçilerle tüm vagon doldu. Aramızda on yaşlarında bir çocuk da vardı, çok komik bir gruptuk.

Raylar gıcırdayarak karanlığa doğru ilerlerken kollarımı birbirine kavuşturdum. Maddie "İşte başlıyoruz," diye neşeyle kollarını havaya kaldırdı. Seth'in küçük alana sığmayan bacağı benim dizime dokunduğunda gözlerimi karanlığın belirsizliğinde tutmak için zorladım. Temasının farkında olduğumu belli etmek is-

temiyordum ama içime sıcak ve huzurlu bir his yayılıyordu, bunu engelleyemiyordum. Üzerime doğru gelen tavandan sarkan iplere yüzümü buruşturduğumda eliyle ipleri benden uzaklaştırdı ve yavaşça gülümsememe neden oldu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Rica ederim, Kylie."

Karanlık koridordan plastik zombilerin cirit attığı ve cızırtılı hoparlörden iğrenç zombi seslerinin yükseldiği başka bir yola döndük. Emily ve Ansel ambiyansa uygun şekilde çığlık atarken Maddie zombilerin moda anlayışıyla ilgili yorumlar yapıyordu. Kırmızı ışıklandırma Seth'in yüzünü aydınlattı ve yeşil gözleri iyice belirginleşti. Onun zombilere bakan ve gülümseyen yüzü beni de gülümsetirken ışıklar iyice karardı ve hoparlörde cızırtılı, kulak tırmalayan yüksek bir ses patladı. Tren vagonu bir anlığına sertçe durdu, metalin kopuş sesi arka taraftan gelen tiz çığlıklara neden oldu. Öne doğru savrulurken Seth kolunu etrafıma doladı ve diğer eliyle vagona tutunup yeniden ama daha hızla hareket eden tren-den düşmemize engel oldu.

"Bu harika!" diye adrenaline bağırdı Maddie.

İçgüdüsel bir korkuyla arkamı döndüm ve vagonların birbirinden ayrıldığını fark edince nabzım hızlandı. Bunun eğlenmenin bir parçası olup olmadığına emin olamamıştım.

Arkadan, geride bıraktığımız karanlıktan gelen çığlıklar ters giden bir şeyler olduğunu düşündürüyordu. Tren bir kez daha savruldu ve mağara gibi dekore edilmiş mavi ışıklı bir odada durdu. Raylardan bir elektrik patladı ve sigortalar atmış gibi tüm ışıklar sönerken etrafta oynayan elektrikli cihazların hepsi sessizleşti.

"Bunun oyunun bir parçası olduğunu sanmıyorum," dedi Seth.

"Eski bir lunapark," dedi Henry. "Muhtemelen ana güç kaynağında sorun yaşanıyor. Hadi çıkalım." Vagondan inerek telefonun fenerini yaktı. Maddie de onu takip ederek kendi telefonunu çıkardı. Diğer yandan gelen çığlıklarla irkildim, bir an önce buradan çıkma isteğiyle Seth'in geçişini bekledim ve hemen arkasından indim.

"Geldiğimiz yoldan mı döneceğiz?" diye sordum.

"Bence devam edelim, çıkışa yaklaştığımız olmalıyız," dedi Seth.

"Raylarda elektrik var mıdır sizce?" diye sordu Maddie.

"Risk almayalım ve kenardan ilerleyelim." Henry onu sağ tarafına doğru çekti.

"Ansel'i beklemeli miyiz?" diye duraksadım. "O taraftan mı gitsek?"

"Burası epey büyük," diye hatırlattı Henry. "Onların hangi tarafa gittiğini bilmiyoruz. Dönsek bile muhtemelen orada değiller. Çıkışta buluşuruz, yalnız değildi."

"Tamam..." derken yine de omzumun üzerinden geriye bakıyordum.

"Korktun mu sen?" diye sordu Seth.

"Hayır, sadece aptalca." Rahat yürüyebilmek için ben de telefonumu çıkardım ve adımlarımı hızlandırdım. Aslında, karanlığın içinde izleniyormuş gibi hissediyordum ve ürpermiştim. Bunun da tekne kazası gibi bir felakete dönüşmesini bekleyen tek kişi olduğumu sanmıyordum ama kimse bunu dile getirmedi.

"Bu kadarından ben de hoşlanmadım," dedi Maddie.

"Kylie," dedi Seth. "Bu üzerindeki ne..." Parmağı saçımın üzerinden bir şey alır gibi uzandı ama telefona tuttuğu elinde kırmızı bir sıvı vardı.

"Yapay kan değil mi?" diye gerildi Maddie.

"Senin omzunda da var," dedi Henry Seth'e doğru. "Ve Kylie'nin sırtında da."

"Bizde de var mı?" diye sordu Maddie. "Tavandan sıktıkları o saçma şeylerden olmalı."

"Sizde yok," diye mırıldandım ve saçımı kokladım. Başımın döndüğünü sandım ama aslolan midemin bulanmasıydı. Kan kokusunu biliyordum ve bu kan kokusuydu, mantıklı bir açıklaması olmasını umuyordum.

"Tamam," dedi Henry gerildiğini belli eden ciddi tonlamasıyla. "Bir an önce buradan çıkıp Ansel'i bulalım."

Derin bir nefes alıp başımı salladım ve adımlarımı hızlandırdım. Maddie ve Henry koşar adımlarla giderken Maddie, "Hadi," diye sayıklıyordu bize çünkü Seth ile geride kalıyorduk.

"Basketbol oynarken bileğimi burkmuştum, çok yüklenemiyorum," dedi Seth.

"Tamam, geride kalmayın," dedi Maddie. "Birbirimizi kaybetmeyelim. Henry yavaşla."

Işıklar tekrar yandı ve tren öyle hızlı bize doğru kaydı ki Seth çekmeseydi eğer altında kalacaktım. Resmen frenleri boşalmış gibi hızla gidiyordu ve çığlıklarımızın arasında sert bir şekilde çarptı.

"Ky! İyi misin?"

"Çıkalım hadi şuradan!"

Korku tünelinin çıkışına vardığımızda endişelerimizin gerçekleştiğini anladık. Tünelin giriş kapısında devasa bir kalabalık vardı. Ambulans orada bekliyordu ve lunapark görevlileri ziyaretçileri uzak tutmaya çalışıyordu.

"Ansel'i arıyorum," diye telefonu kulağıma götürdüm. Seth de Emily'yi aramak için telefonunu açtı. Kalabalığa yaklaşabildiğimiz kadar yaklaştık ve sonra onların arasında Ansel'i gördük. Ayakta duruyordu ama şok geçiriyordu. Seth görevliyle konuşup arkadaşları olduğumuzu söyledi ve Henry tanıdığı bir çocuktan geçiş izni koparmayı başardı.

"Ansel..." dedi Maddie. "Ansel ne oldu?"

"Emily..." diye mırıldandı Ansel.

Korku treninin giriş kapısından sedyenin üzerinde Emily çıkarılıp ambulansa götürülürken hepimiz dehşetle seyrettik.

"Ona ne oldu?" diye korkuyla sordu Seth. "Benim peşinden gitmem lazım."

"Ky, sen de gitsen iyi olur."

"Ben de," dedi Ansel. "Ben de gitmek istiyorum."

Dedektifler gelmeden önce oradan ayrılıp hastaneye gitmek için Henry'nin arabasına sıkıştık.

"Neler oldu?" diye sordu ön tarafta, yolcu koltuğunda oturan Seth.

"Vagonlar ayrıldı ve sonra..." dedi Ansel hâlâ anlamaya çalışıyormuş gibi. "Işıklar söndü, Emily yanımda yoktu. Herkes çığlık atmaya başladı. Aşağıya indiğimde ve telefonumun fenerini yaktığımda..." Elini ağzına kapattı. "Gözleri açık halde yerde yatıyordu ve hiç hareket etmiyordu..."

"Sence düştü mü yoksa..."

"Bilmiyorum, her şey bir anda oldu, tavandan üzerimize bir şeyler düştü, insanlar panikleyince arbede çıktı, yaralanan başkaları da vardı," diye başını iki yana salladı Ansel.

Hastaneye gidene kadar hiç kimse ağzını açmadı. Kızlarla birbimize baktık ama başparmağını gergince çenesine yaslamış Seth burada otururken konuşmaya cesaret edemedik.

Hastaneye girmeden önce hepimiz bir anlığına durmak zorunda kaldık. Geride kalsa da sadece birkaç ay önce bu koridorlarda hepimizin acıları, ağrıları ve korkuları yatıyordu. Ve şimdi yine başka bir belirsizlik için buradaydık. İlk adımı atmaya cesaret eden Maddie oldu. Hem Ansel'in hem de benim elimden tutup Henry ve Seth'in peşinden ilerlememizi sağladı. Bankodan bilgi aldıktan sonra acil müdahale katına çıktık. Koridorda ilk gördüğümüz yüz Dedektif Wallace'a aitti.

"Sen iyi misin?" diye sordu doğrudan Ansel'e.

"Onun yanında oturuyordum," dedi Ansel robotik bir sesle. Sanki sorgu odasındaymış gibi kaskatı kesilmişti ve rahatsız edici bir an boyunca ilişkilerinin kötüleştiğini gördüm. Ansel mutsuzdu çünkü onunla birlikteyken sürekli yine gözaltındaymış gibi hissediyor olmalıydı. Christopher'ın korumacılığı onu tetikliyor ve kendini her zaman suçlu hissediyordu.

"Sen neredeydin?" diye sordu Ansel. "Bütün gün sana ulaşamadım."

Christopher ilk kez Maddie, Henry ve bana baktı. Seth artık yanımızda değildi; Emily ile bilgi alabileceği birilerini aramak için gitmişti.

"Matthew," dedi Christopher. "Ailesi dün kayıp ihbarında bulunmuştu, yirmi dört saat geçti ve Matthew'a kimse ulaşamıyor."

“Arkadaşlarına sordunuz mu?” diye öylesine bir soru sordu Henry. Elbette sormuş olmalıydı. Dedektif başını iki yana sallayarak onlardan bir şey çıkmadığını açık etti.

“Seninle konuşmak istiyordum Maddie,” dedi. “Son günlerde yine kötü zamanlar geçirdiğinizi biliyordum ama Matthew ile ilgili...”

“Yardımcı olmayı çok isterdim,” dedi Maddie alışılmış bir telaşla. “Ara sıra bana mesajlar gönderiyordu.” Henry’nin bundan haberi olmadığını huzursuzca oynattığı boynundan anlamış olduk. “Ben cevap vermiyordum,” diye devam etti Maddie. “Onunla doğrudan konuşmayalı epey oluyor. Jenny ve Ivan biliyor olmalıydı.”

“Onlardan da bir şey çıkmadı,” dedi Christopher. “Yine de belki nereye gittiğini bilirsin,” diye ekledi. “Arkadaşları son zamanlarda kafasının bozuk olduğunu söyledi. Böyle durumlarda çekip gittiği bir yer, görüşebileceği başka insanlar... Aklına gelen herhangi bir şey,” diye sordu.

“Biraz düşüneyim,” dedi Maddie ve bize döndü. “Siz Seth’i yalnız bırakmayın.”

“O benim de arkadaşımdı,” dedi Henry. “Ben de aklıma gelenleri anlatırım.”

Dedektif onu onayladı ve ikisiyle birlikte koridorun köşesine geçtiler. Ansel ile birlikte Seth’in hemşireyle konuştuğu koltuklara doğru yürüdük.

“Bilgi vermiyorlar, içerideymiş, ailesine haber vermişler,” dedi Seth.

“Umarım bir şeyi yoktur,” diye kendini koltuğa bıraktı Ansel. Yanına oturup içimden umarım diye geçirdim. Ve bencil bir an için iyi ki korku tüneline girmek benim fikrim değildi diye düşündüm. Ne olduğunu anlayamıyordum, son zamanlarda dikkatimi dağıtan her şeye sinirleniyordum. Gerçekten yeni bir trajedinin içinde miydik yoksa başımıza gelenler kötü talihten mi ibaretti, bilmiyordum. Düşünme, sorgulama ve özellikle karar verme yetimi yitirmiştim.

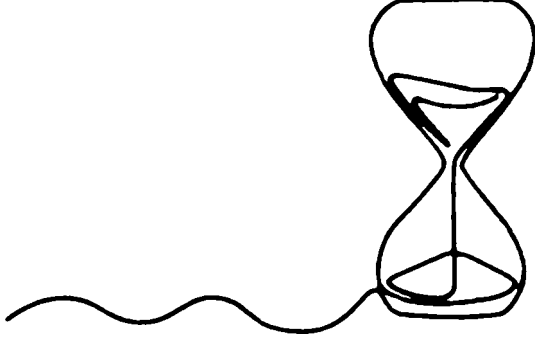
Biraz sonra Emily'nin anne ve babası telaşla içeriye geldiler, hepimizden bir şeyler öğrenmeye çalışıyorlardı, doktor dışarıya çıktığında Ansel ile göz göze geldik. Yüzü her şeyi açığa çıkarmıştı. Emily'nin annesi ayakta duramadı ve yere yığıldı, babası birkaç saniye içinde yıllarca yaş almıştı ve dünyası durmuştu, uzanıp annesini yakalayamadı.

Ölüm sebebi boynunun kırılmasıydı.

Ben insanları teselli edebilen biri değildim, böyle anlarda onlara iyi gelecek sözler bulamazdım. Emily ile yakın olan Seth sarılırken Henry ona destek olmaya çalıştı. Ben kızlarla vedalaşıp, hastaneden çıktım. O an tüm bu karmaşa ve duygu yoğunluğunun altında eziliyordum ve en iyi yaptığım şeyi yapıp bu duygudan kaçmak istedim. O kadar ağır ve yorucuydu ki odama girip yatağın üzerine uzandım ve telefonumdan felsefe bölümünün adresine asistanlık programına katılamayacağımı, şans verdikleri için teşekkür ettiğimi yazdığım bir mail gönderdim. Bir dakika sonra telefonum çaldı, ekranda Oliver'ın ismini gördüğümde programla ilgili olduğuna emindim, telefonu sessize aldım ve başucumda duran bir kitabı alıp okumaya başladım.

19. Bölüm

Karanlığa Küstüğümüz Anlar

Cenazede hepimiz sessizdik ama hepimiz kafamızın içinde konuşuyorduk. Daha bir gün önce aramızdaydı, henüz lunaparkta buluştuğumuz ve bir araya geldiğimiz o saate gelmemiştik bile ama Emily artık aramızda değildi.

Ana sigortada yaşanan sorun, güvenlik kameralarını devre dışı bırakmıştı, görgü tanıklarının ifadesine göre, Emily vagonların birbirinden ayrıldığı anda yaşanan hız ve tökezlemeyle vagondan düşmüş ve boynunu kırmıştı. Aklımız bizimle oyun oynamıyorsa başımıza gelen talihsizlikti. Ama kalabalık dağıldığında ve biz üçümüz yan yana bir araya geldiğimizde telefonlarımıza bir bildirim düştü.

“Neden hayatta kalan hep siz oluyorsunuz?”

Başımızı kaldırıp etrafa baktık ama birini görmeyi beklemiyorduk, o an hepimiz artık görünmez olmak istiyorduk.

“Christopher’a evde bizimle buluşmasını söylüyorum,” dedi Ansel telefonundan hızla mesaj yazarak. “Hadi gidelim.”

Her şey üst üste geldiğinde bunu kötü talihle açıklayabilirdiniz ama bazen de sadece domino etkisidir. Devrilen bir taş diğerlerinin de devrilmesine neden olur. Her şey birbirine bağlı değildi ama aslında her şey birbirinin peşindeydi.

"Henry'ye ulaşamıyorum," dedi Maddie. "Ans sen hiç konuştun mu?"

"Hastaneden beri hayır," dedi Ansel.

Maddie sessizce içine kapandı.

Ansel ile göz göze geldik.

Dedektif Wallace'ın evinde, devrilmek için önündekinin dermanının bitmesini bekleyen taşlar yığını bekliyordu bizi. Maddie'nin telefonu çaldı, cevaplarken gerimizde kaldı. Ansel içeriye girmek için anahtarını kullandı ve güvenlik panelinin şifresini girdi. Dedektifin siyah köpeği bacağımdaki hasarın kokusunu almış gibi dizlerime sürtündü.

Maddie, "Bir haber alırsanız lütfen bana da söyleyin," dedi ağlamaklı bir sesle. Telefonu kapatırken gözleri dolmuş, taşıyordu. Christopher kapıya yanaştı ve bizimle birlikte Maddie'ye baktı.

"Henry dün gece eve gitmemiş," diye korkuyla burnunu çekti Maddie. "Annesi ona ulaşamıyor."

Artık bu, birbirimizi teselli edecek cümlelerimizin kalmadığı andı.

"İçeriye girin," dedi Christopher. Hâlâ Matthew'dan da bir haber yoktu ve bu kadar tesadüf üst üste yaşanmazdı. Sadece taşlar sırasını beklerdi.

Ansel sadece sessizliği bozma güdüsüyle, mezarlıkta aldığımız mesajdan bahsetti.

Christopher salondaki sehpanın üzerine belli ki bir süredir biriktirdiği şüpheli olayları toplamıştı. Hepimize ait dosyalar ve resimler yine oradaydı. Matthew ile ilgili notlar vardı. Ansel'in ona aktardığı mesajlar. Ophelia.hell hesabıyla ilgili dökümler. Arabamın lastiklerinin patlamış halinin görüntüsü... Ansel'e benim tarafından gönderilmiş olan isimsiz çiçekler ve notlar da oradaydı.

"Bunlar nedir?" diye sordu Ansel. Tekrar o notların gündem olmasından duyduğu rahatsızlık yüzüne yansımıştı. Muhtemelen her şeyin yine Dylan'a bağlanmasından çekiniyordu ve her nedense onun tekrar hayatına girmesini istemiyordu.

Eğer bu kadar aptal olmasaydım ve doğru şekilde düşünseydim, ben de istemezdim. Ama öyle yapamamıştım. Kafamın içinde onu bir merkez nokta haline getirmiştım ve uydu gibi eksenimizde dönmeye devam etsin istemiştım.

“En başa dönersek,” dedi Dedektif. “Her şey seninle başladı Ansel. İsimsiz çiçekler, notlar, peşine düşen ve çantanı çalan o adam...”

Maddie koltuğa oturmuş kendi içinde düşüncelere dalmış, muhtemelen sadece Henry’yi düşünüyordu.

“Bendim,” diye mırıldandım. Donma anından çıktım mı yoksa başka bir kütlenin içine kendimi daha derine mi hapsettim şimdi görmek mümkün değildi ama cehennemin en aşağısına indiğimi ve nihayet Lucifer’la yüzleştiğimi biliyordum. Dylan ile değil, kendi aksimle. Kendi kanatlarımın estirdiği rüzgârdı, etrafımdaki buz kütesini besleyen. Bu yüzden hayatım boyunca ilk kez yarışır gibi kanat çırpmayı bıraktığım andı. Durduğum an.

Christopher ağır hareketlerle bana doğru döndü.

“Sana o çiçekleri ve mesajları gönderen bendim.” Dudaklarımı birbirine bastırarak Ansel’e döndüğümde, birbirimize kenetlenen bakışlarımızda benzer türde bir hezeyan belirdi. “Sadece birkaç mesaj gönderecekti, çantanı çalmasını istememiştım ve bunu yaptıktan sonra işine son verdim.”

“Kylie, neden böyle bir şey yaptın?” diye şoke olmuş halde ayaklandı Maddie.

Maddie’nin anlamayacağını biliyordum, Maddie’nin kalbi de akli da bunca şeytanlığa ermezdi. Maddie hiç yolun karşı tarafına geçmemiş, hep güvenli bölgede kalmıştı. Maddie üzülürdü ama öfkelenmezdi. Maddie kırılır ama kırmak için öne atılmazdı. Maddie acı çekiyorsa bundan kaçmazdı. Yaralanırsa ortalığı ayağa kaldırır, canı yanarsa ağlardı. Bu yüzden Maddie anlamazdı.

“Dylan’ı kasabaya geri getirmek için,” dedi Ansel.

Ansel anlardı çünkü benim hep merak ettiğim yolun diğer tarafını, Ansel hep kolaçan ederdi. Çünkü biz karanlığa doğmuştuk

ve karanlığa benzediğini gördüğümüz aşka düşüp onu mum ışığı sanmıştık. Çünkü Ansel parçalarını bir araya getirsin diye ona tutunmuştu; bense beni paramparça etsin ve kendime ait olanı bulayım istemiştim. Çünkü yaşamla aramızda hep bir adım vardı.

Ağır ağır başımı salladım.

“Sevgi bizi bir ölüme götürdü.” — *Inferno*, Kanto 5

“Diğer olaylar, bu mesajlar, hesabın çalınması... hepsini sen mi planladın?” Maddie salonun içinde bana doğru bir adım atarak ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Aklını mı kaçırdın?”

Francesca gibi aşkımı romantize ederek kendimi haklı çıkarma çabam yoktu artık, olup biten her şeyin hırslarımın ve vicdanımın zafiyeti olduğunu biliyor ve utancını en şiddetli şekilde yaşıyordum.

“Hayır.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Sadece üç tane mesaj. Çiçek, viski bardağı ve not. Çantayı çalmaya çalışan aptal herife yaptırdım. Sadece bu kadar. Diğerlerinin benimle ilgisi yok.”

“Kylie, beni ne kadar korkuttuğunun farkında mısın?” diye sordu Ansel sakince.

Biliyorum çünkü kendimi daha çok korkuttum. Tüm bunların arasında ben de çok korktum. Kendimi kaybetmekten, kendimi yitirmekten ama en çok da kim olduğumu, neler yapabileceğimi ve durup duramayacağımı bilememekten korktum. Kazanma hırslımın sonu olmayacağından, babamın açtığı yolda sonsuza kadar sadece rekabet peşinde koşturacağımdan korktum. Hiç duramayacağımdan çok korktum.

“O kadar ileri gitmemesi gerekiyordu,” derken dudağım hafifçe titredi. “Sadece birkaç mesaj ve şüphe oluşturmak istedim. Başımıza yine bunların geleceğini düşünmedim.”

“Düşünmedin mi?” diye hırsla sordu Maddie. “Ödümüzü kopardın gerizekâli!” diye devam etti. “Bu şımarıklık. İstedığın her şeyi elde etmeye...”

“Onu söyleme tamam mı?” diye böldüm. “Ne istersen söyle ama onu söyleme.” Artık benim de sesim biraz yükselmişti. “Bu

istediklerimi elde etmekle ilgili değil. Ama bir kez olsun anlamaya çalışmadın ki Maddie!”

“Neyi anlayacağım, hastasın sen. Geçen dönem gittin, sahte bir hesap açtın ve hepimizin başına bela oldu işte. Peşinde onca insan varken hiçbirine şans vermedin çünkü en yakın arkadaşının sevgilisini takıntı yaptın. Sen kafayı yemişsin Kylie!”

“Benim yaptığım, sizin Rebecca’ya yaptığınızdan daha mı kötü?” Ansel’e doğru döndüm ve taşlardan geriye kalan her şeyi devirdim. “Matthew’un sana yaptığından,” dedim Maddie’ye. “Seni aldattı ama onu affettin. Henry’ye yaptığın Mads? Yıllarca sana âşık olduğunu bile bile gözünün önünde Matt ile takıldın ve ayrıldıktan sonra onda teselli buldun.”

Söylediklerime inanamıyordu.

“Henry’nin yaptığından daha mı kötüydü?” diye sakince sordum. “Hepimiz arkadaşlık! Matt ve Henry çok yakın arkadaşlardı. Ama sen yıllarca Henry’nin Maddie’ye olan aşkına şefkatle yanaştın.” Bunu Ansel’e söyledim. “Henry en yakın arkadaşına ihanet etmekle suçlanmadı. Matthew ile ayrılır ayrılmaz onunla takılmaya başladınız Maddie!” diye çıkıştım. “Ansel ve Dylan ayrılmıştı! Aradan yıllar geçti, bambaşka hayatlar yaşamaya başladılar. Nasıl oluyor da ben daha kötü oluyorum!”

“Ne kadar çok şey biriktirmişsin içinde,” dedi Ansel. “Keşke bir noktada bizimle de paylaşıydın.”

“Bırak Ansel,” diye araya girdi Maddie. “Kendini aklamak için saldırıyorsun. Ne Henry ne ben senin gibi arkadan iş çeviriyoruz. En yakın arkadaşlarımıza tuzak kurmuyoruz biz.” Alay edercesine ama öfkeyle dolup taşarak güldü.

Christopher dakikalar boyunca ilk kez konuşarak elini havaya kaldırdı ve anlamaya çalışır gibi tek tek heceledi.

“Austen yüzünden,” dedi sakinliğini korumaya çabalarken. “Ansel’in başına neler geldi ve sen bunun üzerine onu korkutmaya çalıştın çünkü Dylan kasabaya geri dönsün istedin.” Kaşlarını kaldırdı. “Olup biten bu mu?” diye sordu ateş saçan gözleriyle.

“Merak etmedin mi Christopher...” Kırgın bir şekilde gülümsedim. “Dylan kasabadan gitmeseydi, Ansel hâlâ seninle mi olurdu? Dış etkenler ortadan kalktığında gelişen ihtimal miydi tüm bu olanlar, yoksa dış etkenlerin hiçbir koşulda etki etmeyeceği özgür iradeli seçimler miydi?”

“Ne demek istiyorsun?” Ansel, Christopher’ın kolunu tutarak onu geriye çekti.

“Dylan’ın kasabadan gitmesi işine geldi çünkü onunla bir ilişkiye başladın. Dylan hâlâ burada olsaydı da Christopher’ın yanında kalmaya devam edecek miydin? Dylan sen istediğin için gitti ama gitmeseydi? Onun da burada, gözünün önünde tıpkı senin gibi hayatına devam ettiğini görmeye hazır mısın ki Ansel?”

Söylediğim hiçbir şeyden hoşlanmadılar çünkü hepsinde gerçeklik payı vardı ama sözlerimi kendimi haklı çıkarmak için sarf etmiyordum. Onlar da cehennemlerine insin ve kurtulsunlar istiyordum. Çünkü Ansel de Christopher da sustu çünkü ikisi de gözleriyle şüphelerini ve keşkelerini belki de acabalarını sorguladılar.

Maddie kendi kendine güldü.

“Biliyor musun Dylan sana haddini bildirdiği için çok mutluyum. Şu kasabadan biri çıkıp sana her şeye sahip olamayacağını gösterdiği için şu an bile keyif alıyorum.” Bana doğru bir adım daha attı. “Ve biliyor musun Kylie, Ansel isteseydi o birincilikleri de senden alırdı. Sen gerçek bir kazanan değilsin, sen aramızda idare ettiğimiz birisin ve başka kimse sana bu kadar uzun süre katlanmaz.”

Gerçek bir kazanan değilsin.

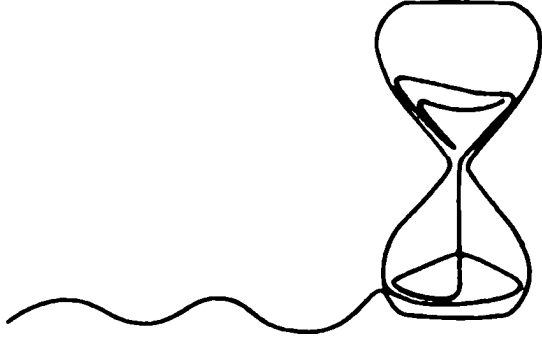
“Sanırım gitsem iyi olacak,” dedim. Onlar bunu söyleyebilecek halde değildi. Bakışlarımı dedektife çevirdim. “Gerçekten üzgünüm ama yardım edebileceğim bir şey olursa telefonum sizde var.”

Ben çıkarken kimse arkamdan seslenmedi.

Umarım beni yine affedebilirsin Ansel.

20. Bölüm

Gözümüzü Kör Eden Bağlar

Giysi dolabımda, kıyafetlerimin arkasında sakladığım gizem panosu tekrar ortaya çıkmıştı. Bir süredir biriktirdiğim tüm ipuçları panonun üzerinde hayatımın küçük parçaları şeklinde karşımda duruyordu.

Ophelia.hell hesap profil görüntüsünün çıktısını, direkt bana gelen mesajları küçük kâğıtlar şeklinde kesip panonun bir yanına iğnelemiştim. Kızlarla üçümüze gelen mesajlarsa diğer tarafta alta duruyordu. Tekne kazasını temsil eden bir tekne görseli, araba lastikleri, lunapark trajedisi... Kayıp kız ilanları. Hepsinin ortak yönü o ya da bu şekilde bizi rahatsız etmek ve korkutmak gibi görünüyordu. Doğrudan bir saldırı yoktu. Bunları birbirine bağlayan şeyin ne olabileceğini bulmalıyım. Daha doğrusu kim olabileceği... Bizi tanıdığı ortadaydı. Teknede ve lunaparkta Oliver yoktu ama daha sonra aslında Oliver'ın lunaparka geldiğini, erken ayrıldığını hatırladım. Sadece tekne kazası sırasında orada değildi. Bir şey yapmak için orada olmak gerekmediğini iyi biliyordum ama yine de her bağın bir kesişme noktası olmak zorundaydı.

İki gün sonra telefonum çaldığında Dedektif Christopher konuşmak için beni büroya çağırdı. Oliver'ın mesajlarını görmezden gelmeye devam ediyordum. Asistanlık programından ayrıldığımı söylediğimden beri hem arıyor hem de e-posta yoluyla iletişim kurmayı deniyordu. Henry ve Matthew'un bulunamadığını bi-

liyordum, bütün haberler kayıp vakaları ile ilgiliydi ama yeni bir bilgi olup olmadığını öğrenemiyordum. Maddie telefonlarımı açmıyordu ve Ansel'e yazacak yüzüm yoktu. Nihayet içimdeki tüm pisliği kusmuştum, pişman değildim. En başında böyle olmamasını isterdim ama ayaklarınız kanamadan dikenli yolların ne ifade ettiğini bilemezsiniz. Bu yüzden Ivan'ın kaybolduğunu büroda öğrenmiştim. Ansel'in benden şikayetçi olmak istemediğini ve bu yüzden resmi bir suç duyurusunda bulunmayacağını ama dedektifin peşimi bırakmayacağını da artık biliyordum. Ona her şeyi tek tek anlatmam saatlerimi aldı. Bana o kadar kızgındı ki kendini tutabildiği için onu takdir ettim.

"Kayıplarla ilgili herhangi bir iz var mı?" diye sordum.

Christopher çok eskiden tanışmamıza rağmen neredeyse benimle göz kontağı kurmuyordu. Büroya geldiğimde beni başka bir memur karşılamıştı ama Christopher bizzat sorgulamada bulunmak istemişti.

Ne dediğimi duymazdan geldi. Nezaket göstermek ya da bana yardımcı olmak istemediği için onu suçlayamazdım. En başından itibaren Ansel'e güvenmediği ortadaydı ve ben kurduğum tuzakla onların arasında saklı olan gerçeği ortaya çıkarmıştım. Christopher kaygılanıyordu, Ansel ise boğuluyordu ama ikisi de bu durumu açıkça itiraf edemezken, gerçekleri ben yüzlerine vurmuştum.

"Ophelia.hell hesabını kullanmıyorsun değil mi?" diye sordu. "Sunucu hâlâ seni işaret ediyor."

"Hayır," dedim şaşkınlıkla ve bunun nasıl mümkün olabileceğini düşündüm. Birisi evimin içine kadar girip bu oyunun düğümünü benim hayatıma ilmek atıyordu ve nasıl oluyorsa her ipucu beni işaret ediyordu.

"Söyleyeceğin başka bir şey yoksa çıkabilirsin."

Benden detaylı bir şekilde hesapla ilgili bilgileri almıştı. Bana gelen mesajları, uçümüze gelen mesajları, rehabilitasyon merkezinde arabamın lastiklerinin patlamasını... Tüm kayıtlar oluşturulduktan sonra anlatacak bir şeyim kalmamıştı.

Bürodan çıkar çıkmaz uzunca bir süre yürüdüm ve bir kahve sipariş edip kendime bir masa buldum. Ophelia.hell hesabına girdim ve gördüklerim kafamın içinde bazı düşünceleri harekete geçirdi. Matthew, Henry ve Ivan'ın fotoğraflarının altında onlarla ilgili yorumlar yazıyordu. Daha önce isimlerinin yanına benim yazdığım yorumlar... Günahkârlar listesi. Asistanlık programına dahil olmak için *İlahi Komedyâ*'dan esinlenen ve benden yazmamı istedikleri günahkârlar listesi... Henry'nin korkak olduğunu yazmıştım. Herkesle iyi geçinen tatlı bir çocuktu ama hayatı boyunca en çok istediklerine hep uzaktan bakmak zorunda kalmıştı. Matthew'unsa sıg biri olduğunu söylemiştim. Futbol takımının kaptanıydı ama lider olmakla ilgili bir şey bilmiyordu ve yaşam turnuvasında hiçbir zaman kazanamayacaktı çünkü gülümsemesinin ve sarı saçlarının yeterince parlak olması dışında bir derdi yoktu. Ivan aşağılık kompleksine sahipti, kendine ait bir kişiliği yoktu, en popüler olan kimse en haklı olan oydu. Ansel melankolikti, hayatı boyunca yaşadığı tüm olayları bir drama çevirmenin yolunu bulurdu, mutlu olmak için yeterince cesur değildi. Maddie nankördü, sahip olduğu iyi şeyleri göremeyecek kadar kördü, oysa her açıdan hepimizden daha iyi durumdaydı. Ben... Ben kibirliydim, herkese o kadar yukarıdan bakıyordum ki aslında onları göremiyordum, bu yüzden yazdıklarımın çoğu yalandı. Bir de Dylan vardı, teşvik ediyordu. Neye ihtiyacınız var sanıyorsanız ona sürüklüyordu. Aşka, suça, günaha, yalana... Dylan kimsenin kendini yanında daha kötü hissedemeyeceği kadar kötü olandı. *Şeytandı*.

Akılsızlıktı ama yine de kendime engel olamadım ve bir taksi çevirip okulun yolunu tuttum. Taşlar üst üste devrilmeye devam ediyordu ve ben hep bir adım geride kalıyordum. Okulun açılmasına bir aydan az kalmıştı, bu yüzden insanların burada oluşunu yadırgamamıştım ama belli bir noktada bir kalabalık varsa ve güvenliğin dışarıda tutmak istediği gazeteciler oraya dolmuşsa, bu hiç de hayra alamet sayılmazdı. Taksinin ödemesini yapıp, aşağı inmeden önce güneş gözlüğümü taktım. Etraftaki insanlar arasın-

da tanıdığım biri var mı diye bakmadan küçük kalabalığa doğru ilerlemeye koyuldum.

Arabası buradaydı ama Christopher yoktu. Onu görmediğim için yaklaştım ve neden Oliver'ın arabasının etrafında olduklarını sordum. Sürücü koltuğunda kanlar vardı ve yarım gündür Oliver'a ulaşamıyorlardı. Tek öğrenebildiğim buydu. Ona dair hiçbir şey bilmediğim için arayacağım kimse yoktu. Bir an elim telefonuma ve Seth'in numarasına gitti ama vazgeçtim ve taksiye binip eve döndüm.

Ben kimseyi arayamazdım, yardım isteyemezdim, affetmeleri için kapılarına gidemezdim. Gururumdan değil, kibrimden değil, sadece yapamazdım çünkü kimsenin bana yardım edeceğine inanmazdım. Kimsenin beni affedeceğine... Bu yüzden hiç aramayan kişi olmak daha iyiydi. Özür dilemeyen olmak daha iyi... Beklenti olmadığı zaman sana verilmeyen ödünler için üzülmezsin.

Odama çıkarken evin içinde fırtınanın habercisi olan derin bir sessizlik vardı. Tekrar donduğumu hissediyordum. Buradan nasıl döneceğimi, nasıl eskisi gibi olabileceğimi ve en kötüsü eskisi gibi olmak isteyip istemediğimi bilmiyordum. Nihayet bir şeyler kırıldığı ve artık beynime batmadığı için memnundum ama hayatımı yavaş yavaş ele geçiren bu boşluğa ne sığdırabileceğimden emin değildim.

Hep yaptığım gibi oturdum ve ders çalıştım. Başarılı olmak en iyi yaptığım şeydi ama beni diğerlerinden ayıran en önemli özellik onların asla çalışmayacakları zamanlarda da çalışıyor olmaktı. İnsanlar zekânın çok önemli olduğunu söylerler ama disiplin her zaman zekâyı alt eder. Ve canım sikkinken, üzgünken, gözyaşlarım akarken çalışabildiğim için herkesin önündeydim, sadece o kadar hızlı koşmuştum ki artık ne durabiliyor ne de etrafımı görebiliyordum. Çünkü hız arttıkça görüntüler bulanıklaşır. Çok hızlı giden bir arabada manzarayı seyredemezsin, geçip giden renklerdir onlar. Ben de artık ne için çalıştığımı ya da başardığımı bilmiyordum. Kitap biriktirmekten okumaya fırsat bulamayan ve her gün rafları biraz daha kalabalıklaşan bir kütüphaneci gibiydim.

Yeterince çalıştığıma karar verdiğimde tekrar Ophelia.hell hesabına baktım ve giyinme odasında kıyafetlerin arkasına sakladığım panonun karşısına geçtim. Kendi el yazımla günahkârlar listesi diye başlık attığım ve sırayla isimleri yazdığım kâğıdı panoya iliş-tirdim. Oliver'ın ortadan kaybolması bir çelişki yaratıyordu. Oliver en başından itibaren listemde değildi ve birisi hesabımı çaldıysa e-postalarım ya ni listeye de ulaşabilirdi. Ve listeye ulaşp her şeyi ben yapmışım gibi gösterebilirdi. Bu listeyi asistanlık için istemiş-lerdi ama buna yönelik bir delilim yoktu ancak listeyi e-posta ile çıktı alması için Emily'ye göndermişim ve Emily, tek şahidim, artık hayatta değildi. Kaybolan çocukların sıralı bir listesini yapmış-tım ve bunun ne anlama gelebileceğini düşününce irkildim. Beni suçlu göstermek istiyordu. Christopher Ophelia.hell hesabını kul-lanan kişiyi takip ettiğinde benim adresim çıkmıştı ve Ansel'e yap-tıklarım beni iyice yalancı çoban durumuna düşürmüştü. Panodaki listeyi hışımla çekerken kâğıdın bir kısmı yırtıldı. Onlar bana gel-medenden benim bundan büroya bahsetmem gerekiyordu.

Aşağıya inerken annem salondaydı ve babam günün bu saa-tinde pek alışkın olmadığımız bir öfke ve aceleyle içeriye girmişti. Ana holde onunla karşılaştığımda kötü bir gün geçirdiğini hemen anlamıştım ama sorunun işle ilgili olmadığı, bana bakışından oku-nuyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu. Ne demek istediğini anlayabilmek umuduyla anneme baktım. Hep yaptığı gibi bir köşeye geçmiş fırtınanın dinmesini bekliyordu ve bana "alttan al, cevap verme" diyen zayıf bakışlarını takınmıştı.

"Kylie!" diye gürledi babam. "Doktor randevusunu üç kez er-telemişsin," dedi. "Günlerdir serseriler gibi salonda kanepede ya-tıyorsun. Bu halin hiç hoşuma gitmiyor."

"İşim var," dedim. "Sonra konuşabilir miyiz?" Yanından geç-mek için yürüdüğümde kolumdan yakaladı ve nasıl olduysa bu-run delikleri devasa bir hal aldı. "Bütün kasaba seninle ilgili ha-berlerle çalkalanıyor," dedi. "Asistanım bu öğleden sonra bana rezil görüntüler gösterdi."

Gülmemek için altdudağımı ısırdım.

“Buna yeni fırsatın olması epey can sıkıcı,” dedim. “Ama haberlerin çoğu eskidi bile.”

“Buraya gel,” dedi. Bir süredir benim için yatak odası olan büyük salonumuza giderken adımları dağları inletiyordu. Avucumun içindeki kâğıdı saklamak için bel kısmıma sıkıştırdım ve peşinden gittim.

“Rehabilitasyon merkezine gittiğin ifşa olmuş,” dedi babam ve annem rezil olduk bakışıyla elini alnına götürdü.

“Ne?” diye sayıkladım.

“Akşamüstü telefonuna bakmadın sanıyorum. Davies’lerin varislerinin akıl hastası olduğu yarının gazete sayfalarına düşmesin diye epey vakit ve para harcamak zorunda kaldık. Bütün ekip senin yarattığın hasarı onarmaya çalıştı. Bu ne rezalet Kylie?”

“Onarabildiler mi?” diye güldüm. O kadar başarılılarsa bende meydana gelen hasarlar için de destek istemeliydik.

“Artık seni tanımıyorum,” dedi. “Şu haline bak. Uyuşturucu kullandığın doğru mu? Nasıl bu kadar zayıf olabilirsin? Buna müsaade edeceğimi mi düşündün? Hayır, bu şekilde devam etmeyeceksin, izin vermem.”

“Eminim bir çözüm önerin vardır,” dedim. “Evet baba, kârı düşüşe geçen şirketlerine uyguladığın kurtarma politikaların arasından hangisini seçtin?” Kendi içimde düşünür gibi yaparak işaretparmağımla küçük daireler çizdim. “Beni daha zengin biriyle evlendirebilirsin, eski moda bir fikir ama yatırım tavsiyesi olarak her zaman klasiktir ve işe yarar. Ya da hayır kurumlarını ziyaret edip onlara tatlı gülümsemeler verebilirim. Yoksullara yardım edeyim mi? Birkaç sokak hayvanını sahiplendiğim başlığına ne dersin?”

Annem ayıplarcasına başını iki yana sallarken üzerine taktığı pırlantalar ışıkla öyle parlıyordu ki yüzünü göremiyordum. Belki de bu yüzden bu kadar takip takıştırıyor ve başkalarının gözlerini kamaştırırsın diye mücevherlere tonlarca para ödüyordu, belki o da bir noktadan sonra kendi yüzüne bakmaya tahammül edemiyordu.

“Daha donanımlı bir rehabilitasyon merkezine geri dönüyorsun, ayarlamaları yaptım.” Babam alaycı konuşmalarımı, küçümseyici tavrı ben ne dersem o gülüşüyle mat etti. Annemin hâlâ kıpırdamadan beklediği ve bir süredir üzerinde uyuduğum kanepeye kasıtlı olarak yürüdü, ceketinin düğmesini çözdü, gelişigüzel oturarak kolunu kanepenin sırtına uzattı. “Burası benim” dedi ve “ben ne dersem o olur.”

“Sırf sen istiyorsun diye hiçbir yere gitmiyorum.” Bu defa taviz vermeyecektim. Madem hayatım boyunca beni kendi başıma bırakıp seçimlerime güvenmişler ve ne yaptığımı önemsememişlerdi şimdi de güvenmek zorundalardı. Bir merkeze daha gitmeyecektim, başka bir doktor, başka bir ameliyat başka bir düzeltme istemiyordum. Tüm ayarlarımın iyice bozulduğu benliğimi tüm seslerden ve tüm beklentilerden korumak istiyordum.

Hayatımda bir kez olsun hata yapabilmek istiyordum.

“Seçeneğin yok. Kendine gelmen için sana fazlasıyla zaman tanıdım. Eğer hasar aldıysan tamir edersin. Hasarla yaşamaya alışmazsın.” Tek kaşını kaldırdı ve beni en çok tetikleyen o cümleyi söylemek üzereyken başımı iki yana sallayarak güldüm ve onu böldüm.

“Hayır,” dedim. “Eğer hasar aldıysa ben gemiyi terk ederim baba, kaptan sensin, dümeni terk edemeyecek olan sensin. Ben sen değilim.”

Annem, “Kylie,” dedi.

“Sorun değil,” dedim. “Gemi su almaya başladı anne, elbette ilk önce ağırlıklardan kurtulmak zorundasınız, merak etme mücevherlerinden bahsetmiyorum, kızından bahsediyorum.”

“Kylie!” diye seslendi arkamdan.

Hayatım boyunca ilk kez onlara böyle karşı çıkmış ve arkamı dönmüştüm. Uzun zamandır ilk kez merdivenleri çıkarken beni aşağı çeken o korkuyu hissetmemiştim. Adımlarım birbirini takip ederken beni geriye çeken o ağırlık biraz olsun hafiflemişti. Hâlâ bir tüy değildim, hâlâ kanatlarım kurumamıştı ama bir anlığına

sırtıma vuran sıcak güneş bir gün tekrar daha yukarıya çıkabileceğimi sanmama neden olmuştu.

Giyinme odama girip elde taşınabilecek küçük bavullardan birini alıp içini rastgele doldurmaya başladım. Bunu daha önce yapmalıydım. Babamın anlamadığı, onun vârisi olmayacağımdı, ben ondan daha iyisi olacaktım. Prenses falan olmak istemiyordum, ben kraliçe olmak istiyordum ve onun sarayında onun kızı olmaktan öteye gidemezdim.

Telefonumu kontrol etmek için bavulu kenara bıraktım. Ophelia.hell hesabı rehabilitasyon merkezinden görüntülerimi ifşa etmişti. Bir tane değil onlarca görüntü ve tedavi raporları... Tek bir gönderi, birkaç saat içinde bu zamana kadarki etkileşimlerin toplamından bile fazlasını almıştı.

Kylie Davies'in yıllarca ödün vermediği krallığı domino etkisiyle yavaş yavaş devrilirken insanların diline pelesenk olmuştu. Herkes ne kadar burnu büyük olduğundan bahsediyordu. Her zaman ne kadar soğuk biri olduğundan. Sonunda hak ettiğimi bulduğumdan. Hak ettiğim neydi? Ne için hak etmiştim bunları? Cehennemini tanımayanlardı, tanısalar soğuk insanların çok fazla fırtınaya maruz kaldıklarını bilirlerdi. Elleri çok üşüyen insanlara bakın, avuçlarında hiç sevgi kırıntısı olmadığını görürsünüz. İnsanı burnu büyüklük soğuk yapmaz, insanı sevgisizlik buza çevirir.

Yatağımın üzerinde bulduğum şey domino taşlarının sonuncusunu da devirdi. İlk geldiğimde burada olmadığına emindim. Eşyalarımı toplamak için döndüğümde burada mıydı bilmiyordum ama büroya gitmek için çıkarken burada değildi.

Kırmızı göz bağının üzerine iğnelenen kâğıdı çıkarırken parmağıma batmasına engel olamadım.

"Seth'i kurtarmak istersen köprüye, Dylan'ı kurtarmak istersen havaalanına, Oliver'ı kurtarmak istersen okula git."

Göz bağının üzerinde körebe yazıyordu. Körebe... Çocukken oynadığımız bir oyundu. Ebenin gözü bağlanır ve görmediğine emin olduktan sonra diğer oyuncular ebenin etrafında döner durur ve ona dokunurdu. Ebe birini yakalayabilirse yüzünü, üstünü

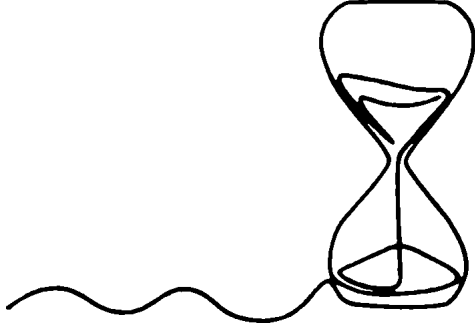
yoklar ve kim olduğunu anlamaya çalışırdı. Doğru tahmini yapana kadar gözü bağlı olan ebe kalmaya devam ederdi.

Ben bu oyunu hiç sevmezdim. Gözlerim bağlandığında arkadaşlarımdan kahkahasının yalnızlığımın sesini bastırmasından nefret ederdim. Farkında olmadan attığın adımlarla hangi taşları devirdiğini bilemezsin. En önemlisi kimin sana çelme takmak için ayağını uzattığını ya da düşürmek için ittiğini göremezsin.

Göremediğin yerde en yakın dostun yabancılaşıyor, en sevdiğin sesi bile bazen tanıyamazsın.

21. Bölüm

Ayaklarımıza Dolanan Hatıralar

Ansel

Sehpanın üzerindeki fincana uzandım ve dibinde kalan soğuk kahveyi de içip sigaramı söndürdüm. Kanepenin üzerinde uykusuz geçen gecenin sonunda bunu daha fazla yapamayacağımı biliyordum. Kolumdaki kahverengi kayışlı saati kontrol ettim, öğleden sonra 14.00'te başlayacak vardiyama henüz üç saatim vardı bu da yeterince zaman demekti.

Kot şortumu ve soluk gri renginde bol tişörtümü yatağın üzerine attım ve pijamalarımı çıkardım. Tişörtün kırıklıklarını elimle düzelterek geçiştirdim ve parmaklarımla saçlarımla dalgalarını kıvırdım. Hafif topuklu, kahverengi süet botlarımı giyip merdivenleri hızlı adımlarla indim ve caddeden taksi çevirip kasabanın en zengin bölgesindeki en görkemli malikânenin adresini verdim.

Kylie'nin evine varmam tırnaklarımı kemirdiğim on yedi dakikayı aldı. Araçtan indiğimde midemde gergin bir düğüm oluşmuştu bile. Bu ev ve içinde yaşayanlar bana her zaman Adams ailesini anımsatmıştı ama tüm hikâyeye rağmen kafamın içinde yerine oturmayan pek çok yap-boz parçası vardı. Ve eğer ipucu istiyorsam buradan başlamam gerektiğinin pekâlâ farkındaydım.

Güvenliğe başımla selam verip içeriye girdim ve evin giriş kapısından çıkan Bayan Davies ile merhabalaşmam sandığımdan kısa sürdü. Her zamanki gibi çok iyi görünüyordu. İnsanlar onlara baktığında elbette ortadan kaybolan kızlarının sadece bir yerlere tatile gittiğini düşünürdü. Ama ben onlara baktığımda Kylie yoğun bakıma alındığında bile küpelerini takmayı unutmayan ve geceyi sıcak yatağında geçirmek için koridordan uzaklaşan fütursuz ve sevgiden yoksun ebeveynler görüyordum.

“Ansel,” dedi güleç ama mesafeli ifadesiyle. Maddie ile iyi anlaşırđı ama benden korkar gibi bir hali vardı. Babasının ise hep benden nefret ettiğini düşünmüşümdür.

“Merhaba Bayan Davies.” Gülümsemek için kendimi zorladım. Hâlâ açık ev kapısının ardında evin uzun zamandır yardımcısı olan kızlardan biri duruyordu, ona da gülümseyip çantamın sapını kavradım ve tekrar Bayan Davies’e döndüm. “Haber vermeden geldiğim için üzgünüm, ben Kylie’yi merak ediyorum.” Nihayet söylediğim için rahatladım ve omzumdaki gerilim ayak uçlarımdan akıp gitti.

“Neden merak ediyorsun?” Bunu gerçekten şaşkınlıkla sordu. Bir yandan marka çantasının üzerindeki olmayan lekeden kurtulmaya çalışıyordu.

“Kayıp çocuklar var ve Kylie bize haber vermeden öylece gitti mi?” Kaşlarımı kaldırdım ve asıl onların bu kadar rahat olmasının sebebini anlamaya çalıştım.

“Ansel, yakın arkadaşlar olduğunuzu anlıyorum ama Kylie her zaman soğuk biri olmuştur. Emin ol sizinle paylaşmadığı çok konu var.”

Beni endişelendiren de buydu çünkü bizimle paylaşmıyorsa sizinle paylaşmasının imkânı yoktu ve o zaman da bu yalnızlığın ağırlığı içinde boğulmak ona hata üzerine hata yaptıracaktı.

“Evet,” dedim yanağımın içini ısırarak. “Sadece nerede olduğunu bildiğinizden emin olmak istedim. Onunla konuşuyor musunuz?”

Kaşlarını kaldırarak bana mesafeyi hatırlattı. Fazla aile içi bir soru sorduğumun farkındaydım ama bir kere sormuştum.

“Okul başlamadan onu göreceğine eminim,” dedi. “Kylie asla okuldan geri kalmaz.”

“Bana söyleyebileceğiniz en ufak bir bilgi kırıntısı dahi yok mu?”

“Geç kalıyorum Ansel, Kylie’yi merak etme. Annene ve Maddie’ye sevgilerimi ilet.” Yapay bir gülümsemeyle yanımdan geçip gitti ve dünyadan haberi olmayışı karşısında dehşete kapıldım. Gerçekten mi... Annemin başına gelenleri duymayan birinin kalması inanılmazdı, dönem sonunda tüm kasaba bunu konuşmuştu.

“İyi günler.” Hâlâ orada duran yardımcı kıza tebessüm edip döndüm ve hayal kırıklığı içinde yürümeye başladım.

“Ansel,” diye seslendi.

Tekrar döndüğümde gergin bir şekilde tuttuğu kapının kolunu bırakmadan bir adım öne çıkmıştı. Bir şey söyleyeceğini anlayarak yaklaştım.

“Lütfen bunları söylediğimi söyleme,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

Konuşmalarımızı dinlediğini ve benimle aynı endişeyi paylaştığını gördüğüme memnun oldum. En azından kafayı yemiyordum ve bu çatının altında birisi Kylie için endişeleniyordu. Her ne kadar işini kaybetme korkusuyla tedirgin olsa da kapıyı kapatmadan bir adım öne çıktı.

“Söz veriyorum.” Ellerimi kaldırıp boşluğu işaret ettim. “Sadece onu merak ediyorum.”

“Ben de çok merak ediyorum,” dedi. “Bir şey bilmiyorum ama o gün, gittiği gün evde çok büyük bir kavga ettiler. Kylie evden ayrılacağını söyledi ve odasına çıkıp eşyalarını topladı.”

Kylie ailesiyle özellikle de babasıyla kavga etmezdi. Onlarla inatlaştığı, babasıyla rekabet ettiği anlar olurdu ama hayır, Kylie kavga etmezdi. Hem de ona kalmasını sabırsızlıkla beklediği ve daha küçücük bir çocukken bile kendini gerçek sahibi ilan ettiği Davies krallığını bırakıp gidecek kadar kavga etmezdi.

"Sonra?" dedim bir an önce devam etmesi için başımı sallayarak.

"Ne zaman gittiğini görmedim sadece odasına girdiğimde topladığı bavul orada duruyordu ve..."

"Ve?" Hadi dercesine elimi sallamaya başladım ama kız o kadar korkuyordu ki her kelimedede başını kaldırıp etrafa bakıyor ve sonra dönüp arkasından kimsenin gelmediğine emin oluyordu.

"Ajandası da odasıındaydı. Onsuz hiçbir yere gitmez." Bu detayı vermesi boşuna değildi, Kylie gerçekten ajandası olmadan bir yere gitmezdi.

"Neden onu aramıyorlar?" diye fısıldadım.

"İsyan ettiğini düşünüyorlar ve zorda kalınca döneceğini düşünüyorlar. Yani Bay Davies." Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bunları onlara da söyledin mi?" diye sordum.

"Söyledim." Dudaklarını birbirine bastırıp bir anlamı olmadığını ifade etti hatta bu yüzden azar işittiğine de emindim.

"Tamam, anlattığın için çok teşekkür ederim. İçeriye girip odasına bakmamda bir sakınca var mı?" Oraya doğru bir hamle yaptım ama hemen eşikten içeriye girip kapıyı tuttu.

"Çok üzgünüm, Bay Davies hâlâ evde."

"O gittikten sonra gelsem?" diye sordum.

"Evde kimse yokken birilerini almam yasak, başım belaya girer. Gerçekten üzgünüm."

"Tamam," dedim rahatlatmak adına. "Teşekkür ederim."

Çekip gitmeden önce başımı kaldırıp artık daha da ürkütücü bulduğum eve baktım ve Kylie'nin burada neler yaşamış olabileceğini düşündüm. İçimden bir ses sadece o gün değil çok daha öncesinde artık dayanamadığını söylüyordu.

Daha sağlıklı düşünabilmek için otobüs durağına kadar yürüdüm. Ağaçların gövdesinde çok yakından tanıdığım insanların kayıp ilanları yine kasabanın bir parçası haline gelmişti. Matthew, Henry, Ivan, Seth ve Oliver günlerdir kayıptı. Kylie'nin itirafından sonra her şeyin daha yıkıcı bir hal alması kaçınılmazdı. Christopher ile iyice çatırdamamızın sebebi de bu olmuştu. Onlar gibi düşünmüyordum çünkü ben Kylie'nin yaptıklarını anlayabiliyor-

dum. Ona değil kendime kızıyordum çünkü yanlış kalbe girmeye çalıştığını bilmeme rağmen onu yeterince uyarmamıştım. Bu konudan kaçmak yerine ona daha fazla destek olsaydım belki bunlar yaşanmayacaktı ama kendi hayatıma o kadar odaklanmıştım ki etrafımdaki karanlığı görmemeye başlamıştım. Ta ki karanlık yeniden beni avucunun içine çekene kadar.

Gelen otobüse bindim ve yüzümü gören insanların fısıldamalarından kaçınmak için kulaklığımı takarak en arka tarafa, kapının kenarına yaslandım. Yine o kız olmuştum. Yine tüm kasaba bizi konuşuyordu ve birileri yine bizim uğursuzluğumuzdan bahsediyordu.

Durakta indiğimde derin bir nefes aldım. Dedektiflik bürosuna girip kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ederek Christopher'ın odasının kapısını çaldım ve bakışlardan kaçınmak için yanıt beklemeden içeriye girdim. Masasının başında kâğıtlara gömüldüğünü görmek sürpriz değildi. Sanki yine her şey başa dönmüştü ama artık bu düğümü beraber çözmeye alışmıyorduk ve ben bunun yalnızlığıyla bocalıyordum.

"Selam," dedim. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı ve sadece gerekliliktenmiş gibi yanağımı öpüp koltuklardan birini işaret etti.

"Kylie'nin evine gittim," dedim doğrudan. Ellerim birbirine yapıştırdığım dizlerimin üzerinde gergince parmaklarımı sıkıyordu. "Annesi garipti ve..." Gözlerine bakarken dikkatli ve tedirgindim. "Bu söyleyeceğimin aramızda kalması gerekiyor, resmi kayıtlara dahil edilmesini istemiyorum."

Kaşlarını çattı ve "Devam et," dedi.

"Yardımcıları Kylie'nin kaybolduğu gün evde büyük bir kavga yaşandığını söyledi, Kylie babasına karşı çıkmış ve evden ayrılacağını söylemiş. Ama hazırladığı bavulu ve her zaman yanında taşıdığı kişisel eşyalarını almamış. Sence de bu çok garip değil mi?"

Bunların her şeyi değiştireceğini ve Kylie'nin artık diğerleri gibi kayıp çocuklar davasına ekleneceğini düşünüyordum ama Christopher bıkkın bir şekilde nefesini verdi ve elindeki kâğıtları kenara bıraktı.

“Bunları zaten biliyorum Ansel,” dedi.

“Ne?” Öne doğru eğilerek doğru duyduğuma emin olmaya çalıştım.

“Soruşturmanın parçası. Kendin öğrendiysen söylememin sakıncası yok ama ailesi zaten bu durumu bizimle paylaştı. Rahat olmalarının nedeni bu. Kylie kaybolduğu gün babasına artık onlardan ayrı bir hayat kuracağını söylemiş.” Elinde tuttuğu kalemi refleksle parmaklarının arasında çevirmeye başladı çünkü nasıl tepki vereceğimi biliyordu.

“Bunu biliyordun ve bana söylemedin mi?” Sessiz olmaya gayret göstererek çıkıştım.

“Soruşturmayla ilgili detayları paylaşamayacağımı biliyorsun,” diye uyardı. “Çalkantılı ruh halin de başka bir sebepti.”

“Kısasa kısas yapıyordun,” diye başımı hayretle iki yana salladım. Hepimizin aldığı mesajları ve başımıza gelen garip olayları ona söylemekte geç kaldığım için korkunç bir kavga etmiştik, galiba artık tek yaptığımız tartışmaktı.

“Profesyonelce davrandım,” dedi. “Kylie’nin ailesinin ne kadar despot olduğunu biliyorsun. Büro yeterince zor durumda ve kimse Davies’leri karşısına almak istemiyor.”

Nasıl oluyordu da tam sinirim tepeme çıktığında mantıklı bir şeyler söyleyip durumu daha az kötü hale getiriyordu bilmiyordum ama bundan nefret ediyordum. Çocukların kaybolma vakası kasa-banın üzerine yine kara bulutları çekmişti. Aileler hiçbir iz bırakmadan öylece kaybolmalarını kabul etmiyor ve suç yine büronun üzerine kalıyordu. Kylie’nin ailesi ise manşetleri ve diğer insanların haklarında ne düşündüğünü fazla önemsiyordu. Kylie’nin kaybolması demek Davies’lerin magazin sayfalarını süslemesi ve borsada hisselerinin düşmesi anlamına geliyordu ve büro buna neden olursa sağlam bir avukat ordusuyla uğraşacaklardı.

“Pekâlâ,” dedim. “Onun nerede olduğunu biliyorlar mı?”

“Ansel,” dedi sabırla. “Bu beni ilgilendirmez. Ailesi kayıp vakası olmadığına emin ve onlar kızlarını bulmamı istemiyorsa, ben

arayamam." Parmaklarıyla kaşlarını düzeltirken iç çekti. "Kylie yaz boyunca bilmediğiniz bir yerdeydi. Yakın olduğunuzu söylüyorsun ama hepiniz birbirinizden birçok sır saklıyor ve arkadan işler çeviriyorsunuz. Olay oldukça açık. Sana yaptıkları da ortaya çıktı."

Bana yaptıkları... Dylan'ı kasabaya geri getirmek için gönderdiği isimsiz notlar ve çiçekler, viski bardağı ve çantamı çalmaya çalışan adam. Kylie bunları Henry'nin kaybolduğu gün itiraf etmişti.

"Sonra rehabilitasyon merkezinde olduğu ifşa oldu ve siz kızların gözünde rezil oldu." Kaşlarını kaldırarak bu durumu küçümsedi.

Ophelia.valley hesabı Kylie'nin itirafı ve tartışmamızdan sonra bombayı patlatmıştı. Roma'da olduğunu sandığımız tüm süre boyunca aslında tedavi görmek için rehabilitasyon merkezindeydi ve hepimizin sandığından daha zayıf bir haldeydi.

"Sonra ailesiyle kavga etti ve evden gideceğini söyledi. Haftalar öncesinden alınmış bir uçak bileti ve otel rezervasyonu var, bunu daha önce planladığı ortada."

"Oraya gitmemiş ama!" dedim dişlerimin arasından. Elbette bunları biliyordum ve oteli aramıştım ama orada değildi.

"Ama bir seyahat planladığı da ortada," diye başını salladı. "Başka bir yere gitmiştir." Ofisin telefonu çalınca ayağa kalkıp masanın etrafında dolandı ve "Wallace," diye yanıtladı. "Geliyorum." Ahizeyi kapatıp bana döndü. "Şunu teslim etmem gerekiyor, kahve?" Eline aldığı dosyayı gösterdi.

"Teşekkürler," diye başımı iki yana sallayarak reddettim.

O çıktıktan sonra eğilip başımı ellerimin arasına aldım. Aklım karman çormandı. Erkeklerin kaybolmasıyla ilgili ipuçları varsa da benimle paylaşmıyordu. Kylie ortadan kaybolan tek kızdı ve bununla birlikte diğer tüm kanıtlar onun kayıp vakasının dışında kalmasına neden oluyordu. Ama ben bir türlü anlamıyordum. Ben bir türlü inanmıyordum. Kylie pes edecek biri değildi, öylece kaçıp gitmezdi...

Neredesin Kylie... neredesin.

Ağustos ayının saç derime kadar inen sıcağının altında dedektiflik bürosundan çıkarken artık simama yabancı olmayan memurlar nezaketen başlarıyla selam veriyordu ki bu beni daha da rahatsız hissettiriyordu. Nihayet dışarıya çıktığımda çantamdan sigara paketini çıkarıp hızlıca dudaklarımın arasına kısırdım. Telefonumda biriken çağrılar görmezden gelinmeyecek haldeydi. Kylie'yi bir kez daha aramayı denedim ama telefonu yanıt vermiyordu.

"Ansel," diye seslendi. Ona dönmeden önce sigarayı içime çekip bikkınca nefes verdim. Hareketim gözünden kaçmamıştı. "Haber vermeden gidiyor muydun?"

"Maddie ile buluşacağım, geç kalmak istemiyorum." Kendime hâkim olmaya çalışsam da pek başarılı olamadım.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu Christopher.

"Hayır," diye çabucak cevapladım. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim ve aramız son zamanlarda limoni olduğu için üstüne gitmek istemiyordum. Olup biten her şey ikimizin de sınırlarını mahvetmişti ve başa çıkamıyorduk.

"Keşke sana inanabilseydim."

Bakışlarımı ayakkabılarıma çevirdim çünkü ona "bütün sorun da bu zaten" demek üzereydim. Bana inanmıyordu.

"Ansel..." dedi yorgun halde. Günlerdir nefes almadan çalışıyordu. Kayıplar için. Çok az uyuyor ve bu yüzden de çok az görüşebiliyorduk. Zaten sinirler gerginken ve üzerinde bu kadar baskı varken ona bunu yaptığım için berbat hissettim.

"Kylie benim en yakın arkadaşım," dedim. "Ve ortadan kayboldu. Diğerleri gibi." Bunu da yok sayamıyordum. Tüm ayrıntıları dikkate alıyorlardı ama sırf ailesi bulaşmalarını istemediği için onu dava dışında bırakmışlardı. Aynı zamanda Davies'ler ve Christopher'ın babası yakın arkadaştı ve eminim bunun da etkisi büyüktü.

"Kylie bir bilet satın alıp gitmiş. Ailesi bile durumun böyle olduğuna emin." Sürekli tekrar ettiği sözleri bir kez daha, sanki anlamayan benmişim gibi sürdürdü.

"Ben değilim!" diye itiraz ettim.

"Gerçekten kayıp olan arkadaşlarının yardıma ihtiyacı var ve elimden geleni yaptım ama Kylie kayıp dosyasına dahil değil. Herkes..."

Bu sözlerden ve sanki diğerlerini önemsemiyormuşum gibi konuşmasından rahatsız olarak lafını böldüm. Onları arayan bir sürü insan vardı ama Kylie'yi arayan kimse yoktu. O yoğun bakımda tek başına bırakıldığı zamanda olduğu gibi ailesi sadece işinde gücündeydi ve bunu anlamam mümkün değildi.

"Herkesin ne söylediğini biliyorum ama içgüdülerim tersini söylüyor. Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Nerede olduğunu mu, *kiminle* olduğunu mu?" diye patladı sonunda.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Gitsem iyi olacak," dedim. "Maddie beni bekliyor."

İzmariti söndürmek için çöp kutusuna yürürken tek kelime etmeden arkasını dönüp bürodan içeriye girdi. Kablosu birbirine girmiş kulaklığımı takarak yürümeye koyuldum. Zaten böyle düşündüğünü tahmin ediyordum. Maddie de böyle düşünüyordu. Kylie'nin Boston'a yani Dylan'ın yaşadığı yere haftalar önceden alınmış bir bileti ve otel rezervasyonu vardı. Ve şimdi Christopher, tüm bu meseleyi, onların birlikte olup olmadıklarını öğrenmek için çıkardığını düşünüyordu. Aramızdaki güven çemberi o kadar paramparçaydı ki sinirden ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Selam," dedim restoranın bar taburelerinden birinde oturan Maddie'ye. Berbat görünüyordu. Matthew'un kaybolması onu derinden sarsmıştı ve şimdi de Henry ortadan kaybolmuştu. Maddie artık başa çıkamıyordu ve benim de teselli edecek sözlerim tükenmişti. Ondan daha iyi durumda değildim sadece trajedileri daha çabuk kabul edecek kadar umutsuz vakaydım.

"Yeni haber var mı?" Her gün bu soruyu tekrar tekrar soruyordu. Başımı iki yana salladım. Onların bir çeşit ritüel kurbanı olduğunu düşünenler vardı, yasadışı örgütlere ya da cemiyetlere bulaştıklarına dair iddialar vardı. Kanıt yoktu.

"Kylie kayıp vakası dosyasına dahil edilmeyecekmiş," dedim.

"Bana kalırsa ailesi yerini biliyor," dedi gözlerini önünde duran bardaktan ayırmadan. "Muhtemelen yaptıkları unutulsun diye leydi okuluna falan göndermişlerdir onu. Ya da daha pahalı bir rehabilitasyon merkezine ve umarım gerekli tedaviyi alır artık."

"Maddie..." diye mırıldandım. Bu konuda onunla aynı fikirde değildim. Aksine Kylie'nin ailesinin problemlili olduğunu düşünüyordum. Kendi hayatlarına o kadar kapılmışlardı ki çocuklarına bile dönüp bakacak vakitleri yoktu.

"Onun için endişelenmeni anlayabilirdim Ans," dedi. "Kylie bencilin teki olmasaydı! Dönem sonunda, tüm yaptıklarına rağmen onu affetmiştik. Bizden her şeyi sakladı, arkamızdan iş çevirdi, o Instagram hesabında paylaştıkları?.. Her şeyi affettik. Sonra yaz için Roma'ya gideceğini söyledi ve gitmedi. Yalan söyledi. Neredeyse tüm yaz boyunca burnumuzun dibindeydi. Son yaptığı..." Bunu söylerken yüzünde derin bir öfke vardı. "Sana yaptıklarının affedilir tarafı yok. Sürekli tüm ilgi üzerinde olsun istiyor. Bu sefer de ortadan kaybolup bağışlanmayı bekliyor ya da Dylan'ı getirebileceğini sanıyor." Sadece öfke vardı içinde ve buz gibi bir ürpermeyle güldü. "Onun hastalıklı zihnini hafife alıyorsun. Kendin için endişelen. Çocuklar hâlâ kayıp. Ve Kylie umurumda bile değil." Çantasını alıp restorandan çıktı.

Onun hastalıklı zihni...

Maddie de tıpkı Christopher gibi bana ihanet eden arkadaşım yerine gerçekten kaybolduğu kesin olan arkadaşlarımla ilgilenmemi bekliyordu. Dürüst olmak gerekirse onlarla ilgili yapılacak her şeyi yapıyorlardı ve benim de Maddie gibi oturup beklemekten başka çarem yoktu. Ama Kylie için yapabileceğim bir şey olduğunu Maddie'nin söylediği bir şey fark etmemi sağladı. Madem herkes onun Dylan'ın yanında olduğunu ya da Dylan'ı geri getirmek için ortadan kaybolduğunu düşünüyordu, o halde iblisi cehenneme döndürmekten başka çarem yoktu.

Kaşlarımı çattım ve patronumdan izin alıp restorandan çıktım. Cadde üzerinde bir taksi çevirip doğrudan havaalanına gittim. İlk

uçuşa yetişmiştim. Maddie haksız değildi. Tüm kâbusun bittiğini düşündüğümüz an felaketler tekrar başlamış ve yaz boyunca bir türlü son bulmamıştı. Ve Kylie hata üzerine hata yapmıştı. Herkes ondan vazgeçmişti ama ben yapamıyordum. Bir yanım bana yaptığı korkunç şakalar için bile kendimi suçlamama neden oluyordu. Bu hastalığın ne tür bir zehir olduğunu bilmeme rağmen onu yeterince uyarmamış ya da ona destek olmamıştım. Onun karanlığı takip etmesine izin vermiştim.

Bu yüzden Boston'a uçtum ve bu yüzden kendimi o kapının önünde buldum. O kapıyı kapattığımdan beri olup bitenleri düşündüm. Herkesin azımsadığı ve anlayamadığı o kapanış Dylan için sadece benim anlayabileceğim bir terk edilişti. Sabah kasabadan ayrılmıştı ve ne telefonlara yanıt vermiş ne de bir daha dönmüştü. Kylie yoğun bakıma alındığında aramamıştı. Austen beni kaçırdığında geri gelmemişti. Dylan o kapının arkasında kaldığında bizimle ve Ophelia Valley ile ilgili her şeyi bitirmişti. Şimdi ne yapacaktım ve ne söyleyecektim de ona yaşattıklarımı geri alacaktım bilmiyordum. Bu geri almak istediğim bir karar da değildi. Onca zaman Christopher'ın peşine düşmemesini istememin sebepleri vardı. Mıknatıslar birbirinden uzaklaştığında araya ne kadar mesafe koyarsanız tekrar birbirlerine çekilmeleri o kadar uzun sürer ama dünya döner ve uzay zaman eğrisi bükülür bir gün, bir metal yeniden çekim alanına girer ve kendimi, kapattığım bir kapıyı çalmak üzereyken bulurum.

Her adımında kulaklarımda aynı sözler çınladı.

Üzerine kapanan kapıları bir daha çalmamalısın.

Kapattığın kapıları bir daha açmamalısın.

Kapıyı çalmak için yumruk yaptığım elimi kaldırdım ve çok derin bir nefes aldım.

"Orada kimse yok," dedi bir görevli elim havadayken. "Çöpleri yeni aldım, orada kalan çocuk gece yarısından önce gelmez."

"Teşekkür ederim," diye gülümsedim. Kalp atışlarım o kadar yükselmişti ki adamın duymasından endişe ettim.

Bir yanım keşke yanında Kylie ile buraya gelse diye düşünüyordu ama esas korktuğum yanım bunun mümkün olmadığını çok iyi biliyordu.

Hâlâ beni izleyen adamı geride bırakarak etrafta yürümeye koyuldum. Hava burada daha serindi ve yanıma hiçbir şey almamıştım. Gözümü kırpmadan geldiğim uçak yolculuğunda boynum ağrımişti ve kimsenin nerede olduğumdan haberi yoktu. Christopher oynadığım bu oyundan nefret edecekti ama onu inandırmanın başka bir yolu da yoktu.

Yakındaki büfeden kendime kahve ve kruvasan alarak giriş yolunu görebileceğim şekilde yer aranmaya koyuldum ve beklemek için ağaçların arkasında kalan kaldırım kenarını seçtim.

Dylan'ı telefonla arasaydım muhtemelen açmazdı ve böyle bir konuda telefon pek işe yaramazdı. Çünkü onu biraz tanıyorsam ki çok iyi tanıyordum; olup biten hiçbir şey umurunda olmayacaktı.

Bitirdiğim sandviç paketini çöpe attım. Sigarayla birlikte içmek için yarısını beklettiğim kahve bardağını tekrar elime alıp ayaklandım ve ağaç gövdesine yaslandım. Şehir o kadar büyüktü ki, bu kalabalığın arasında kaybolmak ve Ophelia Valley'den biraz olsun uzaklaşmak harikaydı. İnsan en çok böyle korkunç anlarda utanç dolu düşüncelere kapılabiliyordu. Bir anlığına ya en başında hayal ettiğimiz gibi olsaydı diye düşündüm... Henüz lisedeyken ve babam hâlâ hayattayken planladığımız gibi olsaydı. Ben de onun gibi tıp fakültesini seçseydim ve kasabadan çekip gitseydim... Onunla birlikte. Her zaman istediğimiz gibi. Her şeyi ve herkesi geride bırakmak nasıl bir ben yaratırdı ve o ben şimdi sahip olduğumu sandığım bu her ne ise ondan ne kadar farklı olurdu?

Kendi kendime gülüp izmariti söndürdüm ve çöpe attım. Kahve bardağında kalan son yudumu da içip tekrar kaldırım taşına oturdum. Şimdi burada otururken de, kilometrelerce uzaktaki kasabamda her şeyle cebelleşirken de her zaman biliyordum; onunla sahip olabileceğim sadece erken bir sondu. Hiçbir zaman gelecek değildi sadece bitti ve zehirli ilişkimiz öyle bir hale gelmişti ki

dünyanın iki ucunda birbirimizden uzakta olmamız gerektiğine şüphem yoktu, hâlâ olmadığı gibi.

Telefonum titredi ve ekranda yazan isim avuçlarımın terlemesine neden oldu. Saatler süren uçuş boyunca telefonum kapalıydı, hiç mesaj gelmemişti ama aradığına şüphem yoktu. Muhtemelen eve dönmüştü ve ben orada da değildim. Her şeyin üzerine bir de benim için endişelenmesini istemediğim için hâlâ çalan telefonu yanıtlayıp kulağıma yasladım.

"Neredesin Ansel?"

Bana sorduğu ilk soru bu olmuştu. Bir an burada olduğumu zaten bilip bilmediğini düşündüm ve hemen ardından boynumdaki kolye ve telefonumdaki uygulama aklıma geldi. Elimi alnıma vurdum. Kayıp vakaları başladığında Christopher ikimizin telefonuna da birbirimizin nerede olduğunu görebileceğimiz uygulamayı aktive etmişti.

"Boston'dayım," diye nefesimi verdim.

"Yine seni sevdiğini bildiğin tek insana mı gittin?" Ses tonu öyle bir hale geldi ki buradan kendimi nasıl savunacağımı, onu nasıl ikna edebileceğimi bilmiyordum.

"Bu sadece Kylie ile ilgili," diyebildim.

"Bunun sadece Kylie ile ilgili olduğunu söyleme!" dedi. "İşler senin için zorlaşmaya başladığında, baş edemediğinde kaçıp gidiyorsun. Ve her seferinde, kendine verdiğin zararlar sonuçlanıyor kaçışın. Ya parmaklarında yaralarla ya da onun kapısında... Siz ve kahrolası kapılarınız."

Boşta olan elimi yüzüme bastırdım. Kapkaççı bana saldırdığında ve Christopher sonunda dayanamayıp Dylan'a ulaştığında söylediği tek söz onu ikna etmişti. Benim de daha önce pek çok defa söylediğim o söz: "Kapıyı kapattı bir kere," demişti Dylan ona ve Christopher o günden beri bana eskisi gibi bakmıyordu.

"Christopher!" dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "Bütün olanların ilişkimize ne yaptığının farkında mısın?"

"İlişkimiz mi..." Sinirleri bozulmuş halde güldü. "Ansel sen bir

ilişki istemiyorsun, sen suç ortağı istiyorsun ve ben o değilim. Ben suçluları yakalarım."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve volta atmaya başladım.

"Benden bu kadar, artık buna devam edemem. Kendine yapmayı sevdiğin şeyi izleyemem."

Adımım havada kaldı, gözlerim açıldı ve nefesim yemin ederim ki ciğerlerimde sıkıştı.

"Beni telefonda terk mi ediyorsun?"

"Gerçekten şu an olduğun yerden, bunu mu soruyorsun?" Hayal kırıklığı, öfke, uykusuzluk, bitmek bilmeyen tartışmalar ve asla tam anlamıyla yok edemediğimiz güvensizlik kelimelerine ayna tuttu. Hemen ardından kocaman, içine sığamadığım bir sessizlik geldi. Nutkum tutulduğu için tek kelime edemedim.

"İyi şanslar Ansel, umarım ihtiyacın olmaz."

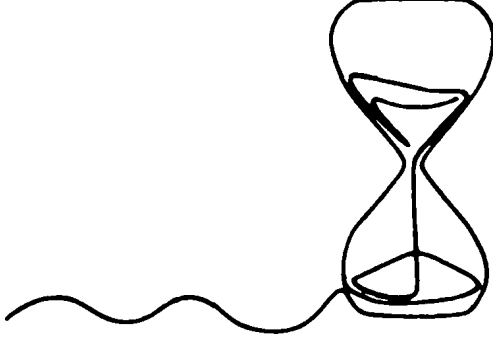
Tek kelime edemediğim uzun bir dakikanın ardından telefonu hangimizin kapattığından emin değildim. Ne hissettiğimden emin olmadığım gibi. Yanlış. Hissettiğim rahatlama o kadar açıktı ki cehennem bile bunu yalan diye kabul etmezdi. Omuzlarımdaki korkunç ağırlıktan kurtulmuş ve sürekli beni çekiştiren o bağı koparmıştım. Hislerim böyleydi ama aklım bu ayrılığın başıma gelen en kötü şey olduğunu biliyordu. Sadece henüz zavallı ruhum neyi yitirdiğinin farkında değildi ve şu an bulunduğum yer başka birisi için acı çekmeme müsaade etmezdi. İşte aramızdaki kapılar ve bağlar bu kadar kuvvetliydi. Ve Kylie bu yüzden haklıydı, ben bu yüzden suçluydum ve bu yüzden buradaydım.

Dylan olsa yine onu sever miydim? Severdim. Ama Dylan'ın gözü önünde onu sevemezdim. Buna hem iznim yoktu hem de cesaretim. Buna hem hakkım yoktu hem de gücüm. Bunu hem ona yapamazdım ama yemin ederim onunla da yapamazdım.

"Sevgili D, bugün yine terk edildim."

22. Bölüm

Paçalarımıza Bulaşan Günahlar

Dylan yanında saçları karamel rengine boyanmış çok güzel bir kızla geldiğinde gece yarısını geçeli epey olmuş, uykusuzluktan gözlerim kızarmıştı. İçeri girmelerini bekledim ve bir sigara daha yakıp yeni aldığım dumanı tüten kahveden dilimi yakacak kadar büyük bir yudum aldım. Acı beni ayakta tutan zalim bir güçtü ve ben hiçbir zaman çok dirençli biri olamamıştım.

Beklediğim süre boyunca binanın görevlisiyle sohbet etme şansım da olmuştu. Dylan'ı tanıyordu ve hayatının eğlenceden ibaret olduğunu düşünüyordu. Akıllı bir çocuk demişti ama asıl maharet akıllı kullanabilmektir, ki o bunu pek beceremiyordu. Daha iyi anlatamazdı. "Gelip giden çok kız oluyor ama bir gördüğünü yanında bir daha zor görürsün. Pek arkadaşı yok gibi, buraya getirmez, daha doğrusu zaten kendi de çok durmaz bu tek göz evde. Çalışkan çocuk ama gelip giderken selam vermeyi ihmal etmez arada benim ufaklığa da bir şeyler getirir..."

Dylan'ın vicdanı yoktu, o yüzden o ufaklığa neden bir şeyler getirdiği aklıma takılmıştı. Çocukta bir zamanlar bende gördüğü o karanlığı görmüş olmalıydı. Dylan öylesi çocukların sanatçısı, daha mutlak bir gerçekte Tanrısı olduğunu düşünürdü çünkü karanlığı o yaratmıştı, hem de henüz çok küçük bir çocukken ve annesinin arkasından hiç ağlamamıştı.

Yarım saat sonra evden çıktığında kızın kızarmış yanakları, şişmiş dudakları ve çıkarılıp tekrar giyinirken kırıışmış kıyafetleri ve halinden memnun tavrı, içeride olup bitenleri ele veriyordu. Yeterince uzaklaştığında ayağa kalktım ve beklerken çoktan gözüm keştiğim yangın merdivenine tırmandım. Elimde ağaçların çevresinde bulduğum avucuma zor sığan sert bir taş tutuyordum. Kaldığı daireyi buldum ve içeriye baktım. Dylan üzerinde sadece boxer'ıyla, banyodan yeni çıktığı belli ıslak saçlarını havluyla kuruluyordu.

Elimi kaldırdım ve iyice kenara çekilerek taşı hiç düşünmeden fırlattım. Yakın mesafe olduğu için cam çok parçalanmadı ama hatırı sayılır bir gürültü ile kırıldı.

Dylan'ın solgun mavi gözleri benim gözlerimle buluştu. Ya da demir, mıknatısa tutundu. Artık atmosferden içeriye girmiştım ve yanarak parçalanmam çok yakındı.

"Selam, D." Elim omuz hizamda kaldırıp parmaklarımı kıpırdattım. "Kapattığım kapıları bir daha açmamalıyım ama acil durumlarda camı kırabileceğimi de söylemiştin."

İkimizin de dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

Benim gülüşümün nedeni meydan okumaydı ama onunki, tilkinin dönüp dolaşacağı yer olmasıydı. Dünya dönecek, zaman farklı doğrultularda kırılacak ve ben hatamı anlayacaktım. Onun inanç sistemi beni mahvetmek üzerine kuruluydu ve şimdi bacağından yakaladığı avına yapacaklarını düşünüyordu. Yavaş olacaktı, acele etmek onun tarzı değildi, belki aniden olacaktı ama kesinlikle dikiş tutmayan bir yara açacaktı.

"Üzerine bir şeyler giyin," dedim. "Kasabaya dönüyoruz, aşağıda bekliyorum."

Bana hiçbir şey söylememesine rağmen her dediğimi yapacağını biliyordum. Her insan gölge yanıyla birlikte doğar, büyür ve ölürdü. Onun gölge yanı bendim, biliyordum çünkü beni büyütürken ilmek ilmek işleyen oydu. İçimdeki karanlık tohumunu sulayıp solmasına engel olan oydu. Beni mahveden her şeyi yaratan

da kendi ruhumun beni yiyip tüketmesine engel olan da oydu. Bir ağacı saran zehirli bir sarmaşık gibi.

Merdivenlerden inip kollarımı göğsümde kavuşturarak kapının önünde beklemeye koyuldum.

Melekler payını alalı çok oldu...

Şimdi iblislerin payına düşeni alma vaktiydi ve onun inanç sisteminde en büyük günahı işlemiştim. Benden daha masumdu ama bundan her zaman nefret edecekti.

Kot pantolonu ve soluk renk bordo tişörtüyle aşağıya indi ve dudaklarının arasına sarma bir sigara kısırdı. Sigarayı yakarken kısıtıldığı gözleri bana kilitlenmişti. Kendiliğinden kuruyan kumral saç tutamları gecenin hafif esintisiyle dalgalanırken en sevdiği oyuncağını tekrar bulan küçük bir kız çocuğu gibiydim. Onun solgun mavi gözlerine bakmak yine tüm dünyanın yapamayacağı bir hüznü gözlerime taşıdı. Yüzüne ne zaman baksam canım acırdı. Ve hiç saramamıştık bu hüznün açtığı o yaraları.

“Termodinamik kanunları, sıfırıncı yasa,” dedim ağırlığımı tek bacağıma vererek. “Eğer iki sistem birbirleriyle etkileşim içindeyken aralarında ısı veya madde alışverişi olmuyorsa bu sistemler, termodinamik dengededir.”

Gözlerini kısarak bekledi.

Evrensel uyumluluk ilkesinde A tarafı B tarafı ile ısı alışverişini tamamladığında artık aynı enerjidedir. Taraflardan biri üçüncü bir kişiyle benzer etkileşimde bulunursa, teması olmayan diğer taraf da üçüncü kişi ile aynı ısı hafızasını taşır ve üçü de eşitlenirler.

“Biz,” diye yutkundum. “Seninle ikimiz bir karanlık alışverişi yaptık. Ve sonra Becca bu enerji alanına dahil oldu. Ona bunu yapan bizdik ve...”

“Denge bozuldu,” dedi.

Başımı sallarken yine aynı dili konuşuyor oluşumuzun gerçekliğiyle sarsıldım. Kurduğum cümlelerin ne anlama geldiğini bilen çok kişi olabilirdi ama ne anlatmak istediğimi sadece o anlayabilirdi. Bu bizim lehçemizdi. Evreni kendi dilimize uyarlamak, yaşa-

mı bizim oyunumuz yaparak geçip gitmek ya da atmosfere çarpıp parçalanarak yok olmak...

"Kylie'nin de başına gelmesine izin veremem," dedim. "Bir kez daha olmaz, bu kez geç kalmak istemiyorum."

Ve işte bütün mesele bu. Bütün direnişim bu. Söze dökemediklerim onun karşısına geçtiğimde zihnimde bile kolayca beliriyordu. Doğru kelimeler yan yana geliyor ve bir türlü ikna edemediğim o uzun cümleler saçılıveriyordu.

Rebecca, Dylan ve benim hatamız yüzünden ölmüştü ve şimdi Kylie de Dylan ve benim yüzümden bu karanlığın pençesindeydi. Çünkü ona da bulaşmıştık ve onu orada yalnız bırakmıştık. Kylie'nin bana yaptıkları bu yüzdendi. Ve şimdi Kylie diğerlerinin inandığı gibi bencilce ortadan kaybolduysa, bu bizim yarattığımız etkinin tepkisiydi ve ben bu defa ambulansı aramak için çok mu geç kaldım diye düşünmek istemiyordum. Acaba onu kurtarabilir miydik diye bir ömür geçirmek istemiyordum.

"Kylie'yi bulmak için benden yardım mı istiyorsun?" Dudağına kısırdığı sigarayı başparmağı ve işaretparmağıyla bir an ağzından uzaklaştırıp tekrar yerine sabitledi. Olup bitenden haberi olduğunu biliyordum. Henry kaybolduğunda Maddie onu aramıştı ve Kylie ilk kez ortadan kaybolduğunda da Maddie onun yanında olduğunu düşünmüştü ama Dylan hiçbirini umursamamıştı.

"Yardım istemiyorum," dedim. "Pisliğimizi temizlemek zorundayız."

Sigarayı yere atıp zamanı ve mekânı bükercesine bana doğru yaklaştı ve çok yakınıma gelene kadar durmadı.

"Yalan söylüyorsun," dedi sert ve suçlarcasına. "İtiraf et."

Köşeye sıkışmış bir av gibi olduğum yerde can çekişerek kıvrılmamak için tırnaklarımı avucumun içine bastırdım ve refleksiyle yaptığım bu hareketi hemen fark etti. Küçümseyici bir gülümsemeyle gözlerini yeniden gözlerime sabitledi. Onca yaşanılardan sonra öylece peşime takılıp gelmeyeceğini biliyordum. Tüm gardımı indirmeden ve tüm yaraları yeniden kanatmadan bunu yapmazdı.

“Seni kaybedemezdim.” Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki bu sadece bir içgüdü ya da kafamın içindeki iblislerin fısıltısı olabilirdi. “Katil o gece oradaydı Dylan.”

“Seni tehdit etti, bunu biliyorum.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

“Kasabadan ayrıldığımı öğrendiğinde Kylie olup biten her şeyi anlatan bir mesaj yazdı. O gece sözde beni korumaya çalıştığından bahsetti. Aptal!” dedi. Bunların onun için hiçbir anlamı yoktu bu yüzden bunları ona söyleyen kişi ben olmamıştım. “Sadece ikimiz bunun o kadar da doğru olmadığını biliyoruz.”

“Dylan...” İşte kendime itiraf edemediğim ve sadece onun ortaya çıkarabileceği başka bir gerçek. Geriye doğru birkaç adım atmak için tüm gücümü kullandım çünkü bu büyük zayıflık göstergesi olurdu ve yanıma kalmazdı.

“Sen bir seçim yaptın. Kuralları çiğnedin. Bana söyleyebilirdin ama söylememeyi seçtin. Tetiği çekmek için o bahaneye sarıldın. Korkağın tekisin.” Kaşlarını hafifçe çatmıştı, tek eli cebindeydi ve kelimeler dudaklarında yuvarlanırken küçümseyici nidalarla süsleniyordu.

“Korkağın tekiyim,” diye güldüm. “Çünkü senin inanç sisteminde o kapıyı kapatmamak için katilin seni öldürmesini bile göze almalıydım.”

“Evet,” dedi. “Öyle yapmalıydın.” Başını salladı ve öfkesi sis bulutu gibi gözlerinin parıltısını kapattı.

Sakin olmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Onu kışkırtmak şu anda istediğim son şeydi. Kalbini ve sadece ikimiz üzerine kurduğu tüm değer yargılarını paramparça ettiğimi biliyordum. Ve hiçbir şey kalbi kırık bir Dylan kadar tehlikeli olmazdı.

“Söyle,” dedim açıkça. “Ne istiyorsun?”

İstediğini almış bir vahşi hayvan gibi boynunu dikleştirerek üstünlüğünü ilan etti. Gözlerindeki tekinsiz meydan okuma sandığımdan daha fazlasıyla karşı karşıya olduğumun kanıtıydı.

“Kurtul *ondan*,” dedi başını hafifçe yana yatırarak. “Oradan başlayalım.”

“Buraya geldiğimi öğrenince telefonda benden ayrıldı.” Birleştirdiğim parmaklarımla enseme ovarak yarım adım geriledim.

“Kimse senden telefonda ayrılmaz. Yürümedi değil mi? Üzerine üzerine geldi ve sen kaçacak bir delik aramaya başladığında fark etmedi. Anlamadı. Sokağa atılmış bir yavru kedi gibi savunmasız olduğunu düşündü. Seni evine aldı ve saçlarını okşayıp güzel sözlerle şefkat gösterdi. Yavru kediye benzeyebilirsin ama hiçbir zaman evcil değildin.” Üzerime doğru eğildi, ellerini cebine sokarak “Tatlı kuyruğunu sallayarak miyavladığında sadakâtinden şüphe etmedi, kuyruğunu dik tutup gölgenle bile kavga ettiğini nasıl görsün? Onlar anlayana kadar kendine kaçacak bir delik bulursun ve anca yokluğundan kalan boş mindere bakarak ağıt yakarlar. Çünkü bunu sana ben öğrettim. Tırnaklarını çıkartmayı, kaçabileceğin kapı aralıklarını, gölgen gibi kaçak dövüşme hakkını sana ben verdim. Başkalarının avuçlarına ihtiyacın olmadığını ilk anladığında benim ellerimin arasından zıplayıp kaçmışken kimin dört duvarında yaşayabileceğini sanıyordun? Dert etme Angie. İnsanlar bacaklarına biraz sürtünen bütün kedilerin uysal olduğunu düşünür, yedikleri birkaç tırnak da başta sevimli gelir, kedi ortalığı birbirine katıp kaçana kadar. Çünkü bacaklarına sürtünsen de o tırnak izleri; ‘Bana yaklaşmana izin veriyorum, sahip olmana değil’ der.”

Bana yaklaşmana izin veriyorum, sahip olmana değil... Tüm zaman boyunca hissettiğim aslında tam olarak buydu ama kahrolası kelimeleri yan yana getiren o olmuştu.

Beni okumuyordu o beni yazmıştı.

“Yakalanamayan ruh,” diye fısıldadım.

Bu benim ona söylediğim ve onun gibi düşünmeye başladığımı fark ettiği ilk andı. Hiç kıymet vermediği arkadaş grubumuz tarafından kabul görmek için yapmadığım soytarılık kalmazken ve Dylan bundan nefret ederken babam öldü ve Dylan için istediği acı boşluğu artık oradaydı. İçim o kadar bomboş kalmıştı ki beni aldı ve bir sanatçı gibi ustalıkla yeniden inşa etti. Bildiğim her ne varsa bilmemi istediklerini, üzerine kazıyarak öğretti. Ben de ni-

hayet anladım nasıl bir belaya bulaştığımı ama bunu o kadar sevdim ki onun varlığı yokluğu bir sevgisine “yakalanamayan ruh” dedim. İlk kez ona sırtımı döndüğümde bana artık “Sen de benim gibisin,” demişti. “Ele avuca sığmazsın, kimseye ve hiçbir yere ait olamazsın.”

O evde yaşayabilir ve hatta o evde doğup büyümüş olabilirdin ama gözü aralanan kapıları arayan kimseler o evlere ait olmazdı. Dylan buna “çekip gitme hakkı” derdi.

“Şimdi,” dedi tekrar doğrulup. “Beni cehenneme geri götürmek için bunca yol geldiğine göre tüm günahları göze aldın mı?”

“Git eşyalarını al,” dedim. “Uçağı kaçıracağız.”

Yamuk bir şekilde güldü, geri geri yürüyerek bir an bile gözlerini ayırmadan kapıya kadar gitti ve kapının görünmeyen iç kısmından sırt çantasını alıp havaya kaldırırken vahşi bir şekilde güldü. Başımı iki yana salladım ve huzursuz şekilde otobüs durağına yürüdük. Devasa bir gölge gibi yanıma gelip kasıtlı bir şekilde dibimde beklemeye koyuldu. Kollarımı göğsümde birbirine kenetlememe güldü. Tedirgin değildim, resmen diken üzerindeydim. Akıldan geçen her düşünce, yaptığım en ufak bir hareket bile onun için ezbere bildiği bir oyunun tekrarıydı ve bu tiradı onunla defalarca oynadığım için korkuyordum. Ona karşı koyamayacağım korkusu ensemin dibinde nefes alan sivri dişli, kocaman ağızlı, pusuda bir kaplan gibiydi.

Nihayet geldiğinde otobüse binebilmem için kenara çekildi. Arka taraftaki boş koltuklardan cam kenarında olana oturdum. Yanıma oturmak yerine diğer taraftaki boş koltuklara geçip o da cam kenarına oturdu. Kulaklığımı taktım ve şimdiden başladığı akıl oyunları için tüm gardımı üzerime çektim.

Onu mahvetmişim ve şimdi o da beni mahvetmeden asla durmayacaktı. İşte Christopher’ın asla anlayamadığı buydu. Dylan’a bulaşmamasını istemiştım çünkü Dylan’ın bana bulaşmamasını istemiştım. Her anlamda bulaşmak. Bana yapacaklarının yanı sıra beni yeniden olmak istemediğim o yere döndürmesinden korkuyordum çünkü ruhum bunun için adeta köşe bucak aranıyordu.

Ufak bir dokunuşla yeniden siyaha boyanacaktım. Ve benim gibi ruhlar için kendini yere bırakmak, tırmanmaktan daha zahmetsizdi. Rahatlatıcıydı.

“Farklı koltuklar mı?” Havaalanında biletlere bakarken kaşlarını kaldırdı.

“Yer satın almak için ödeyecek ekstra param yok,” dedim. “Otomatik atıyor.”

Dudak büktü. Yalan söylemediğim için bakışlarından kaçınmadım. Buraya gelmek ve ikimizin dönüş biletlerini ödemek birikim hesabımı yeterince zora sokuyordu. Çok da uzun sürmeyen bir uçuş için ekstra para ödemek mantıklı değildi ama onunla ayrı oturmak ve bu sürece alışmak için zaman kazanmak epey mantıklıydı.

Arka tarafta orta koltuğa denk gelmiştim. Yanımda sadece kol çantam olduğu için eşyalarını yerleştirmeyi bekleyen insanların peşi sıra durdum ve nihayet yerime oturduğumda biraz gözlerimi kapatabildim.

Hayatımızın nasıl bu hale geldiğini düşünürken parmağım boynumda sallanan kolyenin ucuyla oynuyordu. Christopher bunu okulun bahçesinde ben ayrık bir ot gibi arkadaş grubumun dışında kaldığımda vermişti. “İblislerden koruması için” demişti. Şimdi elimde tasmamla iblisi peşim sıra sürüklüyordum. İsimsiz notlar ve Dylan faktörü ilişkimize bulaştığı an tozpembe rüyam yavaşça siyahın esiri olmaya başlamıştı. Daha sonra Kylie tarafından ayarlandığını öğrendiğimiz kapkaççının saldırdığı gün yaşadığım korku koşarak ona gitmeme neden olmuş ve ben dedektiflik bürosunda beklerken Christopher bir saat sonra içeriye girmişti. Yüzüne baktığım an artık ona ulaşamayacağımı biliyordum, aramızda açılan mesafe ne fiziksel ne de duygusaldı. Ruhsaldı. O andan itibaren Christopher beni sadece kelepçelerle yanında tutabileceğine inanıyordu. Çünkü bana “Dylan’ı aradım,” demişti. “Konuştum onunla.”

Tepkisizliğim onun bütün soru işaretlerinin cevaplarıydı. Kapıyı üzerine kapattığımdan beri Dylan ile hiç konuşmamıştım ama o

an verdiğim tepki sanki bir yandan Dylan ile bir ilişki yaşıyordum gibi yakalanmış bir ifadeydi. Belki de öyleydi. Belki de biz hiç ayrılamayacaktık.

“O değilmiş,” demişti Christopher. “Artık ben de bunu biliyorum.”

Yine sessiz kalmıştım, oysa sadece ona bağıırıp çağırıp neden bunu yaptığının, neden onu bize bulaştırdığının hesabını sormak istiyordum.

“Çok basit bir şey söyledi ve beni ikna etmeye yetti,” dedi. Bekledim, sadece bekledim çünkü Dylan’ın bunu yapabileceğinden hiç şüphem yoktu. Sadece hangi kelimeleri yan yana getirip oradan bizi mahvedebildiğini merak etmiştim. “Bana endişelenme Dedektif, kapıyı kapattı bir kere, dedi.”

Gözlerimi kapattım ve bir daha asla birbirimize aynı gözlerle bakamayacağımızı biliyordum artık. Bu cümleleri benden de duymuştu. İlk anda da sonrasında da ne zaman bu konu açılrsa “Kapıyı kapattım bir kere,” demiştim. Ve artık Christopher bizim aynı karanlık zihni paylaştığımızı biliyordu. Onun gibi akli başında her mantıklı insanın akıl dışı bulacağı bu durumu bizim yadırgamadığımızı ve kutsal bir kitap gibi birbirimize inandığımızı biliyordu. Ve ben Christopher’ı tam olarak orada kaybettim. Bana bunu yaptığı için, kurtulmak için her şeyi yaptığım, canım binlerce parçaya bölünerek o kapıyı kapatabilmişken tekrar tekrar zorladığı ve o kapıyı kırarak bir boşluk açtığı için öyle çok sinirlendim ki dönüşü yoktu. Ama ona orada bağıırıp çağırmamıştım, orada hiç tepki vermemiş sadece babasını aldatan annesine olan öfkesini bana yansıttığını artık kabul etmiştim. En başından beri bana güvenmemişti ve daha kötüsü bana inanmamıştı. Beni elinde tutmak için tüm ipleri sıktıkça sıkılmıştı. Oysa bana çıkıp gidebileceğimi bildiğim bir havalandırma boşluğu verse paniklemeyecektim ve her şey böyle tepetaklak olmayacaktı. İstedğim, buydu. İhtiyacım olan, üzerime üzerime gelen ve hayatta kalmak için var gücümle mücadele ettiğim yaşamımda bir havalandırma boşluğu. O bile ne kadar çoktu.

Uçaktan indiğimde tüm kaslarım birbirine girmişti ama birkaç saat uyuyabilmek zihnimin açılmasına büyük oranda yardımcı oldu. İnen yolcuların giriş kapısında Dylan ile buluştuk. Benim aksime gözünü kırpmadığı belli oluyordu.

Çıkışa doğru yürürken, "Okulun nasıl gidiyor?" diye sordum. Saat sabah 07.20'yi gösteriyordu ve bir an önce Maddie ile konuşup neler olduğunu anlatmak istiyordum.

"Her şey normalmiş gibi öylece sohbet etmeyeceğiz," dedi Dylan. "Önce istediğim kıvama geleceksin ve sen kendine geldiğinde konuşacağız. Şimdi neler olduğunu anlat."

"Eve gidelim ve bir kahve içelim," dedim diğer söylediklerini yok sayarak. Onu kendi evime götürme fikri ürpermeme neden oldu ama gidebileceğimiz başka bir yer de yoktu.

Havaalanından çıktığımızda bir anda durdu ve benim de adımlarım havada kaldı. Ona döndüğümde keskin gözlerinin bir yere odaklandığını ve o kısa saniyede aklından çok şeytani düşüncenin geçtiğini gördüm. Baktığı yere döndüğümde Christopher'ın arabasına yaslanmış şekilde telefonla konuştuğunu fark ettim. Sırtı bize dönüktü ve aramızda epey mesafe vardı ama Dylan aradığını bulmuştu. Korku ve gerilim omurgamdan yukarıya doğru tırmandı.

"Tüm günahları göze almıştın değil mi..." dedi Dylan ve duruşunu bana dönecek şekilde düzeltti. "Öp beni."

Tekrar hâlâ sırtı dönük olan Christopher'a baktım ve göğsümde şiddetli bir baskı hissettim. Tereddüt edersem eğer dosdoğru havaalanından geri döneceğini biliyordum. Bunu bana neden yaptığını biliyordum. Ben onu parçalamıştım ve şimdi o da beni paramparça edecekti; istediği şekilde toplayabilmek için.

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Ellerim tişörtünü pençe gibi kavramıştı. Elimde olsa ona zarar verirdim çünkü bunu istiyordum. Dylan dudaklarını araladı ve basit bir şey fısıldadı.

"Karanlık dedikleri şey, içindeki o ilkel dürtü yırtıcı bir his ve ara sıra onu beslemezsen önce sana saldıracak; işte bu meleğim başka kimsenin anlamayacağı türden bir gerçek."

Sonra beni gerçekten öptü. Ona karşılık vermek istemedim, hiç istemedim, bu kendimden nefret etmeme ve acımama neden oluyordu. Ama bedenim ve ruhum onu ezbere biliyordu. Dylan zehirli bir içecek ya da şiddetli bir alkol değildi. Dylan suydu. Yaşamsal ve karşı koyamayacağım en zorunlu ihtiyaçtı ve ben çölde değildim ama çok sevdiğim kahvenin tüm bu ihtiyaçlarımı karşılayabileceğine inanan yalancı bir nankördüm. Tokat gibi çarpan gerçeğe geriye çekildim ve başımı çevirip ona baktım. Elbette bize bakıyordu, elbette görmüştü ve elbette bu onu mahvetmişti. Artık annesinden farkım yoktu ve en iyi ben bilirdim annelerin kırdığı kalplerin iyileşmeyeceğini.

Christopher arabasına binip gitti.

“Muhteşem biriydi değil mi?” diye sordu Dylan. “Onun gözlerinde kendini aynadakinden farklı görüyordun. Karanlığını hiçe sayıyordu. Sana kendini iyi biriymişsin gibi hissettiriyordu. Sürekli içlerine karışmaya çalıştığın diğer tüm normal insanlar gibi olabileceğine inanmana sebep olmuştu. Yaralara ihtiyacın olmadığına. Şimdi aynı hızda inandığın o yalan, suratına bir kapı gibi çarpıyor. Artık iyi biri olma ihtimalin yok, buna inanan son kişi de artık senin nasıl biri olduğunu biliyor. Sen de artık kendine söylediğin yalanların yakasına yapıştın. İşte bu gerçekler meleğim. Kapı suratına tokat gibi çarptığında geriye kalanlar. Bunun için beni hiçbir zaman affetmeyeceksin ve işte şimdi biraz olsun içim soğudu. Şimdi yine aynı yerden bakıyoruz birbirimize. Çünkü yalanlarımız birbirini yakalar ama asıl öfkemiz birbirine sımsıkı sarılır. Ve şimdi istediğin tek şey yakıp yıkmak mı?” Gülümsedi. “Ruhunu şeytana sattığında geri alamayacağını biliyordun, kalbini takas etmeye çalışman nafiye, ben hep aklının izini sürdüm ve o karanlık kuytu artık şeytanın yuvasıydı.”

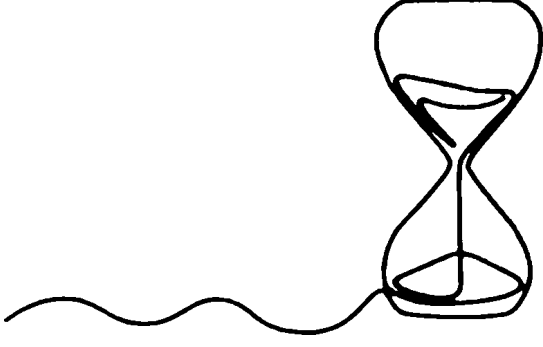
Dylan affetmeye ve özörlere inanmazdı.

Onun üzerine kapıyı kilitleyen annesi içindeyken evi ateşe vermişti. Kadın evden çıktığında koşup oğluna sarılmadı, kaçıp kurtuldu.

Çünkü Dylan ödeşmeye ve intikamlara inanırdı.

23. Bölüm

Peşine Düştüğümüz Yalanlar

Havaalanında bindiğimiz otobüste gördüğüm birkaç kişinin yaşı ve dönüp bize birkaç kez bakmaları yeterliydi. Şu andan itibaren Dylan ile ilgili söylentilerin hızla yayılmaya başladığını biliyordum ve işte istediğim oldu diye düşünmeye çalışıyordum. Ben yanındayım ve Kylie burada değil. Bu herkesin gündelik sıkıcı hayatına katmak istediği heyecan verici bir dedikodu ya da gündenmin seyrini değiştirecek bir ihtimal değil artık.

Cadde üzerinde oturduğum beş katlı apartmana gelene kadar Dylan beni kendi halime bıraktı. Dairenin önüne geldiğimizde, çantamı kurcalayıp anahtarımı bulduğumda, “Ben biraz dolanacağım,” dedi. “Buradan ayrılma.” Kapıyı işaret etti ve merdivenleri inerek gözden kayboldu.

Ya sabır dercesine başımı eğip tek kelime edemedim içeriye girdim. Kapıyı arkamdan kapattım, yaslandım ve ağlayarak kendimi yere bıraktım.

Christopher beni asla affetmeyecekti.

Her seferinde kendime hak ettiğime inandığım mutlu sonu yazıyor, bundan karanlık bir haz alıyordum ve kesmeme izin vermediği ellerimin yerini ruhumdaki yaralar alıyordu. Şimdi başıma dünyanın tüm trajedileri gelebilirdi çünkü canım yanıyordu ve diğer tüm acılara bağışıklığım vardı.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Maddie'nin numarasını çevirdim.

"Ansel, neredesin? Ödüm koptu. İşyerine gittim, izin aldığımı söylediler ve sonra Christopher çok saçma bir şey söyledi."

"Onunla konuştun mu?" diye sordum burnumu çekerek.

"Nerede olduğunu sordum o da Boston'a gittiğini söyledi." Tonlamaları bu ne tür bir saçmalık adam kafayı yedi sonunda der gibiydi.

"Maddie her şeyi berbat ettim." Elimi yüzüme bastırdım ve sonunda sesli bir şekilde söylemiştim.

"Tanrı aşkına neler oluyor?"

"Öncelikle Henry ve diğerlerinden haber var mı?" diye sordum. Bunu sadece sorumluluğumu yerime getirmek için sorduğumu fark ettiğimde vicdan azabından kavruldum. Öyle bencil bir denklemin içindeydim ki belki de bu yüzden Kylie'yi suçlayamıyor hatalarını sürekli alttan alıyordum. Ben kimdim ki?

"Bir iz peşinde olduklarını duydum ama sevgilin detay vermiyor ve ondan nefret etmeye başlıyorum."

Derin bir nefes aldım.

"Dylan'ı geri getirdim."

"Ne?" Telefonu uzaklaştırmak zorunda kalmama neden olacak kadar yüksek sesle bağırdı.

"Kylie'yi bulmak zorundayız. Maddie, o Kylie! Bizim arkadaşımız. Unuttun mu, her zaman kışımızı kollarız."

"Ansel, onun gerçekten kayıp olduğuna mı inanıyorsun, yoksa bütün bunlar..."

"Bütün bunlar ne?" diye bağırdım. Devam etmesine gerek yoktu ne söyleyeceğini pekâlâ anlamıştım ama bundan da usanmıştım artık.

"Bütün bunlar ona gitmek için bir bahane mi? Bunu söyleyebilirsin. Her zaman içinde kalan duygular vardı ve bu suç değil ya!"

"Gerçekten Kylie'nin kayıp olduğuna eminim. Başlı dertte ve bize ihtiyacı var." Sabırla kelimeleri yan yana getirdim ve artık bana inanması için yalvarmak üzereyken dilimi ısırdım.

"Bak eğer öyleyse kendimden nefret ederim ama değilse, sen değil ben haklıysam hayatımın sonuna kadar bir daha onun yüzüne bile bakmam."

"Emin olmanın tek bir yolu var o da Kylie'yi bulmak."

"Evde misin?" diye iç çekti.

"Evet."

"Hazırlanıp geliyorum."

"Tamam, görüşürüz."

Nihayet onu yanıma çekebildiğim için biraz olsun rahatlamıştım. Bunu Maddie olmadan yapamazdım. En önemlisi Dylan ile tek başıma kalmaktan korkuyordum. Daha şimdiden her şeyi mahvetmişim ve geleli yirmi dört saat bile olmamıştı.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve temizlenmek mümkünmüş gibi banyoya girdim. Aklım allak bullak olmuştu. Artık zihniye güvenmekte zorlanıyordum. Gerçekten tüm bunları ona dönmek için uydurup uydurmadığımı bilmiyordum. Christopher'a yaptığım şey için berbat hissediyordum çünkü aslında nihayet olması gereken olmuş gibi hissediyordum. Bu kendimi bildiğim ve kendimden her zaman en kötüsünü beklediğim için "zaten ne olmasını bekliyordun ki elbette böyle mutlu ve huzurlu bir ilişkiye uzun süre sahip olamayacaktın aptal" kabullenışı mi yoksa nihayet tüm gün beni kaşındıran sadece çok güzel diye giyindiğim kazaktan kurtuluş muydu anlayamıyordum.

Akşam hava karardıktan çok sonra Maddie ve Dylan birlikte geldiler. Siyah taytımın üzerine beyaz tişört giyinip saçlarımı kurutmuştum. Dylan'a temiz havlu verip banyonun yerini gösterdikten sonra oturma odasına Maddie'nin yanına döndüm.

"Geldiğimde aşağıda öylece duruyordu," dedi Maddie kısık sesle. "Etrafa bakınıyordu ve epey düşünceli görünüyordu."

"Dünyayı bana nasıl zehredebilir diye düşünüyordur." Burumdan soluyarak ayağa kalktım ve demlenen kahveden iki fincan doldurup Maddie'nin yanına kanepeye kuruldum. Bir haftada çökmüştü resmen. Yüzünde hiç makyaj yoktu, saçlarını rastgele toplamıştı ve kilo vermişti.

Telefonum çaldığında neredeyse yerimden zıpladım. Dedektiflik bürosunun numarasını görünce kaşlarımı çattım, gergin bir heyecanla telefonu yanıtladım.

"Selam Ansel," dedi aşına olduğum bir ses. Christopher'a ait olmadığını fark edince yaşadığım hayal kırıklığı buz gibi su etkisi yaratmıştı. Ses diğer dedektif Oliver Morris'e aitti. Onunla ilk kez beni takip eden drone'u büroya teslim etmeye gittiğimde tanışmıştım. Christopher ile birkaç aylık ilişkimizde de sık sık denk geldiğimiz için nispeten yakınlaşmıştık.

"Selam," dedim kafam karışmış halde.

"Affedersin," dedi son zamanlarda bürodaki herkesin sahip olduğu yorgunlukla. "Christopher'a bu sabahtan beri ulaşamıyoruz, haberin vardır diye aramak zorunda kaldım."

Yutkunarak, "Haberim yok," dedim. "Sabah havaalanında gördüm ama..." Rahatsızca kıpırdanarak ayağa kalktım ve kapı eşiğinden ıslak saçlarıyla içeriye giren Dylan'ı gördüm. "Aramız pek iyi değil, konuşma fırsatımız olmadı. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Anlıyorum," dedi ve muhtemelen gerçekten anladı. "Haber alırsan beni de bilgilendir," dedi.

"Lütfen sen de bana haber ver, saat kaç olursa olsun."

Telefonu kapattıktan sonra Maddie ile göz göze geldik ve aklımdaki bütün korku dolu senaryoları itmek için tüm gücümü kullandım.

"Christopher'a ulaşamıyorlarmış," dedim. İçimden hiç böyle yapmazdı diye ekledim.

"Arasana," dedi Maddie. Henüz ona tüm detayları anlatma fırsatım olmamıştı.

"Arayamaz," diye araya girdi Dylan. "Ayrıldılar ve sabah bizi öpüşürken gördü. Muhtemelen telefonuna yanıt vermez."

Maddie bile bana öyle bir baktı ki yerin dibine girmek istedim.

"Onu zorladın mı?" diye Dylan'a döndü.

"Ben kimseyi zorlamam," dedi Dylan. "Her zaman seçenekler vardır." Rahat tavırlarıyla dolapları kurcaladı ve kendine bir fin-

can bulup kahve aldı. Bana bakan Maddie'ye doğru boş ver dercesine başımı iki yana salladım.

"Ben ararım," dedi Maddie. "Sakin bana tek kelime etmeye kalkma, şu an bulaşmak isteyeceğin son kişiyim." Dylan'a öyle bir üstten konuştu ki gözlerimi kapattım. Onları yan yana getirmek çok da iyi fikir değildi. Maddie sadece Kylie'ye öfkeli değildi aynı zamanda Dylan'ın da onun aklını karıştırdığını daha doğrusu beni Kylie ile kıskandırmaya çalıştığını düşünüyordu. Ve Dylan da her zaman Maddie'nin fazla tasasız olduğunu bu yüzden ne kadar saçmalık varsa kafayı taktığını söylerdi.

Dylan kahve fincanıyla Maddie'nin yanına oturdu. Sessiz kaldı ama durumdan aldığı hazzı gizlemedi.

"Cevap vermiyor," dedi Maddie uzun bir dakikanın ardından.

"Gidip bir yerlerde kafayı çekiyordur, kasabanın dedektifi için kafa yormayı bırakıp asıl meselemize dönelim." Dylan ayağını bacağına üzerine atıp dikkat kesildi. "Elinizde neler var?"

Maddie ile göz göze geldik ve başımı sallayarak onayladım. Madem bu kadar işe karışmıştık, onun hastalıklı zihnini en iyi şekilde kullanacaktık.

"Ophelia.hell hesabı Kylie'ye aitti ve okulun son günü hesap çalındı," dedi Maddie. Aklımı verebilmek için tekrar başımı salladım. "Üzerinde durmadık, sonra Kylie Roma'ya gittiğini söyledi. Ansel yeni işine girdi ve hepimize aptalca şakalar yapılmaya başlandı. Evimize saçma sapan şaka notları gönderiliyordu ama..." Maddie dudaklarını birbirine bastırdı ve tekrar hatırlamanın siniri yüzünden okundu. "Ansel'e senden gibi görünen bazı notlar gelmeye başladı."

"Önce papatyalar," dedim. "Sonra da viski bardağı."

"Ve sonra da adamın biri çantasını çalmaya çalıştı. Olaylar orada patladı çünkü bunları yapanın Kylie olduğu ortaya çıktı." Maddie dehşete kapılmış bir kedi gibi güldü. "Hepsi seni kasabaya geri getirmek için."

"Bak sen," dedi memnun bir gülümsemeyle Dylan. "Aslında bazen ondan hoşlanıyorum." Bana bakarak konuşmasını hiç de

hoş karşılamadım ve “Benim sınırlarımı zorlama,” dedim. “Biri-
si en son sınırlarımı zorladığında ikimiz de istemediğimiz şeyler
yaptık.”

Yüzü daha keyifli bir hal aldı ve devam etmesi için ona inana-
mayarak bakan Maddie’ye başını salladı.

“Mesajlar...” diye kaşlarını çattı. “Ansel önce mesajlar mı geldi
yoksa kaza mı?”

“İlk mesaj gölde geldi,” diye hatırlattım. “Sonra tekne kazası,
mesajlar gelmeye devam etti, sonra kayıp ilanları, Kylie’nin araba-
sının lastiği ve Emily.” Yere oturup başımı sehpanın üzerine yas-
ladım.

“Emily kim?” diye kaşlarını çattı Dylan.

“Asistanlık programındandı, lunaparkta korku tünelineyken,
hepimiz oradaydık bir de Seth vardı o da asistanlardan biriydi,
lunaparkın ana sigortasında çıkan bir problem yüzünden tren va-
gonları ayrıldı ve kız düşerek boynunu kırdı.”

Maddie dudaklarını birbirine bastırdı. Bunun talihsiz bir kaza
olduğuna inanmıştık ama şimdi her şey birbiriyle bağlantılı gibi
geliyordu ve öylesinin daha korkunç olduğunu kabul etmek zo-
rundaydık.

“Kylie Roma’da olduğunu söylediği süreçte aslında rehabili-
tasyon merkezinde tedavi görüyormuş. Olaylar üst üste gelince
kendi yaptıklarını itiraf etti ama sadece bana kurduğu tuzağı. Re-
habilitasyon merkezi birkaç gün sonra ophelia.hell hesabında ifşa
edildi ve sonra da Kylie ortadan kayboldu.” Olup biteni en kısa
şekilde özetledim ve bir an önce çözümleyebilmek için parçaları
birleştirmesini istedim.

“Ah!” dedi Maddie. “Bir de Kylie’ye gelen mesajlar var. Ophe-
lia hesabı onun kişisel hesabına her hafta bir soru sorduğu mesaj-
lar gönderiyordu.”

“Evet,” diye başımı salladım.

“Ne tür mesajlar?” Dylan öne doğru eğilip dirseklerini dizleri-
ne yasladı.

“Aslında Kylie’nin kendi soruları,” dedim. “Şu meşhur randevu soruları. Kylie testleri yani.”

“Son zamanlarda kimlerle takılıyordu?” diye sordu Dylan.

“Bizimle,” diye omuz silktim. “Ama asistanlık programıyla da meşguldü. Oliver, Seth ve Emily. Bir de fizik tedavi görüyordu.”

“Neler farklıydı?” diye sordu.

Maddie, “Farklı olan bir şey yoktu,” diye başladı ama ben sözünü kestim. “Geri döndüğünde garipti,” dedim. “Her zamanki gibi değildi. Restorana beni görmeye geldiğinde bana çok dikkatli bakıyordu, rahatsız ediciydi. Sanki beni suçluyordu ama bunun benim paranoyam olduğunu düşündüm. Konuşurken de aynıydı sonra hepimiz değiştik diye düşündüm. Hep birlikte göle gittiğimizde daha normal, daha kendisi gibiydi. Seth’ten hoşlanmaya başlamıştı ama kabul etmeye hazır değildi.”

“Onunla mesajlaşırken sanki kendini rahatsız olmaya zorluyordu ve kasıtlı şekilde ters davranmaya çalışıyordu. Rahatsız olduğu şeyler vardı ve şimdi düşününce bana yaptıklarından pişman olduğunu tahmin ediyordum. Nasıl bir buhran yaşadı ve bu yola girdi emin değildim ama Kylie rehabilitasyon merkezinden döndüğünde normal değildi, bizimle takılmaya başladığında eski haline dönmeye başlamıştı. Ama ipin ucu kaçtığında yakalamanın ne denli zor olduğunu biliyordum.”

“Evet,” dedi Maddie. “O çocuğa daha kibar davranıyordu ama Ans...” dudaklarını sıktı. “Şeyi sen de fark ettin değil mi?”

“Neyi?” diye sordu Dylan. Maddie’nin gizem yaratmasından da her şeyi abartmasından da nefret ediyordu.

“Seth biraz sana benziyordu,” diye bir sigara yaktım. Bunu elbette fark etmiştim. Dış görünüş olarak kaba hatlarıyla benziyorlardı. Neredeyse aynı boydaydılar, kumral saçlara sahiplerdi, keskin yüz hatları vardı ama Seth’in yeşil gözleri ve daha yumuşak hatta tatlı bir hali vardı. Ve elbette ve şükürler olsun ki aslında hiç benzemiyorlardı.

“Ve sonra bu çocuklar da diğerleri gibi kayıp mı oldu?” Dylan kaşlarını çatarak elimdeki sigarayı istedi. Ona paketi ve çakmağı

fırlattım ve göğsüne çarptığında buna memnun olmamış gibi davranamadım.

“Önce Matthew,” dedi Maddie. “Sonra Henry, Ivan, Oliver... ve Kylie.”

“Seth?” Sigarasını yakıp gözlerini kıstı.

“Seth’in ne zaman kaybolduğundan emin değiliz. Büro bu tür bilgileri vermiyor ama Oliver’ın arabasında kan bulunmuştu ve bu da internete düşünce gizleyemediler.” Maddie tabii dercesine dudaklarını büktü.

“Kimse Kylie’nin kaybolduğuna inanmıyor, neden?”

“Çünkü yalanlar üzerine yalanlar söyledi,” diye kendini aklatmak için fazla hevesle yanıtladı Maddie. Yerinde duramayıp ayağa kalkarak devam etti. “Rehabilitasyon merkezine gittiğini neden gizledi ki? Bir de Roma’daymış gibi paylaşımlar yapıyor bana telefonda ne hikâyeler anlatıyordu! Ayıp bir şey mi? Hepimizin destek almaya ihtiyacı vardı. Sonra Ansel’e kurduğu tuzak!” Başını iki yana salladı. “Bu kız Austen trajedisini daha atlatamadı ve bu kadar düşüncesizce hareket etmesi korkunç. Sonra zaten yalanları ifşa olunca ve herkes deli gibi yorumlar yapınca birden yine toz oldu. Ha bu arada haftalar önceden alınmış bir uçak bileti ve otel rezervasyonu var.”

“O gün babasıyla da büyük bir kavga etmişler,” diye araya girdim. “Kylie artık onlarla yaşamayacağını söylemiş ve odasına gidip eşyalarını toplamış.”

“Eee,” dedi Dylan bacaklarını uzatıp rahat bir tavırla ayak ayak üstüne atarken.

“Bavul hazırlamış ama bavulu almamış, oteli aradım ama otele giriş yapmamış, ajandasını bile almadan öylece gitti mi yani?” Yüzümün aldığı şekil burada bir sorun var ve bunu göremiyor musunuz dercesine alaycıydı.

“Dikkat çekmeye çalışıyor olabilir,” dedi Dylan.

“Maalesef ben de öyle düşünüyorum,” dedi Maddie. “Ya da ailesi onu rehabilitasyon merkezine kapattı ve kimse bilmesin diye yine gizliyorlar.”

“Bakın onu bulalım ve cevapları alalım tamam mı? Benim de içim rahatlasın. Eğer ben haklıysam ve Kylie kayıpsa bu diğerleriyle de bağlantılı demektir ama eğer siz haklıysanız ben de onu daha fazla korumam.” Işıklar fazla parlayınca gözlerim yanmaya başladı ve kalkıp oturma odasının lambasını söndürüp pencerenin önündeki abajuru ve mutfağın ışığını yaktım.

“Ajandasını almamış mı dedin?” diye sordu Dylan.

“Evet ama eve giremedim.” Tekrar yerime oturmadan önce pencereden dışarıya bakıp etrafa göz attım ama değişik bir şey yoktu ve saat henüz o kadar geç değildi.

“O halde önce eve girmemiz ve odasına şöyle bir göz atmamız gerekiyor.” Dylan eğilerek sigarasının külünü döktü.

“Gizlice mi?” diye sorarken gözleri faltaşı gibi açılmıştı Maddie’nin.

“Gidip ailesiyle konuşmayı deneyelim.”

“Beni resmen kapıdan kovdular. Bayan Davies benden nefret ediyor.” Başımı iki yana sallayıp koltuğun üzerinden bir yastık aldım ve oturmadan önce yere bıraktım.

“Çok fakirsin çünkü,” dedi Dylan gülerek.

“Sen benden daha fakirsin ama sana bayılıyorlar.”

“Maddi bir fakirlikten bahsetmiyorum,” dedi. “Ben asla öyle görünmem, seninse omuzların bile öyle bir düşüyor ki yerin içine girmeye hazır görünüyorsun.”

“Ne kadar kabasın,” dedi Maddie ona. Ama ben ona hak veriyordum.

“Tamam...” Dylan ayağa kalkıp salonun köşesindeki kitaplığıma yürüdü ve kitaplara bakmaya koyuldu. “Maddie, sen burada kalıp Oliver, Seth ve Emily hakkında bulabildiğin her şeyi topla. Şu hesapta dikkatini çeken paylaşımlar olursa, onları da toparla,” dedi.

“Nasıl toplayayım?” diye mırıldandı Maddie.

“Üstün *stalk* yeteneklerini kullan.” Dylan sırtınca Maddie de başını sallayarak güldü. “İyi,” dedi. “Beni illegal olaylara bulaştırmayın.”

"Biz de gizlice Kylie'nin odasına mı gireceğiz?" İçgüdüsel şekilde heyecanlanarak kedi gibi başımı uzattım.

"Yine çok fazla kurgu mu okuyorsun Angie?" diye kaşlarını çatı. "Ben her zaman Davies'lerde hoş karşılanmışımdır." Eline üç tane kitap aldı ve Maddie'ye avucunu açtığı elini uzattı. "Araba anahtarı."

Maddie küçük çantasından anahtarı verdi, bana doğru dönüp, "Dikkatli olun," dedi.

"Tamam," dedim. "Kapıyı arkamızdan kilitle ve kimseye açma. Ben yedek anahtarı alırım." Çantamı ve telefonu alıp Dylan'ın peşine takıldım.

Nihayet bir şeyler yapabildiğimiz için biraz rahatlamıştım. Düşünmek kendime eziyet etmek anlamına geliyordu ve beynim bu kadar mesai yapmaya meraklıysa bunu kördüğüm haline gelmiş olayları çözerek değerlendirmek iyi olurdu. Araba durduğunda karnımın gurultusu duyuldu, Dylan ters ters baktı ama bir şey söylemedi. Güvenlikten kolayca geçtik, Dylan dış kapıyı çalarken oldukça rahattı. Yardımcı kız onu görünce kocaman gülümsedi ve Bayan Davies'e haber vermek için salona döndü.

"Bu kadar seksi görünmeniz haksızlık Bayan Davies," dedi Dylan kadın daha kapıya yanaşmadan. "Kızlarınız sizden nefret ediyor olmalı."

Kylie'nin annesi sahte bir cık cıklamayla güldü ama eğilip Dylan'ı yanaklarından öptü. "Seni görmek ne güzel hayatım," dedi. "Kylie ayrıldığını söylediğinde üzülmüştüm."

Demek, istediği zaman gayet tatlı ve sıcakkanlı olabiliyordu. Tıpkı benim gibi evde yardımcı olarak çalışan kız da Bayan Davies'in arkasından dik dik bakıyordu. Aklından geçenleri okumak hiç de zor değildi.

"Gidip geliyorum öyle, kasabadan çok uzak kalamıyorum." Dylan ellerini cebine ilıştırıp şöyle bir etrafına bakındı ve tekrar Bayan Davies'e döndü. "Göründüğünüz kadar iyi olduğunuzu umuyorum."

"Her şey yolunda Dylan," dedi ve bana döndü. "Ansel yine aynı konu mu..." diye rahatsızca baştan aşağı beni süzdü. Üzerimde siyah tayt ve beyaz tişört vardı ve Dylan'ın dediği gibi omuzlarım kambur bir şekilde duruyordu.

"Ah, hayır," dedi Dylan araya girerek. "Onlara Kylie ile geçenlerde konuştuğumu söyledim ama kasabada yine garip olaylar dönüyormuş, kızlar her zaman paranoyaya meyillidir."

"Öyle mi?" dedi Bayan Davies. "Dylan, ona hemen dönmesini ve çok endişelendiğimi söyle."

Kaşlarımı çattım ama sonra hemen düzelttim. Daha yeni kapılarına gelmiştim ve konuşmamız sırasında bana anneme selam söylememi söylemişti. Bizi önemsemediğini, duyduysa da ilgilenmediğini düşünmüştüm ama şimdi bu tepkisi Kylie'nin nerede olduğunu bilmediğini, sadece şımarıklık yaptığını düşündüğünü gösteriyordu. Diğer tahminler; onu leydi okuluna göndermek ya da başka bir merkeze kapatmış olmak seçeneklerini eleyecektik ya da babası organize etmişti ve annesi hem umursamaz hem de biraz aptaldı.

"Tabii ki," dedi Dylan poster çocuğu gülümsemesiyle. "Aslında şu kitapları bırakmak için uğramıştım, Kylie nasıldır bilirsiniz."

"Birine kitaplarını vermesine bile şaşırdım," dedi Bayan Davies. "Annie alsın."

"Mümkünse ben yerlerine yerleştirmeyi tercih ederim," dedi ve hafifçe kadına doğru eğildi. "Alfabetik sırası var ve kenarı bile kırışırsa Kylie drama yaratır. Kendi kitaplarımı da almam gerekecek."

"Hayatım, kış bahçesinde bazı konuklarım var. Yanlarına dönmem gerekiyor." Bayan Davies onunla ilgilenemeyeceği için gerçekten mahcup olmuştu ve çok üzgün bir ifade takınmıştı. Tanrım! Bu çocukta cidden şeytan tüyü vardı.

"Lütfen geri dönün." Dylan uzanıp kadının elinin üzerini öptü. "Sessizce girip çıkarız."

"O halde sonra görüşürüz hayatım." Bana döndü ve "Ansel," diye başıyla hoşça kal dedi.

"Bayan Davies..." diye mırıldandım.

Dylan sırttı ve benden önce içeriye girip Kylie'nin odasına doğru yöneldi. Ev labirent gibiydi ama Dylan o tatlı gülümsemesiyle yardımcı kızı da işine bakması konusunda ikna etmişti. Kızın adını biliyordu ve kız da ona ismiyle hitap ediyordu.

"Kadınla resmen flört ediyordun," dedim. "İğrençsin. Yaşını falan geçtim, Kylie'nin annesi yahu!"

"Kylie de bunu yapmamdan hoşlanmazdı." Sırttı ve rahat bir tavırla odasının kapısını açtı. Dikkatimi içeriye verdim ve bir anda burada olmak çok garip hissettirdi. O burada değilken...

Her zamanki gibi düzenliydi.

"Bir yere dokunma," dedi Dylan ve benden aldığı kitapları Kylie'nin devasa kütüphanesine yerleştirmeden önce kitaplara uzun uzun baktı. Kitapları yerleştirdikten sonra etrafa bakınmaya koyuldu ve yatağın yanındaki komodinin üzerinden *İlahi Komedya* kitabını aldı. Çekmecesini açtı, ajandayı gördü ve kaldırıp bana gösterdi. Başımı sallayarak, "Al," dedim.

Çalışma masasının üzerinden tabletini kapıp çantama sıkıştırdım ve giyinme odasına doğru yürüdüm. Bavul öylece girişte duruyordu, açıp içine ne tür kıyafetler koyduğuna baktım. Maddie özellikle tembihlemişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Dylan.

"Maddie haklıymış," diye fısıldadım. "Bu bavul planlı bir seyahat için hazırlanmamış. Şuna bak, taytlar ve öylesine atılmış üç tane tişört. Kylie her zaman moda dergisinden fırlamış gibi giyinir. O biletler ne için alındı bilmiyorum ama Kylie bunu planlamadı."

"Şuna bak," dedi Dylan. Çekmecelerden birinde dört beş tane kullan at telefonlardan vardı.

"Beni tedirgin etmesi için tuttuğu adamı onlarla aramış olmalı." Yüzümü buruşturdum ve bu çok tuhaf değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Başka bir açıdan suç mahallindeydik ve aslında burada ikimizle ilgili neler kurduğunu düşünmek mide bulandırıcıydı.

Yerden kalkıp işimize yarar bir şeyler aramaya koyuldum. Kıyafet askılarını tek tek kaydırırken nihayet aradığımı buldum.

Onu iyi tanıyor olmanın verdiği rahatlık içimde korkuya dönüştü. Onu tanıyordum ve haklı olan bendim. Kylie gitmemiştii, Kylie'nin başı dertteydi.

"Dylan," diye fısıldarken gözlerim doldu.

Dylan kıyafetlerin arkasında kalan tabloya baktı. Daha önce yaptığı gibi ipuçları toplamış ve büyük panoya her ayrıntıyı not almıştı. Fotoğraflar, isimler, mesajlar ve kayıplar. Üstünkörü yapılmıştı ya da anlaşılmaması için bağımsız halde iğnelenmişti. Alelade bir tekne ve lunapark görseli vardı ve bunları simgesel olarak kullanmıştı. O da benim gibi olayların birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünüyordu.

"Şuna bak," dedim. "Buradan bir şey koparmış." Mantar iğnenin altında sadece "*Nahkarlar listesi*" yazıyordu. Kâğıt çapraz şekilde yırtılmış ve çok az kısmı panoda kalmıştı.

"Günahkârlar listesi," diye alnını kaşdı Dylan. "*İlahi Komedya*."

Taşımak için çok büyük bir panoydu bu yüzden telefonumu çıkarıp birden fazla fotoğrafını çekip aynı zamanda her detayı yaklaştırarak videoya aldım.

Dikkat çekmemek için her şeyi eski haline getirdikten sonra Dylan *İlahi Komedya*'nın diğer iki kitabını da aldı ve odadan çıkıp yardımcı kıza hoşça kal dedikten sonra yeniden arabaya bindik.

"Önce uğramamız gereken bir yer var," dedim. "Şu konuma..."

"Dedektifin evini biliyorum," dedi ters bir şekilde ama gitmemize itiraz etmedi. Dedektiflik bürosunu aramıştım ama hâlâ haber alamadıklarını söylediğinde mideme yumruk yemiş gibi olmuştum. Bana olan kızgınlığından ortadan kaybolduğuna inanmak istiyordum ama Christopher öyle biri değildi, böyle önemli bir zamanda işini ihmal etmezdi. Geriye kalan tek ihtimalin diğerleri gibi kaybolduğu olması kanımı donduruyordu. Ve bunu biraz sonra anlayacaktım.

Araba evin önünde durduğunda büyük siyah köpek arabaya koşarak havladı. Araba henüz durmadan kapıyı açtım, Dylan frene bastığında benim ayağım yerdeydi. Eğilip köpeğin başını okşayarak sakinleştirmeye çalıştım ama çok huzursuzdu. Eve doğru

yürürken Dylan arabadan inip yavaşça peşimizden geliyordu ve köpek ona karşı aynı nezaketle yaklaşmıyordu.

“Sakin ol oğlum,” dedim. Koruma güdüsüyle bir an olsun yanımdan ayrılmadı. Derin bir nefes alarak güvenlik paneline şifreyi girdim, kapı açıldığında şifreyi değiştirmedini fark edip kahrol-dum. İçerisi kapkaranlıktı ve tahmin ettiğim gibi köpeğin mama kabı boştu. Onun da ortadan kaybolduğuna emin olmak için başka bir işarete ihtiyacım yoktu.

“Ansel,” dedi Dylan. Bir an başım dönmüştü, elimle duvarı tutmaya çalışırken boşluğu yakaladım.

“Dolapta köpeğin maması var,” diye zorlukla mırıldandım. “Lütfen kabına biraz döker misin?” Işıkları yakıp çok iyi bildiğim salona girdiğimde gözyaşlarımı zor tutuyor, dilimi ısıırıyor ve yaptığım her şey için kendimden nefret ediyordum. Onu kaybettiğimi düşünmek her şeyden daha ağır geldi ve bununla baş etmek bir anlığına imkânsız göründü.

Ada tezgâhın üzerinden tableti aldım ve yüz taramasından geçip kamera kayıtlarını incelemeye koyuldum. Ev saatlerdir bomboştu. Christopher’ı ilk kez gördüğümde biraz daha geri sardım ve durdum. Bu sabah 08.20’de eve gelmişti. Havaalanında bizi gördükten sonra. Kapıyı çarparak içeriye girdi. Dolaptan kendine viski doldurdu, tek seferde içip arka tarafa gitti, döndüğünde bardak elinde değildi. Salonda yürüdü ve alarmı çalıştırdığı, içeride kalan güvenlik paneli ekranına gitti.

“Ne yapıyor?” diye sordu Dylan. Ne zaman yanıma geldiğini bilmiyordum.

“Şifre,” dedim. “Şifreyi değiştirecekmiş, değiştirmemiş.” Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Artık gidelim,” dedi.

“Dylan o kayıp!”

“Onu bulmak için de yardımımı istemeyeceksin değil mi?” diye güldü.

Onu duymazdan geldim ve elimde tabletle salona yürüdüm. Cebimden büroyu arayıp hızlıca Dedektif Morris’i telefona istedim.

“Ansel.”

“Evine geldim, Christopher burada değil. Köpeğin mamasını hep aynı saatte verirdi. Ne olursa olsun verirdi. Şimdi kamerayı kontrol ediyorum, 08.30’da evden çıkmış ve bir daha hiç eve gelmemiş.”

“Babasıyla görüştüm,” dedi Dedektif Morris. “Öğlen yemek yiyeceklermiş ve en son konuştuklarında Christopher geleceğini teyit etmiş. Saat 11.00 civarı.”

Dylan dışarı çıkarken kapıyı çarptı ve yerimden sıçramama neden oldu.

“Anlamıyorum,” diye yanıt verdim telefona. Düşünceli bir şekilde etrafta dolandım ve bir iz bulurum diye yukarıya çıktım. Yatak örtüsü hiç bozulmamıştı ve her şey ezbere bildiğim haliyle duruyordu.

“Yolları kontrol ettireceğim Ansel, kasabada olup bitenler ortada ama hemen umutsuzluğa kapılmayalım. Christopher sağlam heriftir ve eminim iyidir.”

“Umarım,” dedim. “Lütfen ne bulursan bana haber ver.”

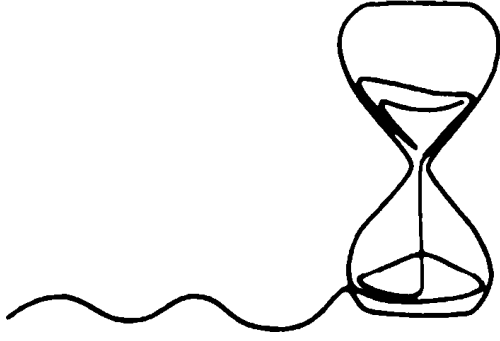
“Gitmem lazım, haberleşiriz.”

Derin bir nefes verdim ve evden çıkarken güvenlik kilidini aktif hale getirdim.

24. Bölüm

Göz Kırpmadığımız Geceler

Eve döndüğümüzde Maddie dersine çok iyi çalışmış bir çocuk gibi bekliyordu. Önünde notları ve kucağında bilgisayarımla bize doğru döndü.

“Neler oldu?” diye sordu. “Ben tüm yeteneklerimi kullandım ve galiba garip bir bağlantı buldum.”

“Christopher kayıp.” Kendimi öylece koltuğa bıraktım.

“Nasıl kayıp?” diye sordu Maddie çok iyi anlamasına rağmen. Bu sanki evrene bir yakarıştı artık. İkimiz de aklımızın son kırıntılarını kullanıyorduk ve hiçbir şey anlamıyorduk. Tüm bu olayların birbiriyle bağı neydi ve nasıl oluyor da bunca kişi hiçbir iz bırakmadan öylece yok oluyordu?

“Ya sabaha kadar o nasıl olur bu nasıl olur diye tartışırsınız ya da elimizdekilerin peşine düşeriz,” dedi Dylan. “Buraya sizi teselli etmek için dönmedim.”

“Tamam,” dedim Maddie ona doğru ağzını açmış ve bağırma-ya hazırlanırken. “Doğru söylüyor. Duygusal davranmak yerine bir şeyler bulmaya çalışalım.”

“Tamam.” Maddie ellerini ve kaşlarını kaldırarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. “Seth epey normal biri. Tek çocuk. Annesi edebiyat, babası geometri öğretmeni. İkisi de lisede eğitim veriyor ve kendi hallerinde insanlar. Seth ara sıra Harlem’de şu kayaklı

havuzlarda yarı zamanlı çalışıyormuş. Ders notları epey iyi. Birkaç gruba isimlerini attım ve bazı bilgiler geldi.”

“Maddie istihbaratı iş başında,” diye güldü Dylan.

“Seth sevilen normal biri ama Oliver ile ilgili sıradışı bir bilgi buldum. Ailesi kasabada yaşıyormuş hem de kim olduklarına inanamayacaksınız?”

En başından beri onu garip bulduğum için dikkatim tamamen ondaydı.

“Griffin’ler!” dedi Maddie. “Caleb Griffin’in oğluymuş ve bir kız kardeşi var.”

“Sen ciddi misin?” diye hayretle sordu Dylan. “Vay canına, herif Davies’lerden daha zengin olan tek ailenin çocuğu.”

“Aynen öyle,” dedi Maddie. “Ve kız kardeşi Violet! İnternette onlarla ilgili bilgi ve görüntü bulmak çok zor ama kız grupları...”

“Dahası mı var?” diye sordum.

“Ophelia.hell hesabı çalındığında eski paylaşımlar yani hesap Kylie’deyken yapılan paylaşımlar silinmişti ama kızlar Violet ile ilgili paylaşılan bir haberin ekran görüntüsünü attı. Yani Kylie, Violet ile ilgili haber yapmış.”

“Ne haberi?” diye soran Dylan oldu. Ben yeni bilgileri sindirmeye çalışıyordum.

“Bizimkiler kadar kötü,” dedi Maddie burun kıvrarak. Kylie katilden bir haber alabilmek için kendisi dahil hepimizle ilgili korkunç haberler paylaşmıştı. Bunlar sadece insanların hesaba gönderdiği ve kendi içinde magazincilik oynadığı dedikodulardı.

“Violet’in yakın arkadaşının sevgilisiyle gizli bir ilişkisi olduğu paylaşılmış. Kız sonra arkadaş grubundan dışlanmış,” dedi Maddie. “Diğer kızlar onun babasının yanına Amerika’ya gittiğini düşünüyor, zaten bu aileyle ilgili dijital iz bulmak imkânsız. Violet sonra hesaplarını kapatmış ama dedikodu almış başını yürümüş.”

“Gerçekten dedikodu mu?” diye sordum. Neyi değiştirecekti bilmiyordum ama üzerine atılan bir iftira hayatını yerle bir ettiğinde insanın gözü kararabiliyordu. Öte yandan eğer Kylie yaptığı bir

paylaşım la birilerinin sırrını ifşa etmiş ve onları çok ama çok kızdırmış olabilirdi.

“Kaynaklarım doğru olduğunu teyit etti.” Maddie kendine güvenli bir şekilde başıyla onayladı. “Durum ortaya çıkınca çocuk Violet ile ilişkisini kesmiş sanırım ama işin garibi çocuk ortadan kaybolmuş. Bazıları birlikte gittiklerini düşünüyor.”

Bu garipti ve Dylan ile göz göze gelmemize neden oldu. Hikâye Kylie’ninkiyle benzeşiyor ama daha önemlisi ortadan kaybolduktan sonra arkasından söylenenlere çok benziyordu. Boston’a bir bilet, zaten bilinen bir takıntı ve herkes Kylie’nin Dylan’a gittiğine ya da Dylan ile gittiğine inanmıştı.

“Farkında olmadan kaç hayatı etkilemiş,” diye ellerini şakaklarına bastırdı Maddie. “Oliver kardeşinin intikamını almaya mı çalışıyor? Ama peki ya diğer kaybolan çocuklar? Oliver’ın kendisi de kayıp...”

Tıpkı onun gibi benim de aklıma yatmayan çok şey vardı.

“Arabasında kan bulunan tek kişi değil mi?” diye sordu Dylan. “Diğer herkes hiç iz bırakmadan kayboldu ama Oliver gerçekten kaybolduğunun anlaşılmasını istedi.”

“Aslında doğru,” dedi Maddie. “Annesi ve babası ayrılmış. Oliver babasının yanına Amerika’ya taşınmış , kız kardeşi annesiyle burada yaşamaya devam etmiş. Oliver söylendiği gibi yeni dönmüş.”

“Gerçekten şüpheli göründüğünü kabul ediyorum,” dedim. “Ajandayı ve tableti de inceleyelim sonra büroya gidip bulduklarımızı anlatalım.” Çantamdan ajandayı ve tableti çıkardım. “Kylie Seth’in asistanlık programından Oliver yüzünden atıldığını düşünüyordu. Seth öyle olmadığını söylemişti ama bilmiyorum belki de çocuğu tehdit etti.”

Artık her şey olasılık dahilindeydi ve hiçbir şeyi atlamadan doğru bağlantıyı kurmak zorundaydık.

“Belki de birlikte çalışıyorlardı,” dedi Dylan.

“Bazı bilgiler çelişiyor,” dedi Maddie. “Üçümüze gelen mesaj-

ların bunlarla bağlantısını bulamıyorum ve aynı zamanda Kylie'ye gelen o sorular var..."

Epey doğru noktaya değinmişti. Oliver kardeşinden dolayı Kylie'ye zarar vermek istese bile bize gelen mesajlar daha çok amiggo kızların cinayetiyle bağlantılıydı. Biri ya da birileri o talihsiz trajediden hayatta kalmış olmamıza memnun değildi.

"Bir de günahkârlar listesi," dedim ve telefonumla çektiğim Kylie'nin ipucu panosunun fotoğraflarını Maddie'ye gösterdim.

"Yiyecek ısmarlayalım," dedi Dylan. "Bütün gece ayaktayız gibi görünüyor."

En son ne zaman yemek yediğimi düşündüm, Dylan'ı beklerken kaldırımda sandviç atıştırmıştım. Hiç iştahım yoktu ama ayakta kalmak istiyorsam biraz enerji depolamam gerekiyordu.

"Annemlere haber vereyim ben de," dedi Maddie. "Bu gece burada kalırım."

Dylan telefonundan yemek uygulamasını karıştırırken ona bakıp sessizce teşekkür ettim. Ben de ondan bu gece bizi yalnız bırakmamasını isteyecektim ve söylememe gerek kalmadığı için minnettardım.

Çin yemeğimiz geldiğinde kahve fincanları sehpanın üzerinde birikiyor, oturma odasına getirdiğim ayaklı yazı tahtasının üzerindeki de bir yazılıp bir siliniyordu.

Şimdilik elimizdeki en önemli detay Oliver'ın kız kardeşi Violet olmuştu. Maddie, Emily ile ilgili küçücük de olsa bir bilgi kırıntısı bulmaya çalıştı ama zavallı kız kendi halinde idealleri olan ve potansiyeli yüksek bir öğrenciydi yalnızca.

Dylan Kylie'den aldığı *İlahi Komedya* kitaplarını incelerken Maddie ve ben de yerde diz dize oturmuş koltuğun üzerine koyduğumuz ajandayı karıştırıyorduk.

"Ans, şuna bak," dedi Maddie gergin bir şekilde. Parmağı sayfanın başındaki satırda dolaştı. Bu Kylie'nin Boston'a bilet aldığı ve otel rezervasyonu yaptırdığı tarihi.

“Konferans programı için rezervasyon yaptır,” diye sesli okudu Maddie. “Profesör Creek ile katılımcı asistan diye de not almış,” diyerek devam etti.

Maddie ellerini ağzına bastırdı çünkü bu pek çok düğümü çözüyordu. Herkes en başından beri o bilete ve rezervasyona dayanarak Kylie’nin kendi isteğiyle gittiğine inanıyordu ama eğer konferans içinse bu her şeyi değiştirirdi.

“Rezervasyon bu yüzden haftalar öncesinden yapılmış,” dedim elimi saçlarımın arasından geçirerek. “Konferans etkinliği için ama Kylie oraya hiç gitmedi.”

Dylan konferans tarihini yazı tahtasının üzerine çok düzgün bir yazıyla not aldı ve Boston konferans diye ekledi. İçimden bir ses orada konferans falan olmadığını söylüyordu ve bunu öğrendiğimiz anda elimizde gerçekten şüphelenmeye yetecek kadar veri olacaktı.

“Yarın okula gidip Profesör Creek ile konuşurum,” dedi Maddie aklımdan geçenleri okumuş gibi. “Gerçekten böyle bir etkinlik var mı yok mu öğrenirim.”

“İyi fikir,” diye hızlı hızlı başımı salladım.

“Kylie’ye takıntılı kimse var mıydı?” diye sordu Dylan. “Şu ona gelen randevu sorularını içeren mesajlar garip.”

“Bildiğim kadarıyla özellikle takıntılı biri yoktu,” dedim. Son zamanlarda takıntılı olan ne yazık ki Kylie’ydi.

“Aslında,” dedi Maddie düşünceli düşünceli saçlarını tekrar topladı. Bunu odaklanmasını kolaylaştırmak için arada sırada yapardı. “Neyse boş verin.”

“Ne oldu?” diye sorduk Dylan ile aynı anda.

“Geçen dönem biri herkese Kylie’yi soruyordu ama hiç karşısına çıkmadı. Kylie de umursamadı, bilirsiniz arayan bulur diye düşündü. Ben merak etmişim ama pek oralı olmadı.”

“Buradan bir yere varamayız,” dedim saçlarımı tek omzumda toplayıp parmaklarımla kıvırdım. “Yani hepimizi böyle soran birileri vardır ve Kylie zaten epey popüler.”

“Tabletinin şifresini biliyor musun?” diye sordu Maddie bana doğru.

“Hayır,” dedim. “Galiba daha önce hiç ihtiyacım olmamıştı.”

“Ben biliyorum,” dedi Dylan. Tableti eline alıp şifreyi bir kerede doğru girip açtı. Bu küçük gibi görünen detay aslında onların ne çok şey paylaştıkları konusunda apaçık bir kanıttı.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Maddie.

“Geçen sefer geldiğimde tableti birkaç gün bende kalmıştı,” dedi. “Her yerde bit yeniği arama tatlı Mads.”

“Bit yeniği aramak için buradayız,” dedi Maddie. “Sırf geri dönmek ya da Ansel’i kapına getirmek için bunları sen planlamış olsan şaşırmam biliyor musun?”

Bu soğukkanlı tutumu karşısında dehşete kapılmadığımı söyleyemedim ve kısa bir an çok mantıklı gelmişti.

“Yüzüme iyi bir sağ kroşe atarsın ama,” diye alay ederek güldü Dylan.

“Şüphesiz,” dedi Maddie.

“Ben o kadar zahmete girmem,” dedi Dylan tableti kurcarken. “Ama bir an bütün bunları Kylie’nin ayarladığını düşünmedim değil. Bulacağımız izler bırakacak ve biz yardıma ihtiyacı var sanırken hepimize ters köşe yapacak.”

“O zaman ona hayran kalırdın,” dedim rahatsız olmuş şekilde tableti elinden alarak. “Ama Kylie o kadar şeytani bir zekâyâ sahip değil.”

Dylan e-postasını kontrol ediyordu ama ben ilk önce notlarına baktım. Ajandasına not aldığı her şey daha düzenli bir programda buraya da kaydedilmişti. Maddie ajandaya bakmaya devam ederken ben tabletteki fotoğraf galerisine girdim ve biraz kaydırınca yüzümü buruşturmama neden olan bazı görüntülere rastladım.

“Maddie,” diye fısıldadım. “Bunu görmüş müydün?” Ekranı ona doğru çevirdim. Maddie irkilerek başını iki yana salladı. Farketmeden Dylan’ın yanına oturdum. Dylan omzumun üzerinden eğilip bakakaldığım görüntüye gözlerini çevirdi ve acı çeker gibi kaşlarını çatıp yüzünü kırıştırdı.

Bacağının ameliyat görüntüleri ve ameliyat sonrası görüntüleri buz gibi ürpermeme neden oldu. Bazen aksadığını ve bazen üzerine basarken zorlandığını görüyorduk ama ne bu denli derin bir izden ne de gerçekten bu kadar kötü olduğundan haberimiz vardı.

Kylie egzersiz odasında spor yaparken ya da yapmaya çalışırken sürekli kendini kaydetmişti. Videoları oynatmaya başladığımda Maddie de yanımıza gelmiş seyrediyordu.

“Muhtemelen ne kadar ilerleme kaydettiğini anlamaya çalışıyordu,” dedi üzgün bir sesle.

“İlerleme değil daha çok hasar vermiş,” dedi Dylan.

İyileşmesi için yarayla o kadar uğraşmıştı ki iyice kanatmıştı. Kabuk bağlamayan yaraya sık sık pansuman yapmak yarayı çürütür ve kangren eder, kesip koparmaktan başka çare bırakmaz.

“Neden bize hiçbir şey söylemedi ki?” Maddie elinin tersiyle gözlerini silip ayağa kalktı. “Yani bu kadar mı nefret ediyordu bizden? Şu acısını, zorluğunu bile paylaşmadı, neden Ansel, neyi anlamıyorum ben?”

“Sorun biz değiliz Mads,” dedim sessizce iç çekerek. “Sorun kendisiyle yüzleşememesi. Bunu kabul etmek istemedi. Yarasının ağır olduğunu kabul etmek istemedi...”

Çünkü bazı yaralarda işe yaramaz.

Ve gösterirsen artık orada bir yaran olduğunu bilir, ilk oradan saldırırlar. Kylie artık bunu biliyordu. Hayatında bir kez yarasını yani hemen yanımda oturan ve onu biraz bile umursamayan kalp kırıklığını göstermişti ve biz dahil herkes ortadan kaybolduğunda bile ilk oradan saldırmıştık.

“Devam edelim,” dedi Dylan. “Şimdiden dedektiflerden daha çok ipucuna sahibiz.”

“Bütün mesele Kylie’nin ailesi!” diye sitem ettim. “Kayıp ihbarı yapmadıkları için bütün bunlar incelenmedi ki...”

Aslında tüm vaka tam bu noktada çözülecekti ve en başından beri herkese anlatmaya çalıştığım buydu. Birisi kasıtlı bir şekilde Kylie’yi kötü göstermeye çalışıyordu. Hepsi dikkatle ayarlanmıştı. Bizi izlediklerini biliyorduk. Kylie birçok şey olabilirdi ama kötü

biri değildi ve bu kadar sorumsuzca kaçıp gitmezdi. Matthew ve Henry kaybolduğu için bana kurduğu tuzağı tereddüt etmeden itiraf etmiş ve her şeyi göze almıştı, istese bunu gizlemeye devam edebilirdi ama onlar için gerçekten endişelenmişti ve sonra rehabilitasyon merkezinde kaldığı ifşası paylaşılmıştı, bütün oklar onun gittiğini işaret ediyordu. Ve bunu yapan kimse, o biletlerin alındığından da haberi vardı. Zamanın bu kadar denk gelmesi artık tesadüf olamazdı. Kimsenin aslında onun biriktirdiği bu ipuçlarını araması gerekmecekti.

“Teknede başka kimler vardı?” diye sordu Dylan dikkatlice yazı tahtasının üzerine aldığımız notları incelerken.

“Jenny!” diye yüksek sesle bağırdı Maddie. “Yemin ederim o mesajları bize gönderenin o olduğuna adım kadar emindim. Bütün yaz boyunca bize sataşıp durdu.”

“Salyangozların Jenny mi?” Küçümseyici bir gülüşle bana döndü Dylan. Hiç sorma dercesine başımı salladım ama ben de öyle düşünüyordum. En azından her şey üst üste gelmeden önce. “Yarın bir görüşelim o zaman kendisiyle,” diye ekledi.

“Bu yıl felsefe bölümü *İlahi Komedya* üzerine bir ders programı düzenleyecekmiş,” diye mırıldandı Maddie. “Kylie, Seth ve Emily aralarında bölüşmüşler. Bunu da Profesör Creek’e yarın sorayım.”

“Günahkârlar listesini de sor,” diye uyardı Dylan.

“O da ne?” diye sordu Maddie.

“Kylie’nin hazırladığı panoda bulduğumuz not, biraz önce gösterdim ya,” dedim. “*İlahi Komedya*’da Dante cehennemi dokuz katman olarak ele alır ve her biri farklı günahkârlar için ayrılmıştır, buna göre cezalandırılırlar.”

“Ürpertici,” derken Maddie esnedi ve günlerdir ilk kez yaşam belirtisi gösterdi. Başta isteksiz olsa da ipuçlarının peşine düşmek ona da iyi gelmişti. Hiçbir şey yapmadan beklemek bildiğim en acı verici işkence yöntemlerinden biriydi.

“Burada bırakalım,” dedi Dylan. “Yarın uzun olacak ve herkesin biraz uyuması lazım.” Dylan başıyla hadi diye işaret etti.

Uçaktaki birkaç saatlik kestirmemi saymazsak neredeyse kırk sekiz saattir gözümü kırpmıyordum ve neredeyse sabah olmuştu, yarın da işe yarar olmak istiyorsak uyumak zorundaydık.

“O halde birkaç saat içinde uyanıyoruz, ben okula gidiyorum siz de Jenny ile görüşün ve öğrendiklerimizle dedektiflik bürosunda buluşalım,” diye önerdi Maddie. İtiraz etmediğine memnun olmuşum.

Ortalığı öylece bıraktık. Dylan için içeriden yastık ve ince bir örtü getirdim. Hava hâlâ felaket derecede sıcaktı ve üzerini örtmeye ihtiyacı olmazdı ama yine de ev sahibi nezaketimi korumaya çalıştım. Maddie benimle uyumak için yatak odama geldiğinde çarşafı değiştireliyordum ve içerisi dolaptan yeni çıkan kılıfların taze yumuşatıcı kokusuyla çevrelenmişti.

“Sabah seninle gelirdim ama restorana uğramak ve izin almak zorundayım,” dedim Maddie’ye. “Sonra da gidip Christopher’ın evini kontrol etmem gerekiyor.”

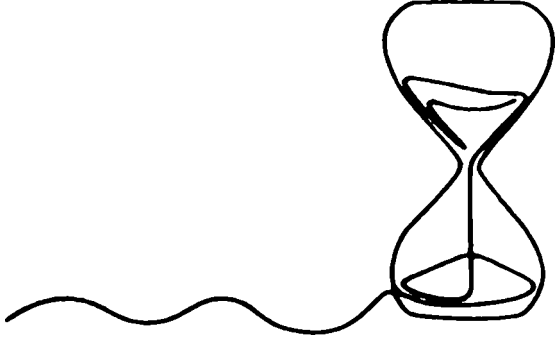
“Sorun değil,” dedi Maddie. “Babam okulda olacak zaten.” Tekrar esnedi. “Bu halde uyumak zorunda kalmak iğrenç,” dedi. “Uyuyabileceğimi bile sanmıyorum ama vücudum daha fazlasını kaldıramıyor.”

Dolabımdan aldığı şort ve tişörtü giyerken gözleri kıpkırmızıydı, saçları kabarmıştı ve ten rengi hastaymış gibi solmuştu. Aynadaki aksimden daha iyi de daha kötü de değildi.

“Al benden de o kadar,” dedim şakaklarımı ovarak ve kendimi yatağın üzerine bıraktım.

25. Bölüm

Kalbimize Batan Anılar

Sabaha kadar ikimizin de gözüne uyku girmemişti ve dönüp durmuştuk. Hava aydınlanmaya ve ışık perdelerin arasından sızmaya başladığında gözlerim kapanmış ve sabah 09.00'da Maddie'nin dürtmesiyle gözlerimi sıçrayarak açabilmişim.

"Biraz uyuyabildiğine sevindim," dedi. "Ama artık işe koyulmamız lazım."

Hızlı hızlı başımı sallayarak aceleyle doğruldum. Ne gördüğümü bilmiyordum ama korkunç bir kâbus olmalıydı, saçlarım ter içinde kalmıştı.

"Dylan kahvaltılık almak için dışarıya çıktı," dedi Maddie. "Kahve yaptım." Bana uzattığı fincanı avuçlarımın içine alıp soluşumun düzelmesi ve ayılmak için arkaya yaslandım.

"Sen ne zaman uyandın?" Kaşlarımı çatıp saati anlamaya çalıştım ama kafam hâlâ yeterince düzgün çalışmıyordu.

"Bir saat oldu ama pek uyuduğum da söylenemez." Yarım yamalak esnedi. "Eve gidip duş alacağım ve üzerimi değiştireceğim. Babamı yakalayabilirsem okula onunla geçerim."

"Çok mantıklı," dedim. Benim de içim rahat ederdi, artık yalnız kalmamamız daha önemli hale gelmişti. Kahveden bir yudum alıp dilim yanınca yüzümü buruşturdum.

"Ansel..." Maddie yatağa oturup göbeğime kadar sıyrılan örtünün üzerinden dizime yaslandı. "Dylan'ı getirmek iyi bir fikirdi."

Dudaklarını birbirine bastırıp başını hafifçe yere eğdi. Yeniden bana baktığında gözlerinde açıkça okunan bir suçluluk vardı. "Sana doğrudan söyleyemedim ama Kylie'nin onunla olduğunu düşünüyordum hatta bundan emindim. Boston'a alınan bileti öğrenince başka bir seçenek olamaz diye düşünmüştüm. Onu alıp buraya getirmeseydin asla Kylie'nin gerçekten kayıp olduğuna inanmayacaktım."

"Böyle düşünmekte haksız değildin," diye rahatlatmaya çalıştım. "Herkes böyle düşünüyordu."

"Sen hariç," dedi başını iki yana sallayarak. "Nasıl bu kadar emin olabildin?" Güneş ışıkları gelişigüzel topladığı kızıl saçlarının üzerinde parladı ve mecalim olsa masumluluğu beni gülümsetirdi. Maddie aslında öyle temiz kalpliydi ki kötülüğü de karanlığı da anlamıyordu ve umarım hayatı boyunca anlamak zorunda kalmazdı.

"Son günlerde Kylie'yi okuyordum," dedim bardağı çeneme yaslayarak. "Yani ona fazladan dikkat ediyordum. O çocuk, Seth, ondan hoşlandı ama kendini ona bir türlü bırakmadı. Benliğinde arayıp bulamadığı duygular, dolduramadığı, onu içine çeken boşluklar vardı. Ama bu kadarını yani o yaraları, çektiği acıları ya da rehabilitasyon merkezini ben de tahmin edemezdim. Ben sadece Dylan'da onu çekenin ne olduğunu anlıyorum, o karanlık Kylie'ye mıknatis etkisi yaratıyordu."

"Christopher," dedi dudaklarını ıslatarak. "Bence o da onların birlikte olduğunu düşünüyordu ve eğer..."

"Bizi öpüşürken görmeseydi ikna olurdu ve birlikte çözerdik," dedim onu bu zahmetten kurtararak. "Evet, ben de böyle olacağını sanıyordum ama bizi o halde gördü." İçim sızladı ve her şey yoluna girdiğinde aramızı nasıl düzeltereceğimi bulamadım. "Onu seviyorum Maddie," derken sesim kısıldı. "Sadece onu sevmeye hakkım olmadığını sandım." Hafifçe burnumu çektim. "Oraya gittiğimde, Boston'a... Nerede olduğumu biliyordu ve telefonda benden ayrıldı."

"Sen ciddi misin?" derken şoke olmuş haldeydi. Dün gece Dylan sürekli yanımızda olduğu için bunu konuşamamıştık.

Dylan ayrıldığıımızı yumurtlamıştı ama Maddie olayın nasıl geliştiğini bilmiyordu.

Başımı sallayıp, "Hiçbir şey söyleyemedim," dedim. "Sanki zaten beklediğim buydu ve işte oldu dedim. Başka türlü sona ermesi mantıklı gelmiyordu. Ama havaalanındaki bakışı... ve sonra kayboldu. Kalbim kırık ama affedilmeyi istemeye de hakkım yok artık."

"Keşke merhemim olsaydı ve üçümüzün de yaralarını iyileştirebilseydim." Öne eğilip yatağın içinde kendime çektiğim dizlerime sarıldı. "Yanlış erkekler seçmekle kalmayıp bir de her şeyi mahvetmekte üstümüze yok."

"En azından umarım onları kurtarabiliriz." Bir an bile aksini düşünmek istemiyordum.

"Hadi kalk," dedi kötü düşünceleri savuşturmaya çalışarak. "Yapmamız gerekenleri yapalım. Ben çıkıyorum."

Yataktan çıkıp onun peşinden oturma odasına geçtim. Genelde böyle anlarda üçüncü kişinin kapıdan konuştuklarımızı duyması gerekirdi ama Dylan hâlâ ortada yoktu. Zaten onun ne düşündüğümü bilmek için gizlice dinlemesi de gerekmezdi. Bana bakması yeterliydi ve bütün hikâyeyi okurdu.

"Çok dikkatli ol ve sürekli bize haber ver olur mu?" Kapının eşiğinde durup onu tembihlerken gergindim.

"Tamam," dedi. "Merak etme. Siz de dikkatli olun." Birbirimize sarıldıktan sonra Maddie çıktı.

Kahve fincanını tezgâhın üzerine bırakıp mide bulantımı engelleyebilmek adına buzdolabını açtım ve elma alıp yıkamaya koyuldum. Alt çekmecedeki paketli krakerlerden alıp midemi bastırması için elmayla birlikte yerken bir yandan cep telefonumu arıyordum. Gece şarja taktığımı hatırlayınca yatak odama geçtim, yatağa oturup elmadan bir ısırık aldım ve bildirimlerime baktım. Hiçbir şey yoktu. Dedektiflik bürosu yeni haber olsa arardı ama yine de belki bir anlığına unutmuşlardır diye şansımı denedim, uzun çalışmaların sonunda sekreter açtı ve ben daha Dedektif Morris'i istemeden "Yeni gelişme olursa sizi arayacakmış," diye bıkkın bir şekilde yanıtladı. Teşekkür ederek iyi günler diledim.

Yarısını bitirebildiğim elmayı komodinin üzerine bırakarak giysi dolabımın önüne geçtim. Düğmeli, yüksek bel kot şortumu ve siyah tişörtlerimden birini rastgele seçip hızlıca giyindim ve saçlarımı açıp tekrar düzgün şekilde ördüm.

Dylan kruvasanlarla döndüğünde Maddie çikalı neredeyse bir saat olmuştu. Kruvasan almanın bu kadar uzun sürmediğini biliyordum ama soru sormadım. İzin almak için önce restorana gitmem gerekiyordu ve planımızı önce restoran sonra Jenny'nin evi şeklinde değiştirmek durumunda kaldık. Patron henüz gelmediği için kırk dakika kadar bekledik ve bu süreç boyunca Dylan Gabriela ile sohbet ederek vakit geçirmeyi tercih etti. Saat erken olduğu için ortalık epey sakindi ve kim Dylan'ın tatlı sohbetini başka herhangi bir şeye değiştirdi ki?

"Şimdi canını sıkan ne?" diye sordu nihayet otobüsten indiğimizde. Yol boyunca sessizdim. Jenny'nin adresini sabah ben uyurken Maddie bulmuştu.

"Ne değil ki!" dedim ama suratımın asık olmasının nedeni patronumdan yediğim azardı. Bana iki gün izin vermişti ve daha fazla istersem işten ayrılmam gerektiğini söylemişti. Kayıp vakalarını ve hepsinin arkadaşım olduğunu biliyordu ama gerçek dünyada bu herkeste bana ifade ettiği anlamı taşı mıyordu.

Köşeyi döndüğümüzde duraksadım ve nerede olduğumuzu, Dylan'ın bana o soruyu neden sorduğunu anladım. Hem beynimden hem kalbimden vurulmuşu dönmüştüm. Başımı çevirip Dylan'a baktığımda gözlerim doldu ve dört yaşında bir çocuk gibi dudagım aşağı doğru sarkmasın diye hafifçe dudaklarımı araladım.

"Burada mı yaşıyormuş?" diye sordum ağlamaklı bir sesle.

Dylan dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı, elini omzuma dolayıp beni kendine çekti ve ağlamama izin verdi. Çok fazla buna müsaade etmez, ağlamamdan nefret ederdi ama burası ikimiz için de karanlığın doğduğu yerd i. Burası ikimizin de doğduğu yerd i. Yolun köşesinden döndüğümüzde büyük beyaz evler vardı ve en baştaki babam hâlâ hayattayken yaşadığımız yerd i. Hayat belki daha güzel değildi ama daha katlanılırdı. Dylan yan evler-

den birinde koruyucu ailesiyle yaşıyordu. Hem birbirimize en yakın hem birbirimize en uzak olduğumuz yerdi.

Birbirimizi bulduğumuz yerdi burası.

Büyük beyaz evimizi seviyordum. Orada hiçbir zaman tam anlamıyla bir aile olamasak da aile olmaya en yakın olduğumuz yer orasıydı. Babamın bütün hatıraları, onunla geçirdiğim tüm anılarım oradaydı. Ama artık ne babam vardı ne de bu evi bir arada tutabilecek bir aile. Nakliyeciler eşyalarımızı paketlerken her odanın köşesine geçip onları seyrettim. Her şeyi, bize ait, ona ait, sevildiğim bir ana ait tüm parçaları öyle kolayca paketlemelerini. Eşyaların birçoğu satılacak diyordu annem, bu kadar büyük bir evi karşılayamayız ve onları koyacak yerimiz yok.

Onun kötü değil de hasta olduğunu öğrenmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı ama yine de buradaydık. Bazen gittiğinde bu defa dönmeyecek diyordum ama dönüyordu. Bazen bana bakarken gözlerindeki nefreti perdeleyebiliyordu, bunun için çabalaması bile sessizliğimin üzerini okşuyordu. Yine de nakliye arabası bize ait olan her şeyi büyük çıplak bir gerçeğe götürürken arkasından koşmaya başladım. Buna engel olabilecekmişim gibi. Geçmiş geri getirebilirmişim gibi. O kamyonu durdurursam babam da geri dönecekmiş gibi...

Akıtacak gözyaşım kalmadığında iskelenin en ucunda oturmuş ayaklarımı sallıyordum. Hava ılık rüzgârlıydı, sıcak bir esinti tenimi okşayıp giderken adım seslerini duydum. Kim olduğuna bakmama gerek yoktu. Dylan yanıma oturdu. Beni nerede bulacağını her zaman biliyordu.

"Evimiz gitti," dedim sadece. Omuzlarım ağırlaşmıştı, onları taşıyamıyordum. Dik durmak istiyordum ama yapamıyordum. Takatim olsa, bütün gün zaten ağlamamış olsam gözyaşlarım yeniden akmaya başlardı.

"Eviniz mi?" dedi bana bakıp. "Orası ne zaman evin oldu ki?"

"Eve en yakın şeydi."

"Eve en yakın şey..." diye tekrar etti başını gökyüzüne kaldırıp. "Ev ne demek ki?"

"Aile."

"Başka."

"Her gün dönebileceğin bir yer."

"Başka."

"Güvende hissettiğin bir yer."

"Senin bir ailen yoktu Ansel, hiç olmadı. Her gün dönebileceğin bir yer değildi, her gün kaçtığın bir yerdi. Güvende hissettiğin yer değildi, en çok korktuğun yerdi."

"Böyle söyleme."

"Ailen yoktu. Rol yapan ebeveynlerin vardı. Her gün kaçtın çünkü annen senden nefret ediyordu. Güvende hissetmedin, hata yapıp anneni kızdıracağından korktun. Sürekli diken üzerinde odandan çıkmaya bile çekindin."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü kendini kandırıyorsun. Kendini olmayan bir hatıraya ikna edip bunun acısını çekiyorsun. Ev senin kaybettiğin bir şey değil çünkü sahip olduğun bir şey de değildi. Siktir etsene Angie. Aile kimin umurunda, her gün bir yere dönmek, güvende hissetmek kimin umurunda? Sen ve ben istediğimizi yapabiliriz çünkü siktiğimin evlerinde bizi bekleyen kimse yok."

"Ve bu seni üzmüyor mu?"

Sadece güldü.

Ben dönüp ona bakana kadar bekledi. Nihayet gözlerimi onunkilere çevirdim.

"Bütün bunlar uydurma," dedi. "Bütün bunlar sadece aptal bir gelenek. Ev, aile, sevgi, arkadaşlık. Birileri kuralmış gibi bunları benimsediği için devam eden saçma sapan bir döngü. Fırsat verilse evinden kaçmak isteyen binlercesi var. Bütün çocuklar reşit olup ailesinden ayrılmak ister. Arkadaşlar menfaatçi pisliklerdir. Bunların hepsi insanların bir arada kalmak için kurdukları sahte bir düzenden ibaret. Anne ve baba biyolojiden ibarettir. Doğaya dön ve bak, hayvanlar yavrularını sadece doğduklarında besler. Sonra bırakırlar ve onlar da hayatta kalır. Aile insanları kontrol etmek için uydurulmuş bir düzendir."

O söylediği zaman her şey doğruymuş gibi geliyordu. Belki de ihtiyacım olan anlarda ihtiyaç duyduğum yalanları biliyordu sadece. Ama her defasında beni kandırıyordu. O konuştuğu zaman dünyadaki tek haklı kişi oydu.

"Sen ve ben..." dedim. Birbirimize o kadar çok benziyorduk ki. "Nasıl eşitlik birbirimizi?"

"Newton'ın üçüncü devinim yasası," diye omuz silkti. "Her etkiye karşı eşit bir tepki oluşur. İki nesne birbirine karşılıklı olarak eşit ve zıt yönü bir kuvvet uygular."

"Dünya Ay'ı, Ay da Dünya'yı aynı büyüklükte bir kuvvetle çeker," dedim taze bilgilerimle.

"Aynen öyle meleşim."

Evin önünden geçip giderken gülleri kesmişler diye düşündüm. Evi boşalttıktan sonra bir daha hiç dönüp gelmemiştim buraya ve kimlerin yaşadığını bilmiyordum ama her kimse babamın çok sevdiği kırmızı güller yerine bir oyun parkı kurmuştu. Umarım dedim içimden birisi bu evde benden çok daha mutlu bir çocukluk geçiriyordur. Benim çocukluğuma mezar olan ve geriye hiçbir şey bırakmayan bu çatı başka bir çocuk için gerçekten yuvadır.

"Hadi," dedi Dylan elini belime yaslayarak. "Dördüncü ev."

Gözlerimi silip tekrar onunla yürümeye koyuldum.

"Jenny ile konuşurken herkesin ismini yavaş yavaş say," dedi Dylan. "Kayıplardan bahsediyorum."

"Neden?" diye sordum anlamaya çalışarak.

"Muhtemelen bildiklerinin hepsini itiraf etmez ama insan beyni isimlere tepki verir. Reflekslerini okuyacağım."

"Tamam," dedim ve bazen neden ondan ürktüğümü hatırladım.

Dylan evin demir kapısını açıp bahçeden giriş kapısına yöneldi. Jenny iki katlı, benim eskiden yaşadığımdan daha küçük olan müstakil bir evde yaşıyordu. Dylan zile basıp geriye doğru bir adım atarak benim yanıma çekildi. Kapı uzun bir dakikanın ardından Jenny'nin annesi olduğunu düşündüğümüz orta yaşlarda sarışın bir kadın tarafından açıldı.

"İyi günler," dedim gülümsemeye çalışarak. "Rahatsız ettiğimiz için üzgünüm. İsmim Ansel, Jenny'nin amigo takımından arkadaşım."

“Öyle mi?” dedi kadın memnuniyetle. Aramızdaki çekişme dolu ilişkiden haberdar olmadığı için sessizce rahatlardım. “İçeriye gelmek ister misiniz?”

“Mümkünse Jenny ile görüşmek istiyoruz,” dedim. “Rahatsız etmeyelim, bahçede bekleriz.” Elimle arka tarafı işaret ettim.

“Haber vereyim,” dedi ve kapıyı aralık bırakarak gözden kayboldu.

İki dakika sonra Jenny yüzünde rahatsız bir ifadeyle kapıda göründü ve “Hemen gidin buradan!” dedi. Konuşma şekline ve sessiz olma gayretine bakılırsa annesinin bir şeylerden haberdar olmasını istemiyordu.

“Dışarı gel,” dedi Dylan sertçe. “Yoksa ben içeri girerim ama iki şekilde de konuşacağız.”

Jenny dikkatli gözlerini ona çevirdi ve muhtemelen korktuğu için geri adım attı. Omzunun üzerinden geriye doğru baktı ama nasıl bir yardım arıyorsa orada olmadığıнын farkındaydı. Kapıyı kapatıp bizimle dışarıya çıktı ve dış kapıya kadar yürüdü.

“Ne istiyorsunuz?” İkimizden de açıkça hazzetmiyordu. Jenny’nin sevgilisi Samuel geçen dönem otobüste bir videomu çekmişti, uyuyakalmıştım ve anne diye sayıklıyordum sonra bunu basket maçında herkes salondayken hoparlörden tüm okula dinletmişlerdi. Dylan da Samuel’in deyim yerindeyse ağzını burnunu dağıtmıştı. Jenny ve Anna takımdan atılmıştı ve Anna’yı Dylan ile birlikte soyunma odasında bilekleri kesilmiş halde biz bulmuştuk. Cinayetler başladığında ikinci sırada ölen kız olan Summer da yakın arkadaşındı ve aynı zamanda Matthew’un Maddie’yi aldattığı takımdaki kızlardan biriydi. Yani Jenny’nin bizden nefret etmek için çok sebebi vardı.

“Teknede olanları biliyoruz,” dedi Dylan doğrudan gözlerinin içine bakarak. “Hiç ortaya çıkmayacağını düşünecek kadar aptal mısınız?”

Jenny anında panikledi ve “Neden söz ettiğinizi bilmiyorum,” diyerek kollarını savunma güdüsüyle etrafına doladı.

“Christopher buraya geldiğinde evden kelepçelerle alınacaksınız.” dedim Dylan’ın oyununa katılarak. Herkes dedektifle ilişkim olduğunu biliyordu. “Gerçekten peşini bırakacağını mı düşünüdün? Kaza olmadığı ortaya çıktı Jenny.”

“Benim hiçbir şeyden haberim yok!” Geriye doğru bir adım attı ve tekrar ürkek şekilde başını çevirip evin pencerelerine baktı. Orada bizi izleyen kimse var mı diye ben de başımı çevirdim ama yoktu.

“Yüzünden belli,” dedi Dylan. “Konuşmazsan gözaltında dedektifler seni konuşturmanın bir yolunu bulur ya da bize bu oyunu kimin başlattığını söyle.”

“Bakın,” dedi hemen pes ederek. “Ben sadece Ivan ile mesajları gönderdim tamam mı? Başka bir şeyden haberim yok. Tekne kazasıyla ilgim yok. Kayıpları da bilmiyorum.”

O anda Dylan ile bakiştık ve her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu anladık.

“Hangi mesajlar?” diye sordu Dylan.

“Üçümüze atılan mesajlar,” diye güldüm. “Ivan mı? Cidden Jenny.”

İlk andan itibaren doğru tahmin ediyorduk. Sadece hayatta kaldığımız için bizi suçluyor ve huzursuz etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ivan’ın bunun parçası olduğunu düşünmemiştim. Bir ara aklımdan Ashley ve Sasha bile geçmişti ama yanılmışım. Hoş, Ivan’ın nasıl bir pislik olduğunu çok iyi biliyordum.

“Çok üzgündüm,” dedi. “Çok öfkeliydim. En yakın arkadaşlarım öldü ve yalnız kaldım. Takımdan atıldım. Sizin başınıza ne geldi ki? Ben sadece huzursuz olmanızı istedim tamam mı? Ama işler çığırından çıktı. Yemin ederim diğer olaylarla bir ilgim yok.” Dudakları titriyordu ve gözlerinde bariz bir korku vardı. Söylediklerinin doğru olduğunu düşündüm, muhtemelen olup bitenlerin farkındaydı ama neye bulaştığı hakkında fikri yoktu.

“Ivan kaybolduğuna göre başkaları da var,” dedi Dylan. “Ne saklıyorsun?”

“Ben bilmiyorum!” diye fısıldadı Jenny. “Okul kapandığında Ivan benimle ilgilenmeye başladı. İkimiz de sizden nefret ediyorduk. Sonra bir oyun başlatalım, dedi. Kendi çapımızda intikam alacaktık. Ama başka bir şey bilmiyorum.”

“Dedektiflere de bunları anlatmak zorundasın,” dedim. “En azından büroya kendin git yoksa onlar sana gelecek.”

“Lütfen Ansel,” diye kolumu yakaladı. “Ben korkuyorum. Babam beni mahveder. Böyle olaylara karışamam.”

“O halde karışmasaydın.” Dylan beni tuttuğu elini bileğinden yakalayıp ileriye doğru itti. “Kaç kişi kayıp haberin var mı?” diye sordum. “Matthew, Ivan, Henry, Oliver, Seth!”

Jenny yutkunurken, “Ben kimseye kötülük yapmadım,” dedi. “Sadece zararsız mesajlardı. Şakaydı. Ivan bunun suç olmadığını söyledi.”

“Gidelim,” dedi Dylan. O da burada öğrenebileceğimiz başka bir şey olmadığını farkındaydı.

“Ansel, lütfen,” diye arkamızdan sessizce fısıldadı Jenny. “Ben bir şey bilmiyorum.”

Tekrar otobüs durağına yürürken ikimiz de birer tane sigara yaktık. Burası en zengin bölgelerden biri olduğu için seyrek otobüs geçiyordu ve çoğunlukla durakta bekleyen kimse olmuyordu. Oturağa oturup bacak bacak üzerine attım.

“Bu kasabada bizden nefret eden birileri hep olmuştu,” diye mırıldandım. Sesli söylemek daha iyi hissettirmedi. “Bunu bildiğimiz için mesajları ciddiye almamıştık.” Karşı kaldırımdan geçen biri yüzüme baktı ve ben de ona dik dik bakana kadar başını çevirmedi. “Tam sırasıydı, en zayıf anımızdı.”

“Seth ismine tepki verdi,” dedi Dylan düşünceli düşünceli. “Maddie’den gelecek bilgiler önemli olacak.”

Telefonumu çıkarıp Maddie’yi aradım ama cevap vermedi. Hâlâ görüşmede olabileceğini düşündüm ve mesaj yazdım.

“Onlarla asistanlık programında tanıştı Kylie,” diye sesli düşünmeye koyuldum. “İkisinin de aynı programda olması ve şu an elimizde başka isimler olmaması garip değil mi?”

"İvan bu kadar işe kendi başına kalkışacak yaradılıştaki biri değil," diye dumanı dışarıya doğru üfledi. "Muhtemelen o maşaydı ve küçük aklıyla Jenny'yi de maşa olarak kullandı. Aslında basit ama etkili bir sistem kurmuş, her kimse. Her şey o kadar dağınık ki tek bir yere odaklanamadığın için bulamazsın."

"İvan zaten bana hırslıydı," diye sitem ettim. "Jenny ile yıllardır ters düştüğümüzü de herkes biliyor. Bize karşı kullanmak için doğru isimler," diye kabul ettim.

"Tekne kazası bir kaza değil o ortada," dedi Dylan. "Birileri o gün orada olmanızı istemiş. Ne olduğunu tam olarak hatırlıyor musun?"

Ona hatırladığım detayları baştan sona anlattım. Henry aracılığıyla oraya gitmiştik ki, bu da çok mantıklı ve incelikle işlenmiş bir plandı. Henry her zaman herkesle iyi anlaşılan ve her ortamda görünen biriydi. Bizi bir yere davet etmek için Henry'nin istemesi yeterliydi, hepimiz giderdik. Ama başka birileri doğrudan bizi çağırmış olsaydı asla oralı olmazdık. Teknede bizim haricimizde birkaç kişi vardı. Henry, Derek diye bir çocuğun davet ettiğini söylemişti.

"Derek'i bir kurcalayalım," dedi. "Ama sanki birileri koyda suya atlamaları gerektiğini de biliyormuş. Ve kaptan sarhoş oluyor." Düşünceli bir şekilde bakışlarını yukarıya kaldırdı. Onun için hâlâ basit bir bulmacaydı. Gerçekten birileri için endişelendiği yoktu. "O zaman marinaya gidelim mi?" diye sordu.

"Önce okula gidelim," dedim. Saat henüz öğleden sonra 14.00'tü ve Maddie'yi merak ediyordum. "Maddie'yi alır birlikte geçeriz."

İçimdeki kötü hissin sebebini henüz okula varmadan öğrenmiş ve yolumuzu değiştirmiştik. Annesi üç saat boyunca Maddie'ye ulaşamayınca okulda olan babasını aramıştı. Maddie sabah, eve gitmiş, duş alıp üzerini değiştirmiş ve okula gideceğini, işinin çok uzun olmadığını söylemiş ama okula hiç gitmemişti. Annesi panikle büroya gitmişti. Dedektif Morris beni aradığında otobüsten

indik ve ben hiçliğin ortasında kalmışım gibi hissettim. Korku, hü-zün ve panik dalga dalga üzerime çarpıyordu.

Büroya gidip ifadelerimizi vermemiz, Maddie'nin ailesinin hali, keşke yalnız bırakmasaydık pişmanlığı... aklımı kaçırmama ramak kalmıştı. Dedektif Morris'e Jenny'nin itirafından ve bulduk-larımızdan bahsederken odadaki diğer dedektifler gergin gergin bana bakıyordu. Hepsinin dosyalara erişimi vardı ve birlikte oldu-ğum görev arkadaşları kayıpken neden eski sevgilimle olduğumu merak ediyor olmalılardı.

Tüm sorgulama bittiğinde hava kararmıştı ve Christopher'ın köpeğine mama vermek için evine uğramak istediğimde itiraz et-medi. Eve dönmemiz gece yarısını buldu. Oturma salonu bıraktı-ğımız gibi darmadağınktı. Sehpanın üzerinde Maddie'den kalan fincanı ve hemen yanındaki tokasını gördüğümde kendimi tuta-madım ve dizlerimin üzerine çökerek ağlamaya başladım. Ayağa kalkacak, bir adım bile atacak halim yoktu. Dylan beni kucağına alarak koltuğun üzerine taşıdı ve aynı gün içinde ikinci kez ağla-mama ses çıkarmadı.

Elinde iki fincan kahveyle yanıma döndüğünde gözyaşlarım tükenmiş gibiydi ve öylece yazı tahtasına bakıyordum. Korku bü-tün bedenimde karınca gibi hareket ediyor ve kalbime kıymık gibi batıyordu.

"Neden onlara karşı bu kadar kayıtsızsın?" diye mırıldandım.

"Onlarsız yapamayacağını iddia eden herkesin, herkes olmadan yaşayabildiğini gördüm. Sevgi dediğin insanın ayak bağı. İnsanlar gelir geçer, herkesin yaşam hakkı tektir ve kendine aittir. Başkaları-na ne kadar pay verirsen kendinden o kadarını esirgersin."

Bu hastalıklı düşünceye aslında kolayca kendimi bırakabilir-dim.

"Boston'da ne yapıyorsun?" diye sordum. "Gerçekten hiçbir yere ait olmak istemiyor musun Dylan?"

Başını yavaşça bana çevirdi ve gözleri hem suçlayıcı hem de henüz bitmedi der gibi bakıyordu.

"Ait olmak istemiyorum," dedi. "Ben sadece sahip olurum."

"Senin tedavi görmen gerekiyor."

"Başınıza açtığınız dertlere bakılırsa sizin daha çok ihtiyacınız var." Çarpık şekilde gülerek kahvesinden içti ve kokuya bakılırsa içine daha keskin ve alkollü bir şeyler de eklemişti.

"Boston'da bir süre daha kalacağım," diye beni şaşırtarak devam etti. "Okulu bitireceğim ve kendini beğenmiş, sadece hak ettiğine inandığı hastaları tedavi eden, sihirli ve mucizevi parmaklar olarak anılan nadir bir cerrah olacağım." Parmaklarını havada oynatırken belli belirsiz gülümsediğimi fark ettim.

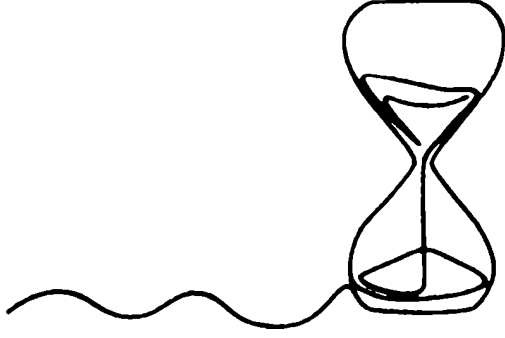
"Ol," dedim uzanıp kolunu tutarak. Bu temas ikimizin de üzerinde elektrik çarpmış gibi bir etki yarattı. Birbirimize suçlamadan baktığımızda kendi suçlarımızı görüyorduk ve o zaman gardımızdan geriye hiçbir şey kalmıyordu. "Benim olamadığım her şeyi ol Dylan," diye fısıldayarak devam ettim. "Mutlu ol."

"Mutluluk bir yanılgı Angie," dedi gözümünden akan yaşları silerken. "Sadece bir zihin oyunu. Beynini kandırabilirsin, bu bilimsel olarak mümkün ve o zaman tıpkı kutsal kitaplar gibi tüm söylediklerine inanır."

Gerçekten yalnız kalana kadar insan arada sırada yalnız kalmayı düşleyip durur. Onun başına hiç bu gelmesin istedim. Sıkı sıkı tutunduğu ve kendini inandırdığı yalanlarla hiç yüzleşmek zorunda kalmasın.

26. Bölüm

Alt Alta Sıralanan Günahkârlar

Tüm gece ayakta kalmak için direndim. Sabah uyandığımda Dylan üzerimi örtmüş ve beni yatağıma yatırmıştı. Oturma odasına girdiğimde onu tabletin başında düşüncelere dalmış halde buldum.

“Bir şey bulabildin mi?”

“Kendini bu kadar perişan etmen dışında mı?” Boynunu uzatıp bana baktı ve onaylamayan gözleri ekrana geri döndü.

“Marinaya gidelim mi?” diye sordum. “Jenny bize Ivan’ın maşa olduğunu söyledi bence orada Ivan’ı kimin işlediğini öğrenme şansımız var. Bulduğumuz isimlerin hepsi zaten kayıp ve ortada yok, bizi onlara götürecek başka bir isim bulmamız gerekiyor.”

“Gidelim,” dedi Dylan. “Ama önce şunları ye.” Çenesinin ucuyla sehpanın üzerine hazırlanmış tabağı işaret etti.

“Canım istemiyor.” Yanında duran sigara paketine uzandım ama bileğimi yakaladı ve dik dik gözlerimin içine baktı.

“Ben de düşüp bayılmanı istemiyorum ve onlar değil, sadece sen umurumdasın.”

Onunla bu inatlaşmayı kazanamayacağımı biliyordum. Bileğimi yavaşça kendime çekerken elinin ne kadar soğuk olduğunu fark ederek irkildim. Başını çevirerek yeniden tablete döndü. Hazırladığı tost tabağını küçük küçük ısırıklarla yemeye çalışırken Dylan derin düşüncelere dalmıştı. Bana söylemediği bir şeyler ol-

duğundan şüpheleniyordum ama istemediği bir şeyi ona yaptırabilecek gücüm şu an yoktu.

Küçük ısırtıklar almama rağmen her lokma ağzımda büyüyordu. Onun uyuyup uyumadığını merak ettim. Ben birkaç saat sızmış olmama rağmen gözlerim kan çanağına dönmüştü ama onun gözleri ıssız maviliğini koruyordu.

"Bitti," dedim. Tabağı tezgâha bırakıp ağzımı sildim ve banyoya gidip dişlerimi fırçalayarak geri döndüm. Tekrar yanında duran sigara paketine uzandığımda, "Günahkârlar listesini buldum," dedi. "Gönderilen e-postalar arasındaydı."

Ekranı bana çevirdi, e-posta artık hayatta olmayan Emily'ye gönderilmişti. Bu yeni bilgiyle soluğum kesildi. Dylan ekte duran dosyayı açtı ve daha da dumura uğramama neden oldu. Hepimizin isimleri vardı ve yanında kısa kısa notlar yazılmıştı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye daha çok kendi kendime sayıkladım. Kylie'nin bir listesi vardı ve o listeye göre birileri ortadan mı kayboluyordu...

"Asistanlar ve profesör," dedi Dylan. "Okulu aradım ve profesör öğleden sonra orada olacaktı. O zamana kadar biz de marinaya bakalım."

"Her şey açık değil mi?" diye sordum. E-postada saklı listeyi kimler biliyorsa ya da kimlerin ulaşma şansı varsa bu doğrudan onunla bağlantılıydı.

"Ansel," diye uyardı Dylan dikkatle. "Listeyi Kylie hazırlamış."

İmasını anlamam birkaç saniye sürdü ve tekrar gözlerimi ona çevirdim. Tekrar başa dönmek istemiyordum. Tekrar suçlunun Kylie gibi görüldüğü noktaya dönemezdim. Kayıplar arasında Maddie vardı ve tüm bu tahminler akıl dışıydı.

"Kylie böyle bir şey yapmaz." Reddederek başımı iki yana salladım.

"Kylie, yapamayacağını sandığım çok şey yaptı," dedi. "O yüzden bu bilgiyi dedektiflerle paylaşmadan önce marinaya gitmek istiyorum. Orada bulacağımız ipucu bize isim verebilir ve bakalım ucundan kim çıkacak?"

"Bu senin için basit bir oyun mu?" diye çıkıştım.

"Öyleydi," dedi başını yana yatırarak. "Ama listede senin de ismin var ve artık çözmek zorunda olduğum bir düğüm bu."

"Senin ismin de var," diye hatırlattım.

"Hadi çıkalım," diye güldü.

Bir günahkârlar listesi varsa elbette onun da adı vardı ve elbette benim de adım vardı. Sona ikimizin kalması bile belki de çok şey anlatıyordu. Dylan'ın da böyle düşündüğünü anlayabiliyordum. Artık oyunun parçasıydı ve bu da ona inanılmaz bir haz veriyordu.

Marina oldukça sessizdi. Yazın tüm sıcaklığı ve ışıltısına rağmen kasaba yeniden hayalet suretine bürünmüştü. Her yerde kayıp ilanları vardı ve insanlar çocuklarını sokağa bırakmaktan kaçınıyorlardı. Yerel bültenlerde kayıp vakaları dışında konuşulan bir şey yoktu ve bazıları bunu amigo kızların talihsiz ölümleriyle bağdaştırıyordu. Austen hâlâ parmaklıklar ardındaydı. İşin aslı şimdi de kasabada erkekler ortadan kaybolmaya başlamıştı. Ta ki Kylie ve Maddie'ye kadar. Maddie'nin yokluğu Kylie'nin ortadan kayboluşuna yeni bir boyut kazandırmıştı ve artık ailesinin söz hakkı yoktu. Kylie'nin yeri resmi olarak bildirilmediği sürece vakanın bir parçasıydı, bu yüzden eşyalarını yanımıza almıştık, marinadan sonra onları büroya teslim edecektik.

"Derek diye birini arıyoruz," dedi Dylan marinada bulabildiğimiz ilk güvenlik görevlisine. "Geçenlerde kaza yapan teknenin sahibi."

"Tekne hurdaya çıktı," dedi görevli adam. "Derek arkadaşlarıyla buralarda takılır ama akşama doğru gelir onlar."

"Bu numaradan haber verir misiniz?" diye çantamdan not defteri ve kalem çıkarıp numaramı yazdım. "Acil bir durum."

"Bekleyin o zaman bir soruşturayım," dedi ve marinanın güvenlik kabinine girip bir telefon etti. İki dakika sonra dışarıya çıktığında "Bilardo salonunda kendisini bulabileceğinizi söyledi," dedi.

“Çok teşekkürler.” Zorlukla gülümseyip Dylan’a hadi diye işaret ettim. Dylan görevliyi başıyla selamladı. Yakın mesafede olduğu için bilardo salonuna kadar yürümeye karar verdik.

Üzerimde dün giydiğim kıyafetler vardı. Zamanın onun için daha farklı ve daha uzun işlediğini düşündüğüm Dylan duş almış ve üzerini değiştirmişti. Keten pantolonla, beyaz polo yakalı bir tişört vardı üzerinde. Onu yeniden kasabanın caddelerinde görmeyi hiç yadırgamadığımı fark ettiğimde, aslında onun yanımda olduğunu gerçekten fark etmiştim. Buradaydı. Onca olaydan sonra hâlâ buradaydı ve altından pislik çıkmayacaksa eğer, gerçekten yardım ediyordu. Bazen birbirimize verdiğimiz sözlerin kanlı bir yemin olduğuna inanmak ne kolaydı. Çünkü daha dört yaşındaydık ve birimiz düştüğünde diğerinin gölgesi de üzerine düşerdi, çekip kaldıramasa yanına çöker yalnız bırakmazdı.

“Bu bir anlaşma,” demişti Dylan daha çocukken. “İlahi güçlerin bile karşısında çaresiz kalacağı türden bir söz. Yaşadığımız sürece ikimiz de yalnız olmayacağız.”

Bense yüzüne bir kapıyı kapatırken, “Seninle olduğum sürece yalnız olacağım,” demiştim.

Bilardo salonu sandığımdan daha kalabalıktı. Masalarda üçer beşer kişilik gruplar oynadıkları oyunlara dalmış, dünyadan bihaber ve sanki kasabada kimse kaybolmamış gibi davranıyordu. Zorlukla hatırladığım Derek’in yüzünü gördüğümde tanımak daha kolay oldu. Dylan’a işaret edip oynadıkları masaya doğru ilerledim. Bilardo toplarının birbirine çarpan sesleri kulaklarımı tırmalıyordu ama insanların pervasızlığı da artık beni şaşırtmıyordu.

“Selam,” dedi Dylan. “Derek sen misin?”

“Dylan,” dedi çocuk kaşlarını çatarak.

“Naber,” dedi Dylan erkeklere özgü bir şekilde tokalaşıp selamlaşırken. Çocuğu tanımadığını ama numara yaptığını anlamam işten bile değildi. Bir anlığına Dylan’ın bu kasabada ne kadar popüler olduğunu unutmuştum. Elbette bizi herkes tanırdı, değil mi...

Ve bunun başımıza bu kadar dert açacağını kim bilebilirdi ki...

"Biraz vaktin var mı?" diye sordu Dylan. Her zaman üst perdeden konuştuğu için çoğu zaman soruları rica ederek sormuyordu.

"Siz devam edin, ben geliyorum." Derek istekasını kenara bırakıp bizimle daha boş olan, dart tahtasının asılı olduğu duvar kenarına yürüdü.

"Tekne kazası," dedi Dylan doğrudan. "Kasıtlıydı ve sen bunun parçası mısın yoksa kurbanlarından biri misin?"

Dolambaçlı yolu seçmediğine memnun olarak bakışlarımı çocuğun yüzüne sabitledim ve psikolojik baskı kurmak için elimden geleni yaptım.

"Bir şeyler olduğunu anlamıştım ama kasıtlı olduğuna ihtimal vermemiştim," dedi Derek tökezlemeden. Şaşırmamıştı bile. "Ivan ile ortamlardan tanışıyoruz. Bir parti vermemi istedi ve özellikle Henry'yi davet etmemi istedi. Aslında..." Duraksadı ve her ne söyleyecekse hoşumuza gitmeyeceğini düşünmüş olmalı ki dudağını dişlerinin arasına aldı ve bana bakarak alnını kaşıdı.

"Ne?" diye sordum. Bugün en sabırlı günümde değildim.

"Biraz garip olacak," dedi Derek. "Asıl davet etmek istediğim kişi sendin," diye devam etti çekinerek ama gülmeyi de ihmal etmedi. "Ivan da senin gelmeni istiyorsam önce Henry'yi ikna etmem gerektiğini söyledi. Henry ile maçlardan tanışıyorduk ve öyle işte." Başındaki şapkayı çıkarıp ters duracak şekilde tekrar takmadan önce tek eliyle saçlarını düzeltti. Saçları da iri gözleri gibi koyu renkteydi ve kemerli burnu zayıf yüzünde epey belirgindi. Dylan onu süzünce ben de nasıl göründüğüne dikkat kesilmiştim.

"Ivan başka ne yapmanı önerdi?" diye sordu Dylan.

Çocuk dudak bükerek, "Başka bir şey yok," dedi. "Her zaman ki erkek muhabbetleriydi, bilirsiniz işte." Omuz silkti. "Ama ilginizi çekecekse eğer kaptan olayın ardından istifa etti, zaten kovulacağı için garipsediğimi söyleyemem."

Derek'in kayıplardan haberi vardı ve muhtemelen başının belaya gireceğinden endişelendiği için ya da hâlâ belalı namıyla tanınan Dylan'dan korktuğu için bizi hiç zorlamamıştı bile. Düşü-

nünce mantıklıydı, eğer zorluk çıkarsa Dylan burada onu döverdi ve etraftaki insanların ona selam vermek için çırpındığına bakılırsa Derek hâlâ kimin borusunun öttüğünün farkındaydı.

“Kaptanın iletişim bilgilerini biliyor musun?” diye sordu Dylan. Diğer herkese kayıtsız kalmıştı, bu da sergilemek istediği tavırdan kaynaklanıyordu. Eğer Derek ya da buradaki başkaları bu işe bulaştıysa Dylan onlara bela olacağını anlamalarını istiyordu. Listede benim ismim vardı ve bu onun için dünyanın dönüşünden daha önemliydi.

“Sadece telefon numarası,” dedi ve cep telefonunu çıkardı. “Bakın kasabada olup bitenin farkındayım ve hiç bulaşasım yok ama yardımcı olabilirsem olurum. Tekne hurdaya çıktığı için yeterince laf yedim bizimkilerden.”

Dylan numarayı aldıktan sonra “Eyvallah,” dedi ve omuzlarımdan tutarak beni oradan çıkardı. Taksi çevirdiğinde şaşırsam da bir şey söylemedim. Profesör öğleden sonra okulda olacaktı yani daha zamanı vardı ve büro buradan o kadar da uzak değildi. Yerimde kıpırdanarak bir an önce konuşmak için sabırsızlanmaya başladım ama ağzımı açtığımda Dylan beni susturmuş ve şoförü işaret etmişti. Şu an peşinde olduğumuz olaylar pek orta yerde konuşulacak konular değildi. Taksi nihayet durduğunda Dylan benimle inmedi.

“Gidip eşyaları teslim et,” dedi hâlâ açık kapıdan hafifçe uzanarak. “Ben kaptanın peşine düşeceğim. Ekiplerden biri seni eve bıraksın, orada buluşuruz.”

“Ne?” dedim itiraz edercesine. “Birlikte okula gidecektik.”

“Ansel belli ki biri kaptanı satın almış, onu bulursak artık olay çözülecek.”

“O halde gidip dedektiflere söyleyelim.” Elimle hemen arkamda olan büroyu işaret ettim.

Taksiden çıkıp kulağımın yanına yanaştı. “Bak,” dedi. “Kylie’nin psikolojisi altüst haldeymiş, rehabilitasyon merkezine kapanacak kadar kötüymüş. Sana kurduğu tuzaklar gibi olabilir. İntikam istiyor olabilir ve bunu ilk öğrenen kişi ben olmak istiyorum.”

"Buna inanmıyorum," dedim. "Ama öyleyse de bunu yine dedektifler çözsün ve ben de bir daha onun yüzüne bakmayayım. Bu kadar büyük bir kötülüğe cesaret edemez." Buna gerçekten inanmıyordum ama eğer öyle bir şey yaptıysa kesinlikle onu Dylan'ın değil dedektiflerin bulmasını tercih ederdim.

Dylan yeniden arabaya bindi ve ikimiz de bir yanından kapıyı tuttuk.

"Onlar resmi ıvır zıvırları halledene kadar ben neler bulabileceğime bakacağım. İfadesi izni falan en az iki günlerini alır." Gözlerini devirerek ve rahat takılarak beni yıldırmaya çalıştığının gayet farkındaydım.

Kapıyı bırakmadan, "O zaman ben de geleyim," diye kaşlarımı çattım.

"Söz dinle Angie," diye uyardı kapıyı kapatmaya çalışarak. "Ve kendi başına bir hareket etmeye kalkma, ekiplerle eve git." Bu sessiz emir karşısında iyice gerildim. İkimizin ismi de listede vardı ve geriye sadece ikimiz kalmıştık.

"Saat başı bana mesaj atacaksın," dedim kapıyı tutarak. "Söz mü?"

Derin bir nefes alıp bıkkınlıkla "Söz," dedi. "Bırak şu kapıyı artık."

Bırak şu kapıyı artık.

Kelime beni tetikledi ve üzerine kapatmamak için elimi sanki parmak ucum yanmış gibi refleksiyle geri çektim. Dylan elime baktı ve kapıyı çekip üzerime kapattı.

Taksi uzaklaşırken karşı koyamadığım bir huzursuzlukla arkasından baktım. Sanki gerginliğini alabilecekmiş gibi elimle boynumu ovup duruyordum. Bir yerden ağrı kesici bulmam ve kahve içmem gerek diye düşündüm. Artık sağlıklı düşünemiyordum ve bacaklarım bedenimi taşımakta güçlük çekiyordu.

Etraf sessizleştğinde ve taksi gözden kaybolduğunda ürpereyerek yürümeye koyuldum. Büroya girip eşyaları Dedektif Morris'e teslim ettim. Christopher'ın kayboluşuyla bütün yük ona kaldığı için bana verecek hiçbir haber yoktu. Ekiplerden birine beni gideceğim yere bırakmasını tembihledi ve dikkatli olmamı söyledi.

Sıranın bir kez daha bana geldiğinin farkındaydım ve bu yüzden Dylan için çok endişeliydim.

“Fakülteye uğramam gerekiyor,” dedim ekip aracını süren memurlardan birine. Bu bana her şeyin başladığı ilk zamanları hatırlatmıştı. Christopher beni korumak için evimin önüne ekip araçları dikip duruyordu. Kylie’nin babası onun başına alanında en iyilerinden olan korumalar tutmuştu. Maddie’nin ailesi onu gözünün önünden ayırmıyordu ama günün sonunda kimse kimseyi koruyamamıştı ve bunun nasıl olduğunu anlayamıyordum.

Dün büroya bildiğimiz her şeyi anlatmıştık ve Kylie’nin odasındaki pano dahil her şey artık oradaydı. Ailesiyle yüz yüze gelmediğim için seviniyordum çünkü Bay Davies’in yüzüne tükürmenin sonuçları ne olurdu kestiremiyordum.

“Beni bekleyecek misiniz?” diye panikle sordum fakültenin içine girdiğimizde.

“Bütün gün size eşlik edeceğiz,” dedi arabayı kullanan memur.

“Teşekkür ederim!” Rahatlayarak gülümsemem kendi canım için değildi, onlara ne olduğunu bulmak için hayatta kalmaya çalışıyordum ve bu düşünce içimdeki karanlığı tüm zamanlardan daha fazla besliyordu.

“Ses ver,” diye mesaj yazdım Dylan’a. Neredeyse bir saat olmuştu.

“Ses.”

Derin bir nefes aldım ve felsefe bölümüne hızlı adımlarla yürümeye koyuldum. Profesör Creek’in sekreteri beni içeriye aldığı anda adam masanın başında bilgisayarında yazı yazıyordu.

“Merhaba,” dedim.

“İçeri gel, Ansel.”

“Size sormam gereken birkaç soru var,” dedim. “Müsait misiniz?”

“Öğrencilerim için her zaman vaktim var,” dedi. “Parlak öğrencilerim için daha fazlası da var.”

Gülümseyerek işaret ettiği koltuğa oturdum.

“Bazılarının kaybolduğunu biliyorsunuz değil mi?”

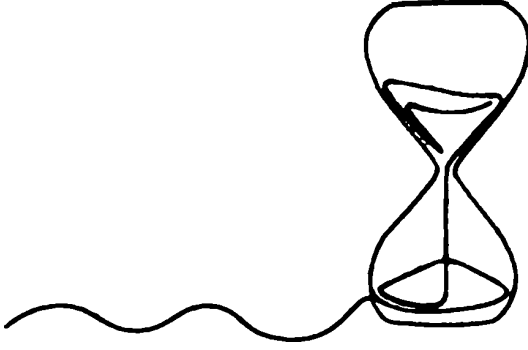
”Asistanlarımın üçünün de,” dedi. ”Üzülerek takip ediyorum, sosyal çürümenin bu kadar ilerlediğini görmek benim gibi insanlar için ürkütücü ve talihsiz.”

Birden başım döndü, elim ayağım boşaldı ve profesör kaşlarını çatıp ayağa kalkarken tutunacak bir yer aradım ama saniyeler içinde ne olduğunu anlayamadan gözlerim kapandı.

27. Bölüm

Yerine Oturmayan Yalanlar

Revirde gözlerimi açtığımda Profesör Creek yanı başımdaydı. Hemşirelerden biri bana bakıp gülümsüyor ve dikkatli bir şekilde parmağıma tutturulan tansiyon ve nabız ölçme cihazını çıkarmaya çalışıyordu. Tepemde asılı olan serum şişesinin sonuna gelmiştik, başım ağrıyordu ama ayakta durabilecek gibi hissediyordum.

“Bitkin düşmüşsün,” dedi Profesör Creek. “Tansiyonun düşmüş ve vücudun ciddi oranda susuz kalmış.”

En son ne zaman su içtiğimi hatırlayamayınca bu duruma hiç de şaşırmadım. Christopher her gün aldığım besinlere ve içtiğim suya kadar kontrol ederdi ve her saniyesinden sıkılırdım. Şimdi içimde her eksikliğin kederini yaşıyordum.

“Bu ikinci şişe,” dedi hemşire. “Bittiğinde çıkabilirsin ama kendini yormamalısın.”

Yutkunarak, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Kadın giriş kapısının yanında duran masaya döndü ve bilgisayara bir şeyler işlemeye başladı. Hâlâ burada olduğu için minnettardım. Elimin üzerinde, bandajla sabitlenmiş damar yolunu dikkatle tutarak yavaşça doğruldum.

“Kylie ile ilgili sormak istediğim birkaç soru var,” dedim profesöre bayılmadan önce başladığım işi bitirme hevesiyle. “Öncelikle Boston’da yapılacak konferansınız için onu siz mi davet ettiniz?”

"Ansel, sakin ol ve hareket etmemeye çalış. Tekrar bayılabilirsin." Kolumdan tutup beni düzgün şekilde oturmam için zorladı ve serumun hâlâ çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Damlalar damarlarıma ilerliyordu. Ne kadar yavaş ilerlediğini fark edince irkildim. "Hangi konferans bu?" diye sordu.

"Geçen hafta..." Konuşurken boğazım kaşınınca yüzümü buruşturdum.

"Tüm yaz boyunca buradaydım," dedi. "Karıştırmış olabilir misin?" Kafasında hesap yaparken gözlüğünü çıkardı ve ekleyecek bir şey bulamayınca başını iki yana sallayıp tekrar gözlüğünü gözlerine ilişti.

Bir anlığına baygın düşerken onun suçlu olduğunu düşünmüştüm ve şimdi de elindeydim. Hem de damarlarıma ilaç sızarken. Şüpheyile serum şişesine baktım, hastanelerde yeterince vakit geçirdiğinizde neyin ne olduğunu anlıyordunuz. Şişe ve üzerinde yazan isimler doğruydı ama elbette beni alaşağı etmek için küçük bir şırıngayla her şey enjekte edilebilirdi.

"Günahkârlar listesi," diye sordum. "Peki onu Kylie'den siz mi istediniz?"

"Kylie'yi rehabilitasyon merkezinde gördüm en son, ondan hiçbir ricam olmadı ama Oliver programa dahil etmek istiyordu." Hatırladım dercesine bu sefer onaylamak için başını salladı. Sanki Kylie'den ve zaten programa dahil olduğundan haberi yoktu.

"Rehabilitasyon merkezi mi?" diye soludum.

"Evet," dedi. "Oliver oradaki hastalar için faydalı bir seminer organize etmiş ve benden de katılım göstermemi istemişti. Doktorların çoğu arkadaşımdır ben de kırmadım. Kylie de sanırım staj programı için oradaydı. Çocuklarla orada tanıştılar."

Bir yalan bir yakalanan.

Kylie bize bundan bahsetmemişi. Asistanlık programına başvurduğunda tanıştıklarını söylemişti ve göl partisinde ilk kez Oliver'ı gördüğümüzde o da bunun üstünü kapatmıştı. Kylie'nin neden gizlediğini anlayabiliyordum, rehabilitasyon merkezine git-

tiğini söylemek istememişti ama Oliver neden onu korumuş ya da bu gerçeği öğrenmemizi istememişti ki?

“Oliver ile ilgili bana söyleyebileceğiniz bir şeyler var mı?” diye sordum dikkatle.

“Ne tür şeyler?” Artık soru değil sorgulama olduğunun farkındaydı ve manzaranın hiç de iyi görünmediğine emindim.

“Emin değilim profesör ama tüm bu olup bitenle ilgisi olabileceğini düşünüyorum. Bu yıl ders programınızın *İlahi Komedya* üzerinde duracağını öğrendim ve Kylie’nin günahkârlar listesi bu eserin önemli bir parçası...”

“Bu yılın ders programını henüz belirlemedim,” dedi şaşkın bir gülüşle. “*İlahi Komedya*’yı severim ama tek eser üzerinden tüm dönemi sürdüremem. Oliver bu konuyla epey ilgiliydi zaten rehabilitasyon merkezindeki semineri de bizzat kendisi düzenlemişti.”

Gözlerimi birkaç kez kırparak kendime hâkim olmaya çalıştım. Ya adam bana yalan söylüyordu ve sıradaki bendim... Belki de beni direkt öldürmeyi düşünüyordu ya da Oliver ve belki de Seth aklımızın almayacağı kadar korkunç insanlardı ve burada büyük bir oyun dönüyordu. Kalbim öyle hızla atmaya başlamıştı ki, bir an önce buradan çıksam iyi olacaktı.

“Neler olduğunu bilmiyorum ama Kylie’nin notları sizin söylediklerinizi doğrulamıyor.” Kaşlarımı kaldırıp verdiğim yeni bilgiler ışığında adamın mimiklerini inceledim. “Bunları dedektiflerle paylaşmam gerekiyor. Onlar da sizinle konuşmak isteyecektir.”

Şaşkındı ve hayır, rol yaptığını düşünmüyordum. Ne Kylie’den ne asistanlık programından ne de diğer olaylardan haberdardı. Burada dönen bir oyun vardı ve profesör soğukkanlı bir psikopat değilse ve çok iyi rol yapmıyorsa hiçbir şey bilmiyordu.

“Elbette,” dedi. “Ama anlamakta zorlanıyorum, tüm bunlar ne demek oluyor?”

“Oliver ile nereden tanışıyorsunuz?” diye başka bir soruyla karşılık verdim. “Bildiğim kadarıyla burada yaşamıyordu ve asistanlık programına dahil olması en başından beri tuhaftı.”

"Babası saygın bir iş insanı ve Oliver da her profesörün isteyeceği kadar eğitilmiş ve parlak bir uzman adayıydı." Profesör ayağa kalkıp gömleğini düzeltti ve hemşireden biten serumu çıkarmasını rica etti.

"Anlıyorum," dedim sakinliğimi korumaya çalışarak. "Her şey için teşekkür ederim. Söylediğim gibi dedektifler de sizinle konuşmak isteyecektir."

"Sorun yok Ansel." Bana anlayışla gülümsedi ve hemşirenin işini yapabilmesi için hafifçe kenara çekildi.

Gözümü ondan ayıramıyordum ama hemşireden bile şüphelenmeye başlamıştım. Genç kadın elimin üzerindeki bandaja soğuk sprey sıkıp yapışkanın kolayca tenimden ayrılmasını sağladı. Damar yolunu çıkarırken kısa bir an soluğum kesilse de gülümsemeyle bastırdım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Kendini çok yorma. Bana kalırsa evine git, güzel bir yemek ye dinlen." Kadın iğne ucunu tıbbi atık kutusuna atarken profesöre başıyla selam verdi.

Sedyeden inip nihayet ayaklarımı yere bastığımda profesör yardıma ihtiyacım olur diye ellerini uzattı ve refleksle yana kaçınıp, "Çok teşekkürler, iyi hissediyorum," diye yalan söyledim. İyi falan hissetmiyordum, bacaklarım uyuşmuş gibiydi ve soğuk soğuk terliyordum.

"Kendine dikkat et Ansel," dedi. "Bu arada seni getiren ekip aracından bir memur kontrol etmek için gelmişti, onlara durumundan bahsettim ama hâlâ bekliyorlar mı emin değilim." Benimle yürümeye başlamıştı, revirden çıkarken kapı koluna asılı halde duran çantamı alıp bana uzattı. "İstersen seni bırakabilirim."

"Hiç gerek yok, yeterince vaktinizi aldım. Maddie'nin babasına yani dekana da uğramak istiyordum." Hâlâ iyi yalan söyleyebiliyor olmamla gurur duyarak adamla son kez vedalaşmak için elini sıktım ve her birkaç adımda bir omuzumun üzerinden peşimden geliyor mu diye baktım.

Çoktan arkasını dönmüş ve felsefe bölümüne doğru yürümeye başlamıştı.

Rahatlayarak derin bir nefes aldım ama binadan çıktığımda havanın karardığını görünce başka bir panik dalgası ayak uçlarımdan saç diplerime kadar tırmandı. Aceleyle çantamın içini karıştırarak telefonumu elime aldım ve ekrana bakakaldım. Saatler olmuştu ve Dylan'dan haber yoktu. Cevap alamayacağımı bilme- me rağmen parmaklarımı güçlkle hareket ettirdim ve onu aradım. Defalarca çalmasına rağmen telefonu yanıt vermedi.

Çemberin dışında tek başımaydım.

Ekip aracının hâlâ otoparkta beni beklediğini görünce koşturmaya başladım ve nefes nefese araca binip acilen büroya dönmemiz gerektiğini söyledim. Fakülteden büroya gidene kadar kalp atışlarım bir an olsun sakinleşmemişti. Her seferinde Dylan'ı arıyor ama karşılık alamadıkça daha da korkuyordum. Çünkü benim inanç sistemimde Dylan'ı tuzağa düşürebilecek bir kötülük yoktu. Cehennem şeytanı nasıl yakardı ki? Onun kayboluşu diğer kayıpların hepsinden daha ağır bir darbe vurdu. Sanki dünya bir anda kararmıştı ve içinde tek başıma kalmıştım.

Taşıyamadığım başımı cama yaslayarak ne yapacağımı düşünmeye koyuldum ve aklıma hiçbir şey gelmedi. Telefonun ucunda arayabileceğim ve yardım dileneceğim kimse kalmamıştı. Hâlâ fütursuz bir umutla telefonun ekranından gözlerimi ayıramıyor ve Dylan'dan gelecek bencilce ve düşüncesizce bir yanıt bekliyordum. Sadece beni korkutmak için şaka yaptığını söylemesini istiyordum ama bütün içgüdülerim öyle olmadığını biliyordu.

"Dedektif Morris!" dedim büroya vardığımda. "Hemen onunla görüşmem gerekiyor."

Girişte karşılaştığım memur önce bana sonra benimle içeriye giren ekip arkadaşlarına baktı ve durumun aciliyetini sorgulamadan beni odasına aldılar. Büroda olmadığını öğrendiğim Dedektif Morris yarım saat sonra geldi.

"Dylan kayıp," dedim ayağa kalkarak. "Saatlerdir ona ulaşamıyorum ve çoktan gelmiş olması gerekiyordu ya da haber verirdi." Kelimeler artık kesik kesik ve neredeyse duyulmayacak kadar sestsizdi.

"Nereye gitti?" diye yılgın halde sordu. Genç yaşına rağmen günlerdir tüm işleri sırtlanmıştı ve her şey karıştığında burada tek başına kalmış olmasına rağmen pes etmiyordu.

"Yeni şeyler buldum," dedim. "Biz birlikte marinaya gittik ve tekne kazasını hatırlıyor musun? Teknenin sahibi Derek'ti. Çocuğu bulduk ve aslında her şey birbiriyle bağlantılı." Odanın içinde hareket ediyor ve elim kolum sürekli oynuyordu. "Ivan, şu Jenny ile bize mesajlar atan çocuk, Derek'in bizi davet etmesini sağlamış. Ve kazadan sonra kaptan istifa etmiş." Gözlerimi açarak parçaları birleştirmesini bekledim. Dedektif Morris artık şaşırıyordu bile ama tekne kazasının da bu olayın bir parçası olduğunu öğrenince oturma ihtiyacı hissetti.

"Dylan onu bulmak için gitti ve ben de fakülteye gidip Profesör Creek ile konuştum çünkü çok önemli bir şey bulduk."

Ben devam etmeden önce o da tekrar ayağa kalktı ve "Günahkârlar listesi," dedi Dedektif Morris. "Tableti inceledik."

Hızlı hızlı başımı sallayarak atladığım bir konu var mı diye elimle şakaklarımı ovdum. Baygınlığın sancısı hâlâ üzerimde tazeydi ve korku düşünce sistemimi parçalamıştı.

"Profesör Creek, Kylie'den böyle bir şey istememiş. Çok fazla çelişki var. Kylie'nin ajandasında uçak bileti ve otel rezervasyonu konferans için diye not edilmişti ama profesörün böyle bir konferansı olmamış!" Biraz yüksek sesle konuşmaya başladığımda Dedektif Morris odanın açık kapısını kapattı. "Öte yandan Kylie ile rehabilitasyon merkezinde karşılaşmışlar ve orada Oliver *İlahi Komedya* konulu bir seminer düzenlemiş. *İlahi Komedya*," dedim nefes almadan. "Günahkârlar listesi bu eserle ilgili. Orada cehennemin dokuz katı var ve her günahkâr bunlara göre cezalandırılır." İki elimi de kitabı işaret eder gibi boşlukta açıp esas noktayı vurgulamak için kaşlarımı kaldırdım.

“Matthew, Ivan, Henry, Kylie, Seth, Oliver, Christopher, Maddie ve Dylan ve sen...” Morris düşünceli şekilde sayarken “On kişi,” dedi. “Kylie’nin hazırladığı listede olmayan üç isim var. Seth, Oliver ve Christopher...”

“Bu kadar kişi nasıl geride hiçbir şey bırakmadan kaybolur?” diye sölendim.

“Bak,” dedi. “Bu gizli ama Matthew, Henry, Maddie ve Christopher aynı şekilde yok oluyor. Arabaları arıza yapıyor, çekici çağırıyorlar ve sonra bir daha görüntü alamıyoruz. Ivan ve Seth kasabadan çıktıkları günler geri dönmüyorlar. Oliver ise tamamen hayalet gibi. Arabayla okula girdiğini biliyoruz ama sonrası yok ve nasıl oluyorsa bir sonraki takip noktamızda kameralar hep *hack’lenmiş*.”

“Instagram hesabı gibi,” dedim. Ophelia.hell hesabı da bu şekilde ele geçirilmişti ama önemsememiştik. Bir sosyal medya uygulamasını ele geçirmek çok da marifet değildi ama kasabanın dört yanını çevreleyen kameraları engellemek için eminim epey destek gerekiyordu.

“Hâlâ kasabada olduklarını sanıyoruz, bu kadar insanı hiç ayak izi bırakmadan çok uzağa götüremezler.”

“Bildiğimiz bir şey daha var,” dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. “Şimdi benim peşimde. Ve belki de bunu kullanabiliriz.”

Derin bir nefes aldım.

Dedektif Morris, “Söylediğin her şeyi kayıt altına almamız gerekiyor,” dedi. “Hızlıca ifadeni verirsen ben de eyleme geçebilirim. Şimdi fakülteye bir ekip gönderip profesörü getirmelerini isteyeceğim.”

Pişmanlıkla oflarken parmak uçlarım saç derimi kazıyordu. Keşke her şeyi anlatırken kayıt altına alsaydık diye düşündüm. Tüm bu süreçte gerçek anlamda harekete geçmek için resmi işlemleri beklemek kadar can sıkıcı bir şey yoktu ve anlattığım her şeyi kayıt altına almak gerçekten uzun sürüyordu yine de bir an önce işe koyulmak için onu takip ettim ve tüm detayların tekrar tekrar üzerinden geçtim.

Beni fakülteye götüren ekip aracındaki memurlar baygınlık geçirdiğimi söyleyince Dedektif Morris ifade verirken yiyebilmem için sandviç ve paket çikolatalardan birkaç çeşit getirmişti. Ara verdiğimizde bana iyi bakmazsa Christopher'ın onun canına okuyacağını söyleyip kısa bir an gülmeme bile neden oldu. Yeter ki bulunsunlar dedim ben canımızın okumasına razıyım ve bir daha ona söylenmeyeceğim... Tabii beni affederse ya da yüzüme bakarsa...

Nihayet ifade bittiğinde bürodan çıkarken Jenny ile karşılaştım. Bugün olup bitenlerden sonra ona çok kızgın olmama rağmen yanından geçip gidecektim. Yaptığı için değil yaptıklarını bu kadar geç itiraf ettiği için öfkeliydim. Gençlik, aptallık, düşüncesizlik ya da sadece hata... O mesajları atarken motivasyonunu anlayabiliyordum ve bunun için ona kin beslemezdim ama tekne kazasından sonra ya da Matthew kaybolduğunda ya da Henry kaybolduğunda ya da sonunda işbirlikçisi Ivan kaybolduğunda ortaya çıkıp yedikleri haltları anlatsaydı çok daha erken sonuç alacaktık ve bu kadar kişi kaybolmayacak belki de diğerlerine de çoktan ulaşacaktık.

"Ansel," dedi...

Duymazdan geldim.

"Ansel," dedi.

Yanından geçip gittim.

"Ansel." Kolumdan yakalayıp beni kendine çevirmeye kalktığı anda, "Ne var?" diye sertçe çıkıştım. "Herkes teker teker kayboluyor," diye bağırdım. "Sıra sana da gelecek Jenny!"

"Hatırladığım bir şeyi söylemek için geldim," dedi. "Ben de çok korkuyorum." Ne kadar korktuğunu görebiliyordum. Gözlelerinden açıkça okunuyordu ve uyumadığı da ortadaydı. En azından suçlu hissettiğine memnun olarak, "Ne var?" diye sordum.

"Violet," dedi biraz daha yaklaşp sessizce. "Kim olduğunu bilmiyorum ama Ivan'ı onunla konuşurken duymuştum. Ve ben..."

"Sen ne..." Kaşlarımı çatarak hızlı olması için elimi ve başımı salladım. Bugün sabrım yeterince sınanmıştı.

"Ivan'ın beni aldatıp başka biriyle daha takıldığını düşündüm. Onu takip ettim tamam mı? Rehabilitasyon merkezine gitti." Etrafı

kolaçan edip kollarını etrafına sararak bana doğru eğildi ve sessizce altını çizdi. "Kylie'nin gittiği merkeze."

Ivan'ın rehabilitasyon merkezinde ne işi olabilirdi ki? Belki de Kylie'yi ifşa eden oydu. Nasıl oluyorsa her şey rehabilitasyon merkezine bağlanıyordu ama Dedektif Morris ilk ipucunu aldığı anda ve Kylie olaya dahil edildiğinde oraya bir ekiple gitmiş ve kontrol etmişti. Oradan bir yere ulaşamamıştı.

"Violet ya orada tedavi görüyor ya da Kylie'nin ifşa olan fotoğraflarını çeken ya da paylaşan oydu. Ama kız orada kalıyordu ve Ivan onu ziyaret etti. Yemin ederim kızın kim olduğunu falan bilmiyorum ben. Onlara görünmeden geri döndüm ve sonra Ivan'dan uzaklaşmaya başladım."

Kız orada tedavi görüyorsa... Jenny bilmiyordu ama Violet Oliver'ın kız kardeşi idi. Kızın Amerika'ya babasının yanına gittiğini sanıyorduk ve rehabilitasyon merkezinde olduğuna dair bir bilgi yoktu. Dedektif Morris böyle bir bilgiyi atlamış olamazdı ama rehabilitasyon merkezi bilgileri saklıyorsa...

"Gel benimle," dedim ve tekrar büroya döndüm. Artık kimseye bir şey söylemeden doğruca Morris'in odasına girdim. Hâlâ oradaydı ve yanında Ashley'nin babası olan şefleri de vardı ama umurumda değildi.

"Rehabilitasyon merkezinde Oliver ile ilgili araştırma yapmış mıydınız?" diye sordum.

"Birkaç soru sorduk tabii ki ama seminer dışında bir şey çıkmadı. Oliver'ın doktorlarla arası iyi, araştırma ve tezlerle ilgili bir araştırma için sık gidip gelirmiş."

"Ya da kız kardeşi için," diye kaşlarımı kaldırdım. "Violet Griffin orada tedavi görüyor ve bunu gizliyor olabilirler."

"Hasta gizliliği ilkesi," dedi Dedektif Morris. "Doğrudan Violet Griffin ile ilgili soru sormadık. Emin misin Ansel?"

"Violet, Oliver'ın kız kardeşi mi?" diye yanımda sayıkladı Jenny. Dedektif Morris ve şefi bu bilgiyi onun yanında paylaştığım için pek mutlu değillerdi ve omuz silkip Jenny'yi ortaya doğru itirdim. "Size anlatacakları var," dedim.

Jenny ile bürodan çıkıp önce onu evine bıraktık. Caddede dolaşmak yine eski anılarımı su yüzüne çıkardı. Zamanın acımasızlığı her geçen gün beni şoke ediyordu ama asıl acı gerçek insanın kendisini kaç kez doğurmak zorunda kaldığını fark edişimdi. Kaç kez bir evden bavulumu toplayıp çıkmış ve yeni bir hayata başlamıştım. Tüm yaz boyunca korkup durmuş ve aslında hem ilişkilerimi hem de kendimi hırpalamıştım ama ben ilk kez yeniden başlamıyordum ki. Ben bu kitabı tekrar okuyordum. Ve ev belki de sıcak bir aile huzuru değildi ama seçtiğim insanlarla bir arada yaşayabileceğim o yerdi ve bu kadarı yeterdi. Bizi mutsuz eden şeylerin gerçekten istediklerimiz değil de yıllarca zihnimize kazıdıkları gereklilikler olduğunu fark etmek kalbimin üzerine bir yara bandı yapıştırdı.

İsteğim üzerine ekip arabası beni Christopher'ın evine götürdü. Köpeğe mama vermek için indiğimde ekipler de benimle inip etrafı kolaçan etmeye başladılar. Onların varlığı köpeği iyice huzursuz etti ve beni çekiştirip durmasına neden oldu. Her zaman üzerime tırmanırken şimdi neredeyse dişlerini etime geçirecek kadar hırçınlaşmıştı. Güvenlik panelinden şifreyi tuşlayıp içeriye girdim ve ışıkları yaktım. Dolaptan mama kabına mama ilave ettim ama köpek orali olmadı. Sadece havlıyordu.

"Sakinleş oğlum, buradayım." Tüylerini okşayıp belki de yalnızlık çekiyor ya da yol arkadaşını özlüyor diye düşündüm.

Christopher her gece onunla evinin etrafını saran orman arazisinde oyun oynar, koşarken eşlik etmesi için yanına alır ve vakit geçirdiğine emin olurdu. Şimdi benim elimden sadece mama kabını tazelemek ve birkaç dakikalığına görünmek geliyordu.

Salona gidip çekmecelerden birinden kâğıt ve kalem aldım. Siyah köpek oturduğum koltukta dizlerime sürtünerek yanımda duruyor ve başını dirseğime yaslayıp beni çekiştirmeye devam ediyordu.

"Otur," diye komut verdim, söz dinledi ve havlamaya son verdi.

Kâğıda içimden geçenleri değil bir daha asla fırsatım olmazsa diye söylemek istediklerimi yazmaya başladım.

Christopher,

Bir daha seninle konuşabilecek miyim bunu bilmiyorum, bir daha yüzüme bakıp bakmayacağını da bilmiyorum ama eğer bana o fırsatı vermezsen, umarım bunları okuma şansın olur. O sadece Dylan'ın intikam öpücüğüydü. Yapmak zorundaydım. Kapının ve her şeyin öfkesinin sonucuydu. Yapmak zorundaydım çünkü bu düğümü çözmemin başka yolu yoktu. En başından beri anlatmaya çalıştığım ama doğru kelimelerle dile dökemediğim cümlelerin işler bu hale geldiğinde yan yana dizilmesini haksızlık olarak görüyorum. Sadece, bana ve bize bulaşmasını istememiştim ve bu yüzden hiç iletişim kurmak istemedim.

Bana sevdiğim insanların peşinden gitmediğimi söylediğinde haklıydın çünkü insanın sevdiği insanları kovalaması gerekmez onlar zaten yanımızda olur. Ben sadece bazen birini çok sevsen de işlerin yolunda gitmediğini biliyorum. Sana hiç sesli söylemedim ama seni seviyorum. Muhtemelen sandığından ya da hissettirdiğimden daha da çok. Ama belki de anneme benziyorum ve sadece sevmeyi beceremiyorum. Sana hissettiğim tüm duygular gerçek ve seninle olma fikri hâlâ başıma gelebilecek en güzel ihtimal ama ben bunu yapamıyorum. Üstesinden gelemiyorum. Sana söylemiştim, ben mutsuz bir insanım ve benim kasvetli hayatımda bu kadar sahici olduğun için ne seni ne de kendimi suçlamaya hakkım var. Çünkü ben ikimize yetişemedim, kendimi o çerçeveye bir türlü sığdıramadım. Dedim ya, bazen ruhumu çekiştirip durmam gerekiyor, işte ben orada senin yanımdayım ama çerçevenin dışına kaçmaya çalışan belki de hiç çerçeveye girmeyen saydam bir yetersizlik, mutsuzluk, başarısızlık, inançsızlık... Yalnızlık var. Belki de ben yalnız kalmak için doğmuşum. Bütün bunları neden yazıyorum bilmiyorum. Kendime güvensizliğimi anlatabilmek için belki de. Seni çok özliyorum ve seni kaybettiğimi düşünmekten nefret ediyorum.

Umarım beni, sana asla bunu yapmayacağımı bilecek kadar tanıyor-sundur ve umarım bir gün beni affedersin.

Tüm bunlar bizim başımıza geldiği için çok üzgünüm.

Ans

Işıklar söndüğünde başımı kaldırdım ve arka odanın kapısından çıkan silüetle köpeğin havlaması daha da şiddetlendi. Kuru-

ma güdüsüyle bacaklarıma yapıştı. Kapıdaki siluet parmağını dudaklarına yasladı ve küçük bir ışık huzmesi diğer elinde tuttuğu silahı ortaya çıkardı.

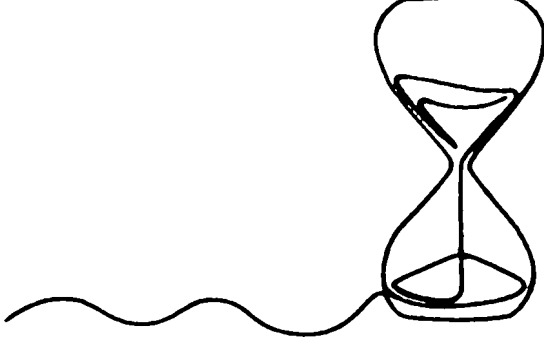
“Sorun yok oğlum,” dedim. “Sorun yok.” Köpeğin başını okşadım ve uzaklaşması için Christopher’ın her zaman kullandığı komutu kullandım. Eğitimli köpek uzun bir dakikanın ardından saldırı altında olmadığımı karar verip mama kabına gitti.

Ve el bana doğru uzandı.

28. Bölüm

Kendimizi Bıraktığımız Boşluklar

Kylie

Beni uyandıran, içeride hissettiğim küflü ve kuru kokunun keskinliği olmuştu. Bedenim kaskatı kesilmiş, cildim kurumuş, dudaklarım kabuk bağlamıştı. Hafifçe hareket ederken nispeten yumuşak zemini hissediyor ama hiçbir şey göremiyordum. Bir anlık bilinç sarsılmasıyla panikledim ve doğrulmaya çalıştım. Üzerinde durduğum şey içine doğru göçtü, ellerim körlükten kurtulma gayretiyle gözlerimi buldu ve beni zifiri karanlığa hapseden bir kumaş parçasıyla karşılaştım. O kadar sıkıydı ki şakaklarımdaki ve başımdaki ağrının sebebini açıklıyordu. Çekiştirmeye çalışmak daha çok canımı yakınca ellerim başımın arkasına uzandı, dokunarak düğümü buldum ve uzun dakikalar boyunca çözmeye çalıştım. Kendi nefes sesim yankı yapacak kadar sessizliğin içindeydim, gözlerimdeki bağı çıkarıp korkuyla bekledim.

Tavana gömülmüş çok zayıf bir ışık saçan floresan görüşümü daha iyi hale getirmiş olsa da nerede olduğumla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Üzerinde durduğum şilteye bakıp kaşlarımı çattım. Yatak yoktu sadece düz zeminin üzerine bir şilte atılmıştı ve odada başka hiçbir şey yoktu. Işığın çıkabileceği bir pencere bile yoktu.

Soluk gri renkteki duvarlar kare odanın içinde üzerime geliyor, zamanın daha yavaş akmasına neden olacak kadar derin bir sessizlikle titriyordu.

Ayağa kalkmak için hareketlendiğimde ayak ucumdan yere düşen bir şey gözüme çarptı ve dikkatlice doğrulduğumda bacağımdaki acı boğazımdan kuru bir inlemenin çıkmasına neden oldu. Bacağımyı tutarak eğildim ve ters şekilde yere düşen fotoğrafı, neden burada olduğumu açıklayacak bir yanıt taşıdığı umuduyla elime aldım.

Lise üniformam üzerimdeydi, muhtemelen lise bir ya da ikinci sınıftaydım. Hemen karşımda uzun boylu olmasına rağmen epey sıska bir çocuk vardı. Kim olduğunu bilmiyordum. Karşı karşıya duruyorduk ve buna rağmen aramızda iki kişinin daha durabileceği kadar bir boşluk vardı. Yandan gördüğüm yüzüne oranla büyük burnunun üzerinde lacivert çerçeveli bir gözlük vardı.

“Bu da ne...” diye etrafıma bakınarak mırıldandım.

Gözlerimi kapıya çevirdim, çok ağır bir metalden yapıldığı ortadaydı, kalın ve aşılamaz görünüyordu. Üzerinde, açmak için bir kulp veya tokmağı yoktu. Parmak uçlarımda yükselerek ulaşabileceğim kısımda iki santimlik bir ızgarası vardı. Oradan izlendiğimi düşünerek içgüdüsel şekilde geriye doğru bir hamle yaptım ve belli belirsiz bir kahkaha duyduğumu sandım.

Rehabilitasyon merkezi... Benim kaldığım blokta ya da ana blokta değildik. Çok eski zamanlarda, savaş döneminde düşman safinın sorgulandığı ve çoğunlukla işkenceler yapıldığı o yerdeydim. Çok uzun zamandır kullanılmıyordu ve arazinin parçası olmasına rağmen ihtiyaç duyulmuyordu. Birilerini günlerce alıkoymak için çok uygun bir yerdi.

Kaç gündür burada olduğumu düşünmeye çalıştım ama anlamamın bir yolu yoktu. O son anı hatırlayınca dehşetle irkildim. Evde aldığım mesajı anımsıyordum. Evden çıktığımı ve bacağımı zorlayarak koşmaya başladığımı anımsıyordum.

Dylan'ı kurtarmak istersen havaalanına, Seth'i kurtarmak istersen köprüye, Oliver'ı kurtarmak istersen okula git yazıyordu.

Ben kendimi köprüye koşarken bulmuştum. Aklımı başıma toplamam zaman almıştı. Her şeyi nasıl yanlış yaptığımı, hayatımı yalanlar ve zorunluluklar gibi yanlış algıların üzerine kurduğumu anladığım anlardı. Dylan sadece bir semboldü, hiçbir zaman gerçek aşk olmamıştı. Ben her zaman doğru olanı yapardım, her zaman gerektiğinden daha fazla çalışırdım, her zaman mükemmele yakındım. Başka türlüsüne cesaretim yoktu. Dylan sahip olamadığım tüm ihtimallerdi. Karanlık bir yola sapmak gibi, kitabı yarım bırakmak gibi, yüksekte suya atlamak gibi, parasını ödemediğim bir şekerleme gibi, emniyet kemerini takmamak gibi, babamı yenememek gibi...

En yakın arkadaşımın sevgilisine aşkıttım ve berbat biriydim. Âşık olmak değil, berbat biri olabilmek güzeldi. Bir sonraki adımımın bile planlı olduğu ezbere hayatımdaki dümdüz çizgide elimin kaydığı ve nihayet bir kusur çıkıntısı oluşturduğu haliydi. Ben hep yapması gerekeni yapan biriydim, başarıları, zaferleri, kazandıkları kimseyi şaşırtmayan biri. Alıştıkları ve beklenen buydu. Ben sadece çok akıllı ve başarılı olduğu için hiç hata yapma şansı vermedikleri biriydim. Onları hiç hayal kırıklığına uğratmamıştım, hiç üzmemiştim, hiç aptalca yapılmış hatalarım yüzünden benimle konuşmak zorunda kalmamışlardı. Hiç yanlış insanlarla bir araya gelmemiştim. Hiç düşük not almamıştım. Ben hiçbir zaman ikinci bile olmamıştım. Hep en iyisi olduğum hayatımda, başkası için kutlamalar düzenlenecek zaferler, benim için tebrik etmeye bile gerek duymadıkları bir alışkanlık halini almıştı. Tatminsizlik in-

sanı böyle yer bitirir. Her zaman daha çok çalışmalısın çünkü bir kez önlerine geçtiğinde artık onlarla yarışmıyorsun artık daha iyileriyle yarışyorsun. Ben kendi yaşıtımla kıyaslanmazdım, yaşıtımlarımın ulaşmaya çalıştıkları hedefleri haline geldiğimde bir üst dönemle savaşım başlardı. Bir gün babam karşıma geçmiş ve ben henüz üniversite hayatımın ikinci yılındayken bana iş insanlarını örnek göstermişti. Arkadaşının benden on iki yaş büyük kızının şirketi yönetirken uyguladığı bir yöntemle benim proje ödevi yönetimimi kıyaslamıştı.

Sadece ön sıranın duyduğu bir sahnede sesinizi arka sıraya duyurursanız, belki ilk gün alkışlarlar, ikinci gün bir arka sıranın duymadığını söylerler, daha çok bağırırsınız ve sonra bir arkası ve sonra bir arkası. Artık kimsenin sesini duyuramadığı yerde sesini arka sıraya duyurabilen biri değil, sesini *herkese* duyuramayan biri olursunuz. En sonunda hep sessizliğinize yakınırırlar, sus pus oluşunuza saldırırlar.

“Aferin Kylie,” bazen tek istediğim buydu. Ama insanlar böyledir, başarılarınızı ve ne kadar iyi ne kadar sorunsuz biri olduğunuzu takdir etmedikleri gibi en ufak bir tökezlemede dünyayı ateşe vermişsiniz gibi dönüp bakarlar. Alkışlamak için kaldırmadıkları elleri, omuzlarınızdan itmek ve yuhalamak için hep havadadır. Onlar için hayatı o kadar kolaylaştırırsınız ki sizin ne kadar zorlandığınızı anlamazlar.

Herkes içten bir seni seviyorum bekler, benimse tek istediğim iki kelime buydu:

Aferin Kylie.

Bu yüzden köprüye koşmuştum. Ona âşık olduğumdan değil. Onu çok fazla önemseydiğimden değil. Onca insanın arasında çıkıp bana, “Yüz Kylie,” dediği için.

O kadar uzun zaman boyunca her şeyi tek başıma yapmıştım ki birinin ne yapmam gerektiğini söylemesi bile varlığımın bir kanıtı olmuştu. Mutluluk bu kadar damıtılmış bir duyguydu artık bende. Ben oradaydım, kalabalığın içinde ama hepsinin gözbağı vardı.

Kapı büyük bir gürültüyle açılırken beton zeminde bir gıcırta-ya neden oldu, kaçacak yer bulmuş gibi fırsat bilen ses boş odanın içinde yankılandı. Işığın ardından takım elbisesinin içinde uzun bir silüet, kalın perdeleri iki yana açılmış bir tiyatro sahnesinden selam vermeye çıkmış gibi ellerini birbirine kenetlemiş halde eşikten içeriye gururlu bir adım attı.

“Oliver,” diye istemsizce mırıldandım.

Ne etrafa bakıyordu ne telaşlı bir hali vardı ne de olduğum yeri yadırgıyordu. Gözlerinde zaferle karışık bir yokluk, daha doğrusu haset ve kaybolmuşluk vardı.

“Hatırlamadın değil mi?” diye sordu. Ne alaycı ne de suçlayıcıydı. Sitemkârdı. “O sorulardan sorduğun ilk kişilerdenim.”

Girişi ve bakışı burada olmamın sorumlusu olduğunu anlama yetmişti ama kafamda dörtnala seçenekleri değerlendiren aklım bunu öngörememişti. Başım yana doğru döndü ve bakışlarım elimden şiltenin üzerine düşen fotoğrafa kaydı. Fotoğraftaki yüzü şimdi onun yüzüne bakınca eşleştirebilmişim.

“Sen miydin?” diye mırıldandım sonunda. Ophelia.hell hesabını çalan, bana her hafta o soruların olduğu mesajları gönderen, benimle ilgili birbirinden rahatsız edici haberler paylaşan ve sonunda en büyük sırrımı, rehabilitasyon merkezini ifşa edip aslında fişimi çeken...

“Kylie...” diye iç çekti ve ismimi söylerken sanki bir ilahtan bahseder gibi içli ve arzulu olmasına engel olamadı. “Ergenlikte herkesin başına senin gibi zorbalara musallat olur ve hiçbir zaman neye sebep olduklarını tam anlamıyla bilmezler.”

Neler yaptığımı bilmiyor, hatırlamıyor çünkü önemsemiyordum. Ama neler yapmış olabileceğimi düşünürken irkiliyordum. Her zaman pervasız olmuştum ve kendi başına yeterince akıllı ve güçlü olmayan herkesi suçlamayı o zamanlar kendimde hak görüyordum.

“Yedinci sınıfta,” dedi kaşlarını kaldırarak ve muhtemelen hatırlamadığımı fark edip öfkelenerek. “Maddie’nin doğum günü için herkesi davet ettiği hafta sonu kampı. Her yer iğrenç bir şekilde pembeydi. Ormanda bir sır oyunu oynanacaktı, bayrağı ilk bulan çifte ödül vardı. Senin yanına geldim ve benimle eş olmak ister misin diye sordum.”

Maddie’nin doğum gününü hatırlıyordum, yarışmayı da hatırlıyordum ama onu hatırlamıyordum. Biz çocukluğumuzdan beri büyük bir arkadaş grubuyla büyümüştük. Oyun oynanacaksa sadece birbirimizle oynardık ve yıllarca aramıza başka kimse girememişti ama hep girmek isteyenler olurdu. Bu yüzden onu hatırlamam zaten mümkün değildi.

“Bana bir soru sordun,” dedi. “Aptal mantık sorularından biriydi. Herkes bize bakmaya başladı. Bana soruyu düşünmek için sadece yedi saniye verdin ve sonra o bakışı atıp gittin.” Sesi kısılırken gözleri iyice karardı. “Yaratılıştaki bir parmağı varmış gibi kendini üstün gören o bakış... Herkes alay etti. O kadar uzun zaman boyunca ismim 7 saniye olarak kaldı ki.”

“Bu mu yani,” diye karşılık verdim. “Bir dakika,” dedim. “Diğerlerinin de kaybolmasına neden olan sen misin? Onlar nerede?”

Çıkışa doğru yaptığım hamleyi kapıya çok sert bir yumruk atarak ve muhtemelen elini kırarak engel oldu.

Sıçrayarak geri kaçtım.

“Bu sefer bana dikkat edeceksin,” diye bağırdı. “Hâlâ beni görmezden gelmeye çalışıyorsun!”

“Zavallı gururunu kırdığım için üzgünüm, şimdi müsaade eder misin!” diye sinirle cevap verdim. Çocukken yaptığım bir şey yüzünden yıllar sonra hâlâ kin beslemesi ve bu kadar büyük işlere kalkışmasını normal karşılayacak ya da kendimde suç bulacak değildim. Tanrım, büyü gerizekâlı dememek için kendimi tutuyordum.

“Dinle!” diye bağırdı yeniden. “Buradan çıkmak için tek şansın beni dinlemek, o yüzden kes sesini ve dinle.”

Ne demek istediğini anlamamıştım ama onu kışkırtmanın da akıllıca olmadığı ortadaydı. Başımı sallayarak duvara doğru yanaştım.

“Sana âşık değildim,” dedi. “Sadece âşık değildim. Seni bütün dünyam haline getirmiştım. Bir köşede durur ve seni izlerdim. O lakabı bile sevdiğimi biliyor musun?”

O halde ne anlatıyorsun dememek için yine kendimi tuttum.

“Başka bir gün, yedi ay sonra yine karşına geçtim. Beni tanımadın ve bana bir soru daha sordun. Bu sefer zaman vermedin, sadece gözlerimin içine baktın. Kalbim heyecandan hızlı atmaya başladı, o kadar hızlı atıyordu ki, ellerim terliyor, nefes alamıyordum ve kalp krizi geçirdiğimi düşündüm. Soruna cevap veremedim ve karşında bayıldım. Panik atak yaşamıştım. Umurunda olmadı. Ay-larca bununla alay ettiler.”

“Ben alay etmem,” diye kaşlarımı kaldırdım.

“Evet,” dedi. “Sen insanları alay edecek kadar önemsemez, yüzlerini daha sonra gördüğünde hatırlayacak kadar dikkat etmezsin. Sen insanlarla alay edilmesi için ortam yaratırsın. Sen ve arkadaşların diğerlerine kimlerle alay edeceklerini gösterirler.”

Haksız değildi. Kurumuş dudaklarımın üzerinde dilimi dolaştırıp başımı yere eğdim ve devam etmesi için bekledim.

“Nasıl bir etkin var biliyor musun?” diye sordu. “Senin reddettiğin erkeği hiçbir kız kabul etmez. Etmediler de. Onlarla arkadaş bile olamadım. Spor takımlarından hiçbirine giremedim. Kitap kulübü ya da okuma kulübü; seni rahatsız edeceğimi düşünerek beni oraya almadılar. Hem de kasabadaki en zengin çocuk olmama rağmen.”

Para çoğu şeyi satın alabilirdi ama paranın alamayacağı şeyleri sadece çevrenizle kazanabilirdiniz.

“Bana yaptıklarına ve tüm okul hayatım boyunca herkesin benimle dalga geçmesine neden olduktan sonra bile, tek yaptığım çekip gitmekti. Yurtdışına gidip kendime hepinizden uzak güzel bir dünya kurmuştum. Hem sana o kadar kızgın değildim, âşıktım, çocuksu hayranlığım hırsa dönüştü ve spor yaptım, derslerimde başarılı oldum, ilgi alanlarımı ilgi alanlarım yaptım. Zamanla sana olan aşkımdan kurtulmayı bile başardım. Ama senin gibi zorbalar büyümmezler, kendilerine yeni kurbanlar bulurlar.”

Kendimi birçok açıdan birçok şey olarak görmüştüm ama birinin hayatını bu denli etkileyen bir zorba olarak düşünmemiştim ve bu rahatsızlık onun gözlerine daha korkakça bakmama neden oldu.

“Geçen yıl başınıza gelenler hiçbirinize ders olmadı,” dedi. “Sen ve aptal arkadaşların için sizden önemlisi yoktu. En bencilleri de her zaman sendin. Kendinizi kurtarmak için bir hesap oluşturdun ve oraya haber diye gönderilen her şeyi sorgulamadan paylaştın. Kimsenin ne dediklerine bakmadın, umurumda değildi.”

Sessizce yutkundum. Söyledikleri olayları daha farklı bir boyutta taşıırken düşüncesizce yaptıklarımın başkalarının hayatında ne kadar yıkıcı etkileri olabileceğiyle yüzleştirdim.

“Küçük kız kardeşimle ilgili bir gönderi paylaştığını da hatırlamayacaksın. İsmi Violet. Onunla burada, rehabilitasyon merkezinde tanıştın. Senin ve arkadaşların yüzünden burada. Özgüvensizliği yüzünden yaşadıkları onun aklını kaçırmasına neden oldu. Tahmin edersin ki bu da benim canımı sıktı ve artık birinin seni durdurması gerektiğini düşündüm.”

“Violet...” diye fısıldadım. Kızı rehabilitasyon merkezinden hatırlıyordum. En başından itibaren garipti ama beni tanıdığını ya da ona bir şey yaptığımı hissetmemiştim.

“Anladığınız dilden konuşuyorum, anladığınız şekilde karşılık veriyorum. Başlangıçta bir arkadaşımınla birlikte küçük bir oyun oynamak istedim. Seth ile birlikte sana bir ders verecektik.” Kendi kendine güldü.

“Seth mi...” Kelimenin dudaklarımdan kırılğan bir şekilde dökülmesine engel olamadım.

“Hayal kırıklığına mı uğradın?” Bundan daha çok rahatsız olmuş ve daha da öfkelenmişti. “Benimkini dinle! Yıllar sonra seninle yüz yüze geldiğim anda aptal duygular tekrar açığa çıktı, yanında heyecanlandım, konuşamadım... Bu sefer aptal sorularına cevap verdim ama umurunda olmadı...” En çok buna gocunmuş-

tu, bunu söylerken yüzündeki ifade, yeniden yedinci sınıfa dönmüş ve o yedi saniyeyi telafi etmiş hastalıklı bir çocuğa aitti.

“Ama beni en çok sinirlendiren bunlar değildi... Seth... Senden hoşlandı ve sen de onunla ilgilendin. Onu öptün! Ona tek bir soru bile sormadın.” Eliyle bir diye işaret etti ve gözlerini kapatarak dudaklarını ısırıldı. “Bir tane Kylie!” diye diğer eliyle de bir işareti yaptı. Duvarın kenarından geriye doğru çekildim ve kapıyı gözetledim.

“Bir tane bile soru sormadın ve bak işler hangi noktaya geldi... Sadece biraz nazik olamaz mıydın? Sadece benimle bir yemek yiyemez miydin? Bana kendimi yine bok gibi hissettirdin. Böyle hissetmekle ilgili hiçbir fikrin yok değil mi? Ama çok yakında olacak.”

“Ne demek istiyorsun?” Bir cevap aracasına etrafıma baktım ve neden burada olduğumuzu anlamaya çalıştım. Beni sonsuza kadar burada mı tutacaktı? Bana ya da diğerlerine zarar mı verecekti? Akli yerinde değildi ve artık korku elle tutulur hale gelmişti.

“Yıkılmaz bir krallık gibi inşa ettiğiniz arkadaşlığınızın ne hale geldiğini gördüğümde senin adına üzülmüştüm. Arkadaşlarından birinin sevgilisine âşık olmak ve sonunda ilahi adaletin yerini bulması, onların arasından dışlanman... Artık herkes seninle alay ediyordu. Sadece birini sevdiğin için başına bu kadar sorunun gelmesinin ne demek olduğunu artık biliyorsun değil mi?” Benden cevap beklemeden “Cıks cıks cıks...” diye başını salladı. “Hâlâ bilmiyorsun. O hesabı açtın ve insanlarla oynamaya devam ettin. Anlamadığım şu, sana üç seçenek sundum ama sen köprüye gittin. Seth’i ne zaman bu kadar önemsedin Kylie?”

“Önemsemiyorum,” derken dudaklarım titredi ama bana inanmadı.

"Sonunda hep bir araya gelirsiniz değil mi?" diye dudak бүktü. "Sen ve günahkâr arkadaşların sonunda hep bir araya gelirsiniz ama cezasını hep başkaları çeker..."

"Günahkârlar listesi..." diye kendi kendime mırıldandım.

"Öyle bir liste yoktu. Her şey planın parçasıydı. Onları nasıl gördüğünü, kendi ilahi sisteminde onları nasıl cezalandıracağını merak ettim. Yeteri kadar adil davranmamıştın. Eğer davransaydın ben bütün bunları yapmak zorunda kalmayacaktım. Zavallı Emily suçsuz bir şekilde canından oldu. Senin günahının bedelini ödedi."

Ellerimi dudaklarıma bastırarak sarsıldım. Onunla tanıştığımız ilk andan beri her şey planlanmıştı. Bütün adımlar beni çok iyi tanıyan ve hayatıma takıntılı birinin elinde kukla gibi hareket ediyordu.

"Sizden nefret eden insanları bulmak kolaydı," dedi. "Onları ödeşmeye ikna etmek daha kolay oldu. Hepinizin öyle çok falsosu var ki işleri kolaylaştırıyorsunuz ve hepiniz sırları ne çok seviyorsunuz!" İlk kez rahatsız edici bir şekilde güldü. "Cehennemin en aşağısına inmeden affedilemezsin," dedi. "Artık sen de bunu biliyorsun. Ben günahlarımdan özgürleşeceğim ve sen de arkadaşlarınla birlikte yaptıklarınızın bedelini ödeyeceksin."

"Oliver," dedim soğukkanlılığımla korumaya çalışarak. "Bunun ne kadar yanlış bir yere gittiğini görmüyor musun? Bütün bunlar doğru değil. Bu şekilde ödeşemezsin."

"Ödeştim bile," dedi. "Senin kaybolmanı umursamadılar. Haftalar önceden aldırduğım biletler, ortaya dökülen yalanların, arkadaşlarının sana arkasını dönmesi... Herkes rezil olup kaçıp gittiğini düşündü. Tıpkı benim kaçıp gittiğim gibi. Senin dönecek bir yerin kalmadı."

Başımdan aşağı dökülen gerçekler buz gibi donmama ve hareketsiz kalmama neden oldu. Bana profesörün konferansı için kendi paramla uçak bileti aldırması ve otel rezervasyonu yaptırmıştı. Kaybolduğum günlere denk geliyordu ve Boston'daydı. Kredi kartı kayıtlarımdan ulaşmaları oldukça kolaydı. Ve Boston'daydı. Öylesine seçtiği bir yer değildi. Dylan'ın orada yaşadığını biliyordu. Ve herkes onun peşinden gittiğimi düşünecekti.

"Tıpkı Violet'e yaptığın gibi," dedi. "Paylaştığın haberdan sonra herkes onun rezil olduğunu ve arkadaşının sevgilisiyle kaçtığını düşündü. Gördüğün gibi, ben sizin gibi değilim, ben adilim ve ben günahın kadar ceza veriyorum."

Babamla kavga etmiştim. Evden ayrılacağımı, artık onlarla kalmayacağımı söylemiştim. Hayatım boyunca hiç hata yapmamıştım, muhtemelen bir yerlere gittiğimi ve her şeyi bilerek yaptığımı, zaten tüm bunları daha öncesinden ayarladığımı düşünmüşlerdi.

"Yine de birisi peşine düştü," diyerek eğlendi. "Tam artık bitti dediğimde bütün takım," başını yana yatırdı... "En azından geride kalanlar yine bir araya toplandı. Kendiniz dışında herkesi suçladınız ben de oyuna devam etmek zorunda kaldım."

"Burada ne yapıyoruz Oliver?" diye sordum.

"İstediğim düzeneği kurdum," dedi. "Her şey kafamın içinde planladığım gibi. Bombalar patlatmayı, sırları ve akıl oyunlarını ne kadar sevdiğinizi düşündüm. Ama bana en çok ilham veren yine sendin." Bana yaklaştığında, bir adım geriledim. "Bana ilk kez doğru düzgün baktığında, rehabilitasyon merkezinin seminer salonundaydık, seminerin ilk günüydü ve anlattıklarımın etkilenmiştin."

Geriye doğru yürümeye başladı ve kapı eşiğine gelince durdu.

“Çatıda beni bekleyen bir helikopter var, tüm düzenek ters bir durumda kaçmama ama en istediğim durumda bir kurban gibi görünmeme neden olacak şekilde ayarlandı. Bakma bana öyle, hepimiz iğrenç yaratıklarsınız ve burada kurban olan benim.”

“Ne?” diye sordum. “Ne yapacaksın!”

“Burası dokuz katlı bir yer. Her katında çok sevdiğin arkadaşların var. Ben de seninle bir oyun oynayacağım. Senin sevdiğin tarzda bir oyun. Sorular soracağım. Altmış dakikan var. Burasının hepimize cehennem olmaması için altmış dakika. Bakalım kaç kişi için doğru cevabın var?”

“Oliver,” dedim.

Ağır metal kapıyı çekerek üzerime kapattığında cesaret edip birkaç adım atabilmişim.

“Oliver. Saçmalama. Saçmalama!” diye haykırdım. Kapının duvarla birleştiği ince çizgiden açmaya çalıştım ama nafile bir çabaydı. Aklımı kaçıracaktı gibi hissederken buradan nasıl çıkacağımı, bu işten nasıl kurtulacağımızı düşünüyordum.

Beni aramadılarsa da diğerleri kayıptı ve onları arayanlar vardı ama hâlâ bulunamadıysa... Burada kaç gündür tutulduğumu bilmiyordum. Buraya nasıl getirilmişim. Kasabadan rehabilitasyon merkezine kadar uzanan onca yolda nasıl kimse hiçbir şeyi fark edemezdi... İğneyi hatırlayınca boynuma uzandım. Köprüdeydim, oraya gitmişim; bir işaret, bir iz, herhangi bir şey arıyordum. Boynumda hissettiğim sızıyı anımsadım ve sonra bilincimi kaybetmiş olmalıydım. Boynumda iğneye dair bir iz bulamadım ama elimin üzerinde ve kolumun iç kısmında morartılar vardı. Başka ne yapmıştı... Diğerleri ne haldeydi?

Dakikalar acı verici şekilde ilerlediğinde odanın içinde bir ekran yandı. Tavana sabitlenmiş bilgisayar ekranında kareler halinde gördüklerim korkuyla nabzımın hızlanmasına neden oldu.

Ansel, Maddie, Ivan, Henry, Matthew, Christopher, Dylan ve Seth... Hepsi benim gibi bir odanın içinde tek başlarına duruyor ve çıkmak için bir yol arıyorlardı. Ne zamandır burada olduğumuzu ve ne kadar süremiz olduğunu bilmiyordum.

"Söylemeyi unuttum..." Cızırtılı bir ses göremediğim hoparlörden odanın içinde yankılandı. Tıpkı benim gibi ekranda gördüğüm arkadaşlarım da sesi duymuş, nereden geldiğini anlamaya çalışıyorlardı. "Binanın altı patlayıcılarla çevrili." Bu sözler üzerine ekran değişti ve gerçekten patlayıcıları görmemi sağladı. "Altmış dakikan başlıyor."

"Oliver!" diye bağırdım. "Lütfen, lütfen bunu yapma."

Bulunduğum odanın kapısı açıldı ve içeriye duman girmeye başladı. Yarattığı soğuk hissiyattan ve kokusundan bunun duman değil, sis makinesinden gelen zorlama bir efekt olduğunu anladım. Açık kapının hemen karşısındaki duvarda yazan yazı ise midemi iyice bulandırdı.

"Buraya girenler, tüm umudunuzu terk edin."

Yazıya uzun uzun baktım ve nereden anımsadığımı hatırladım. *İlahi Komediya*. Cehennemin giriş kapısında yazan yazı... dokuz kat... günahkârlar listesi... Tanrım! Gerçekten ruh hastasıydı, bu kadarı gerçekten fazlaydı.

Canhıraş şekilde kendimi dışarıya attım. Duvarlar aynı soluk renge sahipti ve sanki sonsuzluğa kadar uzanıyordu. Uzun bir koridorun sonuna kadar koşarak ilerledim. Etrafa bakıyor kaçacak

ya da çığlık atacak bir boşluk arıyordum. Havalandırma ızgaraları kapatılmış, pencere boşlukları ağır metalle çivilenmişti. Koridorun sonundan aşağı uzanan merdivenleri indiğimde bir kepenkle karşı karşıya kaldım; gidecek yerim kalmamıştı. Başımı kaldırıp el yordamıyla bir şeyler aradım, duvara sabitlenmiş geri sayım cihazı sıçramama neden olacak şekilde bir sinyalle aktif oldu ve kırmızı dijital saat altmış dakikadan geriye saymaya başladı.

“Dante yolculuğuna nereden başlar? Cehennemde yedinci çember hangi günahları kapsar ve çember kaç bölüme ayrılır?”

Dalga mı geçiyordu... Benimle bir laboratuvar faresi gibi oynamasına izin mi verecektim? Tüm bu olanlar saçmalıktı ama geri sayım cihazı kalp atışlarım gibi ilerliyordu. Kendimi beğenmişliğimi, gururumu ve kibrimi bir kenara bırakmak için gayret ettim. Sakin bir şekilde düşünerek kafamın içinde hesaplama yaptım.

“Yolculuk karanlık ormandan başlar,” diye bağırdım. “Yedinci çember kendine karşı işlediğin, başkalarına karşı işlediğin ve Tanrı’ya karşı işlediğin günahları temsil eder.”

“Harika, doğru cevap Kylie!” Hoparlörden yükselen hastalıklı sesine karşı ellerimi kulaklarıma bastırmak istedim.

Elimi yasladığım kepenk gürültüyle açılırken geriye doğru çekildim, elli altı dakikam kalmıştı. Önümde uzanan başka bir koridora ulaşmak için açılan kepengin altından eğilerek geçtim ve birkaç basamak daha inip koridor boyunca koşmaya devam ettim. Koridorun her yanında odaların bulunduğunu gösteren kapılar vardı ve sadece bir tanesi açıktı.

“Matthew!” Açık kapının arkasında gördüğüm yüzü dehşetle kararmıştı. Beni görünce yaslandığı duvar kenarından ayağa kal-

karak sessizce ismimi söyledi. Sanki dışarıya çıkmaya bile korkuyordu.

“Zamanımız yok,” dedim elimle hadi diye işaret ederek. “Soru sorma çabuk benimle gel.”

Hızlı birkaç adımda yanıma geldi ama eşikten çıkmadan önce koridorda biri var mı diye kontrol etti. İlk kaybolan yani burada en uzun kalan Matthew’du. Her zaman kalıplı biri olmuştu ama daha şimdiden yüzü çökmüş ve en az beş altı kilo kaybetmiş görünüyordu.

“Duydum...” dedi zayıf bir sesle. “Bütün odalarda hoparlör olmalı. Siktiğimin herifi hasta ruhlu piçin teki.”

Ona cevap vermekle vakit kaybetmedim ve bir adım önünden koridorda ilerlemeye başladım. Yanından geçtiğimiz kapılara kulağımı yaslıyordum ama hasta ruhlu manyağın düzeneği her katta bir kişi olacağı şekildeyse buralar ya boştu ya da aklıma getirmek istemeyeceğim başka oyunlar dönüyordu.

Koridorun bitişinde başka bir kepengin önüne geldiğimizde geri sayım cihazı elli üçe kadar düşmüştü. Kafamdan basit bir hesap yaptım ve sekiz kat kaldığını düşünerek her katta en fazla dört dakikam olduğuna karar kıldım. Soruları hızlı ama dikkatli cevaplamalıyım. Diğerlerinin yardıma ihtiyacı varsa diye dakikaları çok iyi kullanmalıyım. Matthew hareket etmekte güçlük çekiyordu, muhtemelen aç kalmış ve günlerce güneş bile görmeyen bir odada tıklıldığı için perişan haldeydi.

“İkinci soru, Beyaz Gül hangi kısımda neyi temsil eder?”

Kaşlarımı çatıp düşünmeye koyulduğumda Matthew hiçbir şey anlamamış haliyle bana bakıyordu. Üzerinde kaybolduğu gün ai-

lesinin bildirdiği turkuaz mavisi tişörtü ve kot pantolonu olduğunu yeni fark etmiştim. Kaç gündür onları giydiğini bilmiyordum ama pantolon artık belinde zor duruyordu.

“Cennette,” diye yanıtladım. Gözlerimi kapatıp daha fazlasını söyleyebilmek için elimden geleni yapıyordum ama seminerin cennet kısmına katılmadığım gibi en az bildiğim ciltti ve Oliver bunu biliyor olmalıydı...

“Tamam,” dedim. “Tamam... Kutsanmış ruhlar. Evet. Kutsanmış ruhları simgeler.”

Geri sayım bir anlığına durdu. Büyük ve tiz bir alarm sesi hoparlörü inletti. Matthew ile ikimiz de korkuyla ne olduğunu anlamaya çalışırken kulaklarımızı kapattık. Kepenk açıldığında birbirimize baktık, Matthew başıyla hadi diye işaret ederken yüzünde belirsizliğin yarattığı korku açıkça okunuyordu. Koridor boyunca ilerledik ama bu sefer kapıların hiçbirisi açık değildi. Yanlış cevap verdiğimi düşündüm ve suçlulukla etrafıma bakındım. Kapılardan birinden gelen gümbürtü Matthew’u harekete geçirdi. Peşinden kapının önüne ilerledim. Kapının üzerindeki küçük dikdörtgen şeklindeki gözetleme deliği açıktı. Uzanıp içeriye baktığımda Ivan’ı gördüm, duvar kenarındaydı, yan taraftan sahibini göremediğim bir el uzandı, silahı ateşledi ve Ivan’ın göğsü kanlar içinde kaldı. Yerimden sıçrayarak geri çekildiğimde Matthew uzanıp baktı ve ağız dolusu küfür savurdu. Gözetleme deliği kapandı.

Titreyen elim havada öylece kaldı. Ne gördüğümü biliyordum, gördüğümü sindiremiyordum. Aklım başımdan gitmişti. Bu kadarına dayanamayacağımı düşündüm. Saç diplerim uyuştı ve beynim iğne batarcasına zonklamaya başladı. Panik birkaç saniye ya da dakikalığına şok dalgasıyla birlikte geldi ve bilincimi buz gibi suyun içinde dondurdu sanki.

"Kylie," dediğini zar zor duydum. "Kylie, geri sayım işliyor. Devam etmek zorundayız. Ayağa kalk." Matthew kolumdan çektiştirken duvara yaslanıp yere çöktüğünü fark ettim. Zorla başımı salladım ve beynime hareket et komutu verdim. Üst üste tekrar tekrar aynı sözü söyledim. Matthew'un kolundan yakaladım ve sarsılmış halde ilerlemeye devam ettim. Üçüncü kepengin önünde kırk iki dakikadan geriye sayıyordu.

"Francesca ve Paolo hangi günahtan dolayı cehenneme düşmüştür? Cezaları nedir ve bahane olarak neye sığınırılar?"

Bu soruyu bilerek seçtiğine o kadar emindim ki. "Şehvet," diye fısıldadım. "Francesca, Paolo'nun kardeşiyle evliyken ona ihanet etmiş ve yasak aşk yaşamışlardır. Francesca kendinin kurban olduğunu savunur ve okudukları kitabı, Lancelot ve Guinevere'nin aşkını anlatan şövalye romanını öne sürerler. Sorumluluğu kitaba atıp kurban rolüne girerler. Cezaları arzuya kapıldıkları gibi sonsuz rüzgârlarda savrulmaktır."

Havalandırma boşlukları açıldı ve her yerden deli gibi rüzgâr esmeye başladı. Soğuk üzerimize hücum ederken saçlarımız geriye doğru savruluyor, hareket edebilmek için duvara yaslanmak zorunda kalıyorduk. Hastalıklı manyak tüm konsepti uyarlamak için para harcamaktan hiç geri durmamıştı.

Bu defa alarm sesi yoktu ve geri sayım da durmamıştı. İlkinde olduğu gibi kepenk gürültüyle açıldı. Rahatlamaya çalıştım ama mümkün değildi. Matthew çoktan koridorda ilerlerken ben olduğum yerde duvardan destek alarak ağlamamak için kendimi tuttum. Bir önceki koridorda gördüğümle nasıl yaşayacaktım? Aptalca bir oyun sanmışım. Bunun hayatları bana bağlı olan arkadaşlarımla oynadığım bir ölüm kalım mücadelesi olduğunu bilecek bir sonraki soruyu nasıl yanıtlıyacaktım...

Matthew, "Ansel," dediğinde boğazımdan bir hıçkırık kaçtı ve kendimi öne doğru attım. Bacağım feryat etmesine rağmen koridor boyunca koşup kapı eşiğinde soluk soluğa durdum. Odanın köşesinde öfkeli ve suçlu gözleriyle ne olduğunu anlamaya çalışıyor ve sanki suçlu olan Matthew gibi ona karşı dikkatli davranıyordu. Beni görünce hışımla dışarıya çıktı ve bir an bile düşünmeden birbirimize sarıldık. Ona tutunmak gözyaşlarımı serbest bıraktı.

"Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Böyle olsun istemedim."

"Sorun değil," dedi kırık sesiyle. "Sorun değil." Geriye doğru çekilip güçlü olmak için direndi. "Devam edelim," dedi. Başımı salladım. "Gel. Birlikte devam edelim." Sıkı sıkı elimden tuttuğunda hoparlörden bir ses yükseldi.

"Yardım alırsan herkesin başına gelecekleri tahmin ediyorsun. Bu senin sınavın Kylie."

"Buradan çıktığımızda sikik herif!" diye işaretparmağını kaldırarak tavana doğru bağırdı Matthew. "Seni bulacağım ve o zaman cehennemin nasıl bir yer olduğunu göreceksin."

Ansel ona o kadar garip bakıyordu ki ben yokken ne olmuştu, Matthew'u ne ile suçluyor bilmiyordum ama sessizliği çok fazla şüpheyi yer açıyordu.

"Öyle mi?" diye bağırdı sonunda. "Sen bunların dışında mıydın gerçekten?" diye omzundan itti. "Ivan ve Jenny gibi sen de bu oyunun parçası değil misin?" Gözlerimi kocaman açtığımda Ansel bana başını salladı. "Mesajları gönderenler onlar," dedi. "Ivan, Violet ile birlikte kurmuş tuzakları ve Jenny de epey bir kısmında yer almış."

“Sen ne saçmalıyorsun,” diye kükredi Matthew. “Hiçbir bok bilmiyorum ben. sizin yüzünüzden başımıza gelemeyen kalmadı!”

“Ansel,” diye fısıldadım tekrar bağırmaya hazırlanırken. “İvan biraz önce öldü. Ve oyalanırsak kimseyi kurtaramayacağım.”

Ansel afalladı ama benimle yürümeye devam etti.

“Dante neden birçok bilinen isme cehennemde yer vermiştir?”

Hem soruya odaklanmak hem de bir sonraki koridorda kim olduğunu bilmemek, geri sayım ve yanlış cevap ve ne olacak endişesi bütün sinirlerimi mahvetmişti.

“Günahın toplumsal sonuçlarını göstermek, ahlaki çürümeye vurgu yapmak ama en önemlisi adaletin herkes için aynı işlediğini göstermek amacıyla...” Tıpkı bizim başımıza gelenler gibi. Yıldız takımın en kötü şekilde dağılması ve sonunda hepimizin birbirine düşmesi gibi. Birimiz diğerine yanlış yaptığında o zamana dek dışarıdaki insanlara yapılanların bizden birine de yapıldığı gibi. Her desteden çıkan kartın bize bir ders olduğu gibi.

Kepenک açıldığında derin bir nefes verdim. Ansel kolumdan tutarak bana destek olmaya çalışıyor, Matthew bir sonraki kapıya giderken bu sefer lütfen Maddie olsun diye içimden yalvarıyordum.

“Henry!” diye dönüp eşikten bize bağırdı Matthew. Ansel gözlerimin içine baktı, onun aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama geride kalan isimlerden her biri ikimiz için de hayati değer taşıyordu.

Onlar sarılırken ben geri sayıma bakarak hızla ilerlemeye koyuldum. Otuz dokuzdan geriye saymaya başlamıştı ve Maddie, Seth, Dylan ile Christopher hâlâ orada bir yerdeydi. Derin bir ne-

fes aldım ve yeni soruyu beklerken üstün körü Henry'ye gülümsemeye çalıştım. O da Matthew kadar bitkindi ama hiçbirimiz hâlâ kaç gündür burada olduğumuzla ilgili bir şey konuşmamıştık.

"Beatrice neden Dante'ye eşlik eder ve bu serüvende neyi temsil eder?"

Ansel ile göz göze geldim ve omurgamdan aşağı sıcak bir ter damlası düştü. Tüm kitap boyunca Beatrice'ten kaçınmıştım. Çünkü Dylan'ın Beatrice'i Ansel'dı ve ben bunu anladığım gün, bu kitaplardan nefret etmişim. Rehabilitasyon merkezinde Oliver'ın yönlendirmesiyle tekrar kitaplara döndüğümde bile en az önemi o karaktere vermişim. Cevabı bilmiyordum ve sırada kim olduğunu düşünmek işimi kolaylaştırmıyordu.

"Sakin ol," dedi Ansel. "Bulabilirsin. Bildiğin bir şey."

Başımı bilmiyorum anlamında iki yana sallarken, geri sayımın sesi çılgılık atmak istememe neden oluyordu.

"Hadi, Ky!" dedi Matthew. "Maddie orada olabilir. Hadi."

"Onu strese sokma!" diye bağırdı Ansel. Tekrar bana döndü. "Sadece düşün," dedi. "Kitapta okuduğun kısmı önemseme. Lise birinci sınıfta okuma kulübündeydik. Sen, ben ve Dylan da oradaydı. Bu kitap üzerine, Beatrice üzerine konuşmuştuk. Hatırla. Oradaydın ve dikkatle dinliyordun."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Dante Beatrice'i gördüğünde ikisi de çocuktu. İlk anda, daha ilk anda ondan büyülenmişti. Hayatı boyunca ona uzaktan seyirci oldu ve ona şiirler yazdı. Beatrice başka biriyle evlenip genç

yaşında öldü. Dylan'ın söylediklerini hatırlıyordum, onu ilahi bir konumda görüyordu. Onunla ilişki yaşamasına gerek yok demişti, Beatrice'i bilmesine de gerek yok. Çünkü Dante sevmek için Beatrice'i seçmişti ve onu kutsallaştırdı. Aslında Beatrice, Dante'nin yaşayanlara bırakmak istediği sanat eseri idi ve yapabildiği en iyi şekilde onu şiirselleştirip cennetinde yaşattı.

"İlahi bir aşk," dedim. "Temsil ettiği bu. İlahi sevgi, ilahi saflık." Ansel korku dolu bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "Kurtarmak için," diye bağırdı. "Dante'yi kurtarmak için cennetten cehenneme iner ve Vergilius'tan rehberlik etmesini ister. Dante'nin Beatrice'e sevgisi Tanrı'ya olan sevgiye dönüşür. Sevgi..."

Yanlış olduğunu belirten alarm çalmaya başladığında geri sayım durdu ve sayacın üzerinde yan yana sıralanmış üç tane çarpı işareti yanıp sönmeye başladı. Gözyaşlarıyla Ansel'e baktım. Suçlulukla gözleri kan çanağına dönmüş ve bembeyaz kesilmişti. Müdahale etmemesi gerekiyordu ama müdahale etmeseydi de bu soruya doğru yanıt veremeyecektim. Suçu bölüşme çabasını takdir ederek ağladım ama bu benim sorumluluğumdu.

Kepenک gürültüyle açıldığında "Hayır..." diye ağlamaya başladım. "Hayır." Koridordan ileriye gitmek istemiyordum. "Lütfen durdur bunu, lütfen son ver."

Ansel koşarak Henry ve Matthew ile koridorda ilerledi. Orada kimlerin olabileceğini aklımdan geçirdikçe canım yanıyordu. İsimlerin arasında hangisini duyarsam daha az canım yanacaktı.

Hoparlörden öfkeli bir ses yükseldi.

"Sen bakacaksın Kylie, sen yüzleşeceksin! Sağ taraftaki kapı ve neye sebep olduğunu gör!"

Oliver kedinin fareyle oynadığı gibi durduğu o kahrolasınca yerden tüm yaşadıklarımızı seyrediyor ve her anı benim için daha korkunç bir noktaya getirmekten çekinmiyordu. Koridor boyunca sol tarafta yan yana iki kapı vardı ve sağ tarafta tek bir kapı duruyordu. Ansel, Matthew ve Henry beklenti ve korkuyla bana bakarken sanki bir hamle yapmamı ve herkesi bu durumdan kurtarmamı umuyorlardı

Kendimi iterek korkak adımlarla kapıya doğru ilerlerken Ansel'in gözlerinden yaşlar akıyordu. Henry öfkeliydi, Matthew korkudan buz kesmişti. Kapının önüne geldiğimde göğsüm daralmıştı. Parmak uçlarımda uzandım, gözetleme deliği açıldığında "Hayır!" diye haykırdım. "Hayır, sakın. Hayır! Maddie!" Hemen yanından bir kol uzandı, Maddie duvarın köşesinde bembeyaz kesilmiş, öylece duruyor ve benim göremediğim katilinin gözlerine bakıyordu. Sadece bir saniyeliğine gözleri bana döndü, dudakları büzüldü ve ateş patladı.

"Hayır!" Henry, Ansel ve Matthew hep birlikte kapıyı tekmelemeye başladık. "Hayır! Yalvarırım sana hayır yapma bunu, lütfen yapma. Lütfen, yalvarırım. Maddie!"

Gözetleme deliği kapandı.

Uzun bir süre boyunca kapıyı tekmelemeye devam ettim. O kadar şiddetli vurdum ki bacağımın bedenimden ayrıldığını sanmama neden olan bir acı enseme kadar yükseldi. Oksijen hepimiz için bitmişti. Sadece ağlamalar ve kesik nefesler vardı. Titriyordum, zangır zangır titriyordum. Ne boğazımdaki düğüm ne de gözümünden akan yaşlar yaşadığım hasarı yeterince anlatabiliyordu. Acı göğsümde açık bir yara gibi sızladı. Benden nefret ediyordu, diye düşündüm. Maddie çok uzun zamandır benden nefret ediyordu ve haklıydı. O son bakış... Her şeyin suçlusu olduğumu anlatan bakış. Kalbim göğsümünden çıksın isteyerek haykırdım. O

değil, diye bağırarak istiyordum. O olmaz. Maddie değil. Maddie olmaz. Benden nefret ediyordu. Artık benden nefret ediyordu. Ve şimdi kimsenin gözlerine bakmaya yüzüm de cesaretim de yoktu. Sırtımda beni yere doğru çeken taşlar vardı ve bir anlığına onlara karşı koymak istemedim. Sayacın sıfırlanmasını ve bombaların patlamasını istedim. Hiçbirimiz buradan çıkamayalım istedim.

“Kylie, devam etmelisin,” dedi Matthew. “Buradan çıkmak için devam etmek zorundasın.”

“Hayır,” dedi Ansel. “Başka soru yanıtlamamalı.” O an delirmiş gibi bakan gözlerinde benim düşündüğümü düşündüğünü görebiliyordum. Aynı suçluluğu paylaşıyordu ama yersizdi. Buradaki tek suçlu bendim. Buradaki tek sorumlu bendim. Ve Oliver tüm günahlarımla cehennemin en dibine inmeden beni bırakmayacaktı. Sadece yanımda kaç kişiyi daha götüreceğimi bilmek istiyordu.

“Zorunda,” dedi Henry sayıklar gibi. “Her yerde patlayıcılar var...”

Kolumun tersiyle burnumu sildim. Bu artık kendimi kurtarmak için verdiğim bir mücadele değildi, bu artık onu mahvetmek için verdiğim bir mücadeleydi. Sonuna kadar gidip bütün bunların hesabını sormak zorundaydım. Çatıda bir helikopter bekliyor demişti. Kaçmaya hazırdı. Ve eğer pes edersem, hepimiz burada ölürsek, o bombalar patlarsa kendini alıkonmuş kurbanlardan biri olarak gösterecekti. Hayatta kalan olacaktı. Öylece hayatına devam etmesine izin veremezdim. Yürümeye devam ettim. Geri sayım panelinde artık on yedi dakikamız kaldığını gösteriyordu.

“Sana bir kolaylık yapacağım,” dedi Oliver’ın sesi. “Sıradaki koridorda Seth var. Benimle işbirliği içinde olduğunu söylemiştim.

Belki onunla çok zaman kaybetmek istemezsin.” Tekrar geri sayım cihazına baktım, on altıdan geriye saymaya başlamıştı.

“Styx nehri hangi kısımda yer alır ve neye hizmet eder?”

Sakindim. Sakindim. Sadece odaklanmıştım. Yapmam gereken odaklanmıştım. Hayatım boyunca yaptığım buydu. Bu benim en iyi yaptığım şeydi. Çok çalışırdım, çok okurdum ve duraksamazdım. Dikkatimin dağılmasına izin vermezdim. Ondan daha iyiydim. Yapabilirdim. Odaklanmak zorundaydım.

Nehirler... Cehennemde dört önemli nehir vardı ve hepsinin işlevi farklıydı. Acheron cehennemin girişindeydi, ruhları cehenneme taşıyan geçit olduğunu hatırlıyordum. Cocytus, buz gölü... En son adım olduğunu, cehennemden çıkmak için gölü donduran Lucifer’ı geçmek gerekiyordu. Geriye iki nehir kalıyordu. Birisi ateş nehriydi, evet çok iyi anımsıyordum çünkü cehennemi ateşten ibaret sanırken aslında sadece şiddet suçları yanarak cezalandırılıyordu ve geriye son bir nehir kalıyordu...

“Cehennemin beşinci dairesinde yer alır. Tembellik ve öfke günahları cezalandırılır. Aynı zamanda bataklıktan oluşmuş bir nehirdir.” Derin nefes aldım ve “Ruhlar burada birbirine kasteder,” diye ekledim. “Öfkeli ruhlar birbiriyle kavga etmeye devam eder ve birbirini boğmaya çalışırken tembel ruhlar hareketsizce bataklığın içinde azap çekerler.”

Ansel başını sallayarak cevabımı onayladığında kepenk yukarıya doğru açıldı. Geriye sadece dokuz dakikam kalmıştı. Henry hareket etmedi, Matthew eğilip dizlerinden destek alırken öylece boşluğu seyrediyordu. Ansel yapamayacak gibiydi. Hareket ettim ve koridorda yürürken kapı ben daha oraya varmadan açıldı. Bu-

nun da bir oyun olduğunu düşünüyordum. İçeride Seth olduğunu söylemişti ama belki de ona ne kadar kızdığımı görmek istiyordu ve o diyerek başka birini yani Dylan'ı cezalandırmamı istiyordu.

Seth dışarıya çıktı, yeşil gözleri beni buldu. Ansel yanıma geldiğinde ona bakarken hiçbir şey hissetmediğimi düşündüm. Beni hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığını bilmiyordum. Artık hissetmiyordum. Sadece devam ettim. Kimse onunla konuşmadı. Oliver açıkça kendisine yardım ettiğini söylemişti ve başka bir an olsa, hepimiz onu çarmıha germeye hazırдық ama şimdi hepimizin kalbini isle sarmış bir yas ve korku vardı. Artık buradan çıkmak mesele değildi, buradan çıkıp ne yapacağımızı bilmiyorduk.

“Kylie,” dedi Ansel ruhu çekilmiş gibi. “Geriye iki kişi kaldı.” Kepengin üzerinde geri saymaya devam eden ve kalan sekiz dakikaya baktı. “Christopher ve Dylan kaldı.”

“Araf dağına gitmek için ruhlar ne yapmalı?”

O kadar yorulmuştum ki artık düşünemiyordum. Kafamın içinde her şey birbirine girmişti. Bildiğim her şeyi unutmuş ve hayatım boyunca kendime güvendiğim tek alanda kendimi hayal kırıklığına uğrattırken o dokuz katı tekrar tekrar iniyormuş gibi hissediyordum. Ansel beklenti ve yalvarır gözlerle bana bakarken ellerimi yüzüme bastırdım.

Rehabilitasyon merkezindeki semineri anımsamak için sessizliğe odaklandım. İkinci oturumdu ve günahları kabullenmekle ilgili bir konuydu. Oliver'ın artık kasıtlı bir şekilde zihnime sokmaya çalıştığı her karanlık burada bana bir rehber gibi eşlik ediyordu.

Günah nedir? Günah bilinçli seçimlerle işlenen suçlardır. Vicdan, ruhun pişmanlık ve umutsuzlukla en zayıf yanıyla yüzleşme halidir. Her günahın bir cezası vardır ve derine inmek bizi arafa götürür. Araf günden dönmüş ve yeşeren umudu temsil eder.

Ütanç, hesaplaşma ve arınma... Değişim böyle başlar. Hatalarını kabul et, kendini affet, yüzleş ve dönüş. Cehennem sadece yandıktan korktuğumuz yer değildir, en karanlık yanımızla göz göze geldiğimiz ve onu dönüştürerek aydınlığa ulaşabileceğimiz yerdir. Günahı kabul etmek sizi cehenneme götürecektir ama donma halinden çıkaracak ve arınmanıza yardımcı olacak olan da odur.

“Teslim olmalılar,” diye fısıldadım. “Cehennem’den geçerken günahlarını kabullenmeli, pişmanlık duymalı ve tövbe ederek arınmalılar.”

Kepenk açıldı, Ansel kapıya koştu. Kapattığı bir kapının kelebek etkisi gibi hayatımızda nelere mal olacağını hiçbirimiz bilemezdik. Ansel o kapıyı kapatırken Dylan’ı kurtardığını düşünüyordu ama esasında üçümüzün de hayatı geri dönülemez şekilde değişecekti. Güneşli bir gün, fırtına bulutlarının esiri olacaktı ve biz sonsuz rüzgârlarda savrulur gibi dağılacaktık.

Dakikalar kalp atışlarımız gibi geriye sayarken “Christopher,” diye fısıldadı Ansel. Bunun sevinç mi yoksa hayal kırıklığı mı olduğunu bilmiyordum. İkimizin de aynı anda dönüp sayaca baktığını biliyordum. Ansel durduğu yerden bana döndü, koşmaya başladım.

Son altı dakika...

“Lucifer’in kanatları neyi temsil eder?”

Ansel gözlerimin içine bakıyordu.

Kanatlar...

Lucifer’in kanatları.

Cehennemin en dibi. Geriye sadece o kaldı. Oysa sadece o gittiği için aklım başımda değildi. Hava buz gibi soğuktu. Dylan bir kez daha kasabadan gitmişti. Herkes sırlarımı öğrenmişti. Arkadaşıma ihanet ettiğimi. Yıllarca arkadaşımın sevgilisini takıntı haline getirdiğimi. Ben bir kez daha gittiğini öğrenmiştim. Umurumda olan tek şey buydu. Dylan gitmişti ve sanki ben bir ihtimali kaybetmiştim. Bir daha hayatım boyunca karşıma çıkmayacak bir ihtimali. Elim telefonuma gitmişti. O kadar uzun çalmıştı ki sonunda telefona yanıt verdiğinde nefesinde bile bıkkın bir tını vardı.

"Söyle Kylie," demişti Dylan.

"Öylece gittin mi gerçekten?"

Tekrar bir bıkkınlık. Bana söylediği söz hepimizin hayatını değiştiren başka bir kelebek etkisiydi ve en olmadık zamanda unutacak sonra en olmadık zamanda yeniden hatırlayacaktım.

"Çok yüksekte uçmak istiyorsun ama o kadar güçlü değil kanatların," dedi.

Telefonu kapattım.

Telefonu onun yüzüne kapattım. Ansel'le kavga ettim. Maddie benden nefret etti. Ben o çok soğuk sabah ayazında tek başıma koşuya çıktım. Kimse peşimden gelmesin istedim. Sadece hata yapmak istedim. Doğru olmayan bir şey yapmak. Dikkat çekmek için değil, kendimi özgür bırakmak için. Etrafımda yarattığım o mükemmel algıyı paramparça edip bana ait olan başarılarla ama en önemlisi başarısızlıklara da sahip olmak için. Tenis kortunu geçerken artık takip edildiğimi biliyordum. Korku fazla yukarıya çıkmış ve bulutların arasında nasıl geri döneceğini bilmeyen bir kuş gibi kaybolmama neden olmuştu. Merdivenlerden çıktım. Çok hızlı koşardım, her zaman çok hızlı koşardım. Çok hızlı koşmak yol bitti-

ğinde bir işe yaramazdı. Çıkamaz sokakta ne kadar hızlı koştuğunuzun bir önemi yoktu.

Austen içeriye girdi. Ben pencerenin önündeydim. Birçok şey için yaptım. Köşeye kısılmamak için. Kurtulma ihtimali için. Ellerinde can vermemek için. Çok yüksek olduğu için. Düşünmedim sadece kendimi aşağı bıraktım. Çok yükseğe çıkarsa kuşların kanatları donardı ve artık yere çakılmak için düşüşe başlardı. Ben orada düştüm ve kanadım kırıldığında aslında bir kez o donmuş cehenneme gittiğimi ve dönemediğimi biliyordum artık.

“Kylie!” diye bağırdı Ansel kolumu sarsarak. “Kylie!”

“Sevgisizlik,” dedim ağlayarak. “Sevgisizlik insanı soğuk biri yapar. Katılaştırır. Dondurur kanatlarını. Kötülük kötülükle beslenir, kendi hapisanesini yaratır. Lucifer’in kanatları yarattığı rüzgârla gölü daha da dondurur, kanatlarını çırpıp kaçmaya çalıştıkça daha çok esir olur.”

Sözlerim geri sayıma yetişemedi.

“Hayır,” diye fısıldadı Ansel. “Hayır! Dylan!”

Bir silah sesi koridor boyunca yankılandı. Kendimi daha fazla taşıyamayarak olduğum yere bıraktım. Geri sayım sıfırlandı. Yetişemedim. Kazanamadım. Hepsini kurtaramadım. En dibe indim ve kendi kanatlarımın yarattığı rüzgâra yenildim. Düşüşüm öyle sert ve hızlıydı ki kendi cehennem çukurumu yaratmıştım. Yukarıya çıkmaya çalıştıkça yere çakıldım. Kibrim beni daha da aşağıya çekti ve sevgisizlikti donduran kalbimi. Şimdi günahlarımı kabul etsem, bağışlanmayı dilesem, tövbe etsem bile kendimi affetmek imkânsızdı. Dokuz kat aşağı indim ama kimi günahkârlar gibi yüzleşip arafa geçemedim. Ben kanatlarımın esintisiyle donmuş bir nehirde sonsuza dek esirdim.

Son kepenk de açıldı ve aksayan adımlarla dışarıya çıktım. Hatalar aradım, telafileri de beraberinde gelir sandım şimdi sadece bedelleri ve geri alınamayan sonuçları vardı karşımda. Hayatım boyunca yaptığım pervasızca hareketlerin sonuçları kötü bir kâbusun dönüştüğü bir gerçek gibi karşımdaydı. Orada durmuş beni bekliyordu. Neden hâlâ burada olduğunu, neden kaçıp gitmediğini düşünmedim. Bu kadar oyun kuracak kadar aklını kaçırdığına göre her anına şahitlik etmek isteyecekti. Bu onun cehennemiydi ve onu aşmadan arkasında duran kapıdan çıkmak mümkün değildi. Keşke Dante'nin artık Cennet'e geçmek istemeyen, sadece Lucifer'ın daha da derine düşmesini isteyenler için de bir yol haritası olsaydı. Çünkü ben durduğum yerde affetmelere inanmıyordum. Cezalarımız günahlarımız kadarsa ben haksızlığına uğradığımı hissediyordum.

"Şimdi," dedi yanında duran Violet. Abisinin kolundan ittiyordu. "Orada duruyor işte, şimdi." Oliver kıpırdamadı ama Violet'in itip kakması elindeki silahın zayıf ışıklar altında parlamasına neden oldu.

Kaşlarımı kaldırdım. Siren seslerini duyduğumda zavallı bir şekilde gülümsedim. Her şey bittiğinde bizi nasıl bulacaklarını merak ediyordum, hep neden geç kaldıklarını merak ediyordum. Eğer o gün köprüye koşmasaydım, onları bulabilirdim ve bu defa onları kurtarabilirdim.

"Köprüye giderken," dedim. "Telefonumu kullanmaya çalışmışım ama yapamadım. Buna sen mi engel oldun?"

"Ben oldum," dedi Oliver. "Evinin yakınında bekliyordum. Taksiye bindiğinde peşine düştüm. Sinyal kesici kullandım."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Gerçekten her detayı düşünmüştü.

“Gerçekten,” diye fısıldadım. “Tüm bunları...” Ellerimi açarak yorgunca gülümsedim. “Tüm bunlara neden olacak kadar çok mu incittim sizi?”

Bir an gözleri arkama kaydı. Birinin gölgesi üzerime düştüğünde Seth’i gördüm. Başımı oralı olmadan tekrar Oliver’a çevirdim. Onları yan yana görünce aralarındaki benzerliği fark etmek kolaydı. Kız kardeşi anca göğsüne geliyordu ama aynı yüz hatları onda da vardı.

“Onu kurtarmayı seçtin,” dedi Seth’i işaret ederek. “Neden onu kurtardın ki?”

“Eğer herkesin sandığı gibi sen de o kapıların arkasında olsaydın seni de kurtarmayı seçerdim,” dedim. Bu onun ifadesinde bir kırılmaya neden oldu. Kız kardeşi, “Dinleme onu,” dedi. “Yap artık ve gidelim buradan.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Oliver.

“Bombalar...” diye fısıldadım. “Geri sayım sona erdi, bombalar neden patlamadı?” Cehennem alevlerden oluşuyordu ama ben o bombaların patlayacağını ve beni bu cehennemden kurtaracağını umuyordum.

“Aptal!” dedi Violet.

“Ben katil değilim,” dedi Oliver. “Kalbim kırıldı diye insanları öldürecek değilim.” Elini havaya kaldırdı. “Silah güvenlik için,” dedi. “Aslında benim bile değil. Dedektiften aldım. O da planda yoktu ama kurduğum mükemmel düzeneği en başından beri kurcalayıp durduğu için arada kaynadı.” Derin bir soluk alıp verdi.

“Siren seslerini duyuyor musun?” diye sordu Seth. “Senin için geliyorlar.”

"Bana bir şey olmayacak," dedi Oliver. "Ben sadece bir oyun oynadım. Akıl oyunu... İnsanlara yaptığınız psikolojik şiddetin tadına hakmanızı istedim."

"Ky!"

Duyduğum sesle birlikte hızla arkamı döndüm. Maddie, Henry'nin kolunun altında buraya doğru geliyordu. Ivan oradaydı... Ve Dylan. Hayattalardı. Gözlerime inanamayarak tekrar Oliver'a döndüm.

"İnsanları gözünü kırpmadan ittiğin cehennemin nasıl bir yer olduğunu görmeni istedim Kylie," dedi. "Günahlarından bağışlanıp kurtulman için. Ben senin düşmanın değil, rehberin olmak istedim."

Bu hastalıklı sözlerine rağmen içimde korkunun yerini rahatlatma ve hıçkırıklar aldı.

"Omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi rahatladın mı?" diye gülümsedi. "Kibir, Kylie. Senin en büyük günahın. Ve kibir günahını işleyenlere ne yaptıklarını biliyorsun. Burada sana yaptığım buydu. Sırtında tonlarca ağırlıkla dokuz kat aşağı indin."

Kibir günahını işleyen ruhların sırtlarına taşlar bağlanır ve öyle hareket ederlerdi. Cezaları buydu, taşlar onları ezerek yere eğilmeye zorlardı. Hayatları boyunca üstten bakanlar, hep göğe bakanlar sırtlarında bir dolu yük ile eğilmek zorunda kalırlar. Ve bu bedel, hepsinin hayatının bana bağlı olduğunu düşünerek indiğim her basamakta tonlarca ağırlıktaydı. Şimdi hayatta olmalarına inanamayarak bakıyor ve tekrar yükselmeye hazır bir tüy kadar hafif hissediyordum.

Tek bir anda oldu. Benim kabullenmişim, Oliver'ın bütün bunlara gerek var mıydı diyen gülümsemesi ve Violet'in bu boşluktan

faýdalanması... Silahı aldı ve bana doğru tufarak tetiği çekti. Bir an sonra yere devrildim. Seth beni çekerken silahtan çıkan kurşunun hedefi oldu. Violet içeriye giren dedektiflerden kaçacak yer ararken Christopher onu etkisiz hale getirdi. Her şey bir anda oldu.

"Seth," diye fısıldadım. Onunla birlikte yere, dizlerimin üzerine çökerken. Ellerimi refleksiyle kanı durdurabilmek için yaranın üzerine bastırdım.

"Üzgünüm," dedi. "Bu noktaya geleceğini düşünemedim."

"Konuşma," dedim.

Herkes bir anda etrafımıza toplandı. Ansel bana bir şey uzatıyordu ve bir anda "Çekil, Kylie," dedi. "Dylan ona bakman lazım."

Dylan yanıma eğildi, gözlerimin içine bakarak "Sakin ol," dedi emredici bir tonla. Ellerimi yaranın üzerinden çekti. Ansel'in uzattığı hırkayı yaranın üzerine bastırdı. Christopher içeriye giren dedektiflere direktifler veriyordu. Bize doğru yaklaşan sağlık ekipleri Seth'i sedyeye almak için acele ederken Maddie ve Ansel beni yerden kaldırdı. Oliver ve Violet elleri ters şekilde kelepçelenerek dışarıya çıkarıldı.

"Gidelim Kylie," dedi Ansel. "O iyi olacak. Herkes iyi. Sakin olmaya çalış."

"Biz yanındayız Kylie," dedi Maddie. "Buradayız bir tanem. Hadi, gidelim buradan." Başımı sallayarak onlarla birlikte dışarıya çıktım. Temiz hava ve açık gökyüzünde, herkese tek tek ve uzun uzun baktım. Hepsi iyiydi. Herkes burada ve iyiydi. Aklımın bana oyun oynadığını, en iyi ihtimalle kâbus gördüğümü düşündüm. Ansel'in sırtımdaki eli gerçek olduğuna ve iyi olduğumuza dair beni telkin ediyordu.

"Ambulans," diye fısıldadım. "Ambulansa gidelim." Seth'i bindirdikleri ambulans hızla sirenlerini açarak yola koyuldu.

"Christopher," dedi Ansel. "Hastaneye gitmemiz gerekiyor."

Bir araç yolda bizim olduğumuz tarafa döndü ve üçümüz birlikte arka koltuğuna oturduk. Ansel'in kolu omzuma dolanmıştı,

Maddie elimi tutuyordu ve dedektif ön koltukta sık sık dönüp bize bakıyor, herkesin iyi olup olmadığını soruyordu.

“Vurulmuştunuz,” dedim. Dönüp Maddie’ye baktım. “Kan vardı.”

“Sahteydi,” dedi teselli etmek için olabildiğince yumuşak bir tonla. “Dışarıya ses çıkmadığı için sesimizi duyamadınız. Orada bir adam vardı ve sadece söylediğini yapmam için beni zorladı. Ateş etti ama ben vurulmadım, göğsüme bir şey yapıştırmıştı ve uzaktan kumandayla onu patlattı. Acımadı bile, merak etme canım.”

Başımı salladım. Bir insanın bu kadar çok ayrıntıyı düşünmesi ve planlaması akıl dışı geliyordu. Ama her ne yaptıysa, değişmiş, farklı şekilde düşünmeye başlamıştım. Gerçekten bir şeyden arınmış gibiydim. Tek düşündüğüm, insanlara söylediğimiz sözlerin bilmediğimiz hangi noktaları tetiklediği ve nelere sebep olduğuydu.

Ansel uzanıp hava alabilmem için oturduğu tarafın camını açtı. Hızla giden arabada rüzgâr buz gibi yüzüme çarptı ve saçlarım uçuştı.

Lucifer’ın kanatlarının rüzgârı cehennemden kurtuluştur.

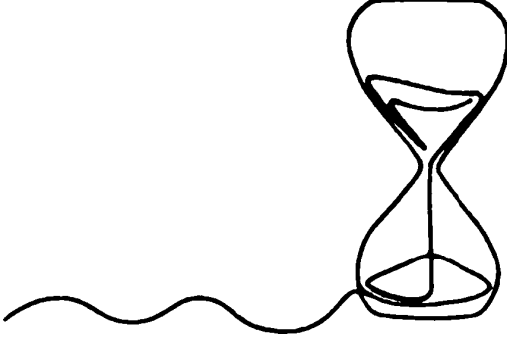
Bir anda oldu. Bir anda boğazımdan bir hıçkırık kaçtı ve gözlerimden taşarcasına yaşlar akmaya başladı. Kendimi bildim bileli içimde hapsolan her şeyin hüngür hüngür ağlarken çözüldüğünü hissediyordum.

Donma anı bitmişti ve en kötü şekilde özgür kalmıştım.

29. Bölüm

Eteklerimizden Dökülen Taşlar

Ansel

Gecenin ilerleyen saatlerinde herkes hastane koridorunda perişan haldeydi. Seth'e yapılan ilk müdahalenin ardından durumunun iyi olduğunu duyana kadar Kylie odanın dibinden ayrılmamıştı. Hastanenin gözlerimi mahveden parlak ışıklarından kurtulma ümidiyle harekete geçtim.

Maddie kontroller için bizimle gelen Ivan'a saldırdığında ben de Ivan'ın üzerine yürüdüğüm için kolum biraz acıyordu ama bunun dışında çoğumuzda bir sorun yoktu. Matthew ve Henry en uzun süre orada tutulanlar olmuştu, Oliver ve Violet onları günlerce serumla, meyve sularıyla beslemiş ve ilaçlarla uyutmuştu. İkisinin de kendini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı. Hepimizin verdiği tahlillerin çıkması en erken yarını bulacaktı, sonrasında tekrar ifade süreci başlayacaktı.

Bazen hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu.

"Ben geliyorum," diye Maddie'ye haber verdikten sonra doktorun odasından çıkan Christopher'ın peşine takıldım. Bekleme salonuna geçip kendine bir kahve aldı ve bitkinlikten yığılıp, nihayet biraz oturmaya fırsat buldu. O da rehin tutulmasına rağmen ilk andan itibaren görevinin başına geçmişti.

“Merhaba,” dedim sessizce içeriye girerken. “Gelebilir miyim?”

İki parmağıyla çenesini kaşırken başını salladı. Panik halindeyken birbirimizle konuşmuştuk ama bunlar sadece; iyi misin, herkes iyi mi, hangi araca binelim gibi hayatta kalma ve kurtulma anı repliklerinden ibaretti.

“Sana da baktılar mı?” diye sordum deri koltuklardan birinin ucuna doğru tedirgin şekilde oturarak.

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı.

“Morris anlattı,” dedi. “Kolyeyi kullanmışsın.”

Konuyu ikimizden uzaklaştırdığını farkedince özgüvenim kırılrsa da belli etmemek için parmaklarım kolye ucunu yakaladı.

“Kurbanı oynamak konusunda iyi iş çıkarıyorum.” İmalı sözlerim ikimizin arasında asılı kaldı. Rahatsızca kıpırdanarak öne doğru eğildi ve sanırım söyleyecek doğru kelimeleri aradı.

Bekleme odasının kapısı açıldı, Maddie ve Dylan içeriye girdi. Christopher kımıldamadan aşağıdan onlara bakarken Dylan kahve makinesine gidip kahve aldı ve hiç bizimle ilgilenmedi.

“Bir kez daha hayatımı kurtarmış oldun,” dedim Christopher’a dönerek. “Bu kolyeyle.” Sesimi kısmadım ya da bir şeyden çekiniyormuş gibi davranmadım. Dylan masaya yaslanıp bize döndü, Maddie kahvesine süt eklerken Christopher bakışlarını bana çevirdi. Bu tek şansım gibi hissediyordum.

Bak Dylan burada ama ben senin yanında oturuyorum ve seninle konuşabilmek için çabalıyorum ve bu pek çok anlama geliyor.

“İşe yaramadığını düşünmeye başlamıştım,” dedi. Alay edip etmediğini bilmiyordum ama Dylan’ı ima ettiğini sanırım buradaki herkes biliyordu. Odanın içinde durmuş rahat rahat bizi seyretmesi beni strese sokuyordu ve Maddie’nin artık şu kahveyi karıştırıp onu da alıp gitmesini bekliyordum.

“Dedektif Wallace,” dedi Maddie. “Bugün ifade vermek zorunda mıyız? Herkes bitik halde.”

Tanrım, Mads gerçekten mi? Çık artık şu odadan. Ateş çıkan gözlerimi ona diktim ama dedektife odaklanmış, yanıt bekliyordu. Koridorda başka memurlar olmasına rağmen!

"Hayır," dedi Christopher. "Yarın verebilirsiniz ifadelerinizi."

"İyi haber," dedi Maddie ve Dylan'ın yanına yaslanıp dönerek ona, "Henry bugün çıkar mı sence?" diye sordu.

"Ben Morris'e bakayım." Christopher eliyle dışarıyı işaret ettiğinde başımı sallamak dışında bir şey yapamadım.

Bekleme odasındaki fazlasıyla rahat koltukta doğru geriye yaslandım ve çıkışını seyrettim. Sonra, neden öylece gitmesine izin veriyorum, Morris'e falan bakmayacak sadece burada olmak istemiyor diye düşünüp ayağa fırladım.

"Çaresiz görünüyorsun," diye bardak dudaklarındayken mırıldandı Dylan sinsi sinsi gülerek.

"O halde seyretme," diye dişlerimi göstererek gülümsedim ve kapıyı açıp dışarıya çıktım. Onu kışkırtmak istemiyordum ama o da beni kışkırtmasa harika olurdu. Koridor herkesin yakınlarıyla dolmuştu ve hemşireler onları aşağıya gitmeleri konusunda ikna etmeye çalışıyorlardı. Christopher'ı göremedim, kahretsın... Yanaklarımı şişirip bıkkın bir nefes verirken Maddie kapıyı açtı.

"Ne yapıyorsun Ans," diyene kadar hâlâ kapı kulpunu tuttuğumun farkında değildim.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" diye kenara çekildim. "Onu yakalamıştım ve konuşabileceğimiz bir an bulmuştum ama onunla geldin ve oraya dikildin." Çenemle hâlâ içeride olan Dylan'ı işaret ettim.

"Ah!" dedi alnına vurarak. "Affedersin, hepimiz kışımızı yeni kurtarmışken aşna fişna peşinde koştuğunu düşünemedim."

Kolunu dürterek, "İçim hiç rahat değil," dedim. "Öyle deme."

"Başka zaman konuşursunuz, dert etme. Ben Kylie'nin yanına gidiyorum. Bakalım ne zaman çıkabiliyoruz..."

"Tamaaam..." diye kelimeyi uzattım. Tekrar içeriye dönüp kendime bir kahve almak için masaya yanaştım. Dylan artık benim kalktığım yerde koltukta oturuyordu, elini alnına yaslamış ve gözlerini kapatmıştı.

Diğer koltuğa oturup gözlerimi üzerine diktim. Hep haylaz bir yanı vardı, hep uçlarda dolaşıyordu, hiçbir zaman ne yapacağı bel-

li olmuvordu ve her zaman onun için endişelenmek zorunda kalıyordum.

"Teşekkür ederim," dedim. "Her şeye rağmen geri döndüğün ve bize yardım ettiğin için."

"Size değil, sana." Gözlerini açmadan uykulu halde konuştu.

"Senin nasıl alıkonduğunu bilmiyorum," dedim. "Hayatım boyunca birilerinin seni yenebileceğini düşünmezdim."

"Kendim yakalandım," dedi. "Planım buydu. Ben yakalanmasaydım seni alacaktı."

"Seni aldığı için ben de av olmayı seçtim," diye güldüm. Dudakları hafifçe kıvrıldı.

"İyi biri olmaya çalışıyorum Dylan. İnsanlar beni sevsin diye değil, kabul görmek için değil. İyi biri olmak için. Çünkü yoruluyorum. Ben kendimi güvende hissetmek istiyorum. Etrafımda güvendiğim insanlar olsun istiyorum. Bir gün gözlerimi açtığımda orada olmayan, ne yaptığını bilmediğim, günler sonra hiç kaybolmamış gibi geri dönen biri olmak da istemiyorum, öyle birini de istemiyorum. Sense sıradan olma fikrinden her zaman nefret ettin. Hayatı rastgele yaşayıp hiçbir yere ait olmak istemiyorsun. Hatırlamadığın geceler, nerede uyandığını bilmediğin sabahlarla geleceği yazı tura ihtimallerine bırakmak istiyorsun. Her gün kafayı çekersin ama her sabah çok başarılı olduğun bir işe gitmek istemezsin. Yaşamını liseli bir ergenin buhranı gibi sürdürmek istiyorsun. Gerçek bir işe sahip olan, başarılı bir kariyer inşa eden, her gün uğradığı favori kahvecisi olan, sürekli aynı yerlerde aynı kişilerle aynı şeyleri konuşmaktan bıkmayan normal insanlarla alay edersin."

"Öyle biriyle yapamadın," dedi.

Gülümsedim.

"Kapıyı kapatmak bir seçimdi. Sadece tehdit edildiğim için değil ama tehdit edildiğimde bu seçenek, sana zarar gelmesi düşüncesi dünya üzerinde başıma gelebilecek en kötü şeymiş gibi hissettirdi. Seni görmemeyi göze alabilirdim ama seni kaybetmeyi göze alamazdım. Ama evet, sen haklısın, yine de seçenektir ve

bunu yapmayı istedim. Birlikte yürüyemedik ama ayrı şekillerde kendi yollarımıza gidebilelim istedim. Senin varlığın hayatımın her günü ibadet ettiğim bir din gibi. Yokluğunu düşünmek bile aklımı kaçırmam için yeterli. Senin de böyle düşündüğünü biliyorum. Birbirimiz için çok ama çok önemli olduğumuzu biliyorum ama birlikteyken ne olduğumuzu da biliyorum. Bu yüzden o kapıyı kapatabilirim. Bu yüzden benden nefret etmene izin verebilirim. Çünkü ben senin mutlu olma ihtimalin için her şeyi yaparım. Ama sen öyle değilsin, sen birlikte başımıza gelecek her şey için benim mutluluğumu bedel olarak ödersin. Sen benimle cehenneme inmeyi seçersen, ben sen cennete gideceksen yanında olmamayı kabul ederim."

Gözlerini açıp bana baktı.

"Bunları neden anlatıyorsun Angie?" dedi. "Kendini açıklamam gereken kişi ben değilim. Birbirimize açıklama yapmamız gerekmez. Ben senin aklını okurum. İstediğin kadar inkâr et, insan yeterince yanımsa cennete sığdıramaz kendini. Bu dünya bir gün yine ikimizi bir araya getirmek için dönecek." Ayağa kalktı. "Ya da biz birbirimize kalana kadar herkesi öldürecek," dedi. "Çünkü biz buyduk, birbirimize kalandık ve hep bu olacağız."

Çıkmak için hamle yaptığında tekrar konuşmaya başladım.

"Annemin beni terk ettiğini öğrendiğimde kapına gelmiştim," dedim. "Çünkü sevildiğimi bildiğim tek yer senin yanındı." Gözlerim doldu. "Ama kapıyı çalmadım. Saatlerce o kapının önünde bekledim."

"Gördüm," dedi.

"Gördün," dedim. "Ama o kapıyı açıp yanıma gelmedin."

"Bir gün Ansel," dedi. "Kapıya kadar gelip geri dönmeyeceksin. Bir gün başka birileri uğruna gelip camı kırmayacaksın. Bir gün tükürdüğünü yalayıp o kapıyı çalacaksın. O gün meleğim ben de sadece senin için kuralları çiğneyeceğim."

Bekleme odasının kapısını açtı ve hiç şaşırmadı ama ben Christopher'ı görünce irkildim. Dylan güldü. Bizi dinlediği ortadaydı ve Dylan bundan rahatsız değildi. Konuştuklarımızı düşü-

nünce rahatsız olmam gerekiyordu, ben Dylan'ı herkesten sakınırdım. Korumak ve kollamak isterdim. Ama Dylan'ı başka kimseye de anlatamazdım, o yüzden, olan ve her zaman olacak şeyi duyması iyiydi.

"Beni öpmesi için zorladım," dedi Dylan. "Ama bunu zaten bilmiyorsan, onunla ne işin var ki dedektif?" Christopher ona ters ters bakarken Dylan bana dönüp, "Henry'de kalacağım," dedi. "Yarın haberleşiriz." Yanından geçip gitti.

"Sizi götürüyorum," dedi Christopher yalnızca. "Hazır mısın?" Neye? Ve nereye?

Ayağa kalkıp ılıyan kahveyi kafama diktim ve çıkarken koridordaki geri dönüşüm kutusuna attım. Sanırım Christopher'ın aklından çok şey geçiyordu, hemen yanında yürümeme rağmen sessizdi. Koridor tamamen boşaltılmıştı. İkinci katta olduğumuz için asansöre değil merdivenlere yöneldi. Burada olup onunla hastane koridorlarındaki zamanlarımızı hatırlamamak da zordu.

"Her yerde gazeteciler varmış Ans," dedi Maddie. "Annemleri zorla gönderdim, hastanede kalacağım dedim. Henry ve Matthew hâlâ gözetim altında ama sizinle geliyorum."

"Tamam," dedim.

"Sizi bana götüreceğim," dedi Christopher. "Adreslerinizi buldular ve her yerde gazeteciler var. Yarın sabah büroya gidip ifadelerinizden sonra tekrar hastaneye getiririm."

Onaylaması için Kylie'ye baktım. Babasına ulaşamadıkları için onun için de kimse gelmemişti ama pek umurunda değildi, en azından şimdilik, ilk şoku atlatana kadar. Sonunda başını salladı. Christopher bizi arka kapıdan çıkardı ve ekip aracına değil, hastaneye getirttiği siyah audi'ye yöneldik. Kylie ve Maddie doğrudan arka kapıdan içeri girip yerleştiler, ben de ön tarafa yolcu koltuğuna oturdum. Sanki aylardır bu koltukta yolculuk etmemiş gibi çekinmem öyle tuhaftı ki.

"Bizi nasıl buldular?" diye soran Maddie'ye şükrettim. "Yani orada tam olarak neler oldu?"

Christopher dikiz aynasından ona baktı sonra bana dönüp başını salladı.

"Austen'ı buldukları şekilde," dedim tekrar kolye ucunu parmaklarımın arasına sıkıştırıp. "Senin kayboluşunun ardından, sonraki gün Dylan da ortadan yok oldu ve sıranın bana geldiği açıktı. Dedektif Morris'e gidip kolyeyle Christopher'ın beni takip ettiğini söylemiştim. Ofisteki bilgisayarından gerekli ayarlamaları yaptı ve zaten o gece Oliver beni almak için geldi."

"Nereden?" diye sordu Maddie.

"Christopher'ın evinden," dedim. "Köpeği beslemek için gitmiştim. Nasıl içeri girdiğini bilmiyorum."

"Seni izliyormuş," dedi Christopher. "Her gün oraya gideceğini tahmin etmiş olmalı. Güvenlik panelini görebileceği şekilde bir düzenek kurmuş ve sen şifreyi girdiğinde görmüş ve içeriye girmiş."

"Kahretsin..." diye mırıldandım. Çocuk cidden akıllıydı ama ben de cidden aptaldım. Güvenlik kameralarını kontrol etmek hiç aklıma gelmemişti. Eminim Christopher panelin şifresini değiştirecekti.

"Yani sen orada neredeyse kalmadın bile," dedi Maddie.

"Kendi ayaklarımla gittim desem... Oliver elindeki silahı bana doğrultmuştu ve ben de lütfen köpeğe zarar verme dedim. Sanırım silahın beni korkutacağını biliyordu, zaten kimi korkutmaz ki. Ormanın içine kadar yürüdük ama orada değişik bir arabaya girdik. Sanırım rehabilitasyon merkezine et taşıyan şu dondurucu araçlardandı."

"Her defasında farklı bir araç kullanılmış bu yüzden takip edilemedi," diye araya girdi Christopher. "Ambulans, çekici, market ya da ecza arabası..."

Her şey için o kadar çok para harcamıştı ki hırsı beni bile irkiltirken Kylie'nin sessizliğini anlayabiliyordum. Matthew on üç gün boyunca onun elindeydi. İlk günler onu uyutmuştu ama sonra herkesi toplayamayınca ve zaman geçtikçe Matthew orada tek başına penceresi bile olmayan bir odanın içinde korkunç günler

geçirmişti. Henry ve Ivan'ın da ondan farkı yoktu. Ivan'ın yaptıklarını öğrenince kanım donuyor ve onun için üzülemiyordum. Dedektif Morris kaçırılmalardan haberi olmadığını düşünüyordu ama tekneyi ayarlayan Ivan olmuştu ve bizimle ilgili haberleri taşıyan da oydu. Ivan ve Violet arasında ne vardı bilemiyorduk ama kapımıza kadar gelen hediyeler için insanları kışkırtmak ve her yeri kayıp ilanlarıyla doldurmak onların hasta akıllarının marifetleriydi. Kylie'ye gelen mesajlar Oliver'ın işiydi ama paylaşımlar tamamen Violet'in yeteneğiydi

Rehabilitasyon merkezinden çıktığımızda saat sabaha karşı beş sularındaydı. Hastanede geçen koca bir günün ardından şimdi yeniden güneş batmış ve nihayet zorlukla çözdüğümüz düğümler ve korkular geride kalıyordu. Zaman aktıkça daha da geride kalacaktı ve biz yaşadıkça bu kâbusu da unutacaktık.

Christopher'ın evine vardığımızda iri siyah köpeği heyecanla atıldı ve Christopher arabadan iner inmez eğilip köpeğin kulaklarını kaşımaya başladı. Öyle mutlu olmuştu ki yeniden onu gördüğü için yerinde duramıyor, etrafında zıplayıp daireler çiziyordu. Christopher kapıya doğru ilerlediğinde köpek benim ellerimi koklamaya başladı. Kızların peşinden içeriye girdiğimde hâlâ benim yanımdaydı. Christopher etrafa bakınırken ben dolabı açıp mama torbasını çıkardım ama dün gece, Oliver beni alıkoymadan hemen önce koyduğum maması hâlâ orada duruyordu. Yemediğini görünce içim kıyıldı ve eğilip başının üzerinden öperken kocaman gövdesine sarıldım.

"Siz yukarıya geçin," dedi Christopher. "Orada daha rahat edersiniz. Yiyecek bir şeyler ister misiniz?"

"Mümkünse ben duş almak isterim," dedi Maddie yüzünü buruşturarak.

"Ben istemem," dedi Kylie.

"Çok güçsüz düştünüz, yemek yeseniz iyi olur."

"Ben sana giysi vereyim Mads," dedim. "Belki pizza?" diye sordum Christopher'a doğru. Beni başıyla onayladıktan sonra Kylie ve Maddie ile yukarıya çıktım. Asma katın kendine ait ban-

yosu da vardı ve yatak üçümüzün de sığacağı kadar genişti ve sanırım hepimiz biraz yan yana olmak istiyorduk.

Hâlâ burada olan eşyalarımın işe yarar bir şeyler bulup Maddie'ye misafir havlularından verdim ve banyonun yerini gösterdim. Kylie sadece kıyafet istemişti, onunla birlikte ben de üzerimi değiştirip yatağın kenarına oturdum. Çok az konuşuyordu ve onun için ne yapabileceğimi bilmiyordum. O soruları cevaplarırken yaşadığı korkuyu, birileri öldü sanırken yaşadığı suçluluğu uzun bir zaman atlatması kolay olmayacaktı.

"Austen yüzünden kendimi suçlarken bunun çok aptalca olduğunu söylemiştin," diye sessizce mırıldandım. "Şimdi aynısını kendine de söylemeye çalış Ky."

"Sonunda hatırladım," dedi. "Austen peşimdeydi, biliyordum ama yanlış yere kaçtım ve sonunda köşeye sıkıştım. Pencereden atladım ama bunları neden yaptığımı bilmiyorum."

"Üzüntü ve panik anında insan doğru kararlar vermekte zorlanır ve içgüdüsel davranır. Bilirsin, korku filmlerinde ön kapı dururken merdivene koşanlar gibi."

Belli belirsiz gülümsemek için kendini zorladı.

"Burada bir hayatın vardı," dedi etrafına bakınarak. "Sana yaptıklarımı neden bu kadar kolayca görmezden geliyorsun?" Dikkatli bakışlarını anlama çabasıyla bana doğrulttu. "Berbat şeyler yaptım Ansel."

"Berbat şeyler yaptım Kylie," dedim. "Sana yapmamış olmam beni senden daha iyi biri, seni de benden daha kötü biri yapmaz. Biz arkadaşız ve eğer en kötü halimizde birbirimizi kazanmaya çalışmak yerine sırtımızı dönersek bu arkadaşlık olmaz bu sadece iyi günlerde birbirini kollayan insanların çıkar ilişkisi olur. Çünkü insanın bazen 'Bu sen değilsin,' diyebilmesi gerekir. Hata yapmaya hakkın vardı ve ne olursa olsun biliyorum ki sen benden daha kötü hissediyordun." Bunu nasıl anladığıma hayret etmiş ama birisi bunu anladığı için de nihayet küçük bir kız olabilmiş gibi dudakları titredi. "Biliyor musun," diye fısıldadım. "İnsanlar yanlış bir şey yaptığında bu çok kötü hissettirir, vücudun, aklın ve kalbin

yanlış bir şey yaptığını bilir. Ama birileri çıkıp seni suçladığında aslında yanlışına bir doğru bulursun. Tepki etkiyi daha da büyütür. Madem benden bunu bekliyorlar o halde ben de bu olayım, diye düşünürsün. Bu yüzden yanımızda olan insanlar önemlidir, yanlış yola saptığımızda 'bunu nasıl yaparsın,' değil yanlış bir yol olduğunu söyleyen insanlarla bir arada kalmalıyız."

"Benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim." Gözünden akan bir damla yaşı sildi. "Herkesin vazgeçtiği bir yerde peşimi bırakmadığın için..."

"Sen de aynısını yapardın."

"Ben..." dedi dizlerini kendine çekip kollarını etrafına dolayarak. "Yapar mıydım bilmiyorum, ben insanlara dikkat eden biri değildim. Ben senin gördüğün ayrıntıları görmezdim. Ben de kendi isteğimle kaçtığıma inanırdım."

"Giyinme dolabındaki suç panosunu gördüm," diye güldüm. "Eminim benim göremediğim detayları da bulurdun."

"Ansel panonun videosunu çekmişti ve orada şahane bir Dior takım gördüm, onu ödünç alabilir miyim Ky?"

Maddie'nin sesine döndük. Banyo kapısına yaslanmış gizlice dinler gibi seyrediyordu. Üzerinde benim tişörtüm ve şortumla yanımıza geldi ve yatağın kenarına oturdu.

"Bacağın," dedi Kylie'nin dizini tutarak. "Bunu neden sakladın bizden Ky? Neden bizden bu kadar uzaksın?"

"Kendimden uzağım," dedi. "Anlamıyorsun Maddie. Bu konuşmak istediğim bir şey değildi. Seninle ya da biriyle değil. Hiç kimseyle. Yara hakkında düşünmezsem bu hiçbir şeyi etkilemez sandım."

"Robot değilsin," diye kızdı ona Maddie. "İnsansın ve zaten her konuda hep daha fazlasısın. Ama arada sırada insani yanını göstermezsen sadece analizler yapan ve hayatı başarı ve başarısızlık oranları ile yaşayan ot gibi biri olacaksın. Bu mantıklı falan değil. İnsan dediğin paylaşmalı, ağlamalı, sarılabiliyorsa sarılmalı. Bu kadar ketum olmak akıl işi değildir, korkak işidir."

“Beni azarlamanı çok özledim Mads,” dedi Kylie başını yana yatırıp. “Tüm cadılığını bir bana yapsan da senin bu kadar gerçek ve içten olmanı çok seviyorum. Belki bana öğretirsin...”

“Gerizekâlı!” dedi Maddie, dizlerinin üzerinde yatağa tırmanıp Kylie’ye sarıldı, daha çok başını alıp kalbinin üzerine yasladı ve kollarını ahtapot gibi etrafına doladı. Yatağa tırmanıp ben de onun etrafına dolandım ve hep birlikte kıkırdarken yatakta yana doğru devrildik. Yere düşmek beklenen bir şey değildi ama umurumuzda değildi. Öylece sırtüstü uzanırken kollarımız ve bacaklarımız birbirimizin üzerinde ya da altında bir yerlerde kalmıştı.

Christopher elinde bir kutu pizzayla girişte belirdiğinde halimize şöyle bir baktı, yavaşça kendi odasına girip pizza kutusunu yatağın kenarına bıraktı ve “Bir şey sormuyorum,” diyerek küçük adımlarla tekrar çıktı.

Bu hepimizi tekrar kahkahaya boğdu.

Onlara iyi örnek olabilmek için pizza kutusunu aşağı, yere çektim. Peynir kokusu odayı ele geçirdi ve iştahsızca aldığım ilk ısırıktan sonra aslında ne kadar kolay yiyebildiğimi fark ettim. İkinci dilimi Maddie aldı ve üçüncü dilimi de Kylie. Kimse bir dilim pizzayı bitiremedi ama yine de hepimiz denedik ve uzandık. Önemli olan, buydu.

Maddie uyuduğunda ve Kylie sessizce uzandığında yataktan çıktım.

“Nereye?” diye fısıldadı Kylie.

“Burada sigara içmek yasak,” diye göz devirdim. “Aşağıda içip geliyorum.”

Eşyalarımız hâlâ bize teslim edilmediği ve hastaneden çıkmamıza da izin verilmediği için Morris’in sigarasını ve çakmağını almıştım. Alt kat karanlıktı bu yüzden Christopher’ın misafir yatak odasında olduğunu düşünüyordum ama sigarayı yakmak için çakmağı ateşlediğimde koltukta oturduğunu gördüm ve “Siktir!” diyerek hafifçe sıçradım.

“Benim,” diye mırıldandı.

"Evet," dedim. Ve bu defa içimden siktir diye ekledim... "Sigara içmek için indim ama..."

Elinde mektubu gördüğümde yutkundum. Doğru, mektubu tam şu an oturduğu yerde yazmıştım ve şimdi neler yazdığımı hatırlamadığımı fark ettim. Umarım çok aptalca şeyler değildir.

"Sürekli seninle konuşmaya çalışıyorum..." Gülererek başımı iki yana salladım ve mutfağa doğru yürüyüp biraz aydınlanma için aspiratörün ışığını açtım. Evde de çok sık kullanıyordum.

"Hep biraz geç kalıyorsun," dedi ama bakışları hâlâ mektubun üzerindeydi.

Yanına oturduğumda, "Geç mi kaldım?" diye sordum.

"Ansel..." diye nefes aldı. "Bilemiyorum, belki de çok erkendi. Kriz anlarında birbirimizle uyumluyuz ama gerçek dünyada, en sıradan günlerde birbirimizi tanımıyoruz."

"Birbirimizi tanıyoruz," diye itiraz ettim. "Sen düzen manyağısın bense dağınığım. Sen klasik müzik dinlersin ben pop dinlerim. Sen sağlıklı beslenirsin ben yarın sabah o pizzayla kahvaltı yapacağım. Sadece birbirimizin alanını hoş görmemiz ve birbirimize alan açmamız gerekiyor ama sen beni sürekli kendi bölgene çekiştiriyordun. Ben arkadaşlarımla aptalca şeyler de yapmak isterim ama bunu sana söylerken kendimi gerçekten aptal gibi hissetmek istemiyorum." Sigarayı içime çektim. "Belki de ben seni tanıyorum ama sen beni tanımadın ya da..."

"Ya da ne..."

"Rahatsız edici bir düşünce ama tüm o amigo trajedisi zamanı yalnızdım ve belki de hoşuna giden buydu, benim yalnızlığım."

"Görmüyor musun işte bundan bahsediyorum," dedi. "Bu artık çılgınca bir hal aldı. Bunları düşünüyor olman, böyle sanman... Yine de konuşmak ve bir şeyleri düzeltmek için çabalaman. Ansel sadece düzeltmen gerektiğini düşündüğün için uğraşıyorsun. Tıpkı ilişkimizi yürütmen gerektiğini düşündüğün için zorlandığın gibi."

Tekrar araya girmek istedim ama elimi tuttu ve engel oldu.

"Kylie konusunda sen haklıydın, sana inanmadım ve onun

hayatını, aslında herkesin hayatını riske attım. Çünkü duygusal düşündüm. Kylie'nin sana yaptıkları ve olup biten her şey doğru düzgün düşünmemi engelledi. Sana arkamı dönemiyorum çünkü ne yapacağını bilmiyorum ve her şey yapabilirsin. Boston'a gitmeden önce bana bunu söyleyebilirdin ama sen oraya gidip bunu anlamamı bekliyorsun. İşler senin için ne zaman zorlaşsa kendini onun etrafında buluyorsun. Gerçek düşüncelerini, rahatsızlıklarını ya da herhangi bir şeyi söylemekten çekiniyorsun, yargılanmaktan ya da terk edilmekten korkuyorsun ama sonra o duygular başka bir şekilde dışavuruyor ve oradan dönemiyoruz. Bu ilişki ikimiz için de zehirli bir hal aldı."

İki parmağımla tuttuğum henüz bitmemiş sigarayı alıp küllükte söndürürken, "Sana zarar veren şeylere zaafın var," dedi.

"Senin için sigarayı bırakabilirim," dedim. "Gerçekten. Senin için bunu yaparım."

Derin bir nefes aldı ve ben yine yanlış bir şey yaptığımı düşündüm.

"Sigarayı kendin için bıraktığında çok mutlu olurum ama bunu başka birisi için yapmamalısın. İnsanlara sürekli ödün vererek sevgi veremezsin. Sevgini kanıtlamak için bir şey yapmak zorunda değilsin. Her zaman o kadar diken üzerindesin ki bu yüzden ayrılıklara kolay alışıyorsun hatta rahatlıyorsun. Bir şey bozulacak diye kaskatı kesildiğin için bozulduğunda beklenen oldu diye nihayet gevşeyebiliyorsun."

Titreyen elleriyle dümdüz çizgi çekmeye çalışan biriyim ben. Ellerim titreyerek seviyorum ve ellerim o kadar titriyor ki taşıma-ya çalıştığım o şey taşarak dökülüyor, sonra bunun için de kendimi suçlayıp cezalandırıyorum.

"Seni kaybetmek istemiyorum," dedim açık yüreklilikle.

"Beni kaybetmiyorsun. Yetişkin insanlar tartışır ve durumu çözerler. Her zaman aynı fikirde olmamız mümkün değil." Tekrar elimi tuttu. "Bu ilişkinin zamana ihtiyacı var," dedi.

"Benden nefret ediyorsun ve beni asla affetmeyeceksin değil mi?"

"Ansel tabii ki senden nefret etmiyorum, sana da kendime de kızgınım. Düşünmeye ve olup biten her şeyi sindirmeye ihtiyacımız var. İkimizin de."

"Beni tutuklamak ister misin?" diye bileklerimi uzatıp kirpiklerimin altından gülümsedim ve hafifçe de olsa o da güldü. "Peki benden ayrıldığın için seni ihbar edebilir miyim?" diye kaşlarımı kaldırdım.

"Gidip uyu," dedi elimden tutup koltuktan kaldırdı. "Yarın zor ve yorucu bir gün olacak. Birbirinize ihtiyacınız var, bunları daha sonra düşünürsün." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Sana da ihtiyacım var," dedim.

"Ne zaman ihtiyacın olursa burada olacağım," diye güvence verdi.

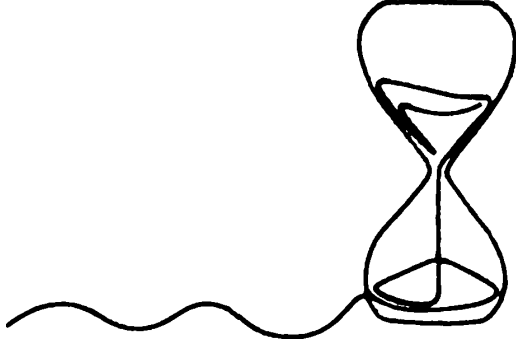
Sanıyorum ki bana daha güvenli bir alan sunmaya çalışıyordu ve bunun daha makul olduğunu düşündüm. Onunla yaşadığımız ilişki ikimizi de farklı şekillerde yormuştu ama ondan ayrılma fikri de korkutucuydu, ayrılırsak onu tamamen kaybedeceğimi sanıyordum ve Christopher yine olgunca ne kadar aptal olduğumu söylüyordu.

Bazı insanların terk edilmemek için yapamayacağı şey yoktu ama bana sorsanız yalnızlıkla ne kadar iyi anlaştığımı anlatırım. Benim gibi kızlar kendi başlarının çaresine bakarlar ve yapabildikleri zaman eğlenirler çünkü bir daha ne zaman eğlenmeye vakitleri olacağını bilemezler.

Papatya yapraklarından baktığımda da seviyor çıkmıştı zaten. Belki ışık değildi ama kıvılcımdı.

30. Bölüm

Final Kızları

Kylie

Çocukken oynadığımız oyunların büyürken hayatlarımızla bir kumar olduğunu anlamak zaman alıyordu. Ta ki biri sobeleyene ya da göz bağı düşene kadar. Karanlık sona erdiğinde etrafındaki herkesin maskesi düşüyordu. Bazen maskeler onlara aitti ama çoğu zaman bizim onlara yakıştırdığımız maskelerin ardındakiler oyunu sona erdirirdi. Kimin çelme takarken sevgiyle gülümse-diğini, seni ittiğini sandığın kimilerinin aslında düşmeyesin diye elini uzattığını, kapalı gözlerinle onların arasında savrularak dönmeden görebilmek mümkün değildi. Adını haykırırken coşkuyla seni desteklediğini sandığın insanlar yanlış yola sapmana neden olduğunda o yoldan dönmen için dil dökenlere bilenecektin. Bazen de yanlışlıkla saptığın o yolda karşılaştıkların doğru caddelere çıkarken rehberlik edecekti. İnişler ve çıkışlar yaşamın gerçeğiymi ama daha gerçek olan büyüyene kadar değil, aslında ölene kadar hata üzerine hatalar yapıp tekrar tekrar kaybolacağımızdı. Sadece büyüdükçe dönüş yolunu bulmak, düştüğün yerden kalkmak ve doğru insanları tanıyabilmek kolaylaşacaktı. Düşüşlerin sonu yoktu ama ne kadar ıslanıp güçsüz düşse de kanatların, sevgi üzerine

sıcak nefesini üfllediğinde en soğuk kış gecelerini bile yükseldiğin gökyüzünden seyredebileceksin. Gökyüzünün limiti de yok ne kadar alçakta olduğumuzun da önemi yok. Yüksek bir binanın en alt katında pencereden bakan için de mavi, en üst kattan seyreden için de bazen fırtına bulutlarıyla çevrili. Hepimizin çatısı olan gökyüzü, kimseye ait değildi.

“Kylie,” diye seslendi Ansel. “Hazır mısın?”

Hazırım, diye düşündüm sessizce. Bazen hazır olmak böyle hissettirir, aslında değilmişsin gibi. Korkulu ve sancılı olur. Vücudun tehlike alarmı verir. Kalbin bu histen kaçınmak ister gibi göğüs duvarını delmeye çalışır. Oksijen yetersizleşir, tüm bedenini kasıp kavuran bir baskı hissi soğuk soğuk terletir. Miden bulanır ve bazen içindeki çürümüşlüğün kokusu burnuna gelir. Miden karıncalanmaya başlar. Herkes sana bakacak ve hissettiğin her şeyi sanki yüzünde onlarca harf varmış gibi okuyacaklar sanırsın. Yargılanmaktan korkacaksın ve bir kaplumbağa gibi kendine ve daha çok kendine çekilmek isteyeceksin. Yatağa gömülmek, evden çıkmamak isteyeceksin. Ölümcül gibi sanacaksın ama öyle olmayacak. Dışarıya çıkacak ve hiçbir şeyin kafanın içinde büyüdüğü kadar devasa olmadığını ve kimsenin o kadar önemli olmadığını anlayacaksın.

“Çıkıyorum.” Saçlarımı son kez düzeltip makyajımı kontrol ettikten sonra küçük banyosundan çıktım.

Ansel son yılımızın ilk günü için kot şort ve üzerine oturan bej rengi kırmızı yazılı bir tişört seçmişti. Dalgalı saçlarını ikiye ayırmış, onunla bütünleşen kırmızı tacını üzerine ilıştirmişti; kablolu kulaklığından biri kulağına takılıydı, sanki kıyafetlerinin tamamlayıcısıydı. Beni beklerken botunun diğer tekini giyiniyordu.

“Artık malikânede yaşamayan bir kız için fazla klas görünüyorsun,” diye takıldı kıyafetimi inceleyip. Siyah etek ve yeleğime, dizime kadar uzanan bordo çoraplarım ve siyah babetlerim eşlik ediyordu.

“Dolabımı da geride bırakacak değildim,” dedim biraz isyancı bir tavırla. Siyah çerçeveli gözlüğümü çantamın içine attım. “Bu koleksiyonu yıllarca biriktirdim.”

Birlikte evden çıktık, aşağıda yolun kenarında Maddie arabasının içinde bekliyordu. Ön koltukta Henry oturduğu için Ansel ile ikimiz arka taraftan arabaya yerleştik ve Maddie'nin müzikleri eşliğinde yola koyulduk.

"Babam seninle görüşmek istiyor Kylie," dedi Henry omzunun üzerinden dönerek. "Tahmin edildiği gibi Oliver'ın avukatları sağlam ama babam da senin baban da asla peşini bırakmayacak."

"Okuldan sonra ofisine uğrarım," dedim. Benim için süreci Henry'nin avukat babasının takip etmesini ve beni savunmasını istemiştim çünkü günlerce ortadan kaybolduğumda neredeyim diye peşime düşmeyen ailemden hiçbir şey istemiyordum.

"Uğrarız," diye düzeltti Ansel. "Aynen," diye ekledi Maddie. Gülümseyerek başımı salladım.

Oliver'ın ailesi çok zengindi, o kadar prodüksiyonu hazırlamasının başka bir yolu da yoktu. Hepimizi alıkoymaktan ve Seth'in canına kastetmekten ve avukatların saydığı bir listeyi dolduracak kadar çok şeyden yargılanıyordu. Violet ruh sağlığı dolayısıyla akıl hastanesindeydi. Evet, onun için paylaştığım haber tetikleyiciydi ama Violet'in her zaman sorunları vardı ve asıl krizin sebebi onu terk eden çocuktur. Eğer çocuk onunla kalsaydı paylaştığım haber onun işine gelmiş olacaktı ama çocuk gitti ve yasak aşk sona erdi.

"Siz ev arkadaşı oldunuz ve ben çok şey kaçırmış gibi hissediyorum," dedi direksiyonun başındaki Maddie. Bir yandan dikiz aynasından koyu renk rujunu kontrol ediyordu.

"Ev bir kütüphane gibi..." Hemen yanımda oturan Ansel kucağımdaki kitapları kaldırıp kaşlarını çatı.

Hastaneden çıktıktan sonra bunu o teklif etmişti. Ben hiçbir şey söylememiştim ama koridorda, annemle babamı gördüğümde Ansel yanımdaydı. Onlara sadece iyi olduğumu söyledim, sitem etmedim. Babamın yetişmesi gereken bir işi vardı, asistanını benimle bıraktı, iki tane güvenlik görevlisi ona eşlik ediyordu. Bir de avukat ordusu. Yapılması gerekenleri yapması için hastane koridoruna bir düzine insan bırakmıştı. Ağlarken nasıl görüneceğini daha çok düşünen anneme gitmesini söyledim. O da gitti.

Hastaneden hava almak için dışarıya çıktığımızda, Ansel bir sigara yaktı ve "Benimle yaşamak ister misin?" diye omuz silkti. "Ev arkadaşı hiç fena olmaz."

Nasıl olduğunu bir saniye sonra anladım. Ailesi tarafından yapayalnız ortada bırakılmanın yüz ifadesini ondan iyi kim bilecekti ki?

"Olur," dedim. "Ama kiraya ortak oturum."

"Ve faturalara da," diye kıkırdadı. "Ama tek yatak odası var ve salonda kanepede uyuman gerekecek."

"Uzun zamandır öyle yapıyorum zaten." Kendi evimde kimse-
nin kullanmadığı büyük salonda koltuğun üzerine kıvrılıyordum. Birinin gelip tüylerini okşamasını beklediği bir kedi gibi.

Anne ve babama söz hakkı vermedim. Sadece eşyalarımı topladım ve evden ayrıldığımı söyledim. Kredi kartlarımı kullanıyordum, öyle kuru kuru gurur yapmayacaktım. Beni dünyaya getirmeyi onlar seçmişti ve hayatları boyunca bana sundukları tek iyi şey imkânlarıydı, ben de hayatımın sonuna kadar o imkânları en iyi şekilde kullanacaktım.

Maddie arabayı okulun otoparkına park etti. Arabadan en son çıkan ben oldum. Birkaç araba ötede Matthew jeep'inin yanında Dylan ile sohbet ediyordu. Bizi fark edince Henry ve Matthew başlarıyla selamlaştılar. Matthew Maddie'ye baktı, Maddie "Selam," dedi ortaya.

Ivan, Oliver ve Violet'e yardım etmekten tutuklanmıştı. Her şeyin sonunda aslında Oliver'a zorbalık yapanlardan biri olduğu da ortaya çıkmıştı ve maşa olarak kullanmasına rağmen Oliver onu da cezalandırmak istemişti. İlk kaybolan kişi Matthew olmuştu çünkü Oliver onun dikkat çekmeyeceğini düşünüyordu. Hem hayat tarzından dolayı hem de bizim onun kayboluşunun peşine düşmeyeceğimizi biliyordu. Ama Violet yanlış bir hamle yapmıştı ve Ivan'a o kayıp afişlerini dağıttırmıştı. Christopher bunların peşini bırakmıyordu ve Oliver'ın elini çabuk tutması gerekiyordu. Sıralaması birçok kez değişti. Seth kendi ayaklarıyla ona gittiğinde aslında planda yokken hırsından onu da alıkoydu.

Christopher titizlikle işlediği planını olması gerekenden daha çok araştırarak tehlikeye atıyordu. Ansel kaybolacaklar sırasında daha baştaydı aslında, listede olan ama kasabada olmayan Dylan'ı bu şekilde getireceğine inanıyordu. Ancak araya giren kişi ve olaylar planını bozmuşken neyse ki Ansel ona bir iyilik yapmış ve ayağına kadar gidip Dylan'ı kasabaya kendi elleriyle getirmişti. Ve bu Christopher'la ilişkisini mahveden son darbe olmuştu.

"Dylan'ın burada ne işi var?" diye sordum Ansel'e. Günler geçmişti ve ben onun çoktan döndüğünü düşünmüştüm. Rehabilitasyon merkezinden kurtulduktan sonra Ansel'e taşınmıştım ve oradan çıktığımızda Dylan, Henry ile kalmaya başlamıştı.

"Dönmeden biraz kasabada vakit geçirmek istedi," dedi Ansel, buna ne gerek varsa der gibi. Ama bir yandan da onun etrafta olmasından çocuksu bir mutluluk duyuyordu.

"Aranız nasıl?" Kitaplarımı kollarımın arasında sıkarak halini anlamaya çalıştım. Bu konuyu sonsuza kadar hallettiğimize seviyordum. Dylan benim için çocukluk arkadaşımızdı ve artık herkes bunun böyle olduğuna inanıyordu.

"Naber Kylie?" Ansel cevap veremedi Dylan bize yanaşmıştı bile. "İyi," dedim. "Hâlâ buradasın." Ona nezaket göstermek için yalandan gülümsemedim. Kin beslemiyordum ama beni önemsemediğini, Dylan'ın Ansel dışında hiçbir şeyi önemsemediğini biliyordum. O da tıpkı benim daha da yozlaşsaydım dönüşeceğim hal gibi kendinde her şeyi hak görüyordu.

"Beni getirmek için onca emek verdin şimdi de gitmemi mi istiyorsun?" Yamuk bir şekilde gülerken ellerini cebine soktu. İşte tam olarak bundan bahsediyordum. Onun için her şey oyundu ve her şeyle, yaşamın kendisiyle alay edebilirdi.

"Götlük yapma," diye tersledi Ansel.

"Takılıyorum," dedi Dylan mavi gözlerini belerterek. "Nasıl-sın?"

"Halı sahaya gidiyorum Ans," dedim sıkılmış bir tavırla. "Orada görüşürüz."

“Kızdın mı Ky?” diye laubali halini sürdürmeye devam etti Dylan.

“Dylan!” diye uyardığını duydum Ansel’in. Küçük bir çocuğu terbiye etmeye çalışır gibi hem mahcuptu hem de yaptıklarına gülmeden edemiyordu. Başka bir gün onu tekrar gördüğümde ben de eskisi gibi zevzekliğine gülüp geçebilecektim ama bugün hâlâ yorgundum.

Hastaneden çıktıktan sonra Ansel ve Maddie ile uzun bir konuşma yaptım ve ilk kez onlara da kendime de kalbimi tamamen açtım. On iki yaşında olup bitenleri ve Dylan’ı kafamın içinde kendime nasıl yaslanacak bir duvar yaptığımı anlattım. Ansel bana karşı daha açık olamadığı için üzgündü ve o da ilk kez Dylan ile arasında yaşananları, birbirlerine ne kadar zarar verdiklerini ve ne olursa olsun bir sonu olmadığını açık yüreklilikle paylaştı.

Nasıl olduysa gecenin sonunda Maddie Dylan’dan nefret edecek raddeye gelmişti. Tüm süreç boyunca bana yüklendiği kadar Dylan’a yüklenmediğini ve olaylara tek taraflı yaklaştığını, çocukken yaşadığım o çıkarımın anlaşılabilir olduğunu ve yargılarını değiştirebileceğini söyledi ama yine de en sonunda, “Asla arkadaşının sevgiliyle takılamazsın, kaç yıl geçerse geçsin bu kural baki- dir,” diye ekledi. Henry konusunda bu yüzden çekimser olduğunu, bu konuyu zaten aralarında konuştuklarını ve Matthew’u geride bırakmak için önünde daha zaman olduğunu artık biliyorduk.

Ve ne olursa olsun başımıza gelen onca felaketten sonra yine aynı masanın etrafında bir arada kalmayı başarmıştık.

Çünkü büyüyorduk.

Çekişerek, tartışarak, farklı düşünerek, kırılarak ve bükülerek ama esneyerek büyüyorduk.

İnsanların bana bakıp bakmadıklarını bilmiyordum çünkü onlara dikkat etmiyordum. Gözünü neye dikip bakarsan gördüğün de algıladığın da o olur ve nihayetinde başına gelen de odur. Hayatımızı sarsacak sandığımız anlar aslında başımızı çevirdiklerimiz kadardı. Tüm bu olgunluğa eriştiğinde dünyada ne kadar çok manzara olduğuna şaşıyordu insan.

Okul nispeten kalabalıktı ama halı saha tıklım tıklımdı. Bugün oynanacak maç aslında yazın bittiğini ve hayatımızın bizim bildiğimiz kısmının başladığını gösteriyordu. Okul hep aynıdır ama biz onu aynı kişiler olarak yaşamayız. İnsan kendine bile kaç kez rastlıyor dünyada. Tam da bu yüzden onunla konuşmak için oturlarlarda beklediği yere gittim ve yanına oturdum.

“Selam,” dedi Seth. “Geldiğine sevindim.” Yüzünde mahcup bir gülümseme vardı ama sıcak ve sevimli ifadesi yine oradaydı. Siyah eşofman altı ve beyaz tişörtüyle tüm kalabalığın içindeki sıradan biri gibi görünüyordu. İlk karşılaştığımızda ona hiç dikkat etmemiştim ama bir gün... Benim karmakarışıklığının üstesinden geldiğini fark edip bocalamıştım.

“Konuşmak istemiştin.” Çantamı yanıma bırakırken kitaplarımı dizimin üzerinde tuttum.

Violet’in neyseki beceriksizce yaptığı atış sadece sıyırmıştı ve müdahale edildikten sonra uyanana kadar yanında beklemiştim, her şeyin yolunda olduğunu gördüğümde oradan ayrılmıştım. Defalarca konuşmak istemişti ama henüz hazır değildim.

Geçen hafta Batı kampüsünün takımının bizimkilerle maçı olduğunu ve buraya geleceklerini söylemişti. Ve açıkça, “Bu bahaneyi kullanmak zorundaydım,” da demişti. O yüzden şimdi buradaydım.

“Oliver ile çocukluk arkadaşıydık ama o dönem aranızda olup biteni bilmiyordum.” Öne eğilerek rahatsızca nereye koyacağını bilemediği ellerini birbirine kenetledi. “Seni de tanı mıyordum. Bu yıl kasabaya döndüğünde beni buldu, iletişimimiz kopmamıştı zaten ama erkekleri bilirsin öyle sıkı fıkı değildik.” Omuz silkerken devam etmeden önce kaşlarını çattı. “Violet’e yapılan zorbalıktan bahsetti ve birine ders vermek istediğini söyledi.”

Yeşil çimlerle kaplı sahanın etrafını çevreleyen tribün yavaş yavaş daha da kalabalıklaşıyordu ve birileri tellere yaslanmış, onların takımının ismini söylüyordu. Hepimizin seyretmeyi ne kadar çok sevdiğini düşündüm.

"Görevin neydi, benimle yakınlaşmak mı?" diye sordum, öylece dalmış gibi etrafıma bakarken.

"Hayır," dedi çabucak. "Görevim seninle rekabet etmek ve asistanlıkta seni geride bırakmaktı. Eğlenceli olur diye düşünmüştüm ama sonra rehabilitasyon merkezinde ilk kez seni gördüm." Ses tonu değiştiğinde ona bakmamak için kendimi tutmam gerekti. Gözlerinde derin bir his görmek istemiyordum çünkü şu an duygularla uğraşamazdım.

"Kylie," dedi ona bakmam için. Bakmayacağımı anladığında ayaklandı ve bir alt oturağa inip dizlerime yaslanarak gözlerini gözlerime dikti. "Sana söylediğimde ciddiydim, aramızda bir bağ olduğunu hissettim. Oliver'a bunun kızlar arasında bir anlaşmazlık olduğunu, Violet'in başka sorunlarla boğuştuğunu söyledim ama o, öğlen yağmurun altında seni öptüğümü görmüştü ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Başta tepkileri daha kontrollüydü ve sadece işine karışmamamı, senden uzak durmamı söyledi. Senden uzak duramadım ve o da beni asistanlık programından attı. Kafayı yediğini tahmin edemedim ama lunaparkta olanlar son noktaydı." Doğrulup canı sıkılmış halde o da benim gibi insanlara baktı. Sanki burada olması gerekirken olamayan o kızı arıyordu.

Emily'nin ölümü trajik ve çok talihsiz bir kazaydı ama kazaya sebep olan Oliver'ın ana sigortayı bozmasıydı. Tıpkı tekne kazasında yaptığı gibi. Kaptanı satın almıştı ve aslında kaptanın içtiği alkol bize verilmek üzere hazırlanmıştı. Oliver en başta hepimiz bir aradayken tekneyle bizi kaçırmayı düşünmüştü ama işler planlandığı gibi gitmemişti.

"Gidip yakasına yapıştım." Seth tekrar oturakta yanıma oturdu. "Birbirimize birkaç yumruk attık ve yaptıklarını bildireceğimi söyledim. Sana diğer yaptıklarından, mesajlarından haberim yoktu." Bu konudaki samimiyeti, eğer bir arkadaşım isteseydi ben ne kadar ileriye giderdim diye düşünmeme neden oldu. "O gün yarıdan ayrılırken başıma bir darbe aldım ve gerisini biliyorsun."

"Anladım," dedim. Hareket etme ihtiyacıyla kucağımdaki kitaplardan birinin ipini düzeltmeye başladım.

Önümüzden yan yana geçen iki kız göz ucuyla gizlice bize bakarken hiç dikkat çekmediklerini düşünüyor olmalılardı. Sahanın içinden biri, kalenin hemen yanından Seth'e seslendi. Seth ona bir işaret yapınca çocuk gerisingeri gitti.

"Bu kadar mı?" Beklentiyle bakan gözleri soluk ışığın altında çok koyu yeşil zümrütleri anımsatıyordu.

"Sana kızgın mıyım bilmiyorum. Belki de bir noktada seninle karşılaştığım için memnunum..." İçtenlikle dudak büktüm. "Ama bilmiyorum. Şu an buna kafa yormak da istemiyorum."

Onu tanıyalı çok az zaman olmuştu ama ben ilk andan beri sanki en yakın arkadaşımıyım gibi hissediyordum. Varlığını yadırgamıyor, sıcaklığından çekinmiyordum. İşte bu yüzden soğukluğumun üstesinden gelebilir gibi hissetmiştim. Bizim gibi değildi, daha üst bir akıldı, bu yüzden de başa çıkar sanmıştım. Zaman üst rafa uzanıp alabileceğim bir kitap değildi, bekleyip yüzleşeceğim anlar yığınıydı.

"Arkadaşınız olmama izin var mı?" Başını yana eğerek bana dikkatle baktı.

Sessizce güldüm. Ben onunla konuşmayınca Ansel'in çalıştığı restorana gitmiş ve tüm hikâyeyi önce onlara anlatmıştı. Ansel, Christopher dolayısıyla gerçekten suçlu olmadığını biliyordu ve onu dinleyince benim de dinlemem gerektiğini söylemişti. O yüzden bugün buraya gelmişim. Ansel onu dinlememi söylediği ve Maddie çok tatlı biri diye tutturduğu için.

"Bilmem ki," diye yan çizdim. "Bildiğin üzere benim kendini beğenmiş grubum herkesi kolay kolay benimsemez."

Dudakları kıvrıldı ve bir an beni fazla dikkatli incelediğini hissettirdi. Yanaklarıma hafif bir sıcaklık yayıldı. Oturduğum yerde kıpırdanıp tekrar ve öylesine kitabın kapağını açıp kapattım.

"Henry'ye beş maç sözü verdim, Maddie'nin kardeşlerine havuzda eşlik ediyorum ve Ansel'e Harlem'de iş ayarladım." Bana doğru gururla göz kırparak beyaz tişörtünün yakasını düzeltti.

"Vay canına, kalp çalmayı biliyorsun!" Alay ederken kendime inanmadım ve yüzümün aldığı hali hemen toparladım.

“Kendimi anlatma şansı verdiğin için teşekkür ederim.” Yerinden kalktı ve hence sadece elimi tutabilmek ya da dokunabilmek için elini uzattı ve tokalaşmayı bekledi.

“Maçta iyi şanslar,” dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. “Tabii ki bizim takıma. Bastır Ophelia Valley!” Kitaplarımı sıkı sıkı tutarak elini havada bıraktım. Öyle olsun dercesine başını sallarken yüzü sevimli bir şekilde kırıştı. Oturaklardan aşağı indi ve dönüp bana baktı, tekrar indi ve tekrar uzun uzun baktı, tekrar indi ve “Tatlı bir kız ol ve bana tezahürat yap!” diye ellerini ağzının iki yanına yaslayarak herkesin duyacağı şekilde bağırdı.

Gözlerimi kıstım, elimi kaldırdım, orta parmağımı gösterdim ve güldüm.

Seth kahkaha atmaya başladı ve sahanın dışına çıkan arkadaşlarının yanına geçti. Çocuklar bana bakarak güldü ve Seth’i destekleyen bir şeyler söylediler. Havada arkadaşının okulun popüler kızıyla görünmesinden gurur duyan aptal erkek kokusu vardı.

Birkaç kişi muhtemelen fotoğrafımızı çekerken, yaklaşık beş dakikadır on beş metre öteden bizi izleyen arkadaşlarım kol kola girmiş, seke seke yanıma geliyordu. İkisi de iki yanıma oturdu, Ansel benim için de aldığı kahve bardağını yanıma bıraktı. Vanilyalı kahveyi hafifçe burnuma yaklaştırp memnuniyetle yanıma bıraktım ve onlara da başka malzeme vermemek için kitabımın kapağını açarak bu sefer gerçekten okumaya başladım.

“Nasıl geçti?” diye sordu Ansel saçlarını yana doğru savurup güneşin son ışıklarının tadını çıkarmaya çalışırken.

“Sizin konuşmalarınızdan daha iyi,” diye takıldım.

“Christopher ile bir daha konuştun mu?” diye sordu Maddie ona doğru. Omzumun üzerinden ikisine de bir bakış attım. Maddie’nin şeftali tonlarındaki allığı yüzünü parıl parıl yapmıştı ve insanlara poz verirken en iyi duruşunu bulmuştu bile.

“Konuştuk,” dedi Ansel ama ses tonunda konuşmasak daha iyi der gibi bir tezat vardı. “O kadar aptalım ki en başından beri yüzüme bakmaz sanıyordum ama o o kadar olgun ki ilk andan itibaren benimle konuştu ve dinledi. Hoş...” diye ekledi burnunu kı-

nıstırarak, "Yüzüme bakmasa daha iyiydi. Olup bitenlerden dolayı nasıl olduğumu merak etmiş ama aramızda bir şeylerin kırıldığı o kadar açık ki... Ne zaman ihtiyacım olursa onu arayabilirmişim ama ilişkimizin biraz yatışmaya ihtiyacı varmış, o da ne demekse..." Ellerini iki yanında yere yaslayarak iyice güneşe döndü.

"Kibarca sana güvenmiyor ve düşünmek istiyor ama bana karşılırsa Dylan ile neler olacak görmek istiyor, sonuçta o iblis hâlâ burada," dedi Maddie. Gözleri bir iblis avcısı gibi etrafta adeta haşerat izi arıyordu ki çok dolanmasına gerek kalmadı, Dylan ve Henry alana giriş yapmıştı, sahanın orada Henry Seth ile ayaküstü konuşmaya daldı ve diğer çocuklar Dylan ile tokalaşırken hızla kaynaşmalarını seyrettim.

"Ben de aklıma gelen her saçmalıkta onu arıyorum," diye eğlenerek güldü Ansel. "Sabırlı davranıyor ama ne yaparsam yapayım benimle flört etmiyor. İlk tanıştığımız zamanlardan daha ketum olmayı başardı."

"İlişkinizi mahvettim," dedim açık yüreklilikle. "Asıl benimle ilişkisini kesmesi gerekiyordu." Buna rağmen her şey bittiğinde Christopher bana nazik davranmıştı ve vakayı daha erken çözededikleri için üzgün olduğunu söylemişti. Beni hemen kayıp olarak kabul etselerdi belki kimse bu kadar acı çekmeyecekti ama olan olmuştu ve artık geri dönüşü yoktu.

"Açıkçası Ky evet mahvettin ama ilişkimizin mahvolacağı da vardı..." Ansel bir bacağını oturağa çekerek kahvesinin kapağını açtı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Maddie.

"Christopher bana özgür olamadığım bir ilişkinin içinde olmamam gerektiğini söyledi. Onu sevmeme rağmen onunla olmak için kendimi zorluyormuşum ve bu doğru değilmiş. Haklı." Kendi kendini onaylarken sigarasını yaktı. "En ufak sorunda kaçacak yer arıyorum. Karşılıklı iletişim kurmayı bile beceremiyorum. Sürekli sorun çıkarmamak için daha büyük sorunlar yaratıyorum. Belki de böylesi daha iyi."

Tüm sorunlarla gayet iyi başa çıkıyor gibi görünüyordu. Onun küçük evinde ikimiz de her şeyle başa çıkmaya çalışıyorduk. Hayatımız tepetaklak olsa da sanırım hâlâ hayatta olmak aslında geçmişe boş vermek için yeterliydi. Bazen her şey bu kadar basitti.

"Biliyor musun," dedi Maddie kahvesini kaldırarak. "Hepimiz mahvettik ve şimdi üçümüz de yalnızız ve bu, kulağa harika bir son yıl gibi geliyor. Neden daha bu yaşta ilişkileri böylesine ciddiye alıyoruz ki? Kızlar! Son yılımız. Bir daha öğrenci olmayacağız ve bu yıl erkeklerle ilgili olmamalı, bizimle ilgili olmalı, yapmak istediklerimizle ve yıllar sonra üniversite hayatımızı özellikle de son yılımızı nasıl hatırlamak istediğimizle alakalı..."

Bu sözler kesinlikle üçümüze de düşünecek çok şey vermişti. Geriye dönüp baktığımızda hayatımızla ilgili trajediler manşetlerde olabilirdi ama günlüklerimize en iyi anlarımızı ve artık o kadar acıtmayan kalp kırıklıklarımızı yazıyorduk ve önemli olan bizim kaleme döktüklerimizdi.

"Haklısın," dedim kitabın kapağını kapatırken. "Belki tiyatro kulübüne katılırız." Ansel esprime gülerken Maddie dil çıkardı. "Hayır," diyerek itiraz ettim. "Gerçekten haklısın. Daha iyi insanlar olduğumuz ve diğer insanlara da güzel anılar bıraktığımız bir son yıl olur umarım."

Hatırlamadığımız o cümlelerin insanlara yapabileceklerini unutmadığımız, umursamadan yan yana getirdiğimiz birkaç kelimeyi başka bir insanın kaç kez tekrar ederek düşündüğünü artık bildiğimiz...

"Kylie tüm çocuklar salakça şeyler yapar. Senin tek hatan Dylan'dı bebeğim. Cidden, tek hatan Dylan... Aklıma başka bir şey gelmiyor. Belki de bu yüzden bu kadar rahatsız edici..." Maddie düşünürken işaretparmağının ucunu dolgun dudağına yaslamıştı ama "Cıks," dedi. "Yok işte."

Kendi kendime güldüm.

Sonunda hata yapma hakkına sahiptim.

"Mads, bunlar sana ve Henry'den değiller." Dylan elinde bir demet çiçekle geldiğinde Henry hemen arkasında ters ters bakı-

yordu ve Seth'le birlikte yanımıza geliyordu. "Henry fena bozuldu," diye durumdan büyük keyif aldı Dylan.

"Matthew mu?" diye yüzünü buruşturdu Ansel.

"İsim yazmıyor." Maddie gölgelenen yüzüyle kartı okumak için yaklaştırdı. "Final kızına," dedi sorgulayarak. "Bu ne demek, amigo takımıyla ilgili falan mı?"

"Final kızı?" diye kaşlarımı kaldırdım. "Korku filmlerinde sona kalan kıza denir. Hayatta kalana."

Henry çiçeği kapıp sahanın yanındaki çöp kutusuna doğru fırlattı, bir kız grubu kıkırdayarak yere düşen demeti aldı ve Henry'ye öpücükler attı.

Üçümüz de birbirimize baktık.

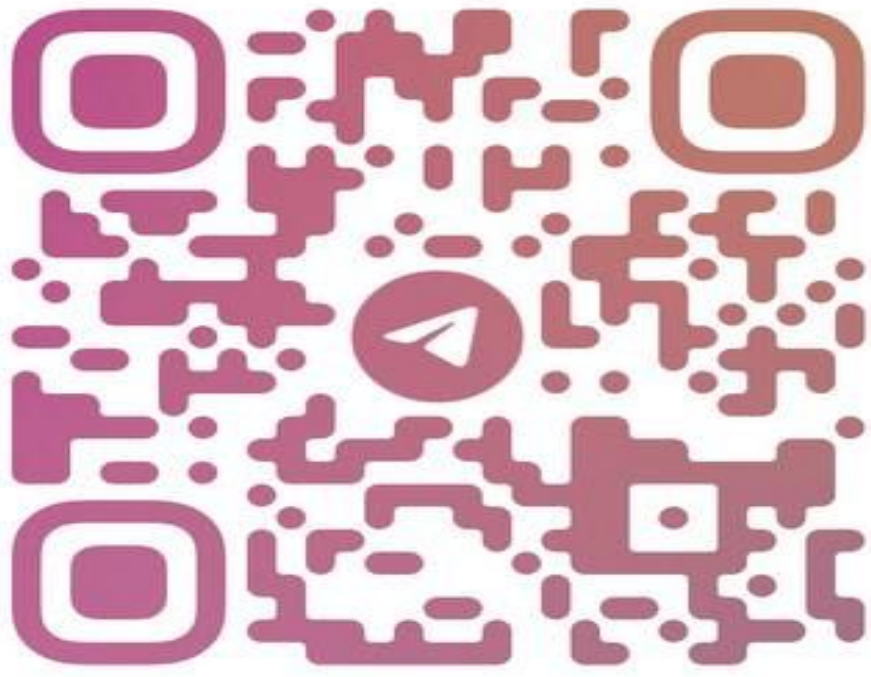
Hayatta kalan.

Koca bir yaz geçmişti, kalplerimiz kırılmıştı, birbirimizin arkasından işler çevirmiştik, oyunların büyürken o kadar eğlenceli olmadığını fark etmiş, her şeyi mahvetmiş ama yine elimizde kahve bardaklarıyla yan yana dizilmiştik.

Sırlar... bizi bir araya getiren de kanatlarımızdaki yükler de onlardı.

Ve bazı sırlar diğerlerinden daha keskindi, kalbi deler ama sahibini öldürmezdi.

@AYISIGIKITAP